LEE CHILD
CRIME
Școala de noapte
NR. 21 DIN SERIA
JACK REACHER!
FICTION CONNECTION
TREI

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Școala de noapte

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Culiver/Cetty Images/ © peeterv

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Florin Paraschiv

Corectură:
Maria Mușuroiu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE
Școala de noapte / Lee Child; trad.: Constantin Dumitru-Palcus. — București: Editura Trei, 2017

ISBN 978-606-40-0121-4 I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)
821.111
Titlul original: Night School
Autor: Lee Child

Copyright © Lee Child 2016

Copyright © Editura Trei, 201 7 pentru prezenta ediție
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-40-0121-4

Dedicată cu înaltă apreciere bărbaților și femeilor
din lumea largă, care fac lucrurile astea cu adevărat.

Capitolul 1

Dimineața l-au decorat pe Reacher cu o medalie, iar după-amiaza l-au trimis din nou la școală. Medalia era o nouă Legiune de Merit. Cea de-a doua. Era un obiect frumos, smălțuit cu alb, cu o panglică de o culoare incertă, între purpuriu și roșu. Regulamentul Militar 600-8-22 autoriza acordarea ei pentru merite excepționale în îndeplinirea unor servicii remarcabile pentru Statele Unite ale Americii, într-un post de mare răspundere. Exigență pe care Reacher o îndeplinise, tehnic vorbind. Dar și-a dat seama că motivul real pentru care o primea era același pentru care o primise și înainte. Era o tranzacție. Un simbol contractual. *Ia-ți tinicheaua și să nu scoți o vorbuliță despre chestia pe care ți-am cerut s-o faci în schimb.* Ceea ce Reacher ar fi făcut oricum. Nu era nimic de laudă. Balcanii, puțină muncă de polițist, căutarea a doi localnici care cunoșteau ceva secrete de război, amândoi identificați și localizați rapid, apoi împușcați în cap. Totul fiind parte din procesul de instaurare a păcii. Interesele fuseseră servite și lucrurile în regiune se calmaseră puțin. Două săptămâni din viața lui. Patru gloanțe consumate. Nu era mare scofală.

Regulamentul Militar 600-8-22 era surprinzător de vag când venea vorba despre modul exact de înmânare a medaliilor. Se spunea doar că decorațiile trebuiau prezentate într-un cadru oficial corespunzător, cu o ceremonie adecvată. Iar asta însemna, de regulă, o încăpere mare cu mobilier aurit și un snop de drapele. Și un ofițer superior în grad celui decorat. Reacher era maior de doisprezece ani, dar în acea dimineață mai fuseseră înmânate și alte decorații, printre care trei medalii unui trio de colonei și alte două unei perechi de generali de brigadă. Așa încât barosanul prezent la ceremonie era un general-locotenent de la Pentagon, pe care Reacher îl știa din urmă cu mulți ani, de pe vremea când tipul era comandantul unui batalion de poliție militară de pe lângă Fort Myer. Un gânditor. Cu siguranță îndeajuns de experimentat ca să-și dea seama de ce un maior de poliție militară primea Legiunea de Merit. Avea o anumită expresie pe chip. Ironie amestecată cu o seriozitate adecvată momentului. *Ia-ți tinicheaua și să nu scoți o vorbuliță.* Nu era exclus ca în trecut să fi făcut și el ceva asemănător.

Poate chiar de mai multe ori. Avea o adevărată salată de panglici pe pieptul stâng al vestonului de ceremonie. Inclusiv două Legiuni de Merit.

Încăperea suficient de oficială se afla în inima complexului Fort Belvoir din Virginia, în apropiere de Pentagon, convenabil pentru un general-locotenent. Și pentru Reacher era convenabil, pentru că era la fel de aproape de Rock Creek, unde-și petrecea timpul de când se întorsese. Nu la fel de convenabil pentru ceilalți ofițeri, care veniseră cu avionul tocmai din Germania.

După câteva minute de așteptare, presărate cu mici conversații de complezență și strângeri de mână, toți s-au liniștit, s-au aliniat și au luat poziția de drepți. A avut loc un schimb de saluturi militare, apoi prinderea de rever a medaliilor, ceremonia încheindu-se cu bârfe mărunte și strângeri de mână. Reacher s-a apropiat încet de ușă, nerăbdător să plece, dar generalul-locotenent l-a oprit și, prinzându-l de cot, i-a spus:

— Aud că vei primi noi ordine.

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Nu încă. Unde ați auzit asta? a zis Reacher.

— De la sergentul meu major. Ăștia toți discută între ei. Subofițerii din Armata SUA sunt cel mai eficient telefon fără fir din lume. Mereu mă uimește chestia asta.

— Și unde cred ei c-am să mă duc?

— Nu știu sigur. Dar nu departe. Într-un loc unde poți ajunge cu mașina. Se pare că parcul auto a primit o solicitare de rechiziție.

— Și când ar urma să aflu exact?

— În cursul zilei de azi.

— Vă mulțumesc, a spus Reacher. E bine de știut.

Generalul-locotenent i-a eliberat cotul și Reacher și-a continuat drumul spre ușă, prin ea și a ieșit pe coridor, unde un sergent clasa I s-a oprit brusc în loc și l-a salutat. Abia-și trăgea sufletul, de parcă alergase cale lungă. Dintr-o parte îndepărtată a clădirii, poate, acolo unde oamenii munceau pe bune.

— Domnule, a spus individul, generalul Garber vă transmite salutări și vă cere să treceți pe la biroul lui cât mai curând posibil.

— Unde sunt trimis, soldat? a-ntrebat Reacher.

— Într-un loc unde puteți ajunge cu mașina, a spus tipul. Dar aici asta ar putea să-nsemne o mulțime de lucruri.

*

Biroul lui Garber era în Pentagon, așa încât Reacher a prins un loc în mașină alături de doi căpitani care locuiau în Belvoir, dar care erau de serviciu după-amiaza în Inelul B. Garber avea un birou separat numai pentru el, la două inele spre interior și două etaje mai sus de parter, fiind păzit de un sergent care stătea la o masă în fața ușii. Acesta s-a ridicat și l-a condus pe Reacher înăuntru, anunțându-i numele, ca un valet din filmele de epocă. Apoi sergentul a pășit într-o parte și a dat să se retragă, dar Garber l-a oprit, zicându-i:

— Sergent, aș dori să rămâi.

Sergentul a rămas în poziție de repaus, cu tălpile lipite de linoleumul lucios.

Un martor.

— Ia loc, Reacher, a spus Garber.

Reacher s-a așezat pe un scaun cu picioare tubulare, care s-a lăsat sub greutatea lui, și s-a înclinat pe spate, ca sub suflarea unui vânt puternic.

— Ai ordine noi, l-a anunțat Garber.

— Care și unde? a-ntrebat Reacher.

— Te-ntorci la școală.

Reacher n-a zis nimic.

— Dezamăgit? a-ntrebat Garber.

De-aia fusese nevoie de martor, și-a zis Reacher. Nu era o conversație privată. Cel mai bun comportament. A spus:

— Ca întotdeauna, domnule general, sunt fericit să merg acolo unde mă trimite armata.

— Nu pari prea fericit. Deși ar trebui. Să avansezi în carieră e un lucru minunat.

— Despre ce școală e vorba?

— Detaliile ajung la biroul tău chiar în clipa asta.

— Cât timp voi fi plecat?

— Depinde de cât de mult îți dai silința. Atât cât va trebui, presupun.

Reacher s-a urcat într-un autobuz din parcarea Pentagonului și a mers două stații până la poalele dealului de sub Cartierul General Rock Creek. A urcat dealul pe jos și s-a dus direct la biroul lui. Un dosar subțire îl aștepta pe masa de lucru. Pe copertă erau trecute numele lui, niște numere și titlul cursului:

„Impactul recentelor inovații din criminalistică asupra cooperării dintre agenții”. În interior erau câteva foi de hârtie calde încă de la copiator, inclusiv o înștiințare oficială privind detașarea temporară într-un loc ce părea a fi o clădire închiriată într-un complex corporatist din McLean, Virginia. Urma să se prezinte acolo până la ora cinci în acea după-amiază, îmbrăcat în civil. Cazarea era asigurată la fața locului. I se repartizase un vehicul personal, fără șofer.

Reacher a pus dosarul sub braț și a ieșit din clădire. Nimeni nu l-a urmărit la plecare. Nu prezenta interes pentru nimeni. Mai exact, nu *mai* prezenta interes. Reacher era o dezamăgire. Un anticlimax. Subofițerii avizi de zvonuri așteptaseră cu sufletul la gură și, în final, nu aflaseră decât că era vorba de un curs lipsit de importanță cu un titlu care să-ți ia ochii. Nimic palpitant. Așa încât acum devenise un nimeni. Scos din circulație. A ieșit din vizor, a părăsit peisajul. Ca un jucător de fotbal trecut pe lista accidentaților. Abia peste o lună, poate, cineva o să-și amintească de el preț de o secundă, întrebându-se dacă și când o să se-ntoarcă, după care o să-l dea uitării la fel de repede.

Sergentul de la biroul de lângă ușă a ridicat privirea și apoi, plictisit, s-a uitat în altă parte.

Reacher avea foarte puține haine civile, iar unele dintre ele nici măcar nu erau cu adevărat civile. Pantalonii de culoare kaki, de exemplu, aveau o vechime de vreo treizeci de ani și făcuseră parte dintr-o uniformă a Corpului de Marină. Cunoștea un tip care cunoștea alt tip care lucra la un depozit, unde primiseră, susținea el, un balot cu efecte vechi, trimis la adresa greșită pe vremea când Lyndon Johnson era încă președinte. Marfa nu mai fusese revendicată după aceea. Se pare însă că acei nădragi cazoni arătau exact ca niște pantaloni Ralph Lauren noi. Nu că lui Reacher i-ar fi păsat cum arătau pantalonii. Dar cinci dolari era un preț atrăgător. Și pantalonii erau excelenți. Nepurtați, niciodată scoși din magazie, apretați, ușor mucegăiți, dar perfecți pentru încă treizeci de ani cel puțin.

Tricourile nu erau nici ele civile, fiind vechi efecte cazone, decolorate și subțiate în urma spălărilor succesive. Numai geaca era categoric nemilitară. Era marca Levi’s, din denim maro-gălbui, autentică în toate privințele, inclusiv eticheta, dar care fusese cusută de mama unei vechi prietene într-un subsol din

Seul.

S-a schimbat și a-ndesat restul lucrurilor într-o geantă de voiaj și un troler pe care le-a târât până pe trotuar, unde era parcat un Chevrolet Caprice. Bănuia că era un fost vehicul din dotarea poliției militare, acum scos din circulație, cu abțibildurile dezlipite și orificiile pentru girofaruri și antene astupate cu dopuri din cauciuc. Cheia era în contact. Scaunele arătau ponosite. Dar motorul a pornit, transmisia funcționa și frânele erau în bună stare. Reacher a-ntors hardughia printr-o manevră ca pe o navă de război și a pornit spre McLean, Virginia, cu geamurile coborâte și radioul pornit.

Complexul corporatist era doar unul dintre multe altele identice, maroniu și bej, cu fațade discrete, cu peluze bine întreținute, cu niște arbuști cu frunzișul mereu verde. Erau grupuri de două sau trei clădiri care ocupau un teren viran, la dispoziția celor ce se ascundeau îndărătul unor denumiri anoste și monotone și în spatele geamurilor fumurii ale birourilor. Reacher a găsit locul după numărul străzii și a intrat în parcare după ce a trecut de indicatorul pe care scria *Educational Solutions Incorporated,* cu un font atât de banal, încât părea de-a dreptul copilăresc.

În dreptul ușii mai erau parcate două Chevy Caprice. Unul era negru, celălalt, bleumarin. Ambele erau mai noi decât mașina lui Reacher. Și amândouă erau civile, pentru că nu aveau nici dopuri din cauciuc, nici portiere vopsite cu pensula. Erau niște berline guvernamentale, nu-ncăpea nicio îndoială în privința asta, curate și lucitoare, fiecare având cu câte două antene mai mult decât i-ar fi fost necesare unui om obișnuit ca să asculte meciul de fotbal la radio. Dar cele două antene suplimentare nu erau identice. Mașina neagră avea niște „ace” scurte, în vreme ce mașina bleumarin avea tije mai lungi, configurate altcumva. Pe o lungime diferită de undă. Două organizații separate.

Cooperarea dintre agenții.

Reacher a parcat lângă celelalte vehicule și și-a lăsat gențile în mașină. A intrat într-un hol pustiu, cu un covor gri care ținea la tăvăleală și ghivece cu ferigi ici și colo, pe lângă pereți. Pe o ușă scria *Oficiu,* pe alta, *Sală de clasă.* Pe aceasta din urmă a deschis-o Reacher. Într-un capăt al încăperii se vedea o tablă verde de scris, iar restul spațiului era ocupat de douăzeci de

pupitre de colegiu, în patru șiruri de câte cinci, fiecare având în partea dreaptă un suport pentru hârtie și pixuri.

La două dintre pupitre erau așezați doi indivizi, ambii îmbrăcați la costum. Un costum era negru, celălalt, bleumarin. Ca mașinile. Amândoi priveau drept înainte, ca și cum până atunci vorbiseră, dar epuizaseră subiectele de discuție. Erau cam de vârsta lui Reacher. Cel în costum negru era palid la față și avea părul negru nefiresc de lung pentru un ins cu o mașină guvernamentală. Cel în costum bleumarin era și el palid, dar avea părul spălăcit și tuns scurt. Ca un astronaut. Și constituția îi era tot de astronaut sau de gimnast retras nu de mult din activitatea competițională.

Reacher a intrat și amândoi s-au întors cu privirea la el.

— Cine ești? a-ntrebat tipul în costum negru.

— Asta depinde de cine ești tu, a răspuns Reacher.

— Adică, identitatea ta depinde de a mea?

— Depinde dacă-ți spun sau nu. Alea de-afară sunt mașinile voastre?

— Are vreo importanță?

— E sugestiv.

— În ce mod?

— Pentru că sunt diferite.

— Da, a spus tipul. Alea sunt mașinile noastre. Și da, te afli în aceeași clasă cu doi reprezentanți ai unor agenții guvernamentale diferite. La școala de cooperare. Unde or să ne învețe totul despre cum trebuie să ne-nțelegem cu alte organizații. Te rog, nu-mi spune că faci parte din vreuna dintre ele.

— Poliția militară, a spus Reacher. Dar nu-ți face griji. Sunt sigur că până la ora cinci or să fie aici o mulțime de oameni civilizați. Poți să mă lași pe mine-n pace și să te înțelegi cu ei.

Tipul cu părul tuns scurt a ridicat privirea și a zis:

— Nu, cred că noi suntem toată gașca. Sunt doar trei dormitoare pregătite. Am aruncat o privire în jur.

— Ce fel de școală guvernamentală-i aia cu doar trei studenți? a-ntrebat Reacher. N-am mai auzit de-așa ceva.

— Poate că noi suntem profesorii. Poate că studenții locuiesc în altă parte.

Tipul cu părul negru a zis:

— Da, așa ar fi mai logic.

Reacher și-a amintit de conversația din biroul lui Garber și a spus:

— Omul meu a numit-o avansare în carieră. Am o puternică impresie că voi fi în bancă, nu la catedră. Apoi a părut să sugereze că, dacă-mi dau silința, aș putea să termin școala asta mai repede. Una peste alta, nu cred că sunt profesor aici. Ordinele voastre au fost diferite?

— Nu prea, a spus tipul cu părul scurt.

Individul cu păr negru s-a mulțumit să ridice din umeri, sugerând, pentru cineva cu multă imaginație, că nici ordinele primite de el nu fuseseră impresionante.

— Eu sunt Casey Waterman, de la FBI, a zis tipul cu părul scurt.

— Jack Reacher, Armata Statelor Unite.

Tipul cu păr negru s-a prezentat și el:

— John White, CIA.

Și-au strâns mâinile și apoi au plonjat în același gen de tăcere care-l întâmpinase pe Reacher la venire. Nu mai aveau despre ce să discute. Reacher s-a așezat la un pupitru din spatele încăperii. În fața lui, la stânga, se afla Waterman, White fiind tot în față, dar la dreapta. Waterman stătea nemișcat, dar atent. Aștepta să treacă timpul și-și conserva energia. Se vedea că nu era prima oară când făcea asta. Un agent experimentat, nicidecum un începător. Nici White nu făcea parte din categoria debutanților, deși în toate celelalte privințe era diferit. White nu stătea deloc nemișcat. Tresărea, se foia, își frângea mâinile și privea în gol, focalizându-și privirea când aproape, când departe, uneori mijind ochii și strâmbându-se, uitându-se ba în stânga, ba în dreapta, ca sub apăsarea de gânduri chinuitoare, din care nu putea scăpa. Un analist, bănuia Reacher, după mulți ani petrecuți într-o lume de date incerte și cacealmale duble, triple și cvadruple. Așa încât era pe deplin îndreptățit să pară ușor agitat.

Nimeni nu scotea o vorbă.

După cinci minute, Reacher a rupt tăcerea și a-ntrebat:

— Știe cineva exemple din istorie în care noi să nu ne fi înțeles? Adică, FBI, CIA și Poliția Militară? Eu nu-mi amintesc să fi fost vreodată o chestie nasoală. Voi?

— Cred că te grăbești să tragi concluzii, a spus Waterman. Aici nu e vorba de trecut, ci de viitor. Ei știu că deja suntem

cooperanți. Ceea ce le permite să ne exploateze. Gândește-te la prima jumătate a titlului cursului. Aici e vorba, în egală măsură, de inovații criminalistice și de cooperare. Iar inovația înseamnă că vor economisi bani. În viitor, vom coopera și mai mult. Împărțind laboratoarele. Vor construi un sediu nou unic, pe care-l vom folosi în comun. Eu așa bănuiesc. Ne-au adus aici ca să ne spună cum să-l facem să funcționeze.

— E o nebunie, a spus Reacher. Nu mă pricep deloc la laboratoare sau la planificare. Sunt ultima persoană potrivită pentru așa ceva.

— Și eu la fel, a spus Waterman. Nu e punctul meu forte, ca să fiu sincer.

— E mai mult decât o nebunie, a zis și White. Este o pierdere de timp colosală. Sunt o grămadă de lucruri mult mai importante care se întâmplă în acest timp.

A tresărit, foindu-se și frângându-și mâinile.

— Te-au scos dintr-o misiune ca să te aducă aici? a-ntrebat Reacher. Ai lăsat vreo treabă neterminată?

— La drept vorbind, nu. Eram pe punctul să trec la altă sarcină. Tocmai terminasem ceva. Cu succes, credeam, dar uite cum m-au recompensat.

— Hai să privim partea bună a poveștii. Poți să te relaxezi. Ia-o ușor. Du-te și joacă golf. Nu trebuie să-nveți cum să faci lucrurile să funcționeze. CIA nu pune niciun preț pe laboratoare. Abia dacă le folosiți.

— O să rămân cu trei luni în urmă în misiunea pe care-ar trebui s-o încep chiar acum.

— Care-ar fi aia?

— Nu pot să-ți spun.

— Cine-o îndeplinește în locul tău?

— Nici asta nu pot să-ți spun.

— E un analist bun?

— Nu suficient de bun. Or să-i scape lucruri. Și s-ar putea să fie chestii vitale. Treburile astea-s imposibil de prevăzut.

— Ce treburi?

— Nu pot să-ți spun.

— Dar treburi importante, așa-i?

— Mult mai importante decât asta de-aici.

— Și care-a fost lucrul pe care tocmai l-ai terminat?

— Nu pot să-ți spun.

— Au fost servicii remarcabile pentru Statele Unite ale Americii într-un post de mare răspundere?

— Ce?

— Sau ceva de genul ăsta?

— Da, aș spune că da.

— Dar asta a fost recompensa ta.

— Și a mea, la fel, a intervenit Waterman. Și eu sunt în aceeași situație. Aș putea să repet fiecare cuvânt pe care l-a spus el. Mă așteptam la o avansare. Nu la chestia asta.

— O avansare pentru ce anume? Sau după ce anume?

— Am încheiat o misiune importantă.

— Ce fel de misiune?

— În esență, o vânătoare de oameni. A durat câțiva ani și am înregistrat multe eșecuri. Dar, până la urmă, am reușit.

— Un serviciu adus națiunii noastre?

— Unde vrei să ajungi?

— Vă compar, pe voi doi. Și nu găsesc prea multe diferențe. Sunteți agenți foarte buni, cu destulă experiență, văzuți drept oameni loiali și demni de încredere, motiv pentru care vi se-ncredințează lucruri importante. Dar apoi primiți chestia asta drept recompensă. Ceea ce nu poate să-nsemne decât unul din două lucruri.

— Și anume? a zis White.

— Poate că, în anumite cercuri, misiunile pe care le-ați îndeplinit au fost stânjenitoare. Poate că acum trebuie să poată fi negate. Poate că e nevoie să fiți ascunși. Să nu vă mai vadă nimeni și să uite de voi.

White a clătinat din cap și a zis:

— Nu, totul a fost văzut cu ochi buni. Și așa va fi și peste câțiva ani. Am primit o decorație, în secret. Și o scrisoare semnată personal de Secretarul de Stat. Și nu trebuie să fie nimic negat, pentru că a fost totalmente secret. Nimeni din cercurile acelea n-a știut nimic despre asta.

Reacher s-a uitat la Waterman și a-ntrebat:

— A fost ceva stânjenitor la vânătoarea ta de oameni?

Waterman a clătinat din cap și a zis:

— Care-i a doua posibilitate?

— Asta nu-i o școală!

— Atunci, ce e?

— Este un loc în care sunt trimiși agenții buni după ce au

obținut o mare victorie.

Waterman a avut o ezitare. Un gând nou.

— Și tu ești la fel ca noi? a-ntrebat el. Nu văd de ce n-ai fi. De ce să adune doi la fel și nu trei?

— Sunt la fel, a zis Reacher, întărindu-și vorbele cu o mișcare din cap. Tocmai am obținut o mare victorie. Asta-i cât se poate de sigur. Am primit o medalie în dimineața asta. Cu panglică, atârnată la gât. Pentru o misiune bine îndeplinită. Totul curat și ordonat. Nimic de care să te jenezi.

— Ce fel de misiune?

— Sunt sigur că e secretizată. Dar am informații sigure că era vorba de cineva care a pătruns într-o casă și l-a împușcat în cap pe cel care locuia acolo.

— Unde?

— Un glonț în frunte și unul în spatele urechii. Succes garantat.

— Nu, unde era casa?

— Sunt sigur că și informația asta e secretă. Dar peste ocean, cred. Și am informații sigure că denumirea localității conținea o grămadă de consoane. Și foarte puține vocale. Pe urmă, același ins a făcut același lucru în noaptea următoare. Într-o casă diferită. Totul din motive întemeiate. Ținând cont de toate acestea, m-aș fi așteptat ca individul să fie mai bine văzut după asta. M-aș fi așteptat măcar să aibă un cuvânt de spus cu privire la următoarea sa misiune. Poate chiar să aibă de ales.

— Întocmai, a spus White. Și alegerea mea n-ar fi fost să vin aici. Ar fi fost să fac ceea ce-ar trebui să fac chiar în clipa asta.

— Ceea ce pare a fi ceva dificil.

— Foarte.

— Iar asta e tipic pentru noi. Drept răsplată, vrem o provocare. Nu ne plac misiunile ușoare. Vrem ceva mai greu.

— Exact.

— Poate că așa stau lucrurile, a spus Reacher. V-aș întreba ceva. Gândiți-vă la momentul primirii ordinelor. Vi s-au comunicat direct sau în scris?

— Direct. Pentru o chestie ca asta, nici nu se putea altfel.

— A fost și o a treia persoană de față?

— La drept vorbind, da, a spus White. A fost umilitor. O asistentă de la administrativ, venită cu un teanc de documente. I s-a spus să rămână. Femeia stătea pur și simplu acolo.

Reacher s-a uitat la Waterman, care a spus:

— La fel și la mine. Și-a ținut secretara în cameră. De obicei, nu făcea asta. De unde știi?

— Pentru că același lucru mi s-a întâmplat și mie. Sergentul lui. Un martor. Dar și un mod de răspândire a bârfei. Asta-i toată ideea. Toți vorbesc între ei. În câteva secunde, toată lumea aflase că nu merg în niciun loc interesant. Doar la un curs lipsit de importanță cu un titlu pompos. Instantaneu am devenit o știre perimată. Am ieșit de pe ecranul radarului. Sunt sigur că deja a aflat toată lumea. Sunt un nimeni. Am dispărut în ceața birocratică. Și cred că și voi ați pățit la fel. Poate că asistentele de la administrație și secretarele FBI-ului au rețele proprii. Dacă așa stau lucrurile, în acest moment, noi trei suntem cei mai invizibili oameni de pe planetă. Nimeni nu e curios să știe de soarta noastră. Nimeni nici măcar nu-și mai amintește de noi. Nu-i nimic mai banal decât locul în care ne aflăm.

— Vrei să spui că au ascuns trei agenți operativi fără legătură între ei, dar în mare formă? De ce?

— „Au ascuns” nu surprinde esența situației. Aici ne aflăm într-o sală de curs. Suntem complet invizibili.

— De ce? Și de ce noi trei? Care-i legătura?

— Nu știu. Dar sunt sigur că e un proiect dificil. Posibil un lucru pe care trei agenți operativi în formă l-ar putea considera o recompensă mulțumitoare pentru serviciile prestate.

— Ce e locul ăsta?

— Nu știu, a zis din nou Reacher. Dar nu e o școală. De asta sunt absolut sigur.

La ora cinci fix, două microbuze negre au intrat în parcare dinspre șosea, trecând pe lângă indicator, și au parcat în spatele celor trei berline Caprice, blocându-le ieșirea. Din fiecare vehicul au coborât niște bărbați în costume, doi câte doi. De la Secret Service sau U.S. Marshals. Cu toții s-au uitat în jur scurt și, după ce și-au semnalizat reciproc că totul era în regulă, s-au întors spre microbuze ca să le spună șefilor lor că pot coborî.

Din al doilea microbuz s-a dat jos o femeie. Avea o servietă într-o mână și un teanc de foi în cealaltă. Purta o rochie neagră elegantă, până la genunchi. Era genul de obiect vestimentar cu funcție dublă, ziua, cu un șirag de perle, în birourile capitonate de la etajele superioare ale clădirilor, seara, cu un colier de

diamante, la cocteiluri și recepții. Era mai în vârstă decât Reacher, cu vreo zece ani sau chiar mai mult. În jur de patruzeci și cinci de ani, dar se ținea bine. Părea vioaie. Avea părul blond de lungime mijlocie, aranjat într-un stil natural și, fără îndoială, aranjat în grabă. Era mai înaltă decât cele mai multe femei, dar destul de suplă.

Apoi, din prima furgonetă, a coborât un individ pe care Reacher l-a recunoscut instantaneu. Poza lui apărea în ziare o dată pe săptămână, iar la televizor chiar mai des. Pe lângă faptul că jobul lui se bucura de atenția presei, era mereu în pozele standard și reportajele adiacente ale ședințelor de cabinet și ale discuțiilor tensionate și încinse din Biroul Oval. Era Alfred Ratcliffe, consilierul pe probleme de securitate națională. Omul de încredere al președintelui, ori de câte ori se ajungea în situații care puteau să nu se sfârșească bine. Omul la care apela imediat, mâna lui dreaptă. Se zvonea că se apropia de șaptezeci de ani, dar nu-și arăta vârsta. Era un vechi supraviețuitor al Departamentului de Stat, succesiv intrat sau ieșit din grații, rămânând același, indiferent de cum bătea vântul schimbării și rezistând pe poziții până când, în sfârșit, integritatea îi adusese cel mai bun post dintre toate.

Femeia i s-a alăturat și au pornit împreună, înconjurați de cei patru paznici, spre ușile de la intrare, pe care Reacher le-a auzit deschizându-se. Apoi a auzit pași pe covorul rezistent. În sfârșit, au intrat în sala de curs, doi dintre paznici rămânând în urmă, doi îndreptându-se spre tablă, urmați de Ratcliffe și de femeia în rochie neagră și întorcându-se, când nu mai aveau unde să înainteze, cu fața la sală, exact ca doi profesori la începutul lecției.

Ratcliffe s-a uitat la White, apoi la Waterman și, în sfârșit, la Reacher, aflat mult în spate.

— Aceasta nu-i o școală, a spus el.

Capitolul 2

Femeia și-a îndoit cuviincios genunchii și și-a lăsat servieta și teancul de hârtii pe podea. Ratcliffe a făcut un pas în față și a spus:

— Voi trei ați fost aduși aici sub pretexte false, evident. Dar n-am dorit să facem multă vâlvă. A fost mai bine să dăm o senzație falsă. Vrem cât mai puțină atenție, dacă se poate. Măcar la început.

Apoi s-a oprit, pentru efect dramatic, ca și cum i-ar fi invitat să pună întrebări, dar nimeni n-a întrebat nimic. Nici măcar: începutul a ce? E mai bine să asculți până la capăt prezentarea. Întotdeauna e mai sigur așa, când ordinele vin de la nivel înalt.

— Care dintre voi poate să rezume în fraze cât mai simple politica actualei administrații privind securitatea națională? a-ntrebat Ratcliffe.

Nimeni n-a spus nimic.

— De ce nu răspundeți? a-ntrebat Ratcliffe.

Waterman s-a retras în spatele privirii concentrate la un kilometru distanță, iar White a ridicat din umeri, ca și cum voia să spună că un lucru de o asemenea complexitate exclude limbajul convențional. Și, pe de altă parte, noțiunea de simplitate era întru totul subiectivă, așa încât era clar nevoie de o rundă de discuții preliminare pentru ca toată lumea să se pună de acord asupra definițiilor.

— Este o întrebare înșelătoare, a spus Reacher.

— Crezi că politica noastră nu poate fi explicată simplu? a zis Ratcliffe.

— Cred că nu există.

— Adică, suntem incompetenți?

— Nu, cred că lumea se schimbă. E mai bine să ne păstrăm flexibilitatea.

— Tu ești de la poliția militară?

— Da, domnule.

Ratcliffe a făcut din nou o pauză și a spus:

— Cu puțin peste trei ani în urmă, o bombă a explodat într-un garaj de la subsolul unei clădiri foarte înalte din New York. O tragedie personală pentru cei uciși sau răniți, desigur, dar din perspectivă globală n-a fost mare scofală. Atât doar că în acel moment lumea a luat-o razna. Cu cât analizam mai atent, cu atât vedeam și înțelegeam mai puține. Aveam inamici

pretutindeni, se pare, dar nu știam sigur cine erau, unde erau sau de ce, ori care era legătura dintre ei sau ce voiau, și cu siguranță că n-aveam habar ce intenționau să facă în continuare. Eram totalmente dezorientați. Dar cel puțin am recunoscut asta față de noi înșine. Prin urmare, n-am irosit timpul ca să elaborăm politici privind lucruri despre care nici măcar nu auziserăm. Am simțit că asta ar genera un fals sentiment de siguranță. Așa că în momentul de față procedura noastră operativă standard este intrarea în stare de alertă maximă, ocupându-ne de câte zece lucruri deodată, dacă și atunci când apar. Urmărim totul, pentru că suntem nevoiți. Mai avem doar trei ani și un pic și trecem într-un nou mileniu, când toate capitalele lumii vor sărbători non-stop, ceea ce va face din acea zi cea mai importantă țintă pentru propagandă din istoria planetei noastre. Trebuie să aflăm din timp cine sunt oamenii ăștia. Toți. Nimeni nu trebuie ignorat.

Niciunul n-a spus nimic, astfel încât Ratcliffe a continuat:

— Nu c-ar trebui să mă justific față de voi, dar trebuie să-nțelegeți teoria. Nu facem nicio supoziție și nu lăsăm nimic la voia întâmplării.

Nimeni n-a întrebat nimic. Nici măcar: vă gândiți la ceva concret pentru noi? Întotdeauna e mai bine să nu vorbești neîntrebat. Trebuie să ai răbdare și să aștepți.

Dar Ratcliffe s-a-ntors către femeie și a spus:

— Dânsa este dr. Marian Sinclair, principalul meu adjunct. Ea va completa instructajul. Fiecare cuvințel pe care-l va rosti este aprobat de mine și, prin urmare, și de președinte. Fiecare cuvințel. S-ar putea ca misiunea asta să fie o pierdere totală de timp și să nu ducă nicăieri, dar până când nu vom ști asta cu siguranță misiunea asta are exact aceeași prioritate ca toate celelalte. Niciun efort nu va fi precupețit. Veți primi tot ceea ce veți avea nevoie.

După care a părăsit încăperea, însoțit de doi dintre bodyguarzii în costume. Reacher i-a auzit ieșind din hol, după care microbuzul cu care sosiseră a plecat. Dr. Marian Sinclair a rotit un pupitru din primul rând, așezându-l cu fața spre restul încăperii, apoi s-a așezat, oferindu-le tuturor prilejul să-i admire brațele tonifiate, ciorapii din nailon negru și pantofii de bună calitate. Femeia și-a încrucișat picioarele și a spus:

— Adunați-vă în jurul meu.

Reacher s-a mutat pe rândul al treilea și s-a înghesuit într-un pupitru care-l așeza într-un semicerc alături de Waterman și White. Chipul lui Sinclair părea deschis și sincer, dar marcat de stres și îngrijorare. Era limpede că se petreceau lucruri grave. Poate că Garber lăsase să-i scape un indiciu. *Nu pari prea fericit. Deși ar trebui.* Poate că nu era totul pierdut. Reacher și-a dat seama că și White ajunsese la aceeași concluzie. Se aplecase ușor în față, cu privirea fixă. Waterman parcă încremenise. Își conserva energia.

— În orașul german Hamburg există un apartament, a spus Sinclair. Un cartier elegant, într-o poziție rezonabil de centrală, destul de scump, dar poate puțin cam superficial și corporatist. În ultimul an, apartamentul a fost închiriat de patru bărbați tineri, între douăzeci și treizeci de ani. Nu sunt germani. Trei sunt saudiți și al patrulea e iranian. Toți patru par să fie foarte laici. Bărbieriți frumos, cu părul scurt, bine îmbrăcați. Au o slăbiciune pentru tricourile polo în culori pastel, cu un crocodil brodat pe piept. Poartă ceasuri Rolex și încălțăminte italienească. Conduc BMW-uri și frecventează cluburile de noapte. Dar nu se duc să muncească nicăieri.

Reacher l-a văzut pe White dând din cap ca pentru sine, ca și cum genul ăsta de situații îi erau familiare. Waterman n-a avut nicio reacție. Sinclair a spus:

— Pe plan local, cei patru tineri sunt luați drept playboy mărunți. Posibil înrudiți de departe cu niște familii bogate și influente. Veniți să-și trăiască tinerețea înainte de a se-ntoarce acasă, la ministerul petrolului. Cu alte cuvinte, un soi de pierde-vară prin Europa în ediție standard. Dar noi știm că lucrurile nu stau așa. Știm că au fost recrutați în țările lor de origine și trimiși în Germania prin Yemen și Afganistan de o organizație nouă, despre care nu știm mare lucru, deocamdată. Decât că e bine finanțată, vădit jihadistă, cu metode de antrenament în mare parte paramilitare și indiferentă la originile naționale. E ceva neobișnuit ca saudiții și iranienii să colaboreze. Dar uite că lucrează împreună. Bine văzuți în taberele de antrenament, au fost trimiși la Hamburg în urmă cu un an. Cu misiunea să se integreze în Occident, să trăiască în liniște și să aștepte alte ordine. Dar n-au primit niciunul până acum. Altfel spus, sunt o celulă latentă.

Waterman s-a foit și a spus:

— De unde știm toate astea?

— Iranianul e al nostru, a spus Sinclair. E agent dublu. CIA îl dirijează de la consulatul din Hamburg.

— Curajos băiatul.

Sinclair a aprobat din cap.

— Iar băieții curajoși sunt greu de găsit. Asta-i unul dintre felurile în care s-a schimbat lumea. Pe vremuri, agenții din cealaltă tabără intrau pur și simplu pe ușile ambasadelor. Scriau scrisori de implorare. Pe unii îi treceam de partea noastră. Dar ăia erau vechi comuniști. Acum avem nevoie de tineri arabi și nu cunoaștem niciunul.

— De ce aveți nevoie de noi? a-ntrebat Waterman. E o situație stabilă. Ăia nu pleacă nicăieri. Veți primi ordinul de activare cam la un minut după ce-l vor primi ei. Presupunând că la centrala telefonică a consulatului se lucrează 24 de ore din 24.

E mai bine să asculți prezentarea până la capăt.

— E o situație stabilă, a spus Sinclair. Niciodată nu se-ntâmplă nimic. Dar, deodată, ceva s-a-ntâmplat. Acum câteva zile. Doar o coliziune micuță și întâmplătoare. Au avut un musafir.

La propunerea lui Sinclair, au ieșit din sala de curs și s-au mutat într-un birou. Sinclair afirmase că sala de curs era incomodă, din cauza pupitrelor, lucru adevărat mai ales pentru Reacher. Avea un metru nouăzeci și cinci și o sută treisprezece kilograme, așa că, practic, nu stătea la pupitru, ci mai degrabă era îmbrăcat cu el. În schimb, în birou erau o masă de ședințe și patru fotolii din piele. Ceea ce sporea gradul de confort pe care Sinclair părea să-l fi anticipat. Era și logic. În definitiv, chiar ea închiriase spațiul, probabil cu o zi în urmă, sau însărcinase un subaltern să-l închirieze în numele ei. Trei dormitoare și patru fotolii pentru ședințe.

Bărbații în costume au rămas afară și Sinclair a spus:

— Am stors de la agentul nostru infiltrat toate detaliile pe care le deținea și credem că putem avea încredere în concluziile lui. Vizitatorul a fost tot un saudit. De aceeași vârstă ca ei. Îmbrăcat la fel ca ei. Cu părul dat cu gel, lanț de aur, crocodil pe tricou. Nu se așteptau la sosirea lui. A fost o surpriză totală. Dar oamenii au ceva în comun cu Mafia. Sunt pregătiți oricând să presteze un serviciu la cerere. Vizitatorul a făcut aluzie la asta. A reieșit că tipul era ceea ce se numește un curier. Nicio

legătură cu ei. Avea cu totul altă misiune. Doar că se afla în Germania cu niște treburi și avea nevoie de o casă conspirativă. Aceasta fiind întotdeauna opțiunea preferată de curieri. Hotelurile lasă urme, în cele din urmă. Sunt foarte paranoici, pentru că aceste rețele noi sunt răspândite pe o arie largă. Iar asta înseamnă că, teoretic, comunicațiile sigure devin foarte dificile. Ei cred că le putem asculta telefoanele celulare, și probabil că putem, și mai cred că le putem citi e-mailurile, lucru pe care sunt sigură că-l vom face în curând. Și mai știu că le deschidem corespondența obișnuită cu ajutorul aburilor. Așa încât folosesc curieri, care de fapt sunt niște mesageri. Nu cară serviete legate cu lanțul de încheietura mâinii. Poartă în cap întrebări și răspunsuri nescrise. Se duc încolo și încoace, de pe un continent pe altul, întrebare, răspuns, întrebare, răspuns. Foarte lent, dar totalmente lipsit de riscuri. Nicio amprentă electronică pe nicăieri, nimic scris pe hârtie și nimic de văzut, în afară de un ins cu lanț de aur la gât trecând printr-un aeroport, laolaltă cu un milion de alți indivizi identici.

— Suntem siguri că Hamburg a fost destinația lui finală? a-ntrebat White. Sau doar a făcut o escală în drum spre un alt loc din Germania?

— Misiunea lui era în Hamburg, a răspuns Sinclair.

— Dar nu avea legătură cu băieții din acea casă.

— Nu, cu altcineva.

— Știm cine l-a trimis? Presupunem că aceiași indivizi din Yemen și Afganistan?

— Suntem siguri că e vorba de aceiași indivizi. Din cauza unei alte circumstanțe.

— Și anume? a-ntrebat Waterman.

— Printr-o coincidență statistică deloc ieșită din comun, mesagerul îl cunoștea pe unul dintre saudiții din casă. Petrecuseră trei luni împreună în Yemen, cățărându-se pe frânghii și trăgând cu kalașnikoavele. Lumea asta e mică. Prin urmare, cei doi au purtat conversații scurte, iar iranianul a auzit o parte dintre ele.

— Ce a auzit?

— Nou-venitul aștepta ca persoana de contact să vină peste două zile. Locul n-a fost niciodată menționat sau cel puțin n-a fost auzit, dar contextul sugera că ar fi la o distanță rezonabilă de casa conspirativă. Nu avea niciun mesaj de transmis. Venise

acolo ca să i se spună ceva. O declarație introductivă, spune iranianul. O poziționare inițială. Spune că așa a reieșit clar din context. Mesagerul venise să audă acea declarație și s-o ducă înapoi în minte.

— Pare să fie un început de negociere. Ca deschiderea unei licitații.

Sinclair a dat din cap.

— Ne așteptăm ca mesagerul să revină. Măcar o dată, cu un răspuns pozitiv sau negativ.

— Avem idee despre ce anume e vorba?

Sinclair a clătinat din cap.

— Știm doar că e ceva important. Iranianul e sigur de asta, pentru că mesagerul era un luptător de elită, la fel ca și el. Trebuie să fi avut o bună reputație în tabere, altfel cum ar fi putut să primească tricourile polo, pantofii italieni și patru pașapoarte? Nu era genul de om folosit de peștii mici de la oricare dintre capetele rețelei. Era un mesager folosit doar de șefii cei mari.

— Întâlnirea a avut loc?

— A doua zi, spre sfârșitul după-amiezii. Omul a fost plecat timp de cincizeci de minute.

— Și pe urmă?

— A plecat, dimineața, la prima oră.

— Fără alte discuții?

— Doar una. Și încă una bună. Individul a dat pe goarnă tot. I-a spus amicului său ce informație ducea acasă. Pur și simplu. Nu s-a putut abține. Pentru că era impresionat, credem noi. De amploarea poveștii. Iranianul spune că părea foarte surescitat. Vorbim aici de bărbați tineri, la douăzeci și ceva de ani.

— Care era informația?

— A fost o declarație introductivă. O cerere inițială. Exact cum credea iranianul c-are să fie. Scurt și la obiect.

— Ce-a spus?

— „Americanul vrea o sută de milioane de dolari.”

Capitolul 3

Sinclair și-a îndreptat spatele, s-a apropiat de masă, voind să-și accentueze, parcă, argumentele, și a spus:

— După toate aparențele, iranianul este foarte inteligent, coerent și sensibil la nuanțele limbajului, iar șeful stației a reluat de mai multe ori cu el toată povestea, astfel încât suntem convinși c-a fost o simplă declarație. În cele cincizeci de minute, mesagerul s-a întâlnit între patru ochi cu un american. Bărbat, pentru că nu s-a vorbit nimic despre faptul că ar fi fost o femeie și, după cum spune iranianul, cu siguranță s-ar fi vorbit despre asta. E absolut sigur în privința asta. În cursul acelei întrevederi, americanul i-a spus mesagerului că vrea o sută de milioane de dolari. Ca preț pentru o marfă. Acesta a fost în mod clar contextul. Dar tot aici s-a încheiat și transmisiunea. Care american, nu știm. Pentru ce ar fi cele o sută de milioane, nu știm. De la cine, nu știm.

— Dar o sută de milioane e o sumă care restrânge aria de investigare, a spus White. Chiar dacă e o ofertă inițială care urmează a fi redusă la jumătate, tot e o sumă considerabilă. Cine are atâția bani? O mulțime de oameni, ai putea spune, dar măcar încap toți într-o agendă personală.

— Ăsta-i capătul greșit al telescopului, a intervenit Reacher. E mai bine să găsim vânzătorul decât cumpărătorul, asta e clar. Pentru ce fel de lucru ar plăti niște cățărători pe frânghie din Yemen o sută de milioane de dolari? Și ce fel de american din Hamburg are așa ceva de vânzare?

— O sută de milioane sunt o grămadă de bani, a spus Waterman. Genul ăsta de preț m-ar cam pune pe gânduri.

Sinclair a dat din cap și a spus:

— Genul ăsta de preț ne pune serios pe gânduri. Pare ceva mortal de serios. Prin urmare, lucrăm pe toate canalele posibile. I-am alertat pe toți spionii din toată lumea. Sute de oameni lucrează deja pe rupte. Dar avem nevoie de mai mult. Misiunea voastră e să-l găsiți pe american. Dacă e tot în afara țării, e sub jurisdicția CIA, și domnul White va conduce operațiunea. Dacă s-a întors în State, intră sub jurisdicția FBI și atunci agentul special Waterman va prelua conducerea. Și, pentru că statistica ne spune că majoritatea covârșitoare a americanilor din Germania sunt militari, credem că vom avea nevoie de maiorul Reacher să se implice alături de voi.

Reacher s-a uitat la Waterman, apoi la White, și a văzut obiecții în privirile lor, neîndoindu-se că și ei citeau același lucru în ochii lui.

— Personalul și materialele vor sosi mâine-dimineață, a spus Sinclair. Veți primi orice doriți, în orice moment. Dar nu veți vorbi decât cu mine, cu domnul Ratcliffe sau cu președintele. Aceasta e o unitate aflată în carantină. Dacă vă trebuie o cutie de creioane, vorbiți cu mine, cu domnul Ratcliffe sau cu președintele. Ceea ce, practic, înseamnă că veți vorbi cu mine. Documentația ulterioară va fi generată în Aripa de Vest. Nu trebuie să fiți identificați personal. Pentru că o sută de milioane de dolari sunt o grămadă de bani. Nu-i imposibil să fie implicat cineva din guvern. Americanul ar putea fi de la Departamentul de Stat, de la Justiție sau din Pentagon. Ați putea să vorbiți, din greșeală, cu cine nu trebuie. Așa că mai bine nu vorbiți cu nimeni. Asta-i regula numărul doi.

— Care-a fost regula numărul unu? a-ntrebat Waterman.

— Regula numărul unu este că iranianul nu trebuie sacrificat. Nu trebuie să facem nicio mișcare care să ducă la el. Am investit mult în el și-o să mai avem nevoie de el pentru că, sincer, habar n-avem ce-o să urmeze.

Apoi și-a împins scaunul în spate, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. La plecare, a spus:

— Nu uitați, alertă maximă!

Reacher s-a lăsat pe spate în fotoliul din piele și White a spus, uitându-se la el:

— Trebuie să fie vorba de tancuri și avioane.

— Tancurile noastre cele mai apropiate sunt la peste 1 600 de kilometri de Yemen sau Afganistan, iar deplasarea lor ar dura săptămâni în șir și ar fi nevoie de mii de oameni. Ar fi mai ușor să aducem Yemenul și Afganistanul la ele. Ar fi, de asemenea, mai rapid și mai discret.

— Atunci, avioane.

— Cu o sută de milioane cred că ar putea fi aduși doi piloți de partea întunecată a baricadei. Poate chiar trei sau patru. Mă îndoiesc însă că-n Afganistan s-ar găsi piste de aterizare suficient de lungi. Poate că în Yemen există. Deci, teoretic, ar fi posibil. Doar că avioanele nu sunt bune pentru ei. Ar avea nevoie de sute de tone de piese de schimb și de sute de ingineri

și tehnicieni de întreținere. Și de sute de ore de antrenament. Iar noi i-am găsi oricum după cinci minute și i-am distruge la sol cu rachetele. Sau probabil că acum putem s-o facem și de la distanță.

— Înseamnă că e vorba de un alt tip de armament.

— Dar ce fel de armament? Un milion de puști la 100 de dolari bucata? N-avem atât de multe.

Waterman a intervenit în discuție:

— Ar putea fi un secret, un cod, o parolă, o formulă, o hartă, un plan sau o diagramă, ori poate o listă, ori o schemă detaliată a tuturor măsurilor de securitate cibernetică ale sistemului financiar mondial, sau o rețetă comercială ori suma totală a mitei necesare pentru adoptarea anumitor legi în toate cele cincizeci de state.

— Te gândești la date? a-ntrebat White.

— Ce altceva poate fi cumpărat și vândut fără să bată la ochi și care să valoreze atât de mult? Diamante, poate, dar alea sunt la Anvers, nu la Hamburg. Droguri, posibil, dar niciun american n-are marfă de o sută de milioane de dolari gata de livrare. Aia e în America de Sud și Centrală. Și, în plus, Afganistanul are producție proprie de opiu.

— Care-i scenariul cel mai pesimist?

— Îmi depășește aria de competențe. Întreabă-l pe Ratcliffe. Sau pe președinte.

— Opinia ta personală care e?

— Dar a ta care e?

— Eu sunt specialist în Orientul Mijlociu. Pentru mine, toate scenariile sunt pesimiste.

— Germeni de variolă, a spus Waterman. Ăsta-i scenariul cel mai pesimist, după părerea mea. Sau ceva de genul ăsta. O molimă. O armă biologică. Sau Ebola. Ori un antidot. Sau un vaccin. Ceea ce ar însemna că au deja microbii.

Reacher și-a țintuit privirea pe tavan.

Lucruri care s-ar putea să nu se termine bine.

Nu pari prea fericit. Deși ar trebui.

Atât cât trebuie.

Garber fusese enigmatic ca un rebus.

White s-a uitat la el și a spus:

— La ce te gândești?

— La contradicția dintre regula numărul unu și restul poveștii.

Iranianul nu trebuie sacrificat. Ceea ce-nseamnă că nu ne putem apropia de mesager. Nu putem nici măcar să filăm o locație la care ne-ar conduce mesagerul. Pentru că nu știm dacă acest mesager există. În afară de cazul în care cineva din interior ne-ar șopti ceva la ureche.

— Ăsta-i un impediment, a remarcat Waterman. Nu o contradicție. Vom găsi o cale să-l depășim. Au nevoie de omul ăla.

— E o problemă de eficiență. Ei trebuie să știe dinainte cine sunt indivizii ăștia. Trebuie să urmărească rețele și să construiască baze de date. Prin urmare, în mod cert, trebuie să se concentreze pe mesageri. Întrebări și răspunsuri verbale în mințile lor, deplasări încolo și-ncoace, de la un continent la altul, întrebare, răspuns, întrebare, răspuns. Știu totul. Sunt ca niște magnetofoane. Valorează cât o sută de oameni din interior. Pentru că au în cap imaginea de ansamblu a poveștii. Ce are iranianul? Nimic în afară de patru pereți în Hamburg și nimic concret de făcut.

— Nu poate fi sacrificat și gata.

— Ar putea să-l scoată de-acolo în același moment în care l-ar ataca pe mesager. Ar putea să-i dea o casă în Florida.

— Mesagerul nu va vorbi, a spus White. E o chestie tribală, veche de o mie de ani. Nu s-ar da în gât unii pe alții. Mai ales acum, când nu prea mai avem voie să le facem mare lucru. Așa că e mai inteligent să-l păstrezi pe omul din interior acolo unde e. Ăștia chiar nu știu ce-o să urmeze. Un indiciu aflat din vreme ar fi util. Chiar și unul parțial.

— Tu știi ce-o să urmeze? a-ntrebat Reacher.

— O demență. Care nu se poate compara cu nimic din ce-am văzut până acum.

— Ai mai lucrat cu Ratcliffe înainte? Sau cu Sinclair?

— Niciodată. Tu?

— Nu ne-au ales pentru că ne cunoșteau dinainte, a spus Waterman. Ne-au ales pentru că nu eram în Hamburg în momentul critic. Eram ocupați în altă parte. Prin urmare, nu putem fi oamenii aceia cu care nu trebuie să vorbești din greșeală.

O unitate aflată în carantină, spusese Sinclair, și exact asta era senzația. Trei indivizi într-o încăpere, izolați de lumea exterioară, pentru că erau toți infectați, cu un alibi.

La ora șapte, Reacher și-a luat genții din mașină și le-a cărat în dormitorul de la etaj, aflat la capătul îndepărtat al șirului de trei încăperi, pe un hol care semăna cu un coridor de birouri. Se prea poate să fi fost așa ceva înainte. Camera era spațioasă, având și baie. Un apartament de director. Proiectat pentru a face loc unui birou, nu unui pat, dar nu era rău deloc.

A pornit cu mașina prin oraș ca să mănânce ceva, luând-o din instinct pe străduțe unde ar fi putut găsi genul de parcări tipice periferiilor, în care avea șanse să dea peste restaurantele pe care le căuta. Nu erau pe gustul oricui. Pe el însă îl ajuta metabolismul. A văzut un neon și o fațadă de aluminiu lucios în față, lângă o benzinărie, în apropiere de rampa de acces la autostradă. Era un *diner,* un restaurant modest cu tejghea și separeuri, îndeajuns de vechi ca să fie aproape autentic. Timpul își spunea cuvântul.

A parcat mașina și a intrat în local, împingând ușa cromată. Aerul era rece și luminos de la lămpile fluorescente. Prima persoană pe care a zărit-o a fost o femeie cunoscută. Singură într-un separeu. De la penultimul lui post de comandă. Cel mai bun militar cu care lucrase vreodată. Posibil, cea mai bună prietenă, într-un fel precaut, dacă prietenia însemna permisiunea de a lăsa lucruri nerostite.

La început, a crezut că era vorba de o coincidență nu tocmai uimitoare. Lumea era mică și, în apropiere de Pentagon, devenea și mai mică. Apoi a reevaluat situația. Tipa fusese sergentul lui principal în anii de glorie petrecuți la comanda Unității 110 de Poliție Militară. Jucase un rol la fel de important ca oricare dintre ei, ba chiar mai important decât unii. De fapt, mai important decât majoritatea. Probabil, mai important și decât al lui.

Prin faptul că era foarte inteligentă.

Mult prea inteligentă ca să fie o coincidență.

S-a apropiat de masa ei. Femeia nici nu s-a clintit. L-a urmărit în reflexia de pe spatele unei linguri ridicate. Reacher s-a așezat vizavi de ea și a spus:

— Salut, Neagley!

Capitolul 4

Sergentul Frances Neagley a ridicat privirea de la lingură și a spus:

— Dintre toate cârciumile din toate orașele posibile. Care erau șansele?

— Sunt sigur că totul a fost calculat cu minuțiozitate, a spus Reacher.

— Am bănuit că te vei îndrepta spre vest, pentru că, inconștient, voiai să păstrezi Washingtonul în spatele tău. Am calculat de câte ori vei coti, iar ăsta era cam singurul loc unde era evident că ai să vii. Iar asta e ora evidentă. M-am gândit că instructajul va dura două ore și apoi, pauza de masă.

— E o școală.

— Nu, nu este. Titlul cursului nici măcar n-are logică.

— Niciodată n-au logică.

— Ăsta-i mai rău ca de obicei.

— E o școală.

— Nu ți-ar coace nimeni una ca asta. Nu atât timp cât Garber trăiește și respiră.

— Nu pot să discut despre asta. E prea plictisitor.

— Atunci, o să-mi încerc norocul ghicind. E o misiune sub acoperire. Ținând cont de aprecierea de care te bucuri în prezent, e ceva de nivel înalt. Ceea ce-nseamnă că vei primi tot ce vei solicita. Mai ales oameni. Așa că oricum mă vei suna mâine-dimineață. N-ar fi mai bine să-mi povestești cu douăsprezece ore mai devreme?

Era îmbrăcată în uniformă de camuflaj, cu mânecile frumos suflecate, și stătea cu antebrațele pe masă. Avea părul negru tuns scurt, ochi negri și tenul bronzat. Pielea ei părea fină, dar Reacher știa că nu e. O văzuse în acțiune. Se mișca iute și era excepțional de puternică. Sub aparența catifelată a pielii, se ascundea o duritate pe care el n-o știa. N-o atinsese niciodată. Nici măcar nu-i strânsese mâna.

— Nu știu exact de ce-o să avem nevoie, a spus Reacher. Jocul probabilităților ar fi să-ncepem să alcătuim liste. Pornind de la ordinele de deplasare. Personalul activ prezent fizic în Germania într-o anumită zi. Și civilii, din înregistrările pașapoartelor.

— De ce?

— Trebuie să găsim un anumit american care s-a aflat în

Hamburg într-un anumit interval de cincizeci de minute.

— De ce?

— Plănuiește să vândă ceva care valorează o sută de milioane de dolari unor ticăloși de tip nou din Yemen și Afganistan.

— Știm ce vinde?

— Nicio idee.

— Granițele de uscat ar putea fi o problemă. Cred că acum se poate trece cu mașina fără control. Din cauza Uniunii Europene. Înregistrările de pașapoarte s-ar putea să fie incomplete.

— Exact. E doar un joc al probabilităților. Dar putem să-i dăm un impuls. Am putea să vedem cine-a intrat și a ieșit din Elveția cam cu o săptămână înainte. Când tipul lua decizia finală. Urma să vândă. Trebuia să deschidă licitația. Care nu putea dura la nesfârșit. Așa că trebuia să fie gata din timp. Prin urmare, a deschis un cont bancar secret în Elveția. Probabil în Zürich. Pregătit și în așteptare. După care s-a dus la Hamburg și a transmis prețul.

— Și ăsta e tot un joc al probabilităților. În consecință, nu poate fi un motiv de excludere. Ar putea fi un cont vechi de câțiva ani. S-ar putea să nu fie prima fărădelege a individului. Sau contul lui secret s-ar putea afla în altă parte. Să zicem, în Luxemburg.

— Ăsta-i și motivul pentru care am spus că nu știu exact de ce-o să am nevoie.

— Crezi că e militar?

— Ar putea fi. Șansele așa spun. Ca americanii din Coreea sau Okinawa. Deci asta-i o altă listă de care avem nevoie, pentru orice eventualitate. Ce-ar putea să vândă un militar? Informații? Sau echipamente? Caz în care, să ne gândim la un container de transport sau la o furgonetă mare ori o camionetă, ceva care să nu bată la ochi, și să facem o listă cu ce-ar putea să încapă într-un astfel de vehicul și ar putea valora o sută de milioane de dolari.

— Ar trebui să fie ceva sigur și ușor de manevrat. Nu va fi însoțit de trupe auxiliare.

— OK, reține acest aspect. Fă o listă principală a tuturor celorlalte liste. E tot ce putem face în momentul ăsta. Fii gata de detașare cam pe la nouă dimineața. Nu văd să se miște lucrurile mai repede. După asta, totul va trece prin NSC[1], prin intermediu

[1] National Security Council – Consiliul de Securitate Națională. *(N.tr.)*

unei tipe pe care o cheamă Marian Sinclair.

— Am auzit de ea, a spus Neagley. E adjunctul principal al lui Alfred Ratcliffe.

— Să ai pregătite lucrurile de care avem nevoie de la ea. Nu trebuie să pierdem timpul.

— Chestia asta e o problemă serioasă?

— S-ar putea să fie. Dacă e ceea ce credem că este. Deși e posibil să nu fie. E doar o propoziție prinsă din zbor. Poate fi o glumă. Sau un soi de sarcasm pentru cunoscători. Poate fi un termen de argou al cățărătorilor pe frânghie yemeniți pentru ceva lipsit de importanță. Dar, dacă e ceva real, atunci da, prețul cerut sugerează o problemă.

Chelnerița a venit la masa lor și cei doi au comandat cina. Neagley a spus:

— Felicitări pentru medalie!

— Mulțumesc, a zis Reacher.

— Ești bine?

— Mai bine ca oricând.

— Sigur?

— Cumva ești mama mea?

— Ce părere ai despre Sinclair?

— Mi-a plăcut de ea.

— Pe cine mai avem?

— Un tip Waterman de la FBI. Un pișicher de școală veche. Și unul White, de la CIA, un tip extrem de stresat. Probabil din motive întemeiate. Deocamdată, au vorbit la obiect în câteva privințe. Au spus lucruri rezonabile. Probabil c-or să-și aducă oamenii lor acum. Și probabil că peste noi va fi un fel de superior de la Consiliul de Securitate Națională, care să ne dădăcească și să transmită mesajele noastre către Sinclair.

— De ce ți-a plăcut de ea?

— A fost sinceră. Și Ratcliffe la fel. Amândoi sunt în stare de alertă maximă.

— Ar trebui să-l suni pe fratele tău. La Trezorerie. Să fie atent la transferurile electronice de bani. O sută de milioane de dolari ar putea fi vizibili la nivel guvernamental.

— Va trebui să comunic prin Sinclair.

— Vrei să respecți chestia asta?

— Ea crede c-ar putea fi oricine, a zis Reacher. Nu vrea să ne trădăm față de cine nu trebuie. Dar îi scapă un aspect. Nu e

vorba de cineva anume. E vorba de toți. Mai mult sau mai puțin. Operațiunea asta e una de amploare. Fără îndoială, tipul nostru se va dovedi a fi unul dintre mulți alții. O să prindem tot felul de oameni intrând sau ieșind din ședințe secrete, intrând sau ieșind din Elveția cu valize pline cu bani, toți săvârșind lucruri ilegale, cumpărând și vânzând tot felul de chestii. O să ne facem o mulțime de dușmani. Atât militari, cât și civili. Dar nu ne putem permite să facem prea mult zgomot de fond. Nu încă, în orice caz. Dacă păstrăm secretul, va fi mai bine. Așa încât, în acest moment, cred că trebuie să ne limităm la Sinclair. Dacă și când va fi nevoie, vom reanaliza situația.

— Am înțeles, a spus Neagley.

Chelnerița le-a adus farfuriile și au început să mănânce. Ora opt seara, în McLean, Virginia.

Ora opt seara în McLean, Virginia, însemna ora două noaptea în Hamburg, Germania. Târziu, dar americanul era încă treaz. Stătea întins pe spate în pat, privind fix la tavanul pe care nu-l mai văzuse niciodată. O prostituată dezbrăcată stătea cuibărită în îndoitura brațului său. Era locuința ei. Curată, ordonată și frumos mirositoare – se simțea atenția cu care era îngrijită. Nu era ieftină, cum nici femeia de lângă el nu era. Ceea ce nu era o problemă. Urma să devină un om foarte bogat. Prin urmare, considera că merită să sărbătorească. Și îi plăceau femeile scumpe. Emoțiile erau mai puternice. Avea gusturi destul de simple. Pentru el conta gradul de entuziasm, iar tipa arătase așa ceva din plin. Apoi stătuseră de vorbă. Se ținuseră în brațe. Ea se arătase interesată de el. Se pricepea foarte bine să asculte.

Iar el vorbise prea mult.

Se gândea că prostituatele erau mai buni psihologi decât psihologii adevărați și puteau să sesizeze diferența dintre fanfaronadă, laudă de sine, palavre și visuri maniacale. Ceea ce lăsa o categorie măruntă de adevăr. Nu un adevăr confesional. Mai degrabă, o izbucnire veselă, când vrei neapărat să-i spui cuiva adevărul. Pur și simplu i-a ieșit pe gură, pe un val de entuziasm. Se simțise excelent. Femeia merita toți banii. Simțea că plutește. Îi vorbise de planul lui de a cumpăra un ranch în Argentina. Ceva mai mare decât Rhode Island, spusese.

Ceea ce nu însemna mare lucru, dar ea avea să țină minte. Iar în Germania prostituatele nu se temeau de polițiști. Era o formă

de protecție socială. Totul era permis, cu condiția să fie reglementat. Așa încât, când vânătoarea avea să înceapă, ea de-abia va aștepta să treacă pe la secție și să vorbească despre americanul pe care-l cunoscuse și care se pregătea să cumpere un ranch în pampas mai mare decât Rhode Island. Ca un fel de compensație, ar fi spus ea. O chestie menită s-o facă să-l ia în serios. Pentru că nu avusese o erecție adevărată. După care polițiștii, nemți fiind, aveau să-și noteze totul pe hârtie și să sune pe cineva cunoscut și să descopere astfel că un ranch în pampas mai mare decât Rhode Island era o achiziție foarte scumpă.

O simplă examinare a tranzacțiilor imobiliare curente dintr-o singură țară a lumii urma să-i aducă direct la ușa lui nou-nouță.

O prostie.

Greșeala fusese numai a lui.

A refăcut mental traseul prin încăpere, încercând să-și amintească tot ce atinsese. Lista întocmită astfel nu era prea lungă, în afară de femeie. Îi rămăseseră oare amprentele pe pielea ei? Se îndoia. Oricum ar fi fost mânjite. ADN-ul lui era în stomacul ei, dar era atacat de acizi puternici și enzime digestive. Iar știința era încă în etapa copilăriei. Încă în faza de PR. Oamenii ar fi refuzat mai degrabă să se ocupe de un caz decât să riște un eșec public.

Îndeajuns de sigur.

Ceea ce era o nebunie.

Dar și ceva logic. Când ai intrat în horă, trebuie să joci. Totul sau nimic. Era hotărât. S-a-ntrebat cum avea să se simtă. A reieșit că senzația era una de cădere în gol. Ca la un salt cu parașuta. Căderea liberă prelungită înainte de deschiderea parașutei. Cazi și iar cazi. Nu te poți împotrivi senzației. Tot ce putea să facă era să tragă aer în piept, să se relaxeze și să capituleze.

Plecase de la hotel nevăzut de nimeni, prin garajul parcării. Fără niciun motiv, doar o scurtătură până la un alt bar pe care-l știa. Ea tocmai venise cu mașina, gata să-și înceapă munca. Seara târziu, elite, bani mulți. O lume diferită. Doar că acum era și lumea lui. Putea să aibă tot ce-și dorea. Formularea cererii a fost de-a dreptul amuzantă. Chiar acolo, în garaj. Și dacă se înșela? Dar nu s-a înșelat. O văzuse și înainte. Tipa i-a zâmbit și a rostit o cifră foarte mare. I-ar fi dat și de zece ori mai mult

numai pentru ținuta ei. Și abia ieșise de sub duș. Nu era o virgină, dar, în afară de asta, ce pretenții putea să aibă?

Femeia l-a dus cu mașina înapoi la apartamentul propriu, de unde de-abia plecase.

Erau oare camere de supraveghere în garajul parcării?

Și-a zis că nu. Era genul de om atent la detalii. Un bun observator. Nimic nu-i scăpa. N-avea încotro. Făcea parte din jobul lui. Pe tavanul garajului văzuse spumă ignifugă, cabluri electrice, conducte de canalizare de cinci țoli și un sistem de aspersoare.

Nicio cameră.

Îndeajuns de sigur.

Ceea ce era o nebunie.

Dar avea și logică.

A făcut o repetiție în minte și a trecut rapid la acțiune. La început, ea a crezut că e vorba de un joc cu roluri. Ca și cum el ar fi reprodus ceea ce văzuse la video pe o casetă. A aruncat-o pe burtă și a-ncălecat-o, țintuindu-i coatele sub genunchii lui, așezându-și fundul pe al ei, ghemuit ca un jocheu pe cal. Ea a gemut așa cum gemeau toate, după care el s-a întins și a strangulat-o de la spate, acționând repede și violent, voind să termine cât mai iute. Femeia a încercat să se zvârcolească, dar abia dacă se putea clinti. Doar picioarele aveau o oarecare libertate de mișcare și a încercat să-l lovească în spate cu călcâiele, dar nu a reușit, neizbutind decât să le ridice și să le coboare ca și cum ar fi înotat. Deodată s-a oprit, iar el a strâns-o de gât mai departe ca să fie sigur, apoi a mai ținut-o așa o vreme, după care s-a ridicat și a plecat.

Totul sau nimic.

Capitolul 5

Reacher a dormit bine în biroul lui de director, dar s-a trezit devreme și a ieșit când, la ora șapte, un camion de la firma de catering a adus rezervoare cu cafea de dimensiuni industriale și o tavă mare cât roata carului plină cu produse de patiserie pentru micul dejun. Mult mai mult decât puteau să mănânce trei oameni. Ceea ce însemna că personalul era pe drum.

Și, într-adevăr, la ora șapte și jumătate au sosit doi funcționari executivi de nivel mediu de la Consiliul de Securitate Națională. Sinclair îi anunțase telefonic că îi cunoaște personal pe cei doi și se presupunea că indivizii se bucurau de încrederea ei. Amândoi erau bărbați, amândoi trecuți de treizeci de ani și amândoi cu o înfățișare posacă, de parcă datele cu care aveau de-a face i-ar fi plictisit teribil. Până la ora opt, totul era pus în funcțiune, cu liniile telefonice securizate instalate. Reacher le-a luat-o înainte lui Waterman și White cu solicitarea de personal. La ora nouă Neagley era în casă, îndeajuns de devreme ca să ceară prin NSC tone de informații, înainte ca ajutorul lui Waterman să fi ajuns măcar acolo. După alte douăzeci de minute a sosit și ajutorul lui White. Ambii nou-veniți erau bărbați. Arătau ca niște versiuni mai tinere ale șefilor lor. Pe omul lui Waterman îl chema Landry, iar pe ajutorul lui White îl chema Vanderbilt, fără nicio legătură cu bogătașul cu același nume.

Au mutat mobilierul dintr-un loc în altul și au amenajat în sala de curs un centru de control tripartit, operat de Neagley, Landry și Vanderbilt. Supraveghetorii de la NSC au fost repartizați în birou, iar Reacher, Waterman și White își susțineau teleconferințele la masă, așezați în fotoliile din piele. Pe la ora unsprezece, activitatea era în toi. La ora prânzului, obținuseră niște date. Sinclair a sunat pe difuzor ca să-i audă pe toți.

— În ziua aceea, a spus Reacher, în Germania se aflau aproape două sute de mii de cetățeni americani. Circa șaizeci de mii de militari activi detașați, la care se adaugă familiile acestora și militarii de curând retrași care încă nu s-au întors acasă. Adică aproape o sută douăzeci de mii, plus cam o mie de civili în concedii, plus alți cinci mii veniți la convenții comerciale și diverse întâlniri.

— O mulțime de americani.

— Trebuie să mergem la Hamburg, a zis Reacher.

— Când?

— Acum.

— De ce acum?

— La un moment dat, tot va trebui să mergem. Nu putem rezolva asta prin corespondență.

— Agent Waterman, ce părere ai? a-ntrebat Sinclair.

— Părerea mea depinde de cât de repede se desfășoară acest schimb de mesaje, a spus Waterman. Pare un proces lent. Când cred c-o să primească răspuns omul nostru? Care ar fi intervalul obișnuit?

— În alte situații e cam de două săptămâni. Poate cu o zi, două mai puțin.

— Trebuie să fim pe-aproape când are loc tranzacția, fără doar și poate. Dar se pare că avem timp. Dac-ar fi după mine, aș pleca la Hamburg săptămâna viitoare. Mai întâi aș avea nevoie de o analiză de fond mai amănunțită. Pe termen lung, s-ar putea să ne scutească de unele eforturi.

— Domnule White?

— Aș zice că n-am să merg deloc la Hamburg. Cine-ar avea nevoie de mine acolo, alături de vânătorul de oameni și de asasin? Eu nu mă pricep decât să rezolv lucrurile pe hârtie. Nu plec de pe Coasta de Est decât atunci când e strict necesar.

— Domnule maior Reacher, a spus Sinclair, pe ce te bazezi când zici că trebuie să pleci imediat la Hamburg?

— Pe ce-a zis domnul Ratcliffe, că vom primi tot ce vom dori, a zis Reacher.

— Domnii Waterman și White ar avea ceva de obiectat dacă maiorul Reacher ar pleca la Hamburg singur?

— Nu, a spus White.

— Cu condiția să nu strice lucrurile, a spus Waterman.

Un avantaj al comunicării prin Aripa de Vest era rezervarea instantanee a biletelor la avion și a camerelor de hotel. În treizeci de minute, Reacher și Neagley aveau locuri la cursa directă din noaptea aceea a companiei Lufthansa și camere la un hotel clasa business din Hamburg, la mică distanță de apartamentul cu pricina, în cartierul elegant descris de Sinclair, situat central și destul de scump.

Restul după-amiezii au rămas în McLean și au lucrat la eliminarea de pe listă a personalului, corelând rapoartele de

manevră cu numele militarilor. Un om nu putea să conducă un tanc pe câmpiile estice și să se plimbe simultan prin Hamburg. Numărul eventualilor suspecți a scăzut spectaculos. Ceea ce dădea impresia de progres. Apoi au început să sosească primele rapoarte de la companiile aeriene în legătură cu Zürich. Vanderbilt, omul lui White, părea să priceapă cum stau lucrurile și s-a oferit să lucreze până târziu ca să facă verificările încrucișate în timpul zborului lor deasupra oceanului și apoi să-i sune după ce aterizau, dacă găsea ceva semnificativ.

Școala cooperării, și-a zis Reacher. Cine-ar fi știut?

Au mers la aeroport cu mașina lui Reacher, condusă de Neagley, care a parcat-o în garajul cu termen limitat pe banii guvernului. Ținuta ei civilă era compusă din ochelari de soare și o geacă de piele tocită, un tricou și niște pantaloni pe care Reacher i-a luat drept rămășițe de pe la Corpul de Marină, dar care s-au dovedit a fi Ralph Lauren originali. Ea avea o geantă, el nu. Locurile erau la clasa economic, dar puteau fi considerate luxoase în comparație cu condițiile de care ar fi avut parte într-un avion de transport militar. După ce au mâncat cina, și-au lăsat scaunele puțin pe spate și au adormit.

La douăzeci și patru de ore după plecarea americanului, apartamentul prostituatei era mai puțin înmiresmat decât înainte. De fapt, mai exact, mirosea mai tare, doar că în sensul greșit. Devenea sesizabil, afară, pe coridor, și prin ventilația din bucătărie. Vecinii ei, care și-așa n-o înghițeau, au chemat polițiștii în toiul nopții. Dispecerul a trimis o mașină de patrulare să vadă despre ce e vorba. Sau mai bine zis să adulmece. În consecință, administratorul a fost trezit din somn, ca să le dea cheia universală. Au urmat patru ore în care detectivii au pus întrebări, au venit și specialiștii de la criminalistică și, în final, a sosit o ambulanță cu un sac mortuar din cauciuc.

Din punctul de vedere al poliției, veștile erau și bune, și rele. Hamburg era un oraș portuar neliniștit, cu un cartier al bordelurilor celebru în toată lumea, cu droguri și graffiti în gară, dar, chiar și așa, omuciderile erau relativ rare. Mai puțin de una pe săptămână. Un cadavru era un eveniment. De la un asemenea caz, se puteau clădi cariere. Iar Departamentul de poliție se lăuda cu o rată de succes de aproape 90%. Asta era

vestea bună. Vestea rea era că, în toate cazurile nerezolvate, era vorba de drogați înjunghiați sau de prostituate strangulate. Riscurile meseriei. Șanse mici ca acest caz să ajungă în manuale. Făptașul era probabil deja pe mare, în cabina unei nave, la o sută de kilometri distanță, îndreptându-se spre oceanul uriaș.

Reacher și Neagley aveau în buzunare banii dați de Aripa de Vest în scopuri operative, așa că de la aeroport au luat un taxi marca Mercedes ca să ajungă în oraș, în lumina palidă a soarelui și în mijlocul traficului matinal. Strada pe care se afla hotelul lor era liniștită, cu multă verdeață, plină de clădiri din sticlă și cărămidă, discrete la culoare, din import, mărginită pe ambele laturi de mașini mici, dar scumpe. Aveau camerele la etajul patru, o înălțime modestă, cu vedere la acoperișurile din jur. Hamburgul era un străvechi oraș hanseatic, cu peste o mie de ani de istorie în spate, dar niciunul dintre acoperișurile văzute de Reacher nu era mai vechi de cincizeci de ani. Germania bombardase insula britanică, iar englezii răspunseseră și ei prin bombardamente, cu destul succes. În 1943, au declanșat un adevărat uragan de foc care aproape că a măturat Hamburgul de pe fața pământului. Flăcări înalte de trei sute de metri, temperaturi de o mie de grade, aerul a luat foc, drumurile au luat foc, râurile și canalele au dat în clocot. Patruzeci de mii de morți în urma unui singur raid. Marea Britanie a pierdut șaizeci de mii de oameni în tot războiul. *Cine seamănă vânt culege furtună.* Citat din Osea, unul dintre cei doisprezece profeți biblici mai puțin importanți, dar care, în acest caz, a nimerit-o la fix.

Telefonul din cameră a sunat. Era Neagley, cu aranjamente pentru micul dejun. Apoi a sunat din nou, Vanderbilt, încă treaz la o oră târzie în McLean, Virginia, cu numele a treizeci și șase de americani care călătoriseră de la Hamburg la Zürich în timpul săptămânii respective. *O să prindem tot felul de oameni,* a spus Reacher.

A coborât la parter la micul dejun, care era foarte european, cu mezeluri, brânzeturi afumate și produse exotice de patiserie. S-a așezat împreună cu Neagley la o masă de lângă fereastră. Ora nouă dimineața în Hamburg, Germania.

Ora nouă dimineața în Hamburg înseamnă douăsprezece și

jumătate în Jalalabad, Afganistan. În bucătăria casei albe din lut se pregătea prânzul. Afară era o climă deșertică fierbinte, ca în Arizona. Mesagerul aștepta. Sosise noaptea, după ce schimbase patru avioane comerciale și parcursese aproape cinci sute de kilometri pe drumuri accidentate, într-o camionetă Toyota. Primise ceva de mâncare și fusese condus într-o anticameră. Așteptase de multe ori în acea încăpere. Un du-te-vino neîncetat, cam asta era viața lui. Era singurul bărbat din casă fără barbă sau fără un AK47.

În cele din urmă, a fost condus într-o încăpere mică și încinsă. Aerul era plin de muște care zburau leneș. Doi bărbați stăteau pe perne, amândoi bărboși, unul scund și gras, celălalt înalt și slab. Ambii erau îmbrăcați simplu, în veșminte lungi și turbane albe.

— Americanul vrea o sută de milioane de dolari, a spus mesagerul.

Bărbații în veșminte albe și lungi au dat din cap. Cel înalt a spus:

— Vom discuta problema în seara asta, la cină. Vino mâine-dimineață, la prima oră, și-ți vom da răspunsul nostru.

Neagley luase de la recepție o hartă a străzilor din Hamburg. A desfăcut-o și a înclinat-o în lumina unei ferestre.

— O absență de cincizeci de minute sugerează o rază de până-n doi kilometri, nu crezi? Douăzeci de minute până acolo, zece minute de discuții, douăzeci de minute întoarcerea. Ce fel de loc ar fi folosit?

— Un bar, o cafenea sau o bancă într-un parc, a zis Reacher.

Au găsit pe hartă apartamentul închiriat. Neagley a trasat cu degetele o rază de cam 1 600 metri. Cercul rezultat acoperea câteva străzi care, după părerea lui Reacher, erau îndeosebi rezidențiale, dar și un pic comerciale. Fusese într-o mulțime de orașe și știa cum stau lucrurile. În acea parte a lumii, în acea parte a orașului, erau clădiri cu apartamente de la primul etaj în sus și cu magazine și birouri discrete la parter. Prăvălii cu delicatese, evident, de dimensiuni reduse, și poate magazine de bijuterii, curățătorii chimice și birouri de asigurări. Alături de patiserii, cafenele, restaurante și baruri. Un cartier. Pe lângă acestea, patru pârculețe cu maximum opt bănci disponibile și, probabil, porumbei care așteptau să fie hrăniți, asta fiind o

activitate preferată de spionii din filmele pe care le văzuse.

— E o zi frumoasă pentru o plimbare, a spus Neagley.

O rază de 1,6 kilometri însemna o suprafață de cam 8 kilometri pătrați, adică vreo 800 de hectare. Au găsit blocul de apartamente în centrul cercului și au trecut pe lângă el fără să se uite, după care s-au oprit, ca din întâmplare, pe la diverse colțuri de stradă, cu harta deschisă, așa cum fac turiștii. Care nu lipseau din împrejurimi, astfel încât cei doi nu ieșeau în evidență.

De la bun început, au luat în calcul toate posibilitățile, care includeau, numai în primele cinci străzi, o patiserie-boutique cu două mese aurii și trei cafenele obișnuite, plus alte trei baruri.

— Dar întâlnirea a avut loc spre sfârșitul după-amiezii, a remarcat Reacher. Asta înseamnă că patiseriile nu-s potrivite, fiind mai adecvate dimineața. Cred că s-au întâlnit într-un bar.

— Sau într-un parc.

— Unde s-ar simți americanul într-o postură dominantă? Presupunem că e vorba de o negociere. Și-ar dori să aibă un avantaj psihologic. Ar vrea să se simtă în largul lui, iar celălalt să se simtă cumva stingher.

— Presupunem că e un bărbat alb?

— Sunt șanse mari să fie așa.

— Atunci un bar al „capetelor rase”.

— Găsim așa ceva într-un cartier ca ăsta?

— Ăștia nu-și pun anunțuri la intrare. E mai degrabă o chestiune de atitudine.

Reacher s-a uitat pe hartă, încercând să identifice un loc potrivit, la o intersecție de străzi mari, unde traficul era aglomerat și chiriile mai mici, și unde erau și străduțe laterale pentru parcare. A găsit un posibil loc. Puteau să verifice și două parcuri în drum spre local.

— E o zi frumoasă pentru o plimbare, a zis el.

Parcurile s-au dovedit o dezamăgire în privința decorului. Erau în cea mai mare parte pavate, cu plante ornamentale și flori de culori intense, ca rujul de buze. Dar aveau bănci, câte două de fiecare, și erau oarecum izolate. Un ins putea să stea pe o bancă, celălalt, pe altă bancă, primul tip ar fi vorbit, după care s-ar fi ridicat și-ar fi plecat, și nimeni n-ar fi băgat de seamă

nimic. Doar un individ pe o bancă. Apoi altul. Unul vine, altul pleacă.

Parcurile erau niște posibile locuri de acțiune.

Zona cu trafic aglomerat nu era diferită în timpul serii față de zi, doar că forfota și gălăgia erau mai mari. Spațiile comerciale se prelungeau de pe artera principală pe străzile lăturalnice. Unul dintre ele era un bar cu patru indivizi afară, care beau bere. La zece dimineața. Toți patru aveau capetele rase. Toți aveau urme de tăieturi cicatrizate, ca și cum și le făcuseră singuri cu cuțitele și erau tare mândri de ele. Erau tineri, undeva la optsprezece-douăzeci de ani, dar solizi. Ca patru hălci de carne. Nu erau din cartier, și-a zis Reacher. Ceea ce ridica o problemă de teritorialitate. Oare emiteau pretenții?

— Să intrăm să bem o cafea, a propus Neagley.

— Aici?

— Băieții ăia au ceva să ne spună.

— De unde știi?

— Așa am senzația. Se uită la noi.

Reacher s-a întors și indivizii s-au uitat la el. O chestie tribală, cu o undă de provocare și un iz de teamă. Și animalică, de parcă dintr-odată hormonii stresului îi făceau să trepideze. Ca și cum se pregăteau pentru o încercare dificilă.

— Care-i problema lor? a-ntrebat Reacher.

— Hai să aflăm, a zis Neagley.

Reacher a pornit înainte, direct către ușă.

Cei patru tineri au strâns rândurile. Cel din față a spus:

— Ești american?

— De unde ți-ai dat seama? a-ntrebat Reacher.

— Americanii n-au voie să intre-n barul ăsta, a spus tânărul.

Capitolul 6

După aceea, Reacher și-a dat seama că, dacă acele vorbe ar fi fost rostite de un tip de vârsta lui, l-ar fi pocnit instantaneu, *bang,* înainte ca ultimul cuvânt să se risipească în tăcere. Căci de ce să lași un individ care vrea să-nceapă o bătaie să facă asta când are el chef? Dar ăsta era un puști și compasiunea îl făcea să-i mai acorde o șansă. Astfel că Reacher a-ntrebat, vorbind foarte rar:

— Tu vorbești engleza?

— Da, vorbesc engleza! a răspuns băiatul.

— Pentru că ai cam încurcat cuvintele adineauri. Au ieșit aiurea. Mi s-a părut că ai spus că există baruri în Germania în care americanii n-au voie să intre și să se simtă ca acasă. Nu cred că asta voiai să spui. Dacă te interesează, te-aș putea învăța să vorbești cum se cuvine.

— Germania e a germanilor.

— N-am nimic împotrivă, a spus Reacher. Cu toate astea, iată-mă aici. Sunt doar în trecere. Vreau să beau o cafea. Încerc să-ți dau ocazia să te retragi, să-ți salvezi prestigiul și să scapi necaftit.

— Noi suntem patru.

— Cât ți-a luat ca să numeri până la patru? Nu, pe bune, chiar sunt curios.

La fereastra barului a apărut chipul cuiva care s-a uitat afară și apoi s-a ascuns.

— Putem să plecăm acum, a zis Neagley. Nu ăsta-i locul. Omul nostru n-ar fi putut intra aici.

— Și cu cafeaua cum rămâne? a-ntrebat Reacher.

— Probabil că-i nasoală.

— Nu-i nasoală, a spus băiatul. Au cafea bună aici.

— Tocmai m-ai ajutat să mă hotărăsc, a zis Reacher. Acum, dă-te la o parte.

Băiatul a rămas pe loc, zicând în schimb:

— Aici noi spunem ce se întâmplă. Nu tu. Ocupația americană s-a terminat. Germania e a germanilor.

— Mi se pare că te pregătești să te bați cu mine.

Băiatul a făcut un pas în față și a zis:

— Nu ne e frică.

Vorbise ca un răufăcător dintr-un film alb-negru de demult.

— Crezi că ziua de mâine vă aparține? a-ntrebat Reacher.

— Cred că da.

— Să știi că e o tâmpenie să faci același lucru la nesfârșit și să te aștepți la un rezultat diferit. Ai auzit vreodată vorba asta? Așa zic doctorii acum. Cred că au luat-o de la Einstein. Și Einstein era german, nu? Ce chestie!

— Trebuie să vă cărați.

— Până număr la trei, băiete, te dai la o parte.

Niciun răspuns.

— Unu.

Niciun răspuns.

Reacher l-a pocnit când a rostit „doi”. A trișat, practic, dar de ce naiba să n-o facă? Renunțase să încerce să-l aducă pe drumul cel bun. Bine-ai venit în lumea reală, băiete. O directă de dreapta, în plexul solar. Un gest umanitar. Ca și cum ai anestezia o vacă. Al doilea individ n-a fost la fel de norocos. Inerția i-a fost potrivnică. S-a lovit de cotul lui Reacher, direct între ochi, și în cădere l-a împiedicat să înainteze pe al patrulea individ, suficient ca Reacher să aibă timp să ajungă la cel de-al treilea tânăr, îndoind același cot și coborându-l rapid ca pe un cuțit, lucru care i-a permis să-l neutralizeze și pe cel de-al patrulea. Reacher i-a tras un șut în boașe, cu un efort minim și satisfacție maximă.

A pășit peste învălmășeala de picioare și a intrat în bar. În spatele tejghelei, un tip în vârstă. Niciun client. Bătrânul avea, poate, șaptezeci de ani. Ca și Ratcliffe. Dar era într-o formă mult mai proastă. Avea fața plină de riduri, era cărunt și gârbovit.

— Vorbești engleza? a-ntrebat Reacher.

— Da, a spus bătrânul.

— Am văzut că te uitai pe geam.

— Serios?

— Știai de băieții ăia de-afară.

— Ce-i cu ei?

— Că vor numai clienți germani aici. Ești de acord cu asta?

— Am dreptul să-i aleg pe cei pe care-i servesc.

— Pe mine vrei să mă servești?

— Nu, dar dacă trebuie am s-o fac.

— E bună de ceva cafeaua dumitale?

— Foarte bună.

— Nu-mi trebuie. Tot ce vreau e să-mi răspunzi la o întrebare. Întotdeauna am fost curios în privința asta.

— Despre ce e vorba?

— Cum e să pierzi un război?

*

Au pornit mai departe și au renunțat după cinci străzi. Erau prea multe locuri care se potriveau. Încercarea de a ghici gusturile și preferințele personale le îngusta aria de căutare, dar tot rămâneau opțiuni multiple pentru fiecare scenariu. Era imposibil de ghicit unde se vor întâlni cei doi bărbați.

— Va trebui s-o luăm de-a-ndoaselea, a spus Reacher. Stăm pitiți și așteptăm să se-ntoarcă mesagerul, după care-l urmărim până la locul de rendez-vous. Și vedem cu cine se întâlnește. Ceea ce va fi foarte dificil, ținând cont de toate detaliile. Pe străduțele astea va fi nevoie de multă pricepere. Și de o mulțime de oameni. Vom avea nevoie de o echipă de specialiști în supraveghere.

— Oricum, nu putem, a spus Neagley. Nu avem voie să-l sacrificăm pe iranian.

— Nu ne-atingem de nimic. Și așteptăm. Atât cât e nevoie. Tot ce ne trebuie acum e să-l vedem o secundă pe tipul cu care se-ntâlnește. Dacă știm cine este, putem să ne ocupăm de el mai târziu și dintr-o perspectivă diferită. Am putea simula o anchetă care să ajungă la el din altă direcție. Sau putem să mergem pe linia unei anchete reale. În oricare dintre cazuri, impresia va fi că nu există nicio implicare din partea mesagerului. Statutul iranianului nu se va schimba.

— Dar mai există echipe de specialiști în supraveghere?

— Sunt sigur că la CIA mai există.

— În fiecare consulat? Încă? Mă îndoiesc. Să facem planuri doar în ceea ce ne privește. Ceea ce va fi dificil. Cum ai spus și tu. În special pentru că blocul de apartamente are aproape sigur o intrare de serviciu. Vom fi separați de la bun început.

— Poate are Waterman ceva oameni, a spus Reacher.

— Asta ar trebui să fie o operațiune de proporții mai însemnate.

— Putem avea tot ce ne dorim. Așa a spus omul ăla.

— Dar nu sunt sigură că a vorbit serios. O să spună că până și supravegherea apartamentului e un risc pentru iranian. Pentru că așa și este. Poate să dureze două săptămâni. E suficientă o scăpare sau același individ apare de două ori, și casa conspirativă va fi descoperită și-or să-și dea seama de ce. Avem

mâinile legate.

Reacher n-a mai spus nimic.

S-au întors pe jos la hotel și, pe o străduță aflată la două intersecții de acesta, au văzut patru mașini de poliție parcate în șir lângă trotuar și opt polițiști în uniformă mergând de la o clădire la alta, apăsând butoanele soneriilor, vorbind cu oamenii de pe holuri și apoi trecând la adresa următoare. Investigații din ușă în ușă. Se-ntâmplase ceva rău.

Au încercat să treacă mai departe, dar un polițist i-a oprit și i-a întrebat, în germană:

— Locuiți pe această stradă?

— Vorbiți engleza? a-ntrebat Reacher.

— Locuiți pe această stradă? a zis tipul, în engleză.

— Locuim la hotel, a spus Reacher, arătând cu degetul în față.

— De când sunteți cazați acolo?

— Am sosit în dimineața asta.

— Cu zborul de noapte?

— Da.

— Din America?

— Cum de ți-ai dat seama?

— După îmbrăcăminte, după felul cum vă purtați. Care este scopul vizitei?

— Turism.

— Documentele, vă rog, a spus polițistul.

— Serios? a zis Reacher.

— În Germania, legea impune să vă identificați la solicitarea poliției.

Reacher a ridicat din umeri și a căutat în buzunar legitimația militară. Ușor de găsit. Nu mai era nimic altceva acolo. I-a dat-o polițistului. Neagley a făcut la fel. Polițistul le-a trecut numele în carnețel și le-a înapoiat documentele, politicos.

— Vă mulțumesc, a spus el.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat Reacher.

— O prostituată a fost ucisă prin strangulare. Înainte să ajungeți voi aici. O zi plăcută să aveți!

Tipul a plecat mai departe, lăsându-i singuri pe trotuar.

În acel moment, americanul se afla la mai puțin de cinci sute de metri depărtare, închiriind o mașină de la o mică franciză în

formă de potcoavă, de la parterul a două clădiri aflate pe o străduță laterală. Voia să plece din oraș. Doar pentru câteva zile. Sau măcar câteva ore. Știa că reacționa imatur, ca un copil. *Dacă nu vă văd eu, nici voi nu mă vedeți pe mine.* Nu c-ar fi fost îngrijorat. Absolut deloc. Fără amprente, fără ADN, fără camere de supraveghere. Victima era doar o prostituată. Poliția avea să renunțe în curând la anchetă. Era sigur de asta. Dar, până una-alta, n-avea niciun rost să zăbovească pe-acolo. Poate-o să dea o fugă până la Amsterdam. Și-apoi o să se-ntoarcă. Era ca și cum ar fi căzut în gol. Nu mai avea cum să se oprească acum.

*

Reacher și Neagley s-au întors la hotel și recepționerul i-a anunțat că un domn din America, pe nume Waterman, sunase de două ori. Ora douăsprezece în Hamburg. Șase dimineața pe Coasta de Est. O problemă urgentă, fără-ndoială. S-au dus în camera lui Neagley, care era mai aproape, și au sunat de acolo. Le-a răspuns Landry, omul lui Waterman. Erau deja toți la muncă. Apoi Waterman a preluat convorbirea și a spus:

— Trebuie să vă-ntoarceți aici. Tocmai au fost interceptate niște discuții. Credem că totul va lua o altă întorsătură.

Capitolul 7

Au luat cursa Lufthansa în primele ore ale serii, așezați printre oameni în majoritate tineri care călătoreau mai ales singuri, unii dintre ei cu ținuta nearanjată, alții ciudați, iar alții de parcă ar fi plecat într-o misiune studențească pe teren. Avionul i-a adus înapoi în State la două ore după plecarea din Germania, în mijlocul serii, opt ore în aer minus șase fusuri orare. Au recuperat vechiul Caprice din garajul cu plată pe termen limitat și au ajuns cu el în McLean și l-au parcat lângă celelalte mașini Caprice mai noi, ce nu păreau să se fi clintit din loc. Lângă ele erau două microbuze negre. Au intrat și i-au găsit acolo pe toți, inclusiv pe Ratcliffe și Sinclair, înghesuiți în birou. Așteptând. Dar nu așteptau de mult timp. Funcția are avantajele ei.

— Ați ajuns la timp, a spus Ratcliffe. Administrația Federală a Aviației ne-a informat cu privire la Lufthansa, iar poliția ne-a informat în privința traficului.

— Ce-am pierdut? a-ntrebat Reacher.

— O piesă din puzzle. Ce știi despre computere?

— Cred c-am văzut o dată unul.

— Toate au în ele o chestie care fixează data și ora. Un mic circuit. Elementar, foarte ieftin și conceput cu foarte mult timp în urmă, pe vremea când cartelele perforate erau standardul de aur, iar datele trebuiau înghesuite în optzeci de coloane. Ca să economisească biți, au scris anul din două cifre, nu din patru. De exemplu, 1960 era scris 60. 1961 era 61. Și așa mai departe. Spațiul trebuia economisit. Toate bune și frumoase. Doar că tot ce-a fost atunci nu se mai potrivește cu ce e acum și, până să ne dezmeticim, am ajuns în 1999. În curând o să trecem în 2000 și nimeni nu știe dacă sistemele cu anul din două cifre vor continua să funcționeze cum trebuie. S-ar putea să creadă că ne-am întors în anul 1900. Sau că am ajuns în 19 100. Sau în anul zero. Sau s-ar putea bloca de-a binelea. Ar putea să survină defecțiuni catastrofale în toată lumea. Am putea pierde utilități întregi și infrastructură. Orașele ar putea rămâne fără curent electric. Băncile s-ar putea prăbuși. Ai putea să-ți pierzi toți banii într-un vălătuc de fum. Sau nici măcar fum.

— N-am niciun ban, a spus Reacher.

— Dar ai înțeles ideea.

— Cine-a proiectat circuitul? Ce au de spus?

— Ori sunt pensionați, ori sunt morți de mult. Și nu se

așteptau ca programele să dureze mai mult de câțiva ani. Așa că nu există documentație. Erau doar câțiva pasionați de computere, adunați în jurul unei mese de laborator, chinuindu-se să rezolve o problemă. Nimeni nu-și mai amintește detaliile exacte. Nimeni nu e îndeajuns de deștept să parcurgă calea întoarsă și să remedieze lucrurile. Și mai există temerea că întregul calendar Gregorian să fi fost înțeles greșit. S-ar putea să fi uitat că 2000 e an bisect. În mod normal, nu orice an divizibil cu 100 este bisect. Dar un an divizibil cu 400 este. Așa încât e o adevărată harababură.

— Care-i legătura cu problema noastră?

— Lumea e tot mai dependentă de computere. Până-n 2000, internetul ar putea deveni o chestie extrem de importantă. Ceea ce ar complica problema, pentru că toate computerele vor fi conectate între ele. Așa încât miza devine și mai mare. Oamenii încep să-și facă griji. Pericolele îi fac să se trezească la realitate. Drept răspuns, întreprinzătorii deștepți încearcă să scrie patch-uri de software.

— Alea ce sunt?

— Ca niște gloanțe magice. Instalezi codul cel nou și-ți rezolvi problema. Se pot câștiga o mulțime de bani. Piața e uriașă. Milioane de oameni din toată lumea trebuie să facă lucrul ăsta din timp. E ceva urgent. Atât de urgent, încât anticipăm că oamenii mai întâi vor instala codul și-abia pe urmă se vor gândi dacă e bine sau nu. Lucru care îi face vulnerabili.

— La ce?

— Un alt fragment de conversație. Am prins un zvon că ar exista de vânzare un patch în stare finală. Pare bun, dar nu e. E un cal troian. Ca un virus informatic, dar nu chiar la fel. E un calendar cu anul din patru cifre, dar poate fi stopat de la distanță, la comandă. Prin internet. Care se mărește pe zi ce trece. Computere din toată lumea se vor defecta. Guvern, utilități, corporații și indivizi particulari. Să ne gândim la puterea pe care acest lucru i-o dă unei persoane. Să ne gândim la haos. Sau la posibilitățile de șantaj. Cineva ar plăti o sută de milioane pentru acel gen de remediu.

— E o exagerare, a spus Reacher. Nu-i așa? Oamenii ar plăti o sută de milioane pentru o mulțime de lucruri. De ce să presupunem fix chestia asta?

E mai bine să asculți până la capăt prezentarea.

— Ca să scrii o chestie ca asta, e nevoie de un anumit tip de talent, a spus Ratcliffe. Și un anumit tip de gândire. Un fel de mentalitate ilegală. Desigur, ei nu văd lucrurile așa. Pentru ei e mai mult hipstereală. Am înțeles că printre programatori nu e ceva neobișnuit. Și vreo patru sute de astfel de inși tocmai s-au reunit la o convenție comercială peste hotare. Patru sute dintre cei mai talentați specialiști în computere din lume. Cam jumătate dintre ei erau americani.

— Unde?

— Convenția a avut loc în Hamburg, Germania. Erau acolo în același timp cu voi. Convenția s-a încheiat azi-dimineață. Astăzi au părăsit orașul.

— Cred că i-am văzut pe câțiva în avion, a spus Reacher, dând din cap. Tineri și ciufuliți.

— Dar convenția era în plină desfășurare în ziua când mesagerul a avut întâlnirea. Două sute de programatori americani se aflau în oraș. Poate că unul dintre ei s-a făcut nevăzut preț de-o oră.

Reacher nu a spus nimic, iar Ratcliffe a continuat:

— Oamenii noștri ne spun că aceste convenții din Europa Occidentală au o savoare aparte. Atrag excentricii și radicalii.

După asta, Ratcliffe a plecat, însoțit de bodyguarzi, cu microbuzul lui negru. Sinclair a continuat ședința, anunțând că, de-acum încolo, se vor concentra pe programatori. FBI avea o unitate nouă dedicată unor astfel de probleme. Waterman va ține legătura cu aceasta, dar numai prin ea, Ratcliffe sau președinte, sau cu oricine altcineva s-ar fi putut dovedi de folos, dar, din nou, nu direct. White îi va identifica pe toți cei două sute de americani și va începe să le verifice trecutul. Reacher nu primise nicio însărcinare imediată, dar trebuia să rămână la fața locului. Pentru orice eventualitate. Departamentul Apărării avea computere și programatori și, de fapt, primele îngrijorări în privința datei veniseră de acolo. Poate că răufăcătorul își trâmbițase cererea înainte de a-și asigura proviziile.

Waterman și White s-au dus la treabă, dar Reacher a rămas în birou. El și Sinclair, singuri. Sinclair l-a cercetat cu privirea, de sus până jos, și a spus:.

— Ai vreo întrebare pe care-ai dori să mi-o pui?

Lui Reacher i-a trecut prin minte s-o întrebe: *Ai luat cina?* Era

îmbrăcată în altă rochie neagră, lungă până la genunchi, mulată pe corp, ciorapi negri din nailon și pantofi de bună calitate. Și fața, și părul aranjat în grabă, într-un stil lejer. Și n-avea verighetă. Cu glas tare, însă, a spus:

— Chiar crezi că ăsta-i un lucru pe care cățărătorii pe frânghie yemeniți ar dori să-l cumpere?

— Nu vedem de ce nu. Nu sunt chiar atât de nesofisticați. Într-un fel, prețul tranzacției o dovedește. Este vorba fie de sprijinul unei corporații rebele, fie de susținerea unui guvern lipsit de scrupule sau de accesul la capitalul unei familii foarte bogate. Oricare dintre aceste variante sugerează că nu sunt străini de lumea modernă, ceea ce ar include cu certitudine sistemele computerizate.

— Asta-i ca o profeție care se-mplinește de la sine. Vorbești ca să te convingi singură.

— Ce vrei să spui?

— E bine să improvizezi. Dar e nasol să intri în panică. Vă agățați de un pai. S-ar putea să vă-nșelați. Ce s-a-ntâmplat cu verificarea tuturor variantelor?

— Ai o altă linie de investigație viabilă?

— Deocamdată, nu.

— Ce s-a întâmplat în Hamburg? a-ntrebat Sinclair.

— Nu prea multe, a spus Reacher. Am văzut apartamentul. Ce face iranianul?

— E bine. S-a prezentat la apel azi-dimineață. Nu prea are treabă. Ceva agitație locală la patru străzi distanță. A fost ucisă o prostituată.

— Am văzut faza, a spus Reacher. Am văzut o mulțime de lucruri. Inclusiv mult prea multe destinații. Nu putem începe de la capătul cel mai îndepărtat. Va trebui să-l urmărim pe mesager plecând de la apartament către punctul de întâlnire.

— Prea riscant.

— Altfel nu se poate.

— Ați putea să-l găsiți pe american înainte chiar de stabilirea întâlnirii. Asta ar fi o altă cale. Și, probabil, una mai bună pentru toți cei implicați.

— Ești supusă la presiuni de sus.

— Administrația ar fi foarte încântată să rezolvăm problema cât mai repede, da.

— De-aia ți se pare o idee bună să restrângi aria căutării,

pentru că-ți dă impresia de progres. Două sute de inși sună mai bine decât două sute de mii. Înțeleg asta. Dar nu întotdeauna ceea ce te face să te simți bine echivalează cu un joc inteligent.

Sinclair a rămas tăcută un moment prelung, apoi a zis:

— OK, când ceilalți n-au nevoie de tine, ești liber să lucrezi pe cont propriu.

Ceea ce însemna un alt gen de restricție. O iluzie a libertății. Crea impresia că la prima abatere erai exclus din joc. O tentativă de teorie.

— Toate căile duc spre aceeași întrebare, a spus Neagley. Ce anume vinde individul?

— De acord, a zis Reacher.

— Deci, ce vinde?

— Tu ai scris lista.

— N-am scris-o. Lista e goală. Ce fel de informații ar vrea ei să obțină de la noi? Ce ar putea să valoreze pentru ei o sută de milioane de dolari? Deja au aflat ce trebuie să știe. Pot să citească ziarele. Armata noastră e mai mare decât a lor. Sfârșitul poveștii. Dacă se va ajunge la asta, îi batem de-i uscăm. De ce să cheltuiești o sută de milioane de dolari ca să afli precis în ce mod ți-o iei pe coajă și cât de rău? La ce le-ar folosi?

— Atunci, un element de hardware.

— Dar ce? Lucrurile astea ori sunt prea ieftine și se găsesc pe toate drumurile, ori au nevoie de un întreg regiment de ingineri care să le facă să funcționeze. Nu există cale de mijloc. O sută de milioane este un preț foarte ciudat.

Reacher a aprobat cu o mișcare a capului.

— Același lucru i l-am spus și lui White. El se gândea la tancuri și avioane.

— Ce fel de echipament și-ar dori ei de la noi? Dă-mi un singur exemplu convingător. Ceva destinat să fie folosit pe teren, evident, în toiul luptelor, de un infanterist obișnuit. Pentru că ăsta trebuie să fie standardul țintit de ei. Ceva simplu, solid și fiabil. Ceva cu un buton mare și roșu. Și o săgeată galbenă mare care să le indice direcția. Pentru că nu vor beneficia de pregătire cu specialiști și nici de un regiment de ingineri.

— Există o mulțime de lucruri.

— De acord. Niște rachete sol-aer portabile, cu lansare de pe

umăr, ar fi utile. Ar putea doborî avioane de transport civile. Deasupra orașelor. Doar că deja au cu miile. Le-am dat câteva mii rebelilor, iar sovieticii au lăsat și ei în urmă câteva mii. Iar acum Rusia e ocupată cu vânzarea miilor de rachete pe care le-au luat totuși cu ei. Și dacă astea nu le-ajung, pot să cumpere imitații ieftine din China. Sau din Coreea de Nord. Ar fi imposibil fizic să cheltuiești o sută de milioane de dolari pe rachete portabile. Sunt prea răspândite. Prea ieftine. E o problemă de economie elementară. Ar fi ca și cum ai arunca o sută de milioane în vânt.

— Atunci, ce?

— Nimic. N-avem nicio teorie.

Ora zece seara în McLean, Virginia.

Ceea ce însemna șapte și jumătate în dimineața zilei următoare în Jalalabad, Afganistan. Mesagerul aștepta din nou în anticameră. Razele soarelui răsărit devreme pătrundeau prin fereastra înaltă, aprinzând firele de praf și agitând mușchii nou-născute. Ceaiul fierbea în bucătărie.

În cele din urmă, mesagerul a fost condus în aceeași cameră mică și încinsă. Și aici era o fereastră înaltă, prin care intra lumina soarelui matinal, în care dansau firele de praf și mușchii se trezeau la viață. Aceiași doi bărbați stăteau sub razele de lumină, pe aceleași două perne. Ambii bărboși, unul scund și gras, celălalt înalt și slab, amândoi în veșminte simple albe și cu același tip de turban simplu și alb pe cap.

— Vei pleca astăzi cu răspunsul nostru, a spus bărbatul înalt.

Mesagerul a-nclinat respectuos capul.

— E în firea omenirii să negocieze, a zis tot individul înalt. Dar acum nu cumpărăm cămile. Așa încât răspunsul nostru e simplu.

Mesagerul a înclinat din nou capul, întorcându-l puțin, ca și cum și-ar fi apropiat urechea.

— Spune-i americanului că-i vom plăti prețul cerut, a încheiat tipul înalt.

Capitolul 8

Patru ore mai târziu, era opt dimineața în Hamburg, Germania, și medicul legist principal al orașului își începea munca la morga centrală. Terminase autopsia încă din seara precedentă, târziu. Ore suplimentare neplătite, dar omuciderile erau rare și puteau fi un bun prilej de avansare în carieră. Acum voia să-și revadă însemnările înainte de a-și prezenta concluziile.

Victima era o femeie înaltă, rasa albă. Potrivit documentelor, în momentul morții avea treizeci și șase de ani și opt luni. În concordanță cu dovezile fizice. Femeia era într-o condiție fizică bună. Ținuse dietă, judecând după nivelul scăzut al grăsimii corporale. Se ducea frecvent la sala de sport, judecând după tonusul muscular. Mâncase o salată cușcuș cu circa șase ore înaintea morții și înghițise spermă cam cu o oră înainte. Apoi fusese strangulată cu sălbăticie pe la spate, de un agresor dreptaci. Pe partea dreaptă, țesuturile suferiseră o vătămare mai pronunțată, ceea ce indica forța unor degete mai puternice.

Pielea palidă a victimei permisese învinețirea perimortem în alte câteva locuri. Nu ceva dramatic, dar bine definit. Mai exact, se vedeau contuzii incipiente pe dosul coatelor, de la genunchii agresorului. O țintuise la podea și o-ncălecase ca pe un ponei. Și fesele erau vag învinețite, de la apăsarea feselor lui. Individul era osos, după părerea legistului. Puternic, dar vânos. Cu genunchi și coate ascuțite. Un slăbănog, ar fi spus la televizor. Posibil plin de energie, posibil agitat de felul lui și capabil de răbufniri violente.

Se profila imaginea ucigașului.

Și cel mai util amănunt dintre toate era distanța liniară dintre vânătăile de pe fesele și coatele victimei, care demonstrau, fără putință de tăgadă, distanța dintre baza ascuțită a centurii pelviene și rotulele agresorului. Iar asta, după corecțiile standard ale articulațiilor respective, dădea lungimea precisă a femurului, care indica fără greș înălțimea persoanei.

Agresorul avea un metru și șaptezeci și trei de centimetri. Cinci picioare și opt inci după măsurătorile americane, căci despre un american era vorba, fiindcă victima era o prostituată. Militarii americani aveau bani de cheltuit. Dar, în orice caz, nu era nici vreun pitic, nici vreun uriaș.

Medicul legist a capsat o notă personală pe spatele dosarului.

Nu era procedura standard, dar era ușor surescitat. În bilet scrisese că, după părerea sa, vinovatul era un bărbat dreptaci de înălțime medie, probabil chiar submedie, cu o structură pronunțat osoasă și un fizic puternic, dar mai degrabă vânos decât musculos. Ca un alergător de cursă lungă, poate.

Apoi medicul legist a pus dosarul într-un plic și a cerut să-i fie dus imediat, prin curier, șefului detectivilor de la Departamentul de poliție al orașului.

Șeful detectivilor l-a primit fără entuziasm. Cel puțin la început. Ulterior, entuziasmul i-a crescut. Se numea Griezman. Era considerat un om de succes. Nouăzeci la sută dintre rezultatele departamentului pe care-l conducea erau impresionante. Dar cu această ocazie anume Griezman nu voia să impresioneze pe nimeni. Voia o anchetă scurtă, după care-și dorea ca acest caz să ajungă cât mai departe de el, de cealaltă parte a liniei despărțitoare, ancorat ferm în cele zece procente de eșecuri reci și uitate.

Citise rapoartele primite de la detectivii săi. Unul spunea că, în mod normal, victima venea de acasă la hotel cu mașina proprie, seara târziu, și o parca în garaj, după care se ducea la bar. Dar în noaptea aceea nimeni n-o văzuse sosind. În mod normal, se mergea în camera de hotel a clientului. În mod normal, ea pleca pe la miezul nopții sau, uneori, dimineața devreme. Barmanii și personalul însărcinat cu curățenia ar fi putut să alcătuiască o listă a bărbaților în compania cărora fusese văzută femeia.

Într-un alt raport se spunea că era neobișnuit pentru ea să se ocupe de clienți la ea acasă. Era ceva neobișnuit pentru prostituatele de hotel, în general. Poate că era un client mai vechi. Pe care-l cunoștea și-n care avea încredere. Caz în care o cercetare atentă a clienților regulați ar fi dat ceva roade. Din ultimii doi ani, poate. Se presupunea că relația începuse în bar. Poate că lucrătorii de la hotel își aminteau prima lor întâlnire. Cei mai mulți lucrau acolo de mult timp.

Un al treilea raport specifica faptul că prostituata avea tarife extrem de mari.

Griezman a-nchis ochii.

Știa deja asta. Și știa că locul ei de acțiune era la bar. Rapoartele greșeau în anumite privințe. Nu era neobișnuit

pentru ea să-și folosească apartamentul propriu. Chiar deloc. Uneori, în mod cât se poate de firesc, făcea cunoștință la bar cu oameni care nu erau cazați în hotel. Localnici, dornici poate să se relaxeze după o zi grea la birou. Cu locuințele prin preajmă, dar bineînțeles că acelea nu puteau fi folosite. Din cauza soțiilor, a familiilor și așa mai departe.

Domni din oraș, cum era și el.

Fusese clientul ei. Cu aproape un an în urmă. De trei ori. Mă rog, de patru. Toate la ea acasă. Prima oară plecând de la hotel, într-adevăr. *La ce cameră stai? De fapt, nu stau aici. Am venit doar să beau ceva.* Plecaseră cu mașini separate. El încasase o poliță de asigurare, ajunsă de curând la termen, cu un bonus, toată suma urmând să intre în contul de economii. Pentru copii. Iar acum ea era moartă. Ucisă. Iar el urma să ajungă pe lista bărbaților alături de care fusese văzută victima. O anchetă atentă ar fi însemnat un dezastru. Cineva și-ar fi amintit. Iar el ar fi fost concediat, firește. Și ar fi divorțat, bineînțeles. Și s-ar fi făcut de rușine.

A deschis plicul primit de la medicul legist. A citit elementele concrete și reci. Știa gâtul acela. Era lung, suplu și de o paloare desăvârșită. Știa că-i plăcea cușcușul. Știa că-i plăcea să înghită.

A-ntors ultima pagină și a văzut nota personală a medicului. Dreptaci, înălțime medie, subponderal, structură osoasă pronunțată, mai degrabă vânos decât musculos.

Ca un alergător de cursă lungă.

Griezman a zâmbit.

Avea doi metri înălțime și cântărea 136 de kilograme. Șase picioare și șase inci și trei sute de livre, în unități americane. În marea lor majoritate, grăsime. Dimineața, îi plăcea să mănânce cârnați cu piure de cartofi. Ultima oară când văzuse un os fusese pe o radiografie.

Nu semăna deloc cu un alergător de cursă lungă.

I-a spus secretarei să convoace o ședință. Echipa lui a intrat în birou. Detectivii lui.

— E momentul să stabilim câțiva parametri noi. Să spunem că victima a venit cu mașina la hotel, dar a fost agățată înainte să intre pe ușă. O întâlnire întâmplătoare încă din garaj. Probabil un client regulat. Cu care poate că nu se mai văzuse de mult. Ceea ce ne spune că e îndeajuns de bogat pentru ea, dar nu stă

în hotel, pentru că ea i-ar fi sugerat să meargă la el în cameră, ca primă opțiune. Prin urmare, ori e un localnic, ori cineva care dormea în altă parte. Întrebarea este, avea făptașul mașină? Probabil, pentru că se afla în garaj. Dar e posibil să nu fi avut, pentru că prin garaj se poate ajunge mai repede în cealaltă parte a blocului. Caz în care victima l-a dus la ea acasă cu mașina ei. Motiv pentru care vom lua amprente din mașină. Măcar de pe mânerele portierei și de pe centura de siguranță.

Detectivii scriau de zor în carnețele. Apoi Griezman a spus:

— Vestea bună e ca acum avem informații concrete de la legist. Autorul crimei este un bărbat de înălțime medie și slăbănog. Astea sunt informațiile științifice. Și asta vom căuta. Nimic altceva. Nu ne ocupăm de clienții vechi decât dacă se-ntâmplă să fie de înălțime medie și slăbănogi. Nu ne interesează nimeni altcineva. Fără îndoială că ne pierdem timpul, fiindcă în mod cert e vorba de un marinar care tocmai primise niște bani din urmă, plecat deja pe ocean, dar trebuie să fim văzuți că facem ceva. Rămâneți însă concentrați. Nu irosiți timpul. Înălțime medie, slăbănog, amprentele din mașină. Bifați punctele astea. Nimic altceva. Nu umblați după cai verzi pe pereți. Păstrați-vă energia pentru cazurile următoare.

Detectivii au ieșit din birou, iar Griezman s-a lăsat relaxat în fotoliu, respirând ușurat.

*

În acel moment, americanul se afla în Amsterdam, făcând un duș. Se trezise târziu. Era într-un hotel aflat la o stradă distanță de zona de distracție. Era mic, curat și unii dintre cei cazați acolo erau piloți de aviație. Era genul ăla de hotel. Coborâse să-și bea cafeaua și văzuse ziarele germane în sala pentru micul dejun. Niciun titlu pe prima pagină. Nu se aflase nimic. Era în siguranță.

Exact în același moment, mesagerul se afla într-o camionetă Toyota și parcursese doar cinci dintre cei cinci sute de kilometri pe care-i avea de străbătut pe uscat. La care aveau să se adauge patru aeroporturi diferite și trei case conspirative. Toate etapele erau dificile, dar prima era cea mai grea. Drumul era accidentat. Solicitant și pentru vehicul, dar și pentru pasager. Era obositor. Pe alocuri, cu greu putea fi numit drum. Părea mai degrabă era o albie de râu secat. Dar ăsta era prețul izolării.

Soarele se rostogolea spre vest, luminând mai întâi coasta din Delaware, apoi ținutul estic al statului Maryland și apoi Washingtonul însuși, metropola meteoric magnifică în lumina timpurie, proiectată parcă anume pentru acel moment unic al zilei. Apoi lumina zorilor a ajuns la McLean și furgoneta de catering a parcat în complexul corporatist, cu cafea și mâncare pentru micul dejun. Toată lumea era trează și în așteptare. Landry, Vanderbilt și Neagley erau cazați în cea de-a doua dintre cele trei clădiri din campusul Educational Solutions. Același aranjament, cu paturi în locul birourilor. Oamenii de la NSC, cazați în cea de-a treia clădire, se organizaseră să stea de planton, astfel încât mereu să fie unul de pază și unul la somn.

— Toți programatorii, a spus White, mai puțin zece dintre ei, fie au revenit deja în State, fie și-au luat bilete de întoarcere. Cei zece lipsă sunt expați. Trăiesc în Europa și Asia. Unul e chiar de-acolo, din Hamburg.

— Felicitări, a spus Reacher. Ai rezolvat cazul.

— E o chestiune de priorități. E mai probabil ca expații să fie răufăcători sau nu? Ar trebui să-i cercetăm mai întâi pe ei sau pe ceilalți?

— Cine e tipul din Hamburg?

— Avem o fotografie. Este un exponent al contraculturii. Pasionat de mic de computere. Susține că, mai devreme sau mai târziu, cei ca el vor face lumea mai democratică. Asta înseamnă că fură și provoacă stricăciuni și zice că el face politică, nu crimă. Sau artă.

Vanderbilt a scos poza la vedere. Era un prim-plan „cap-umeri”, publicat în colțul din stânga-sus al unei pagini rupte dintr-o revistă. Un articol de opinie din ceea ce părea să fie o publicație subversivă. Era imaginea unui tip alb, slăbănog, cu o claie imensă de păr. De parcă avea degetele băgate în priză. Parțial „profesorul trăsnit”, parțial „poznașul vesel”. Avea patruzeci de ani.

— Șeful stației din Hamburg a făcut un pic de filaj pe teren, a spus White. Individul nu e acasă în acest moment.

— Dacă locuiește acolo, a spus Reacher, de ce și-a programat prima întâlnire în timp ce convenția se desfășura în oraș? A fost o săptămână aglomerată. Și sunt oameni care-l cunosc și care puteau să observe. Era mai bine s-o facă ori înainte, ori după.

— Așadar, după părerea ta, momentul ales dovedește că a fost un vizitator la convenție.

— După părerea mea, toată povestea asta e ca Alice în Țara Minunilor.

— În momentul de față, e tot ce-avem.

— Cât de departe se deplasează acești mesageri? a-ntrebat Reacher.

— Nu până aici. Nu încă. Din câte știm până acum. Dar circulă prin toată Europa de Vest, Scandinavia și Africa de Nord. Și Orientul Mijlociu, firește.

— Deci, cel mai bun lucru de făcut e să stai cu ochii pe programatorii care au revenit în țară și să aștepți ca unul dintre ei să se-ntoarcă pentru al doilea rendez-vous. Ca să afle dacă răspunsul e da sau nu. Dar nu e musai să fie vorba tot de Hamburg. Teoria ta spune că prima oară Hamburgul a fost la îndemână datorită convenției. Prin urmare, a doua oară s-ar putea să fie mai convenabil în altă parte. La Paris sau la Londra. Sau poate în Marrakech. Teoria ta nu face predicții în privința locului posibil.

— Vom ști ce bilet își cumpără tipul. Deci, vom ști unde se duce.

— O să-l cumpere în ultimul moment.

— Tot vom ști în ce avion s-a urcat.

— Tardiv. Ce-o să mai faceți atunci? Luați următorul avion și ajungeți cu patru ore mai târziu, după ce tranzacția s-a încheiat deja?

— Știi ceva, chiar că ești o adevărată rază de soare!

— Teoria ta mai spune că mesagerul se va deplasa și el. Spre aceeași destinație.

— Nu știm ce nume va folosi sau din ce direcție va veni. Sau ce fel de pașaport va folosi. Pakistanez, probabil. Sau britanic. Sau francez. Prea multe variabile. Am căutat cu două zile înaintea primei întâlniri și erau cinci sute de candidați plauzibili în tranzit numai prin aeroportul Hamburg. Nu-i putem diferenția pe unii de alții pe hârtie. N-am ști după cine să ne uităm.

— Bea mai multă cafea, l-a sfătuit Reacher. De obicei, asta rezolvă problemele.

În Hamburg era ora prânzului și șeful detectivilor, Griezman, mai avea câteva minute până să ajungă la o masă excelentă

într-un restaurant de la subsol, nu departe de biroul său. Dar, mai întâi, avea niște treburi de terminat. O parte din rolul său de șef era să transmită informația celor care aveau nevoie de ea. Unui redactor sau unui dispecer. Cineva trebuia să poarte responsabilitatea. Curul gras al cuiva trebuia concediat dacă piesele de puzzle nu se aranjau cum trebuia după aceea. De-aia primea purcoiul de bănet, cum se spunea la televizor.

În mod firesc, tindea să fie precaut. Mai bine să nu riști decât să-ți pară rău. Practic, totul ajungea undeva. Zilnic, înainte de prânz. Făcea cópii după informații și le punea în teancuri etichetate separat, pentru o agenție sau alta. Secretara lui le expedia prin curier, în timp ce el mânca.

Aproape de vârful teancului era un nou raport de la ancheta legată de prostituată. Printre numele adunate în timpul investigațiilor din ușă în ușă de pe strada ei se numărau un maior al Armatei SUA și un subofițer care susțineau că se află acolo în scopuri turistice. Ofițerul care întocmise raportul le comparase declarațiile cu registrele controlului de frontieră de la aeroport. Descoperise astfel că ambii americani sosiseră într-adevăr în dimineața aceea, așa cum spuseseră. Prin urmare, amândoi puteau fi eliminați de pe lista suspecților, dar ofițerul voia să sublinieze faptul că nu arătau ca niște turiști.

Mai bine să nu riști decât să-ți pară rău. Griezman a aruncat raportul într-un spațiu etichetat *Comandamentul Armatei SUA Stuttgart.* Singurul document din ziua aceea, până atunci.

Apoi a citit un raport de rutină, de tip „apără-ți pielea”, primit de la polițiștii în uniformă, în care se spunea că, în urmă cu câteva zile, un cetățean îi contactase telefonic ca să raporteze că în acea după-amiază, târziu, văzuse un american stând de vorbă cu un ins cu tenul închis, probabil din Orientul Mijlociu, într-un bar din apropierea centrului orașului. Cetățeanul mai susținea că bărbatul brunet era agitat, fără îndoială din cauza secretelor cruciale legate de tulburările regionale cauzate de inechitățile istorice. Dar polițiștii locali s-au grăbit să precizeze că informatorul în cauză era un paranoic, un fanatic notoriu, cunoscut pentru frecventele apeluri telefonice similare cu conținut apocaliptic. În plus, individul din Orientul Mijlociu avea, oricum, toate motivele să fie agitat, pentru că se afla într-un bar extremist, unde prezența lui nu era văzută cu ochi buni și nici tolerată prea mult timp. Cu toate acestea, chestiunea rămânea

demnă de a fi consemnată.

Prin urmare, Griezman a decis că putea fi transmisă mai sus, pe cale ierarhică. Nu strica să-și apere și el pielea. Dar unde să transmită raportul? La consulatul american, desigur. În parte ca o aluzie la comportamentul neprietenos. De ce să invite americanul un arab într-un asemenea bar? Cu siguranță, invitația nu putea veni din direcția cealaltă. Nu era posibil ca tipul din Orientul Mijlociu să prefere un astfel de loc. Care fusese scopul?

Dar, în principal, îl transmitea mai departe pentru că un american vorbea cu un arab. Dintr-odată, toată lumea era interesată de astfel de chestii. Putea câștiga niște bile albe. Putea avansa în carieră.

A aruncat raportul în spațiul etichetat *Consulatul SUA din Hamburg,* unde, de asemenea, era singurul document din ziua respectivă.

Capitolul 9

Reacher și Neagley s-au instalat în centrul de control din sala de cursuri. Lucrau la rapoartele de manevră. Eliminau câte o sută, două sute, cinci sute de nume deodată. Armata își ținea destul de bine evidența oamenilor. Exceptându-i pe cei aflați în permisii. Timp petrecut alături de familie, în suburbiile germane. Sau în locuințe cu chirii mici. Sau în vacanțe ori în aventuri. Oameni de pe toată planeta. Cel puțin câteva mii în același timp.

Nicio informație.

— Mai avem și trei dezertori în toată ciorba asta, a spus Neagley. Plus un locotenent-colonel care refuză să spună unde-a fost în ziua aia.

— Cine sunt dezertorii? a-ntrebat Reacher.

— Toți sunt simpli soldați. Unul de la infanterie, altul de la o divizie blindată și un sanitar.

— Acum și sanitarii dezertează? Când a-nceput povestea asta? De când sunt dispăruți?

— Sanitarul de o săptămână, infanteristul de o săptămână și jumătate, iar tipul de la blindate de patru luni.

— Patru luni e o perioadă lungă.

— Nu reușesc să dea de el. N-a încercat să-și folosească pașaportul. Așa că probabil e tot în Germania. Dar Germania e o țară mare acum.

— Cine-i locotenent-colonelul care nu vrea să spună unde-a fost?

— Comandant de infanterie.

— Ai întrebat în stânga și-n dreapta?

Cel mai eficient telefon fără fir din lume.

— E bine ancorat, a spus Neagley. Dar n-a văzut prea multe în Golf, iar acum se tot uită spre est, prin ceață, la sovietici, numai că ăia au dispărut de mult. Așa că e frustrat. Și din când în când face gălăgie în privința asta.

— Un nemulțumit.

— Dar nu dintre cei mai răi.

— De ce nu se știe unde-a fost?

— A scris el însuși un raport de deplasare. Cercetări legate de arme și tactici noi. Toată abureala obișnuită. Viitorul înseamnă flexibilitate și armament ușor și așa mai departe. Călătorește foarte mult. În mod normal, nu trebuie să spună unde. Dar de

data asta l-au întrebat și n-au scos nimic de la el.

— Unde e acum?

— L-au expediat acasă. Pentru că-ntrebarea a venit din Aripa de Vest. De la comandantul suprem. Nimeni nu știe ce-i de făcut în continuare. Nimeni nu știe dacă se-ntâmplă ceva sau nu se-ntâmplă nimic.

— Ar trebui să punem cuvintele astea pe blazonul unității noastre. Ca un motto pe un pergament, sub două semne de întrebare încrucișate.

— Sunt sigură că individul e încartiruit în apropiere de Pentagon. Îl așteaptă discuții la nivel înalt, n-am nicio îndoială în privința asta. L-am putea găsi, dacă vrei să vorbești cu el.

Deodată, a spus:

— Ia stai!

A căutat în teancul ei de liste și a exclamat:

— Ia stai puțin, fir-ar să fie!

A găsit lista pe care o căuta. A verificat-o o dată și apoi încă o dată.

— Știu unde-a fost cu o săptămână în urmă, a spus ea.

Reacher a citit lista de jos în sus. Nume și numere de curse aeriene. Treizeci și șase de americani. Munca lui Vanderbilt.

— Zürich, a spus el.

Neagley a aprobat din cap și a zis:

— Exact cu șapte zile înainte de rendez-vous, a sosit la timp pentru cafeaua de după-amiază și s-a întors târziu, după cină. Dar nu poate fi omul nostru. Căci omul nostru ar trebui să aibă un alibi pentru ziua în cauză, nu-i așa? Ar însemna că ar minți. Nu și-ar ține, pur și simplu, gura închisă. Doar nu-și închipuie c-o să-l credem pe cuvânt!

— Află unde e, a spus Reacher. Ai grijă să dai de-nțeles că-ntreabă comandantul-șef în persoană. Spune-le că venim să-l ridicăm pe tip. Spune-le că-l iei la o plimbare prin apropiere, cu mașina noastră.

Tipul se afla la Myer, într-o tabără rezervată ofițerilor. Reacher s-a gândit că noile ordine de ridicare cu mașina au ajuns cu douăzeci de minute în urmă, probabil prin intermediul Comandamentului Reunit al Șefilor de Stat-Major. Ceea ce le-ar fi subliniat gravitatea. Prin urmare, individul avea două variante: ori spăla putina pe loc, ori se pregătea de plimbarea cu mașina.

A reieșit că se pregătea. A ieșit pe ușă de îndată ce sedanul negru s-a oprit lângă trotuar.

Neagley era la volan, iar Reacher stătea pe bancheta din spate, în dreapta. Tipul s-a urcat în mașină și s-a așezat în spatele lui Neagley, cu spatele drept, cu palmele pe genunchi, ca și cum s-ar fi aflat într-o strană la biserică, în fața tuturor enoriașilor. Îl chema Bartley. Trecut de patruzeci de ani, dar nu cu mult. Era de înălțime medie și slab. Un tip plin de vitalitate. Mai degrabă rezistență, nu forță. Pe care tocmai începea s-o piardă. Conducător prin excelență, dar nu la fel de credibil ca altădată. Era îmbrăcat în uniformă militară obișnuită, călcată frumos, la dungă. Mirosea a săpun.

— Domnule colonel, te rog să repeți ordinele primite, a spus Reacher.

— M-am urcat într-un vehicul în care se află doi ofițeri de poliție militară și, pentru evitarea oricărei îndoieli, trebuie să mă consider sub jurisdicția lor în orice moment și trebuie să răspund întrebărilor lor cu cea mai mare sinceritate. Deoarece, ca să evităm în totalitate orice îndoială, trebuie să consider că aceste ordine vin de la comandantul-șef personal.

— Se pricepe la vorbe, nu-i așa?

— A fost avocat.

— Toți au fost avocați.

— Ce întrebări aveți?

— Domnule colonel, a spus Reacher, ți-ai ales o zi nepotrivită ca să lipsești.

— N-am nimic de spus în privința asta.

— Nici dacă te întreabă comandantul-șef?

— E o problemă cu caracter privat. Ziua aceea nu are nimic de-a face cu activitatea mea profesională. Nimic de-a face cu îndatoririle mele.

— E bine de știut asta. Dar cred că tocmai asta e ideea. Vor să știe ce faci în timpul liber. Ești ofițer superior. Există implicații. Lucrurile astea pot să fie ori bune, ori rele. Trebuie să ne vorbești despre ele. Altfel riști ca imaginația noastră s-o ia razna.

— N-am nimic de spus.

— Asta-i o eroare tactică. Atragi atenția. Nu iese fum fără foc. Aceasta e o lume închisă, domnule colonel. Este locul unde totul merge prost. Posibil fără niciun motiv. Posibil pentru un lucru

mărunt pentru care alții n-au pățit nimic. Dar dumneata o să te prăbușești și-o să te arzi. În cel mai bun caz, o să ne faci să pierdem vremea. În cel mai bun caz, o tinichea o să-ți rămână atârnată de coadă pentru totdeauna. Ceva care să dea de-nțeles, de exemplu, că „nu ne putem baza pe omul ăsta”.

Bartley și-a frecat palmele de pantaloni și n-a zis nimic.

— Nu-mi pasă ce-ai făcut, a continuat Reacher. Decât dacă a fost un anumit lucru. Dar nu cred c-a fost acela. Care-ar fi probabilitatea?

— Sunt sigur că n-a fost acel lucru.

— Păi vezi?

— Nu există niciun motiv să fiți interesați de mine.

— Sunt convins că ai dreptate. Dar eu trebuie să-i privesc pe oameni în ochi și să le spun opinia mea sinceră. Dacă n-a fost vorba despre acel lucru, atunci le voi spune bucuros asta, și nimic mai mult. Bucuros am să le spun, nu mai puneți întrebări, a fost vorba de cu totul altceva. Secretul tău rămâne aici. Dar mai întâi trebuie să știu despre ce altceva a fost vorba. Fiindcă trebuie să fiu convingător. Trebuie să le vorbesc cu încrederea și autoritatea pe care se bazează adevărul pur.

— N-a fost nimic important.

— Domnule colonel, e o situație de tip alb sau negru. Când ești în groapă, trebuie să te oprești din săpat. Chiar nu-mi pasă despre ce e vorba. Nici măcar n-am să raportez mai departe. Sex, droguri sau rock and roll, doi bani nu dau. Atât timp cât nu e acel lucru la care mă gândesc. Ceea ce am convenit că e improbabil. Tot ce vreau cu adevărat e să-ți pun o întrebare complet diferită. Cu totul altceva.

— Ce întrebare?

— Mai întâi, un mic supliment. O întrebare minoră. De încălzire. Te duci la Zürich în fiecare săptămână?

Omul n-a spus nimic.

— E un răspuns simplu, domnule colonel. Adevărul te poate elibera. Un cuvânt mic și poți să pleci mai departe cu reputația nepătată. Sau nu.

— Mă duc aproape în fiecare săptămână, a răspuns Bartley.

— Ai fost inclusiv în ziua despre care ești întrebat?

— Da.

— Mai ai biletul de avion?

— Da.

— Sosire după prânz, plecare după cină?
— Da.
— Te duci la o bancă?
— Da.
— Cu ce?
— Cu bani, bineînțeles. Dar toți sunt ai mei. Toți sunt legali.
— Vrei să detaliezi?
— Ce se-ntâmplă dac-o fac?
— Depinde despre ce e vorba. Depinde dacă aduce prejudicii uniformei.
— Și dacă aduce?
— N-ai decât să-ți încerci norocul.
Bartley n-a zis nimic.
— Gândește-te bine, domnule colonel. Ești un om inteligent. Sunt sigur că ai studii postuniversitare. Aici nu vorbim de fisiunea atomului. Ordinul de a te urca în mașina asta a venit de la Casa Albă, prin Comandamentul Reunit. Prin urmare, pentru cine lucrăm noi?
— Pentru Consiliul de Securitate Națională.
— Cât de mult rău îți poate face?
— Foarte mult.
— Mai mult decât îți poți imagina. De un milion de ori mai rău decât un scandal legat de transportul unor sume de bani în Elveția. Asta dacă va fi un scandal. S-ar putea să nu fie, dacă toți sunt ai tăi și au o proveniență legală. Că parc-așa ai spus că sunt.
— Îi ascund de nevastă-mea. Am să divorțez de ea.
— Te-a înșelat?
— Nu.
— Dar tu oricum dosești banii.
— I-am câștigat.
— Ce-ai câștigat? Ești locotenent-colonel. Știu ce salariu ai. Cu tot respectul, mă îndoiesc că economiile tale de-o viață îi țin pe bancherii elvețieni treji noaptea. Și nu-mi spune că pic cu pic se-adună. N-are niciun rost să cari doi dolari pe săptămână la Zürich. Biletele de avion ar deveni o cheltuială însemnată.
— Ceea ce și sunt. Ca și tarifele bancare. Dar mi-am făcut socotelile.
— Ce bani?
— Casa noastră. De aici, din țară. Ipoteci, mai ales. Vreau să

scot titlurile de capital afară. Le transfer cât mai repede posibil. Le scot din Germania în numerar. În acel moment, nu mai există pe hârtie. Le păstrez într-un seif la bancă.

— Ești un prinț între bărbați, domnule colonel. Asta-i cât se poate de sigur. Dar ce trebuie să aflu acum este pe cine ai mai văzut. La Zürich. Navetiști, poate, ca tine. Sau inși pe care i-ai întâlnit doar o dată. Ai cunoscut pe cineva?

— Cum ar fi?

— Alți americani.

— E o situație privată. Nu e obligatoriu să te întâlnești cu cineva.

— Dar la aeroport? Sau pe stradă?

Bartley nu a răspuns.

— Am nevoie de o listă, domnule colonel, a spus Reacher. Date și descrieri. Militari și civili. Tot ce poți să-mi dai mai bun.

— Și ce-o să faci? Cu cine-o să vorbești? Ce-ai să le spui?

— Președintele va transmite către Comandamentul Reunit că nu prezinți interes pentru NSC. În niciun caz nu în această chestiune. După asta, lucrurile devin imprevizibile. Cred că depinde de persoana cu care va trebui să vorbești. Și de cât scandal va face soția ta.

L-au lăsat la trotuar, în fața locului său de cantonament, după care s-au întors în McLean.

Tot felul de inamici.

Au transcris convorbirea cu Bartley și au inclus-o în fișierul central. Apoi Neagley a primit un telefon și i-a spus lui Reacher că pe individul care absenta de patru luni îl chema Wiley. Din Texas. Făcea parte din echipajul de cinci oameni care lucra la o baterie antiaeriană Chaparral. Douăsprezece rachete pe un vehicul cu șenile. Patru pe rampe, gata de lansare, și alte opt în așteptare. Pentru protecția vehiculelor blindate și a personalului din avangarda zonei de luptă. Ideea era ca lansatorul să stea în spatele liniei frontului alcătuite din tancuri și, cu ajutorul radarului și al binoclurilor, să scaneze spațiul de la orizont. Ca să vadă dacă se apropie avioane de vânătoare sau elicoptere de atac. Și apoi, să tragă și să uite. Racheta pornea în căutarea sursei de căldură, ca o veche Sidewinder, dar mai bună. Proiectată doar pentru altitudine joasă. Când inamicul cobora din înaltul cerului pentru atacul decisiv.

— Sunt perfecte pentru doborârea avioanelor civile deasupra orașelor, a spus Reacher. La decolare sau la aterizare. Când sunt la înălțime mică.

— Prea mare, a zis Neagley. Numai rachetele sunt lungi de trei metri. Camionul este gigantic. Plus că are șenile de tanc și vopsea de camuflaj. Ar fi foarte ușor de observat în parcarea aeroportului. Pe deasupra, folosesc un radar de alertare pentru avioanele care se apropie. Iar senzorii în infraroșu sunt complicați. S-au adus îmbunătățiri, dar problema a rămas. E nevoie de specialiști. Cu tot respectul, o tabără de antrenament din Yemen nu e același lucru cu Ford Aerospace. Aceeași problemă și cu prețul. Douăsprezece rachete pe fiecare vehicul. Viteza maximă e de circa șaizeci de kilometri pe oră. Ca să ajungi la valoarea de o sută de milioane de dolari ar fi nevoie de un convoi lung cât o zi de post. Ca la o paradă în Piața Roșie. Nu mai vorbim de faptul că tipul e dispărut de câteva luni. Nu se poate întoarce acum ca să se ocupe de partea organizatorică. Ar fi arestat cât ar clipi.

— Să nu-l scăpăm din ochi, totuși, a spus Reacher. Nu-mi place cum sună patru luni. E o rușine. Cineva trebuie să-și încaseze papara. Ce mama dracului se-ntâmplă acolo?

*

În Hamburg se înnopta. Iranianul ieșise la o plimbare de seară, cu un ziar sub braț. Luminile se aprindeau în prăvălii, în birouri, în magazinele de bijuterii și curățătoriile chimice, dar și în birouri. O lumină albă, puternică, curată, clară, dar nu stridentă. Un tip de neon mai blând. Mai european. În patiserii era întuneric. Pentru ele, ziua se terminase. Restaurantele și barurile erau pline de o lumină de chihlimbar scăzută și primitoare, ca și cum toate erau spații prietenoase, discrete, cu lambriuri de stejar. Pe străzi, traficul era constant. Mașinile treceau pe lângă el, cu fiecare detaliu al scenei inundate de lumină reflectat în geamurile lustruite, străpungând necruțător cu farurile lor noi, nefiresc de albastre, întunericul din față.

Iranianul a ajuns într-un părculeț de la marginea șoselei și s-a așezat pe o bancă. S-a lăsat pe spate și și-a întins brațele pe spătar. Mașinile treceau. El privea drept înainte. Nu se vedeau pietoni.

Aștepta.

Apoi s-a ridicat, fără grabă, și ca un cetățean conștiincios, a

pus ziarul în coșul de gunoi, după care a ieșit din parc și s-a-ntors pe drumul pe care sosise.

După treizeci de secunde, șeful stației CIA a ieșit din umbră și a traversat strada. S-a dus direct la coșul de gunoi și a scos din el ziarul, pe care l-a pus la subraț, și a plecat.

După treizeci de minute, vorbea la telefon cu McLean, Virginia, direct de la consulat.

Capitolul 10

Vanderbilt a răspuns la apel și l-a chemat pe White. Acesta a ascultat cu atenție și privirea lui a trecut prin tot repertoriul de expresii, focalizându-se aproape, apoi departe, mijind ochii și uitându-se ba în stânga, ba în dreapta. Făcea însemnări pe o foaie de hârtie. Două subiecte separate, și-a zis Reacher. Două titluri separate. Două blocuri de scris de mână, ordonat și cursiv.

În cele din urmă, White a încheiat convorbirea și a spus:

— Două vești. Iranianul a transmis un mesaj. Acum o jumătate de oră. A lăsat un raport ascuns într-un ziar. O parte dintre informații pot fi considerate speculative. Parțial, mesajul e o analiză culturală. Aproape un eseu. Spune că sauditul care-l cunoștea pe mesager e foarte entuziasmat. Ca și cum ar urma să se-ntâmple ceva măreț. Mai important decât visurile lor cele mai îndrăznețe. Legat, evident, de suta de milioane de dolari. Ca și cum ar urma să primească un lucru la care nu s-ar fi așteptat vreodată. Iranianul subliniază că nu are detalii specifice, așa cum n-are nici tânărul saudit. E o chestie bazată pe credință. Toată lumea are impresia că începe un joc nou. Spune că sauditul zâmbește de parcă ar întrezări țara făgăduinței.

— Care era a doua veste? a-ntrebat Reacher.

— Consulatul a primit un raport de rutină de la niște polițiști obișnuiți din Hamburg despre un american care a stat de vorbă cu un arab într-un bar. O chestie ciudată. Atât doar că s-a întâmplat exact în ziua potrivită și la ora potrivită. E posibil să avem martori pentru primul rendez-vous.

White a sunat la consulat și a obținut numerele de telefon de care avea nevoie, inclusiv două ale personajului principal, care se pare că era o matahală burduhănoasă, pe nume Griezman. Șeful detectivilor. Consulatul îl cunoștea bine. Ziua de lucru se încheiase în Hamburg, dar individul era încă la birou. A ridicat receptorul imediat. White a pus telefonul pe difuzor și i-a cerut detalii despre raportul primit de la polițiști. Reacher l-a auzit pe tip răsfoind printr-un teanc de hârțoage. Nu-și mai amintea de el. Apoi l-a găsit. Ciudățenia cu arabul într-un bar.

Pe care o trimisese la Consulatul SUA.

Ceea ce însemna că urma să primească niște bile albe.

Omul a spus în engleză, foarte politicos:

— Cu ce vă pot ajuta?

Ca un recepționer de hotel.

— Avem nevoie de numele și adresa martorului. La fel și pentru bar. Informații de bază despre martor și bar. Posibil o supraveghere în ambele cazuri.

— Nu știu.

— Aș putea să-l pun pe cancelar să te sune. Pe șeful vostru de stat. Atunci ai și precis.

— Nu, chiar nu știu. Nu cunosc detalii. Eu sunt șeful detectivilor. Rapoartele acelea doar trec pe la biroul meu și-atât. Și, oricum, aici scrie că martorul e într-o dungă.

— Poate să spună cât e ceasul?

— În regulă, am să aflu detaliile pentru dumneavoastră. Cu certitudine. Până mâine, la sfârșitul programului.

— Glumești? Ai la dispoziție o oră. Și nu spune nimănui ce faci sau de ce. Consideră această chestiune ca fiind strict secretă. Și ține linia liberă ca să te pot suna din nou.

În Hamburg, Griezman a tras aer adânc în piept și a privit pe geam, la întunericul serii. Apoi s-a pus pe treabă. Nu era ceva complicat. Doar câteva telefoane. Un număr ducea la altul. Ca o conexiune neurală. O organizație în acțiune. Ceva cu care te poți mândri. Validarea unei teorii. Atât de detaliat cât ar fi dorit. Putea să ajungă până la amărâtul de polițist care primise apelul inițial. Dacă voia. Ceea ce a și făcut. Cu întrebări simple, din fericire. Nume și adrese ale unei persoane și ale unui local.

În Virginia, Landry, omul lui Waterman, a spus:

— Nu-mi place că au început să-și facă planuri mari. Și nu sună ca și cum ar vrea să omoare pe cineva. Sună mult mai grav de-atât.

— Noi auzim povestea la mâna a treia, a spus Reacher. Nu-i putem evalua tonul.

— Dar?

— Am auzit cuvintele „un joc cu totul nou”. Ca și cum ar fi un mare pas înainte. Ceva atât de neașteptat, încât poate da sentimentul unui lucru accidental. Ca și cum ar fi pierdut o monedă de 25 de cenți și-ar fi găsit una de un dolar. Astfel încât tinerii de douăzeci și ceva de ani, care poartă pantofi italienești și frecventează cluburile de noapte, să se entuziasmeze. Mie mi se pare ceva aproape erotic. Sunt chiar așa de importante

computerele alea?

— Noi credem că sunt, a zis Landry. Și, cu siguranță, vor fi și în viitor. Chiar și acum pagubele ar fi catastrofale. O mulțime de oameni ar muri. Dar, sunt de acord, nu e ceva erotic.

— Nu e vorba nici de un gest grandios, a intervenit Vanderbilt. Pe care au tendința să-l prețuiască. Nu e ca și cum ar arunca în aer o clădire. Nu durează un singur moment plin de glorie. E puțin cam prea tehnic.

— Deci suntem de acord cu toții că ne pierdem vremea cu computerele, a spus Reacher.

— De unde altundeva am putea să-ncepem?

— Ce vinde individul?

— Am mai discutat despre asta.

— A trecut o oră, a remarcat Waterman.

White a format din nou numărul din Hamburg. Tipul pe nume Griezman a răspuns. Avea numele și adresele, pentru martor și pentru bar. Martorul era un angajat al municipalității. Își începea munca dimineața devreme și termina după prânz. De aceea era la bar după-amiaza. Era un om cu convingeri puternice. Unele dintre ele erau jignitoare și toate erau eronate. Barul era la cinci străzi distanță de casa conspirativă. Se spunea că e un loc de adunare a reacționarilor. Dar nu era deloc ostentativ. Părea civilizat. Sobru, dar discret. Bărbați la costum, în majoritate, cu tunsori normale. Și nu total antiamericani, dacă americanii erau albi.

După convorbire, Neagley a găsit barul pe hartă și a spus:

— Nu e locul care ne-a plăcut nouă atât de mult. E într-o zonă mai bună a cartierului. Și se ajunge ușor pe jos de la apartament. În mai puțin de douăzeci de minute. Se potrivește cu timpii pe care-i știm. Crezi că asta a fost întâlnirea?

— Locul și momentul se potrivesc, a spus Reacher. Pare în regulă.

— Avem nevoie de o descriere din partea martorului. Poate un portret-robot de la poliție.

— Putem avea încredere în polițiștii din Hamburg? Sau trebuie să ne deplasăm noi acolo?

— Nu avem un desenator la dispoziție. Și poate că martorul nu vorbește engleza. Suntem nevoiți să ne bazăm pe ei. Oricum, Departamentul de Stat ar insista să procedăm așa. Pentru că altfel s-ar transforma într-un incident diplomatic.

Reacher a aprobat din cap. Avusese de-a face cu polițiștii germani. Militari și civili. Nu fusese mereu simplu. În special din cauza diferențelor de percepție. Germanii credeau că primiseră o țară cadou, americanii credeau că-și cumpăraseră o mare bază militară cu servitori.

Dinspre alee s-a auzit un zgomot de vehicul. Cotind în incintă, pe lângă indicator. Apoi un altul. Două vehicule. Două microbuze, fără îndoială. De culoare neagră. Un minut mai târziu, doi bărbați la costum au intrat pe ușă, urmați de Ratcliffe și Sinclair, alaiul fiind încheiat de alți doi bărbați la costum. Ratcliffe era cu sufletul la gură. Sinclair era ușor roșie pe gât și pe obraji. Era îmbrăcată în altă rochie neagră, însă arăta la fel de bine ca de fiecare dată. Poate chiar mai bine. Poate că roșeața din obraji o ajuta.

— Aud că avem un martor ocular, a spus Ratcliffe.

— Asta este presupunerea noastră operativă din acest moment, a zis Reacher.

— Va trebui să mergem la risc. Tu și sergentul Neagley vă întoarceți în Germania în noaptea asta. Veți primi de la Departamentul de Stat pozele de pașaport ale tuturor celor două sute de programatori. Inclusiv expații. Mâine dimineață, la prima oră, îl interogați pe martor. În acest moment, se fac diligențele necesare la Departamentul de poliție din Hamburg. Imediat după ce martorul alege o fotografie, veți suna aici ca să ne dați numele și-l vom ridica pe individ de acasă. Ceea ce ar însemna o încheiere frumoasă și timpurie a operațiunii.

Reacher nu a spus nimic.

Au luat aceeași cursă Lufthansa. Plecarea, seara devreme, șase fusuri orare, sosirea programată la începutul zilei de lucru. Neagley și-a luat geanta. De data asta, și Reacher ducea o geantă din pânză roșie, de la Muzeul Aerului și Spațiului. Probabil geanta pentru pachetul de prânz al vreunui angajat de la Departamentul de Stat, rechiziționată în grabă și umplută cu cele două sute de poze de pașaport. Ceea ce însemna o cantitate mare. Fiecare poză era lipită de un card de index, pe care erau scrise numele și numărul pașaportului. Reacher și Neagley s-au uitat la câteva dintre ele. Le-au schimbat între ei ca pe niște cărți de joc. L-au găsit pe rezidentul expat din Hamburg. Exponentul contraculturii, cu claia lui de păr. Poza

primită de la guvern era de o calitate mai bună decât cea din ziar. Mai lucioasă și mult mai clară. De dimensiune regulamentară, pe fond alb. Tipul privea drept înainte, cu o expresie provocatoare. Cap mare, gât subțire.

— Nu e el, a spus Reacher.

— De ce nu? a-ntrebat Neagley.

— Din cauza părului. Trebuie să depui ceva efort ca să arăți în felul ăla. Chiar dacă nu faci absolut nimic. E o alegere. E o declarație. Individul spune, uitați-vă la mine, am un păr interesant. Ca tipii care poartă pălării. Parcă spun, uitați-vă la mine, am o pălărie interesantă. Un strigăt ușor disperat, nu crezi? Cred că nu se simt siguri pe ei. Ca și cum ce au în interior n-ar fi tocmai de-ajuns. Iar astfel de oameni nu scriu patch-uri de software care-ar putea să arunce în aer universul nostru cunoscut. Dacă ești îndeajuns de deștept ca să scrii o chestie ca asta și ești suficient de isteț ca s-o vinzi pe o sută de milioane de dolari și să faci asta în secret, atunci nu ești nesigur pe tine. Niciun pic. Ești cel mai tare din parcare. Ești regele omenirii.

Au pus pozele la loc în geantă și au mâncat ce le-a adus însoțitoarea de bord. Neagley stătea la fereastră și a luat-o somnul, cu capul rezemat de peretele fuzelajului. Așa nu prea avea cum să se lovească. Reacher a rămas treaz. Se gândea la martorul ocular. Angajatul municipalității cu opinii jignitoare. Posibil să fie o pierdere de timp. Posibil să fie omul care salvează universul cunoscut. Reacher voia să-l vadă la față. Se simțea una cu avionul, gonind către est spre întâlnirea cu zorii.

Americanul își pieptăna părul în oglinda de la baie din hotelul din Amsterdam. Se trezise devreme. Fără niciun motiv. Dormise bine. Era calm. Dar era timpul să se-ntoarcă. Avea să facă un duș, să-și pregătească bagajele și să pornească la drum înainte să se aglomereze traficul matinal. După asta, drumul era simplu ca bună ziua.

Dar, mai întâi, voia să bea o cafea, așa că s-a îmbrăcat cu hainele din ziua trecută și s-a pieptănat. Părul îi stătea răzvrătit în creștet, din cauza pernei. L-a umezit cu apă, netezindu-l puțin. S-a uitat încă o dată în oglindă. Acceptabil. Doar un drum până jos și înapoi cu ascensorul. În hol și-a turnat cafea într-un pahar din carton dintr-o carafă de argint așezată pe o masă de la intrarea în sala pentru micul dejun. În cealaltă parte a ușii, pe

o masă identică, se aflau ziare. Olandeze, bineînțeles, dar și britanice, franțuzești, belgiene, nemțești și *Herald Tribune* de acasă. Toate erau frumos aranjate și bine separate.

În ziarul berlinez nu era nimic. Niciun titlu pe prima pagină, niciun articol. Nici pe prima pagină a ziarului din Hamburg nu era nimic. Nici pe pagina a doua. Și nici pe a treia.

Pe a patra pagină era un titlu.

Undeva jos și nu foarte mare. Plus un articol scurt. Cu formulări-șablon, în cea mai mare parte. Poliția spunea că respectivul caz se bucura de maximă atenție și că se făceau progrese importante.

Mai exact, se pregăteau să ia amprente din interiorul mașinii victimei.

Americanul a pus ziarul la loc în teanc. A închis ochii. Ea îi acceptase propunerea chiar acolo, în garaj. Se întorsese plină de entuziasm, teatral, și îi făcuse semn să urce în mașină, surâzându-i complice, ca și cum nu mai putea de nerăbdare. Apoi îl dusese cu mașina acasă la ea. Într-un coupé drăguț cu trei uși, micuț, dar solid ca un seif de bancă.

S-a urcat din nou în mașină, de data asta în mintea lui. Mânerul exterior al portierei. De culoare neagră, ușor texturat. Stil sport. S-ar putea ca asta să nu fie o problemă. Mânerul din interior al portierei era din piele. Făcea parte din mulajul ușii. Un locaș pentru degete. Căptușit cu vinilin pe interior, probabil pentru scăderea costurilor de fabricație. Dar marmorat, la fel ca părțile vizibile. Granulat, așa cum trebuia să fie. Probabil nu era suprafața ideală pentru amprente. Poate că era suficient de sigur.

Limba centurii de siguranță era în formă de T. Partea transversală era făcută din plastic negru, gravată cu punctișoare fine, ca șmirghelul. Pentru o priză mai bună, a presupus el. Vreo reglementare care trebuia respectată. Îndeajuns de sigur. Apoi, mai târziu, butonul de deblocare. Degetul mare de la mâna lui dreaptă. Își aminti cum îl acționase. Cu cotul tras înapoi, căutând butonul cu degetul. O bară din plastic roșu, fermă și zimțată.

Cel mult, o amprentă parțială. Poate neclară după ce stofa sacoului se frecase de ea. Și-a amintit de apăsarea pe unghie, mai ales. Vertical în jos. Fără grabă, chiar lent. Un declic mic și precis, în concordanță cu mașina aceea ca o bijuterie. Și pentru

ca starea de anticipare să sporească, înainte de a-și desface cadoul. Momentele lui preferate, în multe privințe.

Încuietoarea centurii de siguranță era îndeajuns de sigură.

Dar dispozitivul de deschidere a ușii nu era la fel de sigur. O bară cromată, rece la atingere, cu un spațiu scobit în spate, pentru degete. În cazul lui, degetul mijlociu al mâinii drepte. Îl strecurase acolo, elegant, crezuse el, chiar sugestiv, apoi îl ținuse acolo pentru o secundă ca și cum ar fi dorit să spună, politicos, „mergem?”, cu toată suprafața buricului degetului lipită strâns pe spatele cromului, apoi și mai strâns, pentru a acționa încuietoarea, cu un alt declic precis. După care-și scosese degetul din locaș, într-o manieră la fel de elegantă, crezuse el.

De data asta, amprenta rămăsese clară, pe cromul lucios și rece.

O prostie.

Greșeala era a lui.

Capitolul 11

Era evident că biroul german pentru imigrații fusese prevenit, pentru că, de îndată ce Neagley și-a prezentat pașaportul, paznicul din cabină a făcut un semn și un tip mătăhălos s-a ridicat de pe un scaun aflat în holul vecin și le-a venit în întâmpinare. S-a prezentat drept Griezman și le-a spus că-i recunoscuse pe Reacher și Neagley după nume. Fuseseră înregistrați de un polițist de stradă și descriși drept turiști. Dar, în mod clar, nu erau turiști. Acum înțelegea. A mai spus că era bucuros să-i ajute cum va putea. A adăugat că martorul îi aștepta deja la secția de poliție. Foarte binevoitor și dornic să le fie de folos. I se spusese că opinia lui era necesară într-o chestiune de siguranță națională. Și primise o zi liberă de la serviciu. Plătită, pentru că îndeplinea o îndatorire civică. Griezman le-a spus că individul nu vorbea deloc engleza, dar că va fi de față un interpret. Și da, era normal în Germania ca martorului să i se arate fotografiile unor posibili suspecți.

Griezman avea un Mercedes de poliție parcat lângă un trotuar unde oprirea era interzisă. S-au urcat cu toții în mașină și polițistul s-a așezat la volan, stâlcind scaunul sub greutatea lui. Era imens. Cam cu doi centimetri mai înalt ca Reacher și cu vreo 22 de kilograme mai greu. Avea mai mult decât dublul greutății lui Neagley. În cea mai mare parte, surplusul era format din grăsime. Nu mai reprezenta un pericol pentru nimeni, în afară de el însuși.

— Ieri, la telefon, a spus Reacher, ai zis că martorul e într-o dungă.

— Nu în sensul propriu, firește, a zis Griezman. Doar că-i obsedat de anumite lucruri, atâta tot. Fără doar și poate că-i afectat de idei rasiste și xenofobe, agravate de temeri irațională. Dar altfel e un om destul de normal.

— Ai avea încredere în cuvintele lui la tribunal?

— Cu siguranță.

— Dar judecătorii?

— Cu siguranță, a spus din nou Griezman. În viața de zi cu zi, omul funcționează foarte bine. În definitiv, lucrează pentru primărie. Ca și mine.

Secția de poliție s-a dovedit a fi tot ce-avea Hamburgul mai bun. Era mare, nouă și dotată cu tehnică de ultimă oră. Și integrată. Laboratoarele erau încorporate. Pe căile de acces de

afară o pădure de indicatoare te îndrumau la fiecare colț, arătând spre un departament sau altul. Înăuntru era la fel. O construcție complexă. Semăna mai mult cu un spital municipal. Sau cu o universitate. Griezman și-a parcat Mercedesul în locul rezervat și au coborât cu toții din mașină. Neagley își ducea geanta, iar Reacher și-o căra pe-a lui. L-au urmat pe Griezman în clădire și au cotit la stânga și la dreapta după el, pe coridoarele largi și curate, spre o cameră de interogare cu un geam de sticlă armată încastrat în ușă. Înăuntru era un bărbat care stătea la o masă, având în față o cafea și pateuri, cu firimituri împrăștiate în jur. Bărbatul avea cam patruzeci de ani. Era îmbrăcat într-un costum gri, posibil din poliester. Avea părul cenușiu, dat cu ulei și întins pe scalp. Purta ochelari cu rame din oțel. În spatele lentilelor, i se vedeau ochii spălăciți. Tenul îi era palid. Singura pată de culoare era cravata, imprimată cu un vârtej de galben și oranj. Era lată și scurtă, ca un pește atârnat de guler.

— Îl cheamă Helmut Klopp, a spus Griezman. E un estic. A venit în vest după reunificare. Mulți au procedat astfel. Pentru slujbe, înțelegeți.

Reacher continua să se uite la individ. Putea să fie o pierdere de timp sau salvatorul universului. Griezman n-a făcut niciun gest ca să intre în cameră. În schimb, a ridicat mâna și s-a uitat la ceas. În acest timp, de după colț a apărut o femeie care se îndrepta spre ei. Când a văzut-o, Griezman a lăsat mâna jos, satisfăcut. Exact la timp. Precizie germană.

— Interpreta noastră, a spus el.

Era o femeie scundă și îndesată, de vârstă nedeterminată, cu părul dat cu fixativ și aranjat într-un glob mare în jurul capului, ca o cască aurie de motociclist. Purta o rochie gri, dintr-un fel de gabardină groasă, solidă ca o tunică de uniformă, și ciorapi groși din lână. Era încălțată cu niște pantofi care păreau să cântărească fiecare câte-un kilogram.

— Bună dimineața! a spus ea cu o voce de vedetă de cinema.

— Intrăm? a-ntrebat Griezman.

— Ce face domnul Klopp la primărie? a-ntrebat Reacher.

— Slujba lui? Este supraveghetor de activități de birou. În acest moment lucrează la Departamentul de Canalizare.

— E mulțumit de munca lui?

— Lucrează la birou. Nu e un post tocmai activ. Pare destul de

mulțumit. Evaluările sunt bune. E considerat un om meticulos.

— De ce are programul ăsta ciudat?

— E ciudat?

— Ne-ai spus că începe devreme și termină după prânz. Asta mi se pare a fi o muncă manuală, nu de birou.

Griezman a rostit un cuvânt lung în germană, o denumire, și interpreta a spus:

— A existat o propunere de diminuare a poluării prin reducerea aglomerației la orele de vârf. Angajații sunt încurajați să-și eșaloneze diferențiat orele de program. Bineînțeles, era de așteptat ca administrația locală să dea un exemplu. E clar că Departamentul de Canalizare a votat pentru o oră matinală de începere a programului și, deci, termină mai devreme. Sau n-au avut de ales. Dar, în orice caz, primăria a anunțat că deja rezultatele sunt benefice vizibile. Ultimele teste arată că emisiile de particule au scăzut cu peste 17 procente.

Femeia a anunțat vestea ca pe un lucru nemaipomenit. Ca într-un film alb-negru din anii patruzeci, pe un ecran gigantic, în care bărbatul cu expresie gravă acceptă să facă un lucru foarte rău doar pentru că nu poate rezista glasului ei răgușit.

— Gata? a-ntrebat Griezman.

Au intrat în cameră și Helmut Klopp a ridicat privirea. Așa cum spusese Griezman, părea destul de mulțumit. În sfârșit, se afla și el în centrul atenției și era pregătit să savureze momentul. Un om frustrat, probabil. German, dar venit din Est în Vest, cu toate resentimentele unui imigrant. Griezman a ținut discursul de deschidere și Klopp i-a răspuns ceva, după care interpreta a spus:

— Ați fost prezentați drept agenți de rang înalt, care au venit din America în mare grabă.

— Și ce-a răspuns domnul Klopp? a dorit să afle Reacher.

— A spus că e gata să vă ajute atât cât poate.

— Nu cred că asta a spus.

— Vorbiți germana?

— Poate că am prins câte ceva din zbor. Am mai fost în situația asta. Înțeleg că vrei să fii amabilă, dar eu și sergentul meu am auzit lucruri mult mai rele decât orice ar putea spune omul ăsta. Și exactitatea e mai importantă decât sentimentele noastre. Situația asta ar putea fi foarte gravă.

Interpreta a aruncat o privire spre Griezman, care a dat din

cap.

— Martorul ne-a spus că se bucură că au fost trimiși niște albi.

— OK, a spus Reacher. Spune-i domnului Klopp că e un personaj important în operațiunea actuală. Că intenționăm să-l interogăm temeinic în toate direcțiile de interes. Mai spune-i că dorim să-i auzim opiniile și sfaturile. Dar trebuie s-o apucăm de undeva și cel mai bine e să-ncepem cu începutul, așa că mai întâi ne vom concentra pe o descriere fizică și comportamentală detaliată a celor doi bărbați, începând, la întâmplare, cu americanul. Vrem să-l auzim mai întâi ce spune, după care-i vom arăta niște fotografii.

Interpreta a tradus totul în germană, cu fața la Klopp, cu însuflețire și atentă la enunțuri. Klopp a ascultat-o dând din cap cu gravitate, ca și cum își dădea seama că-l așteaptă o sarcină îndelungată și dificilă, dar dornic să ofere tot ce-avea mai bun.

— Domnul Klopp se duce des la acel bar? a-ntrebat Reacher.

Interpreta a tradus și Klopp a dat un răspuns destul de lung, după care interpreta a zis:

— Se duce de două sau de trei ori pe săptămână. Are două baruri preferate, pe care le rotește în funcție de programul lui de muncă de cinci zile pe săptămână.

— De cât timp frecventează acel bar?

— De aproape doi ani.

— L-a mai văzut vreodată pe american acolo?

A urmat o pauză. Timp de gândire. Apoi ceva în germană și traducerea:

— Da, crede că l-a mai văzut cu două sau chiar cu trei luni în urmă.

— Crede?

— E cât poate fi de sigur, în condițiile date. Domnul la care se gândește, de acum două sau trei luni, purta ceva pe cap atunci. De-aia nu e sigur. La fel de bine ar putea să se fi înșelat.

— Ce anume avea pe cap?

— O șapcă de baseball.

— Avea ceva pe ea?

— Crede că era o stea roșie. Dar era greu de văzut.

— A trecut și mult timp.

— Își amintește de acea ocazie după vremea de-afară.

— Dar, în orice caz, americanul nu e un client obișnuit.

— Nu, nu e.

— De unde știe că e vorba de-un american?

A urmat o consultare lungă. O listă lungă. Interpreta a spus:

— Vorbea engleza. Accentul. Forța vocii. Felul cum se îmbrăca. Felul cum se mișca.

— OK, a spus Reacher. Acum avem nevoie de o descriere. L-a văzut pe american în picioare sau așezat?

— Și-ntr-un fel, și-n celălalt. Intrând, așezându-se de unul singur, stând de vorbă cu arabul, stând de unul singur din nou și apoi ieșind.

— Cam ce înălțime are americanul?

— Un metru șaptezeci, un metru șaptezeci și cinci.

— Cinci picioare și opt inci, a spus Griezman. O înălțime medie.

— Gras sau slab? a-ntrebat Reacher.

— Niciuna, nici alta, a spus interpreta.

— Solid?

— Nu tocmai.

— Puternic sau lipsit de forță?

— Destul de puternic.

— Dacă ar practica un sport, despre ce sport ar fi vorba?

Klopp nu a răspuns.

— Să se gândească la ce vede la televizor, a sugerat Reacher. Să se gândească la Jocurile Olimpice. Ce sport ar practica?

Klopp s-a gândit intens și îndelung, ca și cum ar fi parcurs foarte amănunțit un întreg calendar sportiv. În cele din urmă, a vorbit în germană, o speculație lungă, cu argumente pro și contra, puțin de-aici, puțin de dincolo. Interpreta a spus:

— Crede că ar fi, probabil, un alergător pe distanțe medii. Poate de la o mie cinci sute de metri în sus. Poate chiar un alergător pe distanțe lungi, până la zece mii de metri. Dar în niciun caz nu avea aspectul nefiresc de insectă filiformă al unui maratonist.

— O insectă filiformă din Africa, corect?

— Da, a adăugat și asta.

— Să-mi traduci totul, bine?

— Îmi cer scuze.

— Deci, americanul e de înălțime medie, mai degrabă slăbănog decât de greutate mijlocie, posibil vioi și plin de energie? Genul ăsta de om?

— Da, tot timpul în mișcare.

— Cât timp a stat acolo până să vină sauditul?

— Poate cinci minute. Era doar un tip într-un bar. Nimeni nu-l băga în seamă.

— Ce bea?

— O jumătate de litru de bere blondă, destul de încet. Încă îi rămăsese destulă după ce întâlnirea s-a încheiat.

— Cât timp a mai stat după ce-a plecat sauditul?

— Cam treizeci de minute.

— Sauditul a băut ceva?

— Nimic. Nu l-ar fi servit nimeni.

— Ce fel de păr avea americanul?

Klopp a ridicat din umeri la interpretă, care l-a apostrofat, sfătuindu-l să se gândească. Omul a spus ceva, cu stângăcie, fiind clar că nu se pricepea la asta, dar a continuat, hotărât să stoarcă toate detaliile de care era în stare. A urmat un discurs prelungit. Într-un final, interpreta a zis:

— Americanul avea părul blond, culoarea fânului sau paielor vara. Părul avea o lungime normală în părți, dar era mult mai lung în creștet. La modă. Ca și cum putea să-l fluture din mers. Ca Elvis Presley.

— Era aranjat?

— Da, era bine pieptănat.

— Produse?

— Ce înseamnă asta?

— Ulei, așa cum folosește el. Sau ceară, sau altceva.

— Nu, natural.

— Ochii?

Așa cum era descrisă, fața se potrivea cu părul și cu constituția fizică. Ochi albaștri adânciți în orbite, pielea întinsă pe frunte, pomeți proeminenți, nas subțire, dinți albi, gura nezâmbitoare, bărbia fermă. Nicio vătămare vizibilă. Fără cicatrice majore, fără tatuaje. Bronz vechi, ceva riduri în jurul ochilor. Mai degrabă de la mijitul ochilor decât de la râs sau de la încruntare. Un șanț în josul obrazului. De la felul cum își încleșta maxilarele, poate că-i lipsea o măsea. O linie continuă. Îngustă, dar cu totul orizontală. Sprâncenele, ochii, pomeții ridicați, tăietura subțire a gurii, grimasa cu maxilarele strânse. Avea mai degrabă peste treizeci de ani, nu mai puțin.

— Spune-i domnului Klopp că vrem să repete toate aceste detalii în fața desenatorului, a spus Reacher.

Interpreta a transmis mesajul și Klopp a aprobat cu o mișcare a capului.

— Cum era îmbrăcat americanul? a zis Reacher.

Klopp a răspuns și interpreta a spus:

— Cu o geacă Levi's exact ca a dumneavoastră.

— Exact la fel?

— Identică.

— Ce mică e lumea, a spus Reacher. Acum întreabă-l de ce crede că era agitat sauditul. Doar impresii de la prima mână. Numai ce a văzut sau a auzit. Spune-i să lase pentru analiza politică mai târziu.

A urmat o discuție în germană, presărată cu intervențiile lui Griezman, cu multe schimburi de replici ca să se ajungă la o concluzie, după care interpreta a spus:

— Herr Klopp s-a gândit mai bine și are impresia că surescitat ar fi un cuvânt mai potrivit decât agitat. Surescitat și neliniștit. Americanul i-a spus arabului ceva, iar arabul a reacționat în felul acela.

— Domnul Klopp a auzit ce s-a discutat?

— Nu.

— Cât de lungă a fost acea parte a discuției?

— Posibil un minut.

— Cât timp a stat sauditul?

— A plecat imediat.

— Și americanul a mai rămas treizeci de minute?

— Cam așa.

— În regulă, a spus Reacher. Spune-i domnului Klopp că e momentul să ne uităm la fotografii.

Reacher și-a așezat geanta pe masă și a zis:

— Spune-i domnului Klopp că avem o mulțime de poze aici. E liber să facă pauză oricând simte nevoia. Spune-i să țină minte tot ce ne-a spus despre fața omului, toate acele amănunte, și să le utilizeze comparativ ca pe o listă de control atunci când se decide. Spune-i că părul se mai poate schimba, dar ochii și urechile rămân mereu la fel. Spune-i că nu e nicio problemă dacă nu-i sigur. Poate să facă un teanc de imagini posibile și să le verifice din nou mai târziu. Dar să-nțeleagă că nu are voie să greșească.

Neagley a deschis geanta. Două sute de fișe. Le-a separat în

cinci teancuri egale, de câte patruzeci fiecare. Așa era mai puțin intimidant. A împins primul teanc spre Klopp. Acesta s-a apucat de treabă, fără entuziasm vizibil, dar cu un anumit grad de eficiență. Ca un adevărat coordonator al activităților de birou. Reacher îi urmărea ochii. Părea să țină cont de sugestiile din lista de control mentală. Un element după altul. Ochi, nas, pometi, gură, bărbie. Fiecare pas era subliniat de o decizie – da sau nu. Majoritatea candidaților au picat testul de timpuriu, ajungând în teancul cu fotografii respinse. Fețe grase, rotunde, ochi negri, buze pline. Niciuna dintre pozele din primul teanc nu a trecut pragul. Nici măcar cu semnul întrebării.

Neagley i-a dat cel de-al doilea teanc. I-a prins privirea lui Reacher și i-a făcut cu ochiul. Reacher a dat din cap tăcut. Expatul din Hamburg era primul în teanc, la vedere.

Exponentul contraculturii, cu claia lui de păr. Klopp îl respinsese fără ezitare. Reacher a înțeles de ce. N-avea pometi pronunțați, în schimb buzele erau ușor țuguiate, nicidecum ca o tăietură nezâmbitoare.

Teancul de fotografii respinse se făcuse și mai înalt.

Nimic în teancul de variante posibile.

Neagley a împins și cel de-al treilea teanc. Klopp s-a apucat de treabă. Interpreta tăcea. Griezman a ieșit din cameră și s-a-ntors, iar după un minut a intrat un bărbat cu o carafă de cafea și cinci cești. Klopp nu s-a oprit. Lua una câte una fișele din teancul lui Neagley, între degetul mare și arătător, le apropia, se uita atent la ele și le punea jos, una după alta.

Teancul de fotografii respinse se făcea tot mai înalt.

Nimic în teancul de posibile.

Klopp a spus ceva în germană și interpreta a tradus:

— Își cere scuze că nu poate fi mai util.

— Întreabă-l cât de sigur e de cele respinse, a spus Reacher.

Femeia l-a întrebat și apoi a zis:

— Sută la sută.

— Impresionant.

— Spune că se pricepe la așa ceva.

Apoi s-a oprit. S-a uitat la Reacher, care o atenționase să-i spună tot, apoi la Griezman, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea să procedeze astfel. A spus:

— Domnul Klopp avea calificare de auditor financiar în Germania de Est și era al doilea pe linie ierarhică într-o fabrică

foarte mare din apropiere de granița cu Polonia. Ar dori ca noi să înțelegem că este supracalificat pentru postul pe care-l ocupă în prezent. Dar toate slujbele bune de aici, din Vest, sunt interzise etnicilor germani, fiind oferite în schimb turcilor.

— Vrea să ia o pauză? Mai sunt încă vreo optzeci la care trebuie să se uite.

După ce l-a întrebat, femeia a zis:

— Vrea să continue. Are chipul americanului ferm fixat în minte. Ori e aici, ori nu e. Vă invită să-i verificați munca după realizarea portretului-robot. Crede că veți constata că concluziile lui sunt exacte.

— În regulă, spune-i să termine ce are de făcut.

Nici în al patrulea teanc nu s-a găsit nimic. Nici măcar o posibilă fotografie. O sută șaizeci de poze fuseseră verificate. Neagley i-a împins și cel de-al cincilea teanc. Reacher îl privea pe Klopp. Fișă după fișă, le ținea între degetul mare și arătător, nici prea aproape, nici prea departe. Vedea destul de bine, cu ochelarii la ochi. O concentrare autentică. Nicio privire plictisită, nicio grimasă de nerăbdare. O concentrare calmă. Privea fotografiile, una după alta, punct cu punct. Ochii, pometții, gura. Da sau nu.

Nu, de fiecare dată. Mereu nu. Fișele erau trântite pe masă. Până în acel moment, Reacher văzuse peste o sută șaptezeci de versiuni de poze ale unor oameni pe care nu-i căutau. Astfel începea să se definească portretul celui căutat. Adică, așa cum spusese Klopp. Ochi albaștri cufundați în orbite, pometi proeminenți, nas subțire, o gură nezâmbitoare, o bărbie fermă. Nu mai rămăsese nicio altă variantă. Toate aceste detalii sub un păr care, în prezent, avea culoarea paielor, o lungime normală pe laterale și lung în creștet. Ca o tunsoare la modă.

Reacher privea.

Teancul de fotografii respinse se făcea tot mai înalt.

Încă nicio fișă în teancul de variante posibile.

Apoi Klopp a luat ultima fișă, s-a uitat la ea, la fel de concentrat ca la toate celelalte, și a pus-o în teancul de poze respinse.

*

Reacher a sunat din biroul lui Griezman. I-a răspuns Landry, care l-a chemat pe Vanderbilt, care l-a adus la telefon pe White, care avea o voce somnoroasă. Era cinci dimineața în Virginia.

Reacher a spus:

— Omul a văzut întâlnirea. Nu încape nicio îndoială. Exact așa s-au desfășurat lucrurile. Șansele ca exact același tip de lucru să se fi-ntâmplat în același cartier și la aceeași oră sunt microscopice.

— L-a identificat pe american?

— Nu, a spus Reacher. Ratcliffe s-a înșelat. Aici nu e vorba despre computere. A asociat două zvonuri, fără niciun motiv. Nu există nicio legătură. Chestiile sunt separate. Ceva aleatoriu.

— În regulă, trebuie să-i spun. Ar fi bine să vă-ntoarceți.

— Nu, a spus Reacher. Rămânem aici.

Capitolul 12

Desenatorul a dorit să lucreze singur, așa că Griezman i-a invitat pe Reacher și Neagley să le prezinte secția de poliție. Au vizitat mai multe camere de interogatoriu, birouri pentru ofițeri, săli de ședințe ale echipelor, zona de detenție și celulele de arest, apoi sala de păstrare a dovezilor și o cantină. Oameni cu expresii serioase lucrau de zor pretutindeni. Griezman părea mândru de toate acestea. Reacher s-a gândit că avea toate motivele. Era impresionant.

Au trecut de o ușă și au luat-o pe o pasarelă pietonală spre o parte nouă a complexului. Centrul științific. Laboratoarele de criminalistică. Mai întâi, o sală albă, spațioasă, cu șiruri de computere pe mese de lucru lungi și albe. Griezman a spus:

— Credem că, în viitor, așa vor fura oamenii unii de la alții. Deja 3% dintre germani folosesc internetul. La voi în țară, vorbim de 15%. Și suntem siguri că procentajele vor crește.

Au trecut mai departe, pe lângă niște încăperi sterile, cu uși de etanșeizare. Ca sălile de operații din spitale. Analize chimice, balistice, de sânge, de țesuturi, de ADN. Bancuri de laborator, sute de eprubete, tot felul de aparate ciudate. Bugetul trebuie să fi fost imens.

— Universitatea a cofinanțat o parte dintre acestea. Oamenii lor de știință lucrează aici. Iar asta e bine pentru ambele părți. Și mai primim și o grămadă de bani de la guvernul federal. Laboratoarele sunt folosite în comun. În anumite circumstanțe, chiar și de armata germană.

Reacher a dat din cap. Așa cum spusese Waterman, întoarcerea la școala cooperării.

Au coborât pe scara ce ducea la parter. Aerul era mai proaspăt, ca și cum ar fi avut acces liber spre exterior. Au trecut printr-o ușă spre zona rezervată vehiculelor. Ca o stație de service sau o vulcanizare, dar de o curățenie impecabilă. Aproape aseptică. Vopsea albă lucioasă pe podea, faianță albă pe pereți, lumină albă puternică. Totul era curat, fără pete de ulei, fără praf, fără dezordine. Înăuntru erau două vehicule. Un sedan mare, cu un colț din față vătămat. Mai rău decât o simplă ciocnire, dar mașina nu ajunsese o epavă. Nu era de trimis la casare. Griezman a spus:

— A fost un accident cu fugă de la locul faptei. Un copil a fost rănit grav. Șoferul n-a oprit. Credem că asta a fost mașina.

Proprietarul neagă. Sperăm să găsim sânge și fibre textile. Dar va fi dificil.

Cealaltă mașină din atelier era un coupé mic și frumos, cu portierele deschise. Un tip în halat alb stătea aplecat înăuntru. Griezman a zis:

— Luăm amprente din interior. A avut loc o crimă. Credem că e posibil ca făptașul să fi fost ultimul pasager al victimei. Era o prostituată. Profesia asta poate fi periculoasă.

Reacher s-a dus să arunce o privire. Era o mașină drăguță, mai ales prin comparație cu Caprice-ul lui reciclat. Și imaculată. Lucea sub luminile din atelier. Se potrivea la fix cu atmosfera aseptică.

— Ăsta e un automobil foarte curat, a remarcat Reacher.

— La fel era și apartamentul ei, a spus Griezman.

— Avea o menajeră?

— Cred că apela la serviciile unei firme.

— Atunci, probabil că și mașina ei era spălată. Poate în mod regulat. Ceruită și curățată cu meticulozitate la interior. Ceea ce e bine, pentru că nu-s multe amprente vechi.

Griezman a vorbit în germană cu tipul în halat alb. Cerându-i probabil raportul. Tipul i-a răspuns, arătând cu degetul ici și colo. Griezman și-a vârât capul în interior ca să vadă mai bine. Apoi s-a retras, mișcându-se greoi, și a spus:

— Credem că avem o amprentă parțială de la degetul mare al mâinii stângi pe butonul de desprindere a centurii. Dar e îngustă, pentru că butonul e zimțat. Și cumva mânjită. Posibil să găsim același lucru pe limba centurii, dar suprafața nu ne dă nicio speranță. Plastic dur, cu protuberanțe minuscule pentru o aderență mai bună. Vreo reglementare de circulație, de bună seamă. Ar trebui să vorbim cu departamentul în cauză. Nu ne sunt deloc de folos.

— Ce fel de mașină e asta? a-ntrebat Reacher.

— Un Audi, a spus Griezman.

— Atunci Audi v-a ajutat deja. Un amic de-al meu a avut aceeași problemă. Cam cu un an în urmă. La Fort Hood, care e cam de aceeași mărime ca Hamburg. Într-o zonă locuită de militari căsătoriți. Un Jaguar, nu un Audi, dar ambele sunt mărci premium. Fabricanții acoperă cu crom mânerele de deschidere a portierelor. Oferă mașinii un aspect costisitor, e plăcut la atingere și e vizibil pe întuneric, ca să-l poți găsi ușor. Toate

acestea îmbunătățesc ceea ce numim „experiența utilizatorului”. Pasagerul introduce degetul mijlociu și trage. Nu degetul mic, deoarece crede că nu e suficient de puternic, nu inelarul, despre care crede că e neîndemânatic, și nici arătătorul, fiindcă încheietura mâinii ar trebui să se învârtă cu aproximativ 25%, ceea ce poate fi incomod. Întotdeauna degetul mijlociu. Așa că trebuie să desfaceți portiera și să amprentați partea din spate a mânerului. Așa ne-ar sfătui amicul meu.

Tipul în halat de laborator a spus ceva în germană. Vorbe necunoscute, dar pe un ton indignat. Era clar că înțelegea engleza. Griezman a zis:

— Ăsta urma să fie oricum pasul nostru următor. Amicul tău a reușit să obțină condamnarea?

— Nu, a spus Reacher. Lanțul dovezilor s-a rupt. Putea dovedi că amprenta individului era pe mâner, dar nu putea să demonstreze că acel mâner provenea de la mașina fostei sale soții. Avocatul apărării a spus că putea să fie de la orice altă mașină.

— Ce ar fi trebuit să facă?

— Înainte de toate, trebuia să-și graveze inițialele pe partea din față a mânerului. În timp ce era încă montat acolo, pe portieră. Cu o freză de dentist. Apoi ar fi trebuit să se fotografieze în timp ce făcea asta. Cadre largi, ca să identifice mașina, și apoi prim-planuri.

Griezman a vorbit în germană, enunțând o listă lungă de instrucțiuni. Reacher a prins din zbor cuvântul *zahnarzt,* despre care știa că înseamnă *dentist,* de când avusese o durere de dinți în Frankfurt. Tipul în halat de laborator asculta și dădea aprobator din cap.

S-au întors în camera de interogare tocmai când Klopp se pregătea să plece. Desenatorul le-a înmânat un exemplar al desenului realizat cu creioane colorate. Griezman i-a anunțat că va trimite o copie la McLean, Virginia, păstrând originalul la dosar.

Reacher și Neagley au mers cu desenul lângă ușă, unde geamul din sticlă armată lăsa să pătrundă ceva lumină naturală. Americanul arăta exact așa cum îl descrisese Klopp. Artistul reușise de minune să-i redea cuvintele. Claia de păr blond.

Dedesubt, pielea întinsă pe craniu. Fruntea și pometții, orizontale, paralele și apropiate, ca două bare pe o cască de fotbal american de demult, cu ochii lucitori înfundați în orbite. Gura, ca o tăietură. Plus două riduri verticale, nasul ca o lamă de cuțit și o cută pe obrazul drept, ca și cum gura lui s-ar fi strâmbat de cele mai multe ori transformându-se într-un zâmbet pieziș și sardonic. Tipul era înfățișat într-o geacă identică cu a lui Reacher. Din denim deschis, autentică în toate privințele. Sub ea era un tricou alb. Claviculele îi ieșeau în evidență, la fel ca pometții. Pe gât i se distingeau tendoanele. Un ins vânjos, trecut de prima tinerețe.

— Militar? a-ntrebat Neagley.

— Nu-mi dau seama după înfățișare, a spus Reacher.

— Atunci, de ce mai stăm aici?

— Nu știu. Ratcliffe a spus că putem obține tot ce vrem. Cred că vreau să nu cad în greșeala altcuiva.

— A doua întâlnire s-ar putea să nici nu aibă loc în Hamburg.

— De acord. Probabil că sunt zece șanse la una. Ceea ce înseamnă că, dacă rămânem pe loc, avem o șansă din zece să fim în locul potrivit la momentul potrivit. Pe când, dacă ne întoarcem în Virginia, șansele sunt nule. Ce pot să-ți spun sigur e că n-or să se întâlnească la Monumentul Washington.

Interpreta s-a apropiat și a spus:

— Domnul Klopp întreabă când doriți să programați restul ședinței de interogare.

— Spune-i domnului Klopp că am terminat cu el, a zis Reacher. Mai spune-i că, dac-o să-l mai văd vreodată, am să-i scot ochii pe rând, cu unghia.

Apoi Griezman s-a apropiat și el și a spus:

— Doriți să fiți invitații mei la prânz?

Ora douăsprezece la prânz în Hamburg, Germania.

Ceea ce însemna ora treisprezece în Kiev, Ucraina. Mesagerul tocmai cobora din avion. Traversase munții cu mașina până la Peshawar, în Pakistan, apoi luase avionul până la Karachi și, în sfârșit, ajunsese la Kiev. La fiecare dintre aceste curse aeriene folosise câte un pașaport diferit și-și schimbase tricoul o dată, din roz în negru, apoi adăugase ochelari și o șapcă de suporter al echipei de fotbal din Donețk. Era perfect anonim și nu i se putea da de urmă. Cei de la controlul de frontieră ucrainean nu

i-au creat probleme. A trecut fluierând pe la controlul bagajelor și a ieșit din terminal. S-a aliniat la coada pentru taxi și a fumat o țigară cât a așteptat.

Taxiul era o Skoda veche cehească și mesagerul i-a spus șoferului unde voia să ajungă, adică la o piață de flori aflată la cinci străzi de destinația reală, un mic apartament ocupat de patru credincioși din Turkmenistan și Somalia. O casă conspirativă. Întotdeauna era mai bine să parcurgi ultima bucată pe jos. Șoferii de taxi aveau memorie bună, ca oricine altcineva. Unii chiar își notau lucruri. Distanțe parcurse, benzină consumată, adrese. Nu-i cunoștea pe cei patru băieți. Dar aceștia îl așteptau. Kiev nu era același lucru cu Hamburg. Nu putea să intre pur și simplu în apartament. Un mesager fusese trimis dinainte. Mesagerul mesagerului. Măsuri necesare de precauție.

A coborât din Skoda la piața de flori. S-a plimbat printre tarabele cu flori viu colorate, apoi în aerul umed al halei pline de exemplare mai rare. Când a ieșit pe la celălalt capăt, era îmbrăcat din nou cu tricoul roz, iar șapca și ochelarii de soare dispăruseră.

A străbătut ultimele cinci cvartale și a găsit clădirea potrivită. Era un bloc din beton scund, așezat excentric într-un șir de clădiri mai vechi și mai elegante. Ca un dinte fals. Ca și cum, cândva, în locul acela căzuse o bombă, la întâmplare, și lăsase un spațiu gol. Poate că așa se și-ntâmplase. Holul mirosea a amoniac. Liftul funcționa, dar scotea niște zgomote neplăcute. Holurile de la etaj erau înguste.

A bătut la ușă și apoi a așteptat. A numărat secundele în gând. Bătuse la o mulțime de uși. Știa cum merg lucrurile. Unu, cei dinăuntru auzeau bătaia, doi, se ridicau de pe canapea, trei, își făceau loc printre lucrurile aruncate alandala, patru, se apropiau de ușă, cinci, o deschideau.

Ușa s-a deschis și în prag a apărut un tip. Singur, cu liniște pe fundal.

— Mă așteptați, a spus mesagerul.

— Trebuie să plecăm, a răspuns tipul.

— Când?

— Acum.

Tipul era somalez, și-a zis mesagerul. La douăzeci și ceva de ani, dar deja atât de slab încât rămăseseră din el doar pielea

prăfoasă și tendoanele. Primitiv, ca o specie de strămoș al omului. Mesagerul a spus:

— Nu vreau să ies în oraș. Sunt obosit. Am pornit la drum dis-de-dimineață. Mă așteaptă alt zbor cu avionul.

— N-ai de ales. Trebuie să ieșim.

— Rostul unei case conspirative este că nu sunt nevoit să ies în oraș.

— Echipa de fotbal din Kiev joacă în seara asta la Moscova. Meciul se poate vedea în barurile din oraș. Mai e puțin până începe, din cauza diferenței orare. Ar fi ciudat din partea noastră să nu mergem. Am bate la ochi.

— Păi mergeți voi.

— Nu putem lăsa pe nimeni în apartament. Nu în după-amiaza asta. Cineva ar putea să observe. E o mare rivalitate. O chestie patriotică. Trebuie să ne integrăm în peisaj.

Mesagerul a ridicat din umeri. Măsuri de precauție necesare. Și fotbalul nu era așa rău. Odată îi văzuse pe unii jucând cu un cap de om.

— Bine, a spus el.

Au coborât pe scări, ca într-o înțelegere mută, aceea de a nu-și asuma riscuri inutile folosind ascensorul. S-au îndepărtat de piața de flori, într-o direcție nouă, pe lângă blocuri de locuințe mari, dar ponosite, cu fierărie ruginită și fațade din stuc scorojit. Apoi au luat-o printre două clădiri pe o alee despre care somalezul i-a spus că e o scurtătură. Era un gang îngust din cărămidă, aproape incomod, în care sunetele scoteau ecouri, dar după circa douăzeci de metri, dădea într-o curte interioară mică, nu mai mare decât o cameră, împrejmuită din toate părțile de pereții din spate ai altor blocuri. Sus de tot se vedea un mic petic de cer. Zidurile erau străpunse ici și colo de ferestre acoperite de storuri sau date cu var și pe ele erau montate burlane groase pentru apa pluvială și colaci de cablu de antenă.

În curte erau trei indivizi.

Mesagerul s-a gândit că unul dintre ei ar putea fi vărul somalezului. Ceilalți doi formau și ei o pereche. Din Turkmenistan, fără îndoială. Băieții din casa conspirativă. Timp de o secundă fericită, mesagerul a crezut că se-ntâlniseră acolo ca să meargă la bar împreună. Apoi a văzut că acea curte nu mai avea nicio altă ieșire.

Nu era o scurtătură.

Era o capcană.

Și deodată a înțeles. Clar ca bună ziua. Perfect logic. Prezenta un risc de securitate. Pentru că știa prețul. O sută de milioane de dolari. Componenta cea mai periculoasă a întregii afaceri. O sumă atât de mare de bani ar fi declanșat alarmele de pretutindeni. Oricine o cunoștea era o potențială sursă de scurgere a informațiilor. Teoria clasică. O studiaseră în tabere, cu exemple ipotetice. Puseseră în practică astfel de scenarii. Mare păcat, li se spusese. Dar era necesar. O luptă grandioasă cerea sacrificii mari. O luptă grandioasă cerea minți limpezi și inimi reci. Mesagerul trimis înainte nu ceruse să fie aerisită și pregătită camera de oaspeți. Transmisese cu totul alte ordine.

Mesagerul a rămas nemișcat. N-ar fi vorbit niciodată. Nu el. Ei ar fi trebuit să știe asta. După toate lucrurile pe care le făcuse. El era altfel. Era un om de încredere. Nu-i așa?

Nu, ăștia erau niște indivizi care jucau fotbal cu capete umane. Nu aveau loc pentru sentimente.

— Îmi pare rău, frate, a spus somalezul.

Mesagerul a-nchis ochii. Nu vor folosi pistoale, s-a gândit el. Nu în centrul Kievului. Vor folosi cuțite.

Se înșela. Au folosit un ciocan.

În Jalalabad era patru și jumătate după-amiaza. Ceaiul era servit în casa albă din lut. Noul mesager fusese adus în încăperea mică și încinsă. Era o femeie. Avea douăzeci și patru de ani, părul lung și negru, pielea de culoarea ceaiului. Purta o cămașă albă de explorator, cu multe buzunare și barete, pantaloni kaki și bocanci de deșert. Stătea în poziție de drepți în fața celor doi bărbați tolăniți pe pernele lor.

Bărbatul înalt a vorbit:

— E o chestiune de foarte mică importanță, dar trebuie să te miști repede. Așa că vei zbura direct din Karachi. Nu e nevoie de precauții suplimentare. Nimeni nu te-a mai văzut vreodată. Te vei întâlni cu un american și îi vei spune că-i acceptăm prețul. Repet, îi acceptăm prețul. Ai înțeles?

— Da, domnule, a spus femeia.

Grăsanul a intervenit și el:

— Americanul n-o să pomenească de preț, iar tu n-o să-l întrebi. Trebuie să rămână secret. Pentru că el e stânjenit că l-

am făcut să coboare atât de mult prețul, iar noi nu vrem să creadă ceilalți că suntem faliți și că doar atât ne putem permite.

Femeia a lăsat capul în jos și a spus:

— Când trebuie să plec?

— Acum, a zis lunganul. Conduci toată noaptea ca să prinzi avionul de dimineață.

Capitolul 13

După prânz, Griezman i-a dus pe Reacher și Neagley la hotelul în care mai locuiseră. Ei i-au mulțumit, i-au făcut cu mâna la despărțire, dar nu s-au cazat acolo. Lui Reacher nu-i plăcea să rămână în același loc de două ori. Un obicei. Nenecesar, spuneau unii. El răspundea că avea treizeci și cinci de ani și era încă în viață. Iar asta trebuia să însemne ceva.

S-au uitat pe harta lui Neagley, care a pus degetul pe casa conspirativă și a zis:

— Bineînțeles că e posibil să aibă mai multe.

— Se prea poate, a spus Reacher. Toată povestea asta e un joc al procentajelor.

Au pornit la plimbare și au găsit strada pe care o văzuseră înainte, cu cele patru mașini de poliție parcate. Unde fusese ucisă prostituata. Au cotit la stânga, spre casa conspirativă, aproape, dar nu exagerat, și au verificat străduțele laterale din mers. Nu era ușor de făcut. Nu ca în alte părți ale lumii. Nu existau indicatoare mari. Nici firme de neon cu lumină intermitentă, nici pancarte atârnate în bătaia vântului. Interzis, pesemne. Din motive de bun gust. Fiecare unitate comercială trebuia examinată individual. Au văzut un birou de închirieri auto care ocupa două adrese lipite una de cealaltă. Erau și alte firme al căror obiect de activitate se putea ghici ușor. Dar altele nu erau la fel de explicite. Reacher a intrat într-un hol cu fotolii și un birou de recepție, crezând că e un hotel, ca să-și dea seama că era, de fapt, un salon de bronzat, cu cabinele în spate. Femeia de la birou a râs și apoi a-ncercat să-și ascundă reacția, pe care a îndulcit-o pomenind de un ansamblu de hoteluri-boutique aflat la intersecția următoare. Care s-a dovedit a fi un loc cu aspect decent. Era acolo și un tip cu joben, pregătit să deschidă ușa.

— Ai bani? a-ntrebat Neagley.

— Decontează Ratcliffe, a spus Reacher.

— Nu știe că suntem aici.

— O să-l sunăm. Oricum, trebuie.

— De unde?

— Dintr-o cameră. A ta sau a mea.

— N-o să avem nicio cameră. Nu ne lasă să ne cazăm dacă n-avem bani.

Reacher a scos teancul de bani pentru deplasări. Luați pe

semnătură la plecare, dar niciodată aduși înapoi. O sumă modestă. Neagley avea la fel.

— O să luăm o cameră, a spus Reacher. Deocamdată. Până când îi sună cei de la NSC.

Neagley a șovăit și apoi a spus:

— Bine.

Apoi au intrat în hotel.

În acel moment, americanul se afla la trei străzi distanță, oprindu-se în fața firmei de închiriat mașini pe care tocmai o văzuseră Reacher și Neagley. Făcuse un popas în Groningen, ca să ia prânzul mai devreme. Cu un pahar de vin. Apoi mai zăbovise, ca să lase răgaz organismului să absoarbă alcoolul. Pentru orice eventualitate. Legile erau aspre. Așa că a ieșit la o plimbare prin orașul frumușel. După care și-a continuat drumul cu mașina, trecând frontiera convențională, și a luat-o pe autostrada care trecea prin Bremen. A savurat fiecare kilometru. Cu un sentiment de nostalgie prematură. Va trece multă vreme până când va revedea Europa. Poate niciodată.

A înapoiat cheia mașinii și a plecat din cartier, spre apă. Spre locuința în care stătea cu chirie. Îi rămăsese mai puțin de o lună din perioada plătită în avans. Nu risipi banii, ca să nu le duci lipsa. Sincronizarea era perfectă.

Camera pe care au primit-o avea tapet verde-închis și accente de cositor peste tot. Dar telefonul funcționa. Reacher a vorbit cu ofițerul de serviciu de la NSC, care s-a angajat să le plătească șederea prin intermediul consulatului. Apoi, White a venit la telefon și a spus:

— Vanderbilt a analizat chestia cu Elveția în ultimii patru ani. Apoi a făcut verificări încrucișate. În ziua aceea erau o sută de americani în Germania care se deplasaseră anterior la Zürich.

— Bune informații, a spus Reacher. Dar nu definitive. Se poate să fi folosit Insulele Cayman. Sau Luxemburg. Sau Monaco. Sau poate că s-a dus la Zürich în vacanță. Și eu m-am dus, o dată, și sunt absolut sigur că nu m-am dus la nicio bancă cât am stat acolo.

— Am înțeles, a spus White.

— Dar spune-i lui Vanderbilt că-i mulțumesc.

Apoi a intervenit pe fir și Waterman, care a spus:

— Sunt neliniștiți din cauza ta.
— Cine? a-ntrebat Reacher.
— Ratcliffe și Sinclair.
— Păi a spus că mergem la risc. N-are rost să ne înghesuim toți în același loc.
— Ajungeți undeva?
— Dar voi?
— Nicăieri.
— Nici noi. Și n-are niciun rost să fim cu toții în același loc și să nu obținem niciun rezultat.
— Sinclair o să vrea să discute cu tine.
— Spune-i c-o sun eu mai târziu. După ce primim vești de la consulat. Poate că asta-i impulsionează puțin.
— Și mai e un e-mail de la Departamentul Armatei pentru sergentul Neagley.
— Urgent?
— Nu cred.
— Să mai aștepte până când discut cu Sinclair.
— Putem să stabilim o oră?
— Spune-i că peste două ceasuri, a zis Reacher.

S-au dus să găsească barul în care Helmut Klopp asistase la rendez-vous. Era la douăzeci de minute distanță, la fel ca și casa conspirativă, dar într-o altă direcție. Ca două spițe ale aceleiași roți. Au trecut pe lângă bar, fără să-ncetinească, fără să grăbească pasul, privind drept înainte, inspectând subtil locul. Era la parterul unei clădiri vechi din piatră, care poate fusese cândva un bloc cu apartamente de închiriat sau o fabrică, probabil incendiată în timpul războiului, dar considerată reparabilă. Barul avea o ușă centrală într-o fațadă acoperită cu lemn. Dar nu avea o înfățișare rustică. Nu arăta ca peretele unui șopron de la țară. Scândurile erau lipite și perfect geluite. Aveau o culoare brun-aurie, aplicată din abundență și lucioasă, ca o barcă de pe lacul din parc. Avea ferestre mici, cu perdeluțe din dantelă crem care acopereau jumătatea de jos a geamurilor, și bucle de stegulețe din hârtie atârnate pe sfori în partea de sus. Toate steagurile din hârtie erau germane. Lumina din interior era estompată, de nuanța ambrei.
— Suntem urmăriți de doi inși, a spus Neagley.
— Unde? a-ntrebat Reacher.

— La colț, cu cincizeci de pași în urma noastră.

Reacher nu s-a uitat într-acolo, dar a spus:

— Cine?

— Doi bărbați între treizeci și patruzeci de ani. Mai mari ca mine și mai mici ca tine. Probabil că nu-s germani. Merg ca niște americani.

— Cum merg americanii?

— Ca noi.

— De cât timp sunt acolo?

— Nu sunt sigură.

— Are vreunul pometi proeminenți?

— Nu. Și sunt prea înalți.

— OK, a spus Reacher. Hai să bem o cafea.

Și-au continuat plimbarea agale și au ajuns la o patiserie cu un galantar plin cu prăjituri, un aparat de espresso și patru măsuțe cu câte două scaune fiecare. Mesele și scaunele erau vopsite în argintiu. Erau lipite de fereastră, se vedea bine strada de acolo. Neagley s-a așezat și Reacher s-a dus la tejghea. A comandat două espresso duble și a strigat:

— Vrei o prăjitură?

— Desigur, a răspuns Neagley. Ștrudel de mere.

— Două, i-a spus Reacher femeii de la casă.

O veche regulă militară. Mănânci când poți. Următoarea șansă s-ar putea să apară peste câteva zile. Din gesturile femeii, Reacher a înțeles că trebuia să se ducă la masă, urmând ca aceasta să vină cu tava. Reacher i-a comunicat, tot prin gesturi, că vrea să plătească pe loc. Era regula lui. Era posibil să fie nevoit să plece pe nepusă masă și nu voia să-i tragă pe sfoară pe oamenii cinstiți ai muncii. A primit restul și s-a dus la masă, așezându-se. Neagley și-a întins foarte discret gâtul și a spus:

— Ne-au văzut că am intrat aici. Au grăbit pasul. Îi vedem într-un minut.

Reacher s-a uitat în stânga și în dreapta. Mai era o cafenea peste drum, la douăzeci de metri mai încolo. Cu mese lângă fereastră. Se vedea bine de-acolo. Oricine avea puțină minte s-ar fi oprit în acel local. Puteau să aștepte cât era nevoie, fără să ridice vreo suspiciune, după care să-și continue urmărirea când ținta lor s-ar fi pus în mișcare.

— Uite-i, a anunțat Neagley.

Reacher a văzut doi inși, așa cum fusese prevenit, trecuți de

treizeci de ani, mai solizi decât ea și mai scunzi decât el. Poate la un metru optzeci și nouăzeci de kilograme. Părul scurt. Mergând ca americanii. Îmbrăcați ca americanii. Mai exact, pentru ochiul lui exersat, îmbrăcați ca niște militari americani în permisie. Îmbracă un civil în uniformă timp de o oră pentru un rol de film sau un bal-mascat și o să arate aiurea cumva, ca și cum s-ar simți incomod sau neobișnuit. La fel, dacă-l îmbraci în blugi și geacă pe unul care în ultimii ani a purtat doar uniformă, și el o să arate aiurea. La fel de neobișnuit. Postura e greșită, ținuta e prea disciplinată, nu merge nici cocoșat, nici nu-și târâie picioarele.

S-au apropiat și au trecut mai departe, la fel cum Reacher și Neagley trecuseră pe lângă bar, fără să-ncetinească, fără să grăbească pasul, privind drept înainte, cercetând împrejurimile cu coada ochiului. Fețe mari și aspre, mâini muncite. Subofițeri, probabil. Apeviști, după cum arătau. Și-au continuat drumul agale, unul dintre ei șoptindu-i ceva celuilalt, care a aprobat din cap, și au intrat în cafeneaua de peste drum. Mașinile treceau în ambele direcții și pe trotuare era forfota obișnuită a cumpărătorilor și lucrătorilor din birouri. Indivizii s-au așezat la o masă de lângă fereastră, prefăcându-se că nu se uită la Neagley și Reacher, la fel cum Reacher și Neagley se prefăceau că nu se uită la ei.

— Cine sunt? a-ntrebat Reacher.

— Nu-mi dau seama după cum arată, a spus Neagley.

— O estimare?

— Militari, evident. Rezerviști cu gradul de sergent. Probabil că nu sunt din trupele combatante. Sergenții bătrâni din zona de luptă arată altfel. Indivizii ăștia sunt altceva.

— Dar nici furieri la cancelaria companiei nu sunt.

— Nu. Sunt cărători cu spinarea.

— De acord. Fac parte din niște trupe de sprijin. De la transport, poate. Poate se ocupă cu încărcarea camioanelor. Și cu descărcarea.

— La ce te gândești?

— Mă întreb ce caută aici, a spus Reacher. De unde știu?

— Griezman? Poate a dat un telefon. Imediat ce ne-a lăsat la hotel.

— Dar n-am rămas la hotelul ăla. Nu ne-au urmărit de acolo. Pentru că n-am plecat de-acolo.

— Ceea ce înseamnă că informația s-a scurs de la NSC. Ei sunt singurii care știau în ce hotel suntem. Ceea ce e ridicol.

— De acord. Prin urmare, nu ne-au urmărit de la niciun hotel. Noi am venit la ei. Ne-au așteptat aici.

— De ce?

— Poate că barul ăla nu e doar un loc unde se-adună oamenii cu concepții asemănătoare. Poate că e un loc de întâlnire pentru tot felul de oameni. Poate că acolo se câștigă bani. Și atunci ce se-ntâmplă când doi polițiști militari apar pe neașteptate în oraș? Oamenii postează santinele, pentru orice eventualitate. Și iată-ne aici. Le-am declanșat sistemele de alarmă.

— Ei nu știu că suntem polițiști militari. Nu ne știu numele. Nimeni nu știe că suntem în Germania.

— Cum am aflat noi de Helmut Klopp?

— Griezman a transmis mai departe un raport tâmpitel al poliției. La consulat.

— Pentru că e un cetățean nobil?

— Nu, ca să-și acopere curul ăla mare.

— Un om ca el ar fi-n stare să transmită mai departe un raport tâmpitel al poliției despre doi militari legitimați în timpul unei anchete legate de o crimă. Care treceau pe lângă locul faptei, susținând c-ar fi turiști. Numele noastre sunt scrise acolo, negru pe alb. Așa că l-a transmis mai departe. Probabil direct la Cartierul General din Stuttgart. Unde cineva ne-a căutat în baza de date, a văzut că în trecutul nostru recent figurează Unitatea 110 și a acționat un buton secret de alarmă. Ca la bancă. Nimeni n-aude nimic, dar oamenii încep să se agite-n tot orașul. Pentru cine am venit noi aici? Asta poate să aibă o arie de acoperire largă. Riscăm să deranjăm tot felul de oameni.

— Și dacă sunt oamenii care trebuie?

— Te ocupi de cel din stânga și ai putea primi Legiunea de Merit.

— N-or să dea niciodată Legiunea de Merit unui sergent.

— Nu sunt oamenii care trebuie. Oi fi eu norocos, dar nici chiar așa.

— Atunci, cine sunt?

— Nu-mi dau seama după cum arată, a spus Reacher.

Au adunat din farfurie ultimele firimituri de ștrudel, au golit cești le de cafea până la zațul noroios de pe fund și apoi s-au ridicat și au ieșit repede pe ușă.

Capitolul 14

Reacher și Neagley s-au îndreptat în diagonală spre cealaltă cafenea de peste drum, evitând pietonii de pe trotuar și mașinile de pe stradă. Prin fereastră i-au văzut pe cei doi indivizi tresărind surprinși și ridicându-se în picioare. Prea târziu. Se așezaseră în partea îndepărtată a unei mese de patru persoane aflate în colț, pentru că de-acolo vedeau cel mai bine. Poziția lor lăsa două scaune între ei și restul încăperii. Neagley a intrat prima și a ocupat primul scaun, urmată de Reacher care s-a așezat pe celălalt. Cei doi indivizi erau prinși în capcană. Totul liniștit, politicos, civilizat, dar indivizii nu mai aveau cum să iasă. Decât dacă Reacher și Neagley se ridicau din nou și-i lăsau să treacă. Iar asta nu se afla pe lista lor de priorități.

— Ascultați-mă cu atenție, băieți, pentru că am să spun asta o singură dată, a zis Reacher. Avem o ofertă specială și unică. Vă vom ajuta dacă vom putea. Sentințe minime în schimbul unor mărturisiri complete. Exceptând cazul în care e vorba de lucrul care ne interesează pe noi. Dar nu cred că este. Nu cred că sunteți oamenii potriviți pentru așa ceva.

— Dispari, a spus tipul din stânga.

Avea undeva spre patruzeci de ani, părul încărunțit tuns scurt și o față umflată ca aluatul, ca o pâine necoaptă. Avea ochi negri și bătături în palme. Accentul lui era din Arkansas, Tennessee sau poate din Mississippi.

— Ne știți numele pentru că ne-a verificat cineva și a dat alarma. Prin urmare, știți că suntem polițiști militari. Începând din acest moment, sunteți arestați.

— Nu poți să faci asta.

— Ba sunt foarte sigur că pot. Așa scrie în Codul Uniformei. Putem să-l arestăm și pe șeful statului-major dacă vrem. E nevoie de un caz bine argumentat, dar, teoretic, am putea. Voi doi reprezentați o problemă mult mai măruntă.

— Nu ai jurisdicție.

— Ăsta-i un cuvânt mare.

— Nu suntem personal militar.

— Ba eu cred că sunteți.

— Nici americani nu suntem.

— Ba eu cred că sunteți.

— Te înșeli.

— Dovedește-mi. Arată-mi actele.

— Dispari, a spus din nou tipul.

— Legea din Germania vă cere să vă identificați la cererea poliției.

— Poliția germană, nu voi.

— Mergeți pe o cale greșită. Acum vă îndreptați spre sentințele maxime.

Tipul n-a spus nimic. Celălalt individ urmărea conversația, iar ochii i se mișcau într-o parte și-n alta, ca la tenis.

— Arată-mi actele, a spus Reacher.

Individul din stânga a zis:

— Acum am vrea să plecăm. Vă rugăm să vă dați la o parte.

— Asta n-o să se-ntâmple.

— Am putea s-o facem să se-ntâmple.

— Ați putea încerca, a zis Reacher. Dar veți fi răniți. Vă întindeți mai mult decât vă e plapuma. O s-aveți de-a face cu ceva ce n-ați mai pomenit până acum.

— Ai o părere extrem de bună despre tine.

Reacher a arătat cu capul spre Neagley.

— Despre ea vorbeam. Eu sunt aici doar ca să fac curățenie după.

Cei doi s-au uitat la Neagley. Păr negru, ochi negri, bronzată. O tipă bine. Ea le-a zâmbit. Își ținea antebrațele pe masă. Reacher i-a remarcat unghiile. Erau date cu lac incolor și pilite la perfecție. Chiar și la mâna dreaptă, pe care trebuie s-o fi aranjat cu stânga. Nu s-ar fi dus niciodată la un salon de manichiură. Nu suporta să-i fie atinse mâinile. S-a uitat când la un individ, când la celălalt.

Tipul din stânga a dat din umeri, s-a ridicat cam la o palmă de scaun și s-a căutat în buzunarul de la spate al pantalonilor. Celălalt a făcut la fel. Reacher îi urmărea. Niciun pericol. Nimeni nu-și ține pistolul în buzunarul de la spate. E incomod. Nu-l poți scoate imediat.

Indivizii au scos câte două documente de identitate. Din plastic, de mărimea unui card bancar. Dar nu erau așa ceva. Erau cărți de identitate națională și permise de conducere. Pe ambele scria sus *Bundesrepublik Deutschland.* Republica Federală. Pozele erau în regulă. Pe tipul din stânga îl chema Bernd Durnberger, iar pe cel din dreapta, Klaus Augenthaler.

— Sunteți cetățeni germani? i-a-ntrebat Reacher.

Tipul din stânga și-a luat cardurile înapoi și a aprobat din cap.

— Naturalizați?

O nouă mișcare din cap.

— A trebuit să treceți un test?

— Desigur.

— A fost dificil?

— Nu prea.

— În ce stat suntem noi acum?

— În Germania.

— Aia e țara. Are un sistem federal. E un indiciu chiar în denumirea de Bundesrepublik. Înseamnă că e alcătuită din mai multe state, ca America. Doar șaisprezece, nu cincizeci, dar principiul e același.

— Cred c-am uitat.

— Hamburg, a spus Reacher.

— Ăsta-i orașul.

— Și statul se numește la fel. Ca la New York. Învecinat cu Schleswig-Holstein și Bremen. Apoi vine Saxonia de Jos. V-ați schimbat numele?

— De ce nu?

— De ce Durnberger?

— Îmi place cum sună.

— V-ați păstrat cetățenia americană?

— Nu, am renunțat la ea. Nu suntem duplicitari. Așa că n-ai ce să ne faci.

— Putem să fim nepoliticoși.

— Ce?

— Așa sunt americanii de multe ori, în străinătate. Voi, europenii, vă plângeți mereu din cauza asta. Am putea pur și simplu să stăm aici, în calea voastră.

— Nu, o să plecăm oricum.

— De ce?

— Pentru că așa avem chef.

— Aveți nevoie la budă?

— Nu.

— Aveți o treabă presantă?

— Avem libertate de mișcare.

— Bineînțeles c-aveți. Ca o persoană în Times Square, care încearcă să ajungă la timp la serviciu. N-are nicio șansă să facă asta, decât dacă-l calcă în picioare pe turistul din fața lui.

Individul nu a spus nimic.

Reacher s-a uitat la celălalt tip și a zis:

— Tu cum ți-ai ales numele?

— La fel, a spus acesta. Mi-a plăcut cum sună.

— Serios? Ia să aud și eu cum sună.

Tipul nu i-a răspuns.

— Spune-l, să-l aud și eu, a repetat Reacher. Vreau să mă conving că are o sonoritate frumoasă.

Niciun răspuns.

— Spune-l!

Nimic.

Reacher și-a încleștat degetele mari sub tăblia mesei, ținându-și ferm apăsate celelalte degete pe partea de sus. S-a înclinat în față și a spus:

— Spune-ți numele, ca să-l aud.

Individul n-a reușit să-și pronunțe numele.

— Așadar, a spus Reacher, avem un tip care nu-și mai amintește că Germania e-mpărțită-n state și un altul care nu-și știe propriul nume. Încercarea voastră de a mă convinge nu prea reușește.

Strângea masa în cleștii degetelor și stătea înclinat în față nu pentru creșterea efectului dramatic, ci ca să fie pregătit pentru ceea ce urma să se-ntâmple. Și s-a întâmplat chiar atunci. Tipul din dreapta a împins brusc și cu forță masa, cu intenția de a-l izbi pe Reacher în mijlocul corpului, cu un pumn zdravăn, sau chiar de a-l răsturna pe spate cu scaun cu tot. Numai că Reacher era pregătit și a împins înapoi de zece ori mai tare, lovindu-l pe individ cu muchia mesei în abdomen. O lovitură satisfăcătoare, dar mișcarea mesei i-a lăsat celui din stânga loc să se ridice în picioare și apoi, strecurându-se prin spatele lui Reacher, să-ncerce să ajungă la ușa care dădea în stradă. Numai că între timp Neagley se ridicase și ea, pășind spre stânga, cu umărul înainte, deplasându-se spre individ. Apoi, cu o mișcare amplă de rotire a brațului, l-a lovit cu o forță năucitoare drept în plexul solar, lăsându-l panicat și fără suflu, de parc-ar fi înghițit un electrod pentru șocuri electrice. Ceea ce i-a oferit suficient timp ca să-și pregătească următoarea lovitură, cu genunchiul stâng în vintrele individului, urmat de un genunchi drept proptit în fața acestuia, în timp ce se prăbușea la podea în fața ei.

Reacher îl ținea pe celălalt individ imobilizat în spatele mesei.

— Ai înțeles ce spuneam? Acum trebuie să fac curat după ea.

Reacher a-ntors capul și a văzut o bătrânică în spatele tejghelei, gata să țipe, să leșine sau să pună mâna pe telefon, așa că a strigat către ea:

— *Sexueller Angriff.*

Reținuse că înseamnă *agresiune sexuală* de când dusese un deținut la un tribunal civil din Frankfurt. A arătat cu degetul spre el însuși și a precizat: „Militarpolizei”, ceea ce știa că înseamnă *poliția militară.* Bătrânica s-a calmat puțin. Forțele de ordine erau stăpâne pe situație. Și, de fapt, nu era nimic distrus. Individul căzuse, dar nu stricase nimic în cădere. Neagley lucrase cu precizie, ca de obicei. Pe podea era sânge, dar nu cine știe ce. Nimic care să nu poată fi rezolvat rapid cu un mop ud. Una peste alta, pagubele erau minime, așa că nimeni n-avea de ce să se supere.

— Roag-o să-ți dea voie să folosești telefonul, a zis Reacher către Neagley. Sună la Stuttgart și găsește pe cineva cunoscut care-ar putea să ajungă aici azi.

— Pentru indivizii ăștia?

— Zgomotul de fond începe să se audă. O să avem nevoie de eliminarea gunoaielor.

— Nu prin Sinclair?

— Asta-i o problemă a armatei. Nu trebuie s-o plictisim cu detaliile.

Neagley nu știa mai multă germană decât Reacher, așa că a mimat, cu sprâncenele ridicate și răschirând degetul mare și pe cel mic, semnul universal pentru telefon. Bătrânica s-a grăbit spre celălalt capăt al tejghelei, de unde a adus un aparat vechi și negru, legat cu un fir. Neagley a format numărul, a așteptat și a-nceput să vorbească.

Reacher s-a întors la tipul din spatele mesei. Era palid. Linia părului tuns scurt cobora mult pe frunte, iar pe obraz avea urme de la o acnee veche. Își muta privirea de la Reacher la amicul lui prăbușit pe podea și înapoi, ca un metronom. Panica i se citea în ochi.

— Am să fac o supoziție riscantă, a zis Reacher, și-am să spun că nu tu ești creierul operațiunii. Ceea ce te plasează într-o poziție vulnerabilă. Dar uite că norocul e de partea ta. Sunt un om rezonabil. Oferta unică de care vorbeam a rămas valabilă. Numai pentru tine. Sentință minimă pentru mărturisiri complete.

Am să număr până la trei, după care s-a încheiat.

Panica din ochii individului a sporit. A deschis gura, dar n-a reușit să vorbească. Nu sclipea de deșteptăciune. Nici prea vorbăreț nu era.

— Cine v-a spus să fiți aici azi? a-ntrebat Reacher.

— El, a spus tipul, arătând spre amicul de pe podea.

— De ce?

— Vindem lucruri.

— Unde?

— Într-un bar.

— Ce fel de lucruri?

Niciun răspuns.

— Mici sau mari? a insistat Reacher.

— Mici.

— Pistoale?

Tipul a aprobat din cap.

— Beretta M9?

Tipul a dat din cap că da.

— Altceva? a-ntrebat Reacher.

— Nimic.

— În regulă, deci vindeți pistoale capetelor rase. Felicitări! Noi sau folosite?

— Numai vechi.

— De unde?

— Le luăm din camioanele cu deșeuri.

Reacher a dat din cap. Inventarul Armatei SUA retras din circulație, clasat ca inutilizabil, defect sau distrus, dar care n-ajungea niciodată la topitorie. Nu era ceva neobișnuit.

— Și muniție? a spus el.

— Da, a zis individul.

— În același bar?

— Da.

— De unde v-ați luat documentele false?

— Tot de-acolo, din bar. E un neamț.

— Ce altceva se mai întâmplă acolo?

— Tot felul de afaceri.

— Vă duceți des acolo?

Tipul s-a uitat la amicul de pe podea. A dat din cap și a spus:

— Acolo ne vindem marfa.

Reacher a scos din buzunar schița de la poliție. Cu

americanul. Fruntea, pomeții, ochii înfundați în orbite. Claia de păr. A despăturit foaia, a netezit-o și a-ntins-o pe masă, zicând:

— L-ai văzut vreodată pe omul ăsta în bar?

Tipul a aruncat o privire și a spus:

— Da, l-am văzut.

Capitolul 15

Neagley a pus receptorul jos și a șoptit un „mulțumesc” către bătrână, apoi a revenit la masă.

— Băiatul ăsta l-a văzut pe omul nostru în bar, a anunțat-o Reacher.

— De câte ori? a-ntrebat Neagley.

— De vreo trei ori, a spus individul.

— În ce perioadă?

— Cam în ultimele luni. Uneori poartă o șapcă.

— Ce fel de șapcă?

— Cred că de la o echipă de fotbal american, din liga națională. Ceva cu o stea roșie.

— Știi cum îl cheamă?

— Nu.

— Ce face în bar?

— Nu cine știe ce.

— E militar?

— Ultima oară când l-am văzut, nu avea șapcă și părul îi crescuse din cale-afară.

— Când a fost asta?

— Acum vreo două săptămâni.

— Ce făcea acum două săptămâni?

— Stătea la o masă lângă fereastră și bea bere de unul singur.

În acel moment, americanul aștepta să se urce într-un autobuz local, ca să se ducă în oraș. Avea multe lucruri de făcut. Ceva treburi și o listă de cumpărături. Hamburg era un port pentru pasageri, cu feriboturi și nave de croazieră care soseau și plecau, așa încât lucrurile necesare pentru o călătorie nu erau greu de găsit. Și haine potrivite pentru o călătorie lungă. Pe toate urma să le achiziționeze cu bani cash din locuri diferite. Orarul era strict, dar n-avea încotro. Timpul începuse să se scurgă.

Autobuzul a sosit și americanul s-a urcat în el.

Reacher l-a săltat pe individul de pe podeaua cafenelei și l-a împins afară pe trotuar. Neagley l-a luat pe partenerul acestuia. S-au uitat pe harta lui Neagley și s-au îndreptat spre un părculeț lipit de șosea. Tipul lovit de Neagley șchiopăta și-și târa picioarele. Avea nasul spart, de la a doua lovitură de genunchi.

Asta nu-l făcea deloc mai frumos. Dar nici mai urât.

Au ajuns în parc și au ocupat două bănci. Neagley și individul tâmpit s-au așezat pe o bancă, iar Reacher și cu cel rănit, pe cealaltă. Au așteptat. Tâmpitul stătea nemișcat. Părea înspăimântat de Neagley. Poate că nu era chiar așa de tâmpit. Individul rănit își revenea încet. Reacher îl simțea că devine neliniștit. Privea în jur, calculând unghiurile, cântărindu-și șansele. La un moment dat, un autobuz orășenesc a trecut huruind pe lângă ei cu viteză mică, imens și gălăgios, plin cu pasageri care se îndreptau spre oraș, iar Reacher a simțit cum individul se foiește, ca și cum zgomotul și mișcarea ar fi însemnat o oportunitate. Așa că i-a pus mâna pe ceafă, ca într-un gest prietenesc, și l-a strâns, făcându-l să icnească înăbușit, până când autobuzul i-a depășit.

Au așteptat în continuare. Timpul trecea, se făcea târziu. Deodată o mașină albastră a oprit lângă trotuar. Un sedan Opel mare. Produs de General Motors. La volan era un tip în uniformă militară de luptă. În spatele lui era un altul. Între cei doi se afla un paravan de plastic, de sus până jos. O mașină de poliție militară.

Pasagerul a coborât din mașină. Scund, lat și brunet. Manuel Orozco. Fusese în Unitatea 110. *Nu te pui cu anchetatorii speciali.* Era vorba lui. Un bun prieten.

— Parcă te îngropaseși într-o școală pe undeva, a spus el.

— Asta ai auzit? a zis Reacher.

— Toată lumea vorbește despre asta, bătrâne. Ca și cum ai fi murit.

— Ne-a luat NSC-ul pentru o chestie secretă. Scuturăm un copac. O mulțime de răhățișuri suplimentare cad din el. Va trebui să faceți curat după noi. Fără să pomeniți de implicarea noastră. Puteți să-i prezentați ca fiind prada voastră, dacă vrei. Mai primești și tu o medalie. Începe cu ăștia doi. Au vândut pistoale M9 scoase din uz capetelor rase dintr-un bar.

— N-am să obțin o medalie pentru asta.

— De fapt, barul e interesant. Ar putea fi vârful aisbergului.

— Ce-a pățit la nas?

— Neagley.

— Remarcabil.

— Avem nevoie de informații despre bar. Se pare că acolo au loc tot felul de tranzacții. Scrie un raport separat despre asta,

da? Și apoi ești liber să te duci la pescuit. Dar nu până nu-ți spunem noi. Căutăm un anumit individ, dar nu vrem să-l speriem. Presupunând că are de gând să se întoarcă. Ceea ce probabil că nu va face.

— Am înțeles, șefu', a spus Orozco.

— Nu mai sunt șeful tău.

— Sunt sigur că tot șef ai rămas pe undeva.

Orozco i-a urcat pe cei doi indivizi în spatele mașinii, după paravanul din plastic, și s-a suit lângă șofer, iar Reacher și Neagley le-au făcut semn cu mâna la plecare. Apoi s-au întors la hotelul lor, unde recepționerul a confirmat că oamenii de la consulat sunaseră și, ca urmare, ei doi aveau acum două camere mult mai bune și învecinate la etajul de sus. S-au dus mai întâi în camera lui Neagley, de unde au sunat la McLean, Virginia, ca să discute cu Sinclair.

În acel moment, tehnicianul care lua amprente în garajul poliției l-a informat telefonic pe Griezman că găsise una excelentă de pe spatele mânerului cromat. Clară ca lumina zilei. Pentru ochiul exersat al tehnicianului, era vorba de degetul mijlociu al mâinii drepte, având o dimensiune normală pentru un bărbat, dar prea mare pentru o femeie. Nu se potrivea cu niciuna dintre amprentele cuprinse în bazele de date federale, prin urmare, se putea spune aproape cu certitudine că făptașul nu era german.

Camerele cu confort îmbunătățit aveau telefoane sofisticate cu consolă, iar Neagley l-a pus pe al ei pe difuzor și s-a așezat pe pat. Reacher s-a trântit într-un fotoliu. În McLean, telefonul era, de asemenea, pe difuzor. A auzit ecoul îndepărtat, apoi pe Sinclair salutându-i, urmată de Waterman și de White. Bănuia că erau cu toții în birou, la masa de ședințe, în fotoliile din piele.

— Ați găsit ceva? a spus Sinclair, cu un glas ce părea obosit.

— Martorul german era un tip pe nume Klopp, a zis Reacher, și avem o descriere bună și un portret reușit. Care v-a fost trimis prin fax. Klopp spune că l-a văzut pe individ de două ori. Între timp, am mai găsit un martor care l-a văzut pe individ de trei ori. Toate s-au întâmplat în același bar, care pare să fie un loc de întâlnire pentru adepții politici de extremă dreapta și, în același timp, un loc pentru comerț clandestin. Se fac acolo tot

felul de tranzacții.

— Va fi acela locul pentru al doilea rendez-vous?

— Șansele spun că nu. Ar putea alege orice alt loc aflat între Scandinavia și Africa de Nord.

White a luat cuvântul:

— Verificăm listele în mai multe direcții. Am pus la lucru câteva computere de mare putere. Urmărim circa patru sute de nume de americani. Prea multe pentru a ne fi utile. Destinațiile călătoriilor lor recente însumează circa patruzeci de țări. Și astea-s prea multe.

— Totul se reduce la aceeași întrebare, a zis Reacher. Ce vinde individul?

Niciun răspuns.

— Am primit o veste ciudată, a spus Sinclair. De la oamenii noștri din Ucraina. Un simplu fapt de rutină polițienească. Poliția din Kiev a raportat găsirea unui arab mort pe o alee din centrul orașului. Ucis cu lovituri aplicate în cap, probabil cu un ciocan de tâmplărie. Trecut puțin de douăzeci de ani, îmbrăcat cu un tricou polo roz, având pe piept emblema cu crocodilul. Ceea ce ne-a atras atenția. Poate că nu înseamnă nimic. Poliția din Kiev spune că la televizor s-a transmis un meci de fotbal. Localnicii au pierdut la Moscova. O mulțime de tineri supărați prin baruri. Un arab singur îmbrăcat în tricou roz trebuie să fi fost o țintă irezistibilă.

— Sau?

— E o prostie să dai vina pe tricou. Dar poate că a fost unul dintre ei. Poate că are loc un război civil.

— Ne schimbă asta planul cumva?

— Nu, trebuie să presupunem că mesagerul își va continua drumul. Trebuie să acționăm ca și cum al doilea rendez-vous va avea loc fără îndoială. Trebuie să decidem acum dacă tu și sergentul Neagley rămâneți în Hamburg sau vă întoarceți aici.

— N-or să se întâlnească în McLean, asta-i o certitudine. În schimb, e posibil să se întâlnească tot în Hamburg. Asta măcar e o posibilitate. O șansă mică, poate, dar e mai bună decât nimic.

Sinclair a rămas tăcută un moment prelung. Nu se auzea nimic în afară de ecou și interferențe. Apoi a spus:

— În regulă, dar stați departe de casa conspirativă.

— Chiar dacă asta înseamnă să ratăm întâlnirea?

— Hai mai întâi s-ajungem acolo și vedem. Trebuie să vă fie

clar acest aspect. Nu e decizia voastră.

În Jalalabad, oamenii mâncaseră cina și farfuriile fuseseră luate de pe masă. Bărbații în veșminte albe se-ntorseseră în camera lor mică și încinsă. Jumătate din conversația lor consta din replici precaute, aproape ritualice, prin care subliniau faptul că nu rezolvaseră nimic. Nu definitiv. Nu în mod cert. Erau pe aproape, dar nu era nimic cert. Există niște incantații tribale străvechi care te previn să nu numeri puii înainte să iasă din ouă. Dar cealaltă jumătate a conversației se referea numai la numărarea acelor pui. Îi numărau la nesfârșit. Speculații glorioase, pline de entuziasm. Făceau liste, pe care le revizuiau la infinit, zâmbind și legănându-se pe pernele lor. Era cel mai excitant lucru pe care-l puteau face oamenii ăștia.

Trebuiau să aleagă zece orașe. Washington DC, New York și Londra erau nenegociabile. Rămâneau șapte. Parisul putea fi al patrulea. Apoi Bruxelles, pentru că acolo se aflau sediile NATO și al Parlamentului European. Și Berlinul, de ce nu? Așa că mai rămâneau patru; Moscova putea fi importantă pentru frații lor din estul Europei. Și Tel Aviv, evident, deși aia era o discuție separată. Încă două. Amsterdam? Chicago? Los Angeles? Madrid?

Apoi și-au amintit din nou reciproc că nu trebuie să numere puii. Doar că hotărârea lor a durat mai puțin de un minut. Se legănau în tăcere și apoi o luau de la capăt cu al patrulea loc. Să aleagă San Francisco în loc de Paris? Podul Golden Gate?

Americanul a ajuns în inima zonei comerciale din centrul orașului. Pe față avea un surâs subtil. Autobuzul încetinise ca să ia o curbă în apropierea unui părculeț și pe geamul de dincolo de culoarul dintre scaune a văzut doi tipi cu care făcuse afaceri în bar. Stăteau pe bănci. Ce mică e lumea. Erau cu doi prieteni, un bărbat și o femeie. Bărbatul purta exact aceeași geacă de blugi ca a lui. O lume și mai mică. Care erau șansele?

A străbătut piața cu pavaj din piatră și s-a oprit la o casă de schimb valutar. A schimbat un pumn de mărci germane și dolari pe pesos argentinieni. Apoi a făcut același lucru la altă casă de schimb valutar de pe altă străduță și a repetat operațiunea la încă una. Întotdeauna folosea bancnote uzate și mototolite de valori diferite. Întotdeauna cash contra cash. Nu sume mari.

Nimic memorabil. Fără registre.

A schimbat ultima grămăjoară de bani la gară, care acum era un loc trist. Oameni fără adăpost și tulburați mintal mișunau prin preajmă. Indivizi dubioși aruncând priviri piezișe în toate direcțiile și cu mâinile înfundate în buzunarele încăpătoare. Pereții erau plini de graffiti. Nimic comparabil cu South Bronx, cu Detroit sau cu centrul orașului Los Angeles. Dar era ceva neobișnuit pentru Germania. Reunificarea însemnase un efort considerabil. Pe plan economic și social. Și mental. O văzuse cu ochii lui. Ca și cum ai duce o viață confortabilă într-o căsuță drăguță, alături de familie. Și dintr-odată în casa ta se mută o gașcă de rude. Venite dintr-un loc unde nu prea învățaseră cum să folosească furculița și cuțitul. Oameni ignoranți și neevoluați. Dar tot germani, ca tine. Ca și cum un frate ar fi fost luat de lângă tine la naștere și încuiat într-o debara. Apoi, pe la patruzeci și cinci de ani, omul iese din debara, palid, gârbovit și clipind nedumerit. O situație greu de gestionat.

A măsurat teancul de pesos între degetul mare și arătător și s-a declarat mulțumit. Banii ăștia erau doar pentru cheltuieli neprevăzute, nimic mai mult. Bancherul va face munca grea, conform înțelegerii, prin cablu sau telex, sau prin cine știe ce altă metodă secretă de transfer. Banii lichizi erau pentru bacșișuri, taxiuri și hamalii din aeroporturi. Atâta tot.

În continuare, hainele. Și apoi o farmacie. Pe urmă un magazin de menaj, unul cu articole de camping și, în sfârșit, unul de jucării.

*

Reacher și Neagley au ieșit în oraș pentru o cină timpurie. Văzuseră în cartier o mulțime de localuri. Au ales unul unde se serveau carne și cartofi, situat la demisol. Avea lambriuri din lemn brun și muzică interpretată la acordeon în difuzoarele din tavan.

— Marian Sinclair o să vină cu avionul aici, a spus Neagley.

— De ce să vină? a-ntrebat Reacher.

— Cred că a acceptat argumentul tău cum că o probabilitate mică e mai bună decât una inexistentă.

— E la mintea cocoșului, nu trebuia s-o conving.

— Și vrea să stea cu ochii pe tine.

— Știa cum sunt eu. Sunt sigur că Garber i-a spus.

— Pariez pe zece dolari că mâine o să apară aici.

— Pui banii tăi la bătaie?

— N-o să fie nevoie. Și să nu-mi dai bani de la guvern. Ai grijă să fie ai tăi.

— Nu vine, a spus Reacher. Ar fi ca și cum ar paria pe un cal la curse. Oamenii ăia nu fac așa ceva.

Deodată, lumina a părut să pălească în momentul în care Griezman, șeful detectivilor, s-a apropiat de masa lor.

Doi metri și 136 de kilograme. Costum gri, umflat, de mărimea unui cort. Podeaua scârțâia sub greutatea lui.

— Îmi pare foarte rău că vă întrerup, a spus Griezman.

— Ți-e foame? l-a întrebat Reacher.

Griezman a avut o mică ezitare și a zis:

— Da, puțin, de fapt.

„Ce l-am ghicit!” și-a zis Reacher, adăugând cu glas tare:

— Atunci te rog să iei loc. Face cinste Pentagonul.

— Nu, nu pot să accept așa ceva, în orașul meu. Voi trebuie să fiți invitații mei.

— În regulă, a spus Reacher. Mulțumim frumos. Trezoreria Statelor Unite îți va fi recunoscătoare.

Griezman s-a așezat. Un chelner s-a grăbit să vină la masă, turnând apă în pahare și aducând pâine.

— Vreau să vă cer un favor, a spus Griezman.

— Mai întâi, spune-ne cum de ne-ai găsit aici, a zis Reacher.

— Cei de la hotel ne-au anunțat unde stați. Sunt obligați. Orice cazare venită din partea unei ambasade, consulat sau misiune diplomatică are implicații potențiale privind securitatea. Deci avem un sistem bine organizat. Apoi, am pus oameni în mașini parcate, cu stații radio la ei. V-au pasat de la unul la altul până ați ajuns aici. Nu voiam să-i pun să vă urmărească efectiv, fiindcă m-am gândit c-o să-i vedeți.

— Am făcut ceva greșit?

— Trebuie să vă cer un favor important. Personal, față în față.

— Ce fel de favor important?

— Am găsit o amprentă în mașina prostituatei moarte. Mai ții minte? Exact în locul în care-ai spus c-o să fie. Pe spatele mânerului cromat. Degetul mijlociu de la mâna dreaptă.

— Felicitări!

— Nu se potrivește cu nimic din bazele noastre de date.

— E ceva obișnuit?

— Da, dacă amprenta aparține unui cetățean străin.

Reacher nu a spus nimic, lăsându-l pe Griezman să continue:

— Vreți să mă ajutați căutând amprenta în sistemele voastre?

— Asta-i ceva foarte grav, a spus Neagley.

— E o problemă politică, a confirmat Reacher, dând din cap. E ca o cutie plină cu viermi. Probabil că implică tot felul de tâmpenii NATO, precum și Al Patrulea Amendament. Suntem înconjurați de oameni de la PR și de avocați. Le-ar lua un an numai să se gândească la problema asta.

Griezman a oftat și a spus:

— Asta e mereu problema mea. N-am nicio treabă cu politica. Sunt doar un detectiv, venit aici cu speranța că voi obține un favor de la alți detectivi.

— Prostii, a spus Reacher. Plătești cina în seara asta pentru că am pronunțat cuvântul Pentagon. Poate că într-o zi o să candidezi la primărie. Ăsta-i un oraș liberal din vestul Europei. Votanților nu le-ar plăcea să audă că niște militari fără scrupule ți-au făcut cinste la restaurant. Preferi să te cerți mâine cu contabilul din cauza cheltuielilor decât să fii pus într-o situație jenantă peste zece ani. Pe o scară de la unu la zece, eu aș taxa manevra asta ca fiind cât se poate de politică.

— Nu vreau decât să prind un răufăcător.

— De ce crezi c-ar fi vorba de-un american?

— Statistici. Ratele criminalității.

— Și crezi că noi am recunoaște asta în gura mare? Cum s-ar zice, aveți o prostituată moartă, așa că e perfect logic să-i băgați la zdup pe americani. Nu putem să acceptăm cu capu-n pământ o prezumție de vinovăție. N-ar da deloc bine acasă. Chestia asta îmi depășește cu mult competențele profesionale.

— Personal, sunt de acord cu voi. Eu cred c-a fost un marinar, de una dintr-o sută de naționalități posibile. Dar voi sunteți un grup străin numeros în Germania. Aș putea elimina astfel un mare număr de posibilități.

— Vasăzică acum nu mai crezi că a fost un american?

— Mi-ar plăcea să dovedesc asta, da. O încercare în acest sens se așteaptă de la mine, înainte ca acest caz să se răcească. Lucru pe care mi-l doresc, sincer, cât mai curând posibil.

— De ce?

— Ei bine, mai întâi de toate, pierdem prea mult timp cu el.

— Pentru că a fost o prostituată?

— În ultimă instanță, da, presupun. Dar numai în urma unei experiențe amare și a datelor disponibile. Itineranții comit majoritatea crimelor împotriva prostituatelor. Asta-i realitatea. Sunt sigur că omul nostru e deja pe la jumătatea Atlanticului. Fericit c-a scăpat nepedepsit.

Politică. Reacher se simțea jucat pe degete, așa că a spus:

— Am să mă gândesc la asta. Trimite o copie a amprentei la hotel, pentru orice eventualitate.

— Nu-i nevoie, a zis Griezman, scoțând un plic mic din buzunarul interior al sacoului. Aveți aici o copie pe film. Și o carte de vizită cu numărul meu de telefon.

Reacher a luat plicul și l-a pus în buzunar.

După cină, au preferat să meargă pe jos la hotel, așa că Griezman a plecat fără ei în Mercedesul poliției. Au făcut un ocol pe la casa conspirativă. O simplă plimbare de seară. Doar o privire cu coada ochiului aruncată în trecere. Nu c-ar fi știut care e apartamentul. Erau cincisprezece ferestre legate probabil de holul în cauză. Unele dintre ele erau întunecate. În altele se vedea lumina albăstrie de la televizor. Mai erau și unele cu lumină gălbuie, mai slabă. Nu se vedeau oameni. Erau mașini parcate în stradă și câte-un trecător. Început de seară în oraș. Și-au continuat plimbarea.

Lângă hotelul lor era parcată o mașină albastră. Un Opel. Mașina de poliție a lui Manuel Orozco, care-i aștepta în hol.

— Trebuie să vă spun ceva, le-a zis el.

Capitolul 16

Au ieșit din nou afară și s-au rezemat de mașina lui Orozco. Seara era răcoroasă și umedă. Se simțea izul apei din apropiere.

— Puteai să dai un telefon, a spus Reacher.

— Nu, a zis Orozco. E mai bine față în față decât la telefon.

— De ce?

— Mi-ați oferit povestea măruntă, dar v-a scăpat povestea mare.

— Indivizii ăia vând ceva mai rău?

— Nu, vreo patruzeci de pistoale M9 casate în circa șase luni, cam asta a fost. Plus o mie de gloanțe. Nu e sfârșitul lumii. Am văzut și chestii mai nasoale.

— Și care-i povestea mare?

— Documentele lor erau reale.

— Adică, sunt cetățeni germani adevărați?

— Nu, sunt americani get-beget. Din Arkansas, respectiv Kentucky. Abia sunt în stare să vorbească engleza, darămite germana. Îi cheamă Billy Bob și Jimmy Lee. Sau ceva de genul ăsta.

— Deci, documentele lor sunt false.

— Într-un fel, da. Dar sunt și veritabile în același timp. În sensul că sunt prea bune ca să fie falsificate. Atât de bune încât credem că trebuie să fi fost emise pentru ei chiar de către guvernul german. În atelierul în care se fac toate celelalte documente. Pe lângă documentele nemțălăilor obișnuiți.

— Au spus că le-au primit de la un tip într-un bar.

— Și mie mi-au spus la fel.

— Și?

— Îi cred.

— Deci?

— De unde le-a luat individul din bar?

— Cât de sigur ești de chestia asta?

— Am întrebat și eu în stânga și-n dreapta. A fost o controversă. Unii spun că e complicat pentru că, după prăbușirea Zidului, o mulțime de falsificatori comuniști au rămas fără obiectul muncii. În Germania de Est au fost descoperite tot felul de documente subversive. Deci acum oamenii ăia lucrează pentru altcineva. În cazul cel mai bun, ar fi vorba de crima organizată. În cel mai rău caz, e noul serviciu german de informații. Și-ntr-un caz, și-n celălalt, e mai bine să ținem

chestiile astea departe de liniile telefonice. Nu știm cine ne-ascultă.

— Serviciile germane de informații își permit propriile pistoale. N-ar avea nevoie să imprime documente false de identitate unor escroci mărunți.

— De acord. Dar să presupunem că serviciul lor de informații are o divizie de creare a documentelor. Cum au toate. Să presupunem că unul dintre cei de-acolo e corupt. Să presupunem că-și negociază tranzacțiile în acel bar. Dacă stai să-i asculți pe Billy Bob și Jimmy Lee, locul ăla e ca bursa de mărfuri. Se cumpără, se vinde, se tranzacționează orice vrei.

— Primul martor care l-a văzut pe omul nostru e funcționar guvernamental, a spus Reacher. Cred c-ar putea să mai fie și alții care-și fac veacul pe-acolo.

Orozco a aprobat din cap și a spus:

— Trebuie să fiți cu băgare de seamă. Dacă mai scuturați copacul ăla, or să cadă tot felul de răhățișuri. Iar unele dintre ele ar putea fi de categoria grea.

După plecarea lui Orozco, Reacher s-a oprit în camera lui Neagley ca să-l sune pe White în Virginia.

— Avem informații solide că în bar se vând documente germane veritabile de identitate. Până acum am văzut cărți de identitate și permise de circulație. Ceea ce nu-nseamnă că nu poți obține și pașapoarte. Sau că omul nostru nu și-a cumpărat unul. Așa că e o pierdere de timp să urmărim patru sute de nume americane. Pariez un dolar la zece câștigați că individul va călători sub un nume german.

White a rămas tăcut un moment prelung, apoi a spus:

— Ești chiar acolo, în oraș. Ai putea afla cine ce a vândut și cui și sub ce nume. Data nașterii și numărul pașaportului ar fi foarte utile, de asemenea. Genul ăsta de comercianți țin evidențe, de regulă. Ca să se-acopere și ca să poată șantaja.

— Asta-nseamnă totul sau nimic, a spus Reacher. Dacă intrăm în barul ăla, o să-i apuce panica. Zvonurile circulă repede. Omul nostru o să se dea la fund imediat. Și poate că are mai multe pașapoarte. Mai sunt și alte baruri în afară de ăla. Martorul nostru își împarte timpul între două astfel de localuri.

— Rămâne șansa noastră cea mai bună.

— Vorbește cu Ratcliffe. Aș vrea să știu câtă autonomie pot

avea.

*

Apoi Reacher s-a dus la ușa următoare, în camera lui, și s-a pregătit de culcare. Era obosit. Nu dormise deloc în ultimele treizeci de ore. Și-a pus pantofii unul lângă celălalt sub fereastră, cu ciorapii deasupra. Și-a împăturit pantalonii la dungă și i-a întins sub saltea, ca să-i găsească dimineața gata călcați. Și-a așezat jacheta pe spătarul scaunului. Ceva a foșnit într-un buzunar. Plicul lui Griezman. Cu amprenta. Se gândise să i-l dea lui Orozco, dar uitase.

Poate data viitoare.

A făcut un duș și a aruncat jos din pat o duzină de perne din brocart verde, după care s-a întins și a adormit.

Rutina de mers la culcare a americanului nu se schimbase în ultimele zile. Începea cu zece minute de plăcere, urmate de douăzeci de minute de muncă. Plăcerea provenea de la o hartă a Argentinei. La scară mare, cu linii fin trasate și cu o mulțime de detalii. Ferma pe care urma s-o cumpere se afla chiar în mijlocul teritoriului țării. Era o parcelă pătrată imensă, cu latura de aproape cincizeci de kilometri. O oră de mers cu mașina la viteza legală în oraș, dintr-un colț în celălalt. În total, circa 2 300 de kilometri pătrați. Sau 230 000 de hectare. Practic, vizibilă din spațiul cosmic. Totuși, nu mai mare decât Rhode Island, care avea cam 3 100 de kilometri pătrați. Dar era mai mare decât cea mai mare proprietate din Texas, care avea doar 2 000 de kilometri pătrați. Ambele erau puse în inferioritate de ferma de oi Anna Creek din Australia, care măsura 23 000 de kilometri pătrați. Peste două milioane de hectare. Cam de mărimea statului Massachusetts. Citise o poveste despre proprietarul acesteia. Omul parcursese cu camioneta lui peste 160 000 de kilometri fără să-și părăsească vreodată proprietatea. Cu toate acestea, noul loc din Argentina avea să se numere printre primele zece din lume ca suprafață. Era o întindere respectabilă. Nu încăpea nicio îndoială în privința asta. Casa lui se va afla la 25 de kilometri distanță de gardul împrejmuitor. Iar ăsta era genul de izolare de care avea nevoie în noua lume pe care se străduia s-o creeze.

A împăturit harta și a început cele douăzeci de minute de muncă, adică să-și îmbunătățească spaniola, ascultând

înregistrări cu programe de învățare a limbii. La fermă va avea nevoie de muncitori și nu putea pretinde ca aceștia să învețe engleza. Așa că s-a întins în pat cu căștile la urechi și a ascultat, a repetat, a învățat, până când creierul i-a obosit, și a adormit.

Neagley a bătut la ușa lui Reacher la ora opt a dimineții următoare. El era deja treaz. Făcuse duș și se-mbrăcase. Era gata pentru cafea. Liftul era ca o colivie aurită pe un lanț, în interiorul unui puț de ascensor făcut din fier forjat filigranat. L-au auzit sosind la întâlnirea cu ei. Au pășit înăuntru. Pe podea era o carte de credit. Sau un permis de conducere. Sau altceva. Cu fața în jos. Scăpat din întâmplare, probabil. Nu era o carte de identitate emisă de Bundesrepublik Deutschland. Culoarea nu era cea potrivită.

Neagley s-a aplecat și a ridicat-o de jos.

S-a uitat la ea și a spus:

— Îmi datorezi zece dolari.

Era un act de identitate american. Un permis de conducere emis de statul Virginia. O femeie. Cu o față deschisă, sinceră. Păr blond, înălțime medie, stil neafectat, fără îndoială își pieptăna părul cu degetele. Marian Sinclair. Avea patruzeci și patru de ani și adresa de domiciliu era în Alexandria. O casă într-o suburbie, judecând după numărul străzii.

Reacher a scos niște bani din buzunar. A separat două bancnote de cinci dolari și i le-a dat lui Neagley, zicând:

— Probabil că s-a cazat de curând. A venit cu zborul de noapte. Încep să dau rateuri. Nu credeam c-o să vină. Și, mai ales, nu credeam că e genul de persoană care-și pierde permisul de conducere în ascensor. Pentru numele lui Dumnezeu, e numărul doi în NSC! De ea depinde viitorul lumii.

Liftul a ajuns la parter și s-au dat jos din el. Micul dejun era servit la subsol. Au coborât o scară în spirală și au ajuns într-o cameră drăguță, cu uși duble din sticlă, deschise spre o curte aflată la un nivel mai jos. Sinclair era chiar acolo, la o masă din curte, în soarele dimineții. Bea cafea și mânca un ștrudel. Îmbrăcată în rochie neagră. S-au apropiat de ea și au zis:

— Bună dimineața!

Sinclair a ridicat privirea și a răspuns:

— Bună dimineața! Vă rog să luați loc.

Cei doi se-au așezat și Reacher a-ntrebat-o:

— De ce-ai venit?

— O șansă mică e mai bună decât nimic, a spus ea privindu-l drept în ochi.

— Ți-ai pierdut permisul de conducere în lift.

— Serios?

Reacher i-a dat permisul și ea l-a pus pe masă, lângă ceașcă.

— Îți mulțumesc. Foarte neglijent din partea mea. Mare noroc că mi l-ai găsit. Nu-mi folosesc numele real aici, așa că n-ar fi știut cui să-l returneze. Tocmai m-ai salvat de o mare bătaie de cap cu cei de la circulație.

— De ce nu-ți folosești numele real?

— Hotelurile dau raportul la poliție. Numele meu ar fi declanșat o alertă diplomatică. Și nu sunt aici în calitate oficială.

— Ai o identitate alternativă?

— Câteva. Avem o divizie de creare a documentelor. La fel ca nemții. Am vorbit cu maiorul Orozco în dimineața asta și am aflat toată povestea. Evident că îi supravegheam pe amicii tăi. Mi-ai ieșit din cuvânt. Ți-am spus să comunici numai prin mine, prin domnul Ratcliffe sau prin președinte.

— Era o chestiune privată.

— Nicio chestiune nu e privată. Nu în povestea asta. Dar te rog să nu-l dojenești pe prietenul tău pentru că te-a dat în gât. N-a avut de ales. Și nici nu trebuie să te simți jenat, fiindcă atât domnul White, cât și agentul Waterman au făcut deja cam același lucru. Cu prietenii lor. Nu e ceva neașteptat. Am fost informați cu privire la trecutul vostru.

— Nu era relevant.

— Era, din cauza documentelor de identitate. Asta schimbă totul. Vânzarea de documente suficient de bune ca să poți trece lejer prin mai multe controale de frontieră este ceva foarte rar. Nu am luat acest factor în considerare. Acum suntem nevoiți s-o facem. Americanul nostru va fi unul dintre zece milioane de oameni care se îndreaptă spre zece mii de destinații diferite.

— Șansele noastre sunt mai bune decât nimic, a spus Reacher. O să vrea un loc în care el să se simtă în largul lui, dar mesagerul nu. Ceea ce-nseamnă un oraș occidental mare. Cu legături aeriene directe. N-o să vrea să se deplaseze mai mult decât ar fi nevoie. Și deja e familiarizat cu Hamburgul. S-ar putea întoarce. Avem o șansă din zece, poate.

— Vrei neapărat să supraveghezi casa conspirativă.

— Cred că n-avem încotro.

— S-ar putea să mai existe și alte asemenea case.

Reacher a aprobat cu o mișcare a capului.

— E posibil să aibă câte zece în toate orașele de pe pământ. E un joc al procentajelor. Trebuie să începem de undeva.

Sinclair a dat și ea din cap.

— Luăm în considerare și această variantă. În orice caz, vom fi alertați de îndată ce mesagerul sosește. Dacă mai sosește vreodată. Vom prelua problema de acolo. Ultima oară așteptarea dinainte de rendez-vous a fost de patruzeci și opt de ore. O să avem timp să luăm o decizie.

— Cum comunică iranianul?

— La telefon, dacă poate. Dacă nu riscă nimic. Sau lasă un mesaj într-un loc prestabilit. Iar șeful stației din Hamburg tocmai a pus la punct un sistem foarte simplu de alertare timpurie. În condițiile date, am simțit că e necesar. Dacă iranianul nu poate să ajungă la un telefon sau să aranjeze preluarea unui mesaj, mută o veioză pe pervazul ferestrei din dormitorul lui. De la margine la mijloc. De îndată ce mesagerul își face apariția. Dormitorul lui e în spatele clădirii, iar fereastra e vizibilă din strada învecinată. Șeful stației trece pe-acolo cu mașina de patru ori pe zi.

O chelneriță cu cosițe blonde a venit să ia comanda noilor clienți. Sinclair a scos din geantă un plic maroniu mare. I l-a dat lui Neagley, spunând:

— Asta-i corespondența ta de la Departamentul Armatei.

— Vă mulțumesc, doamnă a spus Neagley și a deschis plicul.

A scos conținutul ca să vadă despre ce e vorba, l-a pus la loc și a afișat un zâmbet de care numai militarii sunt în stare.

— Ce e? a-ntrebat Reacher.

— Nimic.

— Poți să vorbești liber în fața mea, sergent, a spus Sinclair. Am autorizație de securitate.

— Nu, doamnă, chiar nu e nimic. N-are absolut nicio relevanță. Atât doar că dovedește încă o dată că biroul de presă e cel mai eficient din armată. Am cerut informații despre cazul unui militar dispărut nemotivat de patru luni. O investigație pur tangențială. Nicio legătură cu nimic. Dar maiorul Reacher m-a rugat să-l țin la curent.

— De ce?

— Ăsta-i un ordin pe care vreau să-l evit, a spus Reacher.

— Și biroul de presă a răspuns?

— Au trimis două articole de ziar generale despre unitatea tipului care a dezertat. Mai mult de-atât nu s-au priceput să facă. Au încercat totuși să fie utili. De fapt, unul dintre ele nici măcar nu e un articol. E o reclamă. Pentru că, evident, ei nu știu nimic despre militarul în cauză. Ei sunt doar biroul de presă. Dar sunt foarte dornici să ajute și răspund foarte repede solicitărilor.

— Și nimic de la unitățile care știu totuși ceva despre individ?

— Încă nu.

— Patru luni e ceva neobișnuit?

— Da, în unitatea la care am lucrat.

— Acum sunt puși și oamenii în reclame? a-ntrebat Reacher.

Neagley a scos pentru a doua oară conținutul din plic. Un număr vechi din *Army Times* și un fluturaș de reclamă la o expoziție comercială. *Army Times* conținea un articol anost despre retragerea în curs de desfășurare în Defileul Fulda, din apropiere de Frankfurt, acolo unde odată, demult, ar fi trebuit să aibă loc o grandioasă bătălie cu tancuri. Între timp, inamicul dispăruse, iar granița se mutase cu câteva sute de kilometri spre est, ca o maree, lăsând unitățile de pe linia frontului ca pe niște pești pe o plajă. Unele se mutaseră mai departe, pentru orice eventualitate, iar altele se retrăseseră în imensele lagăre de depozitare, unde fuseseră puse la păstrare. Doar cinci unități Chaparral rămăseseră active, inclusiv cei din echipajul cu militarul dispărut fără motivație, care erau prezentați într-o fotografie, în partea de sus a articolului.

Fotografia era o poză „regizată”, cu camera fixată jos, în spatele oamenilor și al vehiculului lor, toți stând cu fața îndreptată spre un pericol imaginar. Rachetele de pe camion erau în lansatoare, ațintite în josul cerului, iar militarii priveau spre același loc din văzduh, unii cu binoclurile, alții cu mâna streașină la ochi, ca și cum tocmai răsărea soarele. Ca și cum cel care privea fotografia stătea la adăpostul protecției lor bărbătești și vigilente. Văzuți din spate, bărbații arătau ca un grup de oameni utili, zvelți, hotărâți și energici. Reacher cunoștea oameni din unități similare. Experiența personală îi spunea că aceștia acționau ca un amestec între un artilerist obișnuit și un membru al echipajului de punte de pe un portavion al Marinei Militare, aferați și preocupați, cu un aer de

pilot rebel de tip *Top Gun.* Își vedeau camioanele ca pe niște avioane parcate. Moralul și coeziunea unității erau extrem de ridicate. Indivizii din poză aveau toți tunsori Mohawk, cu o creastă lată de cinci centimetri mergând de la frunte la ceafă pe o țeastă rasă în rest și întărită cu săpun sau ceară. Nu era o freză normală, potrivit Regulamentului Armatei 670-3-2, care impunea ca tunsoarea să fie îngrijită și conservatoare, specificând că stilurile extreme, excentrice sau la modă nu erau permise. Dar, în mod clar, un comandant înțelept se făcuse că nu vede. Unele bătălii chiar nu meritau să fie duse, mai ales când la orizont se profilau, literalmente, alte bătălii mai importante.

Fluturașul fusese imprimat astfel încât să semene cu un articol de ziar, fiind opera unui producător de uniforme care-și prezenta un nou model de camuflaj urban. Conceput pentru Departamentul Apărării sau pentru unitățile SWAT ale poliției. Imaginea principală părea realizată într-un studio uriaș și prezenta același echipaj Chaparral din articolul din *Army Times*, alături de vehiculul lor. Toți, bărbații și mașina, aveau același design cu aspect digital, alcătuit din dreptunghiuri minuscule imprimate, toate în nuanțe diferite de gri. Chipurile, mâinile și capetele parțial rase ale bărbaților erau vopsite în același fel ca rachetele și camionul. Toți pozau în fața unei imagini de fundal pictate artificial, ca un decor de teatru care semăna cu un oraș în ruine. De data asta, camera foto era fixată sus, în fața lor, din perspectiva unui pilot care se apropie. Ca a unui elicopter de asalt care vine la joasă altitudine, pentru o lovitură preventivă. Caz în care noul camuflaj își făcea excelent treaba. Bărbații și mașina lor erau aproape invizibili. Se contopeau aproape perfect în fundal. Erau o prezență fantomatică, fiind și nefiind acolo în același timp. Niciun detaliu nu era clar. Chiar și rachetele se distingeau cu greutate. Doar tunsorile Mohawk ieșeau în evidență, cinci la rând, pentru că erau singurele lucruri care nu fuseseră vopsite. Cât se poate de impresionant. Atât doar că producătorul beneficiase de luxul de a-și picta podeaua și fundalul studioului fix așa cum își dorise. Iar în acest caz, se potrivea exact cu camuflajul, iar asta îi servise de minune. Era posibil însă ca în lumea reală lucrurile să stea altcumva.

Sinclair a pus unghia pe rachetele fantomatice și a-ntrebat:

— Pot fi furate și vândute niște chestii din astea?

— În niciun caz pentru o sută de milioane de dolari, a spus Neagley. Asta-i problema. Am tot analizat-o, iar și iar. E ca un cerc vicios. Nu există cale de mijloc. Totul s-a devalorizat acum. Sunt prea multe mărfuri vechi și ieftine care vin din Rusia și China și, oricum, sunt prea multe chestii noi de vânzare. De la căderea Zidului Berlinului, producătorii de armament sunt într-o continuă agitație. Sunt îngrijorați. Le scad profiturile. Nu trece o lună fără să se organizeze vreun târg de arme pe undeva. Dacă dispui de numerar suficient, poți să-ți cumperi orice dorești. În afară de armele nucleare. Ceea ce-mi susține punctul de vedere. Nu există cale de mijloc. Ca să ajungi la o sută de milioane, trebuie să intri în domeniul nuclear.

— Nu rosti așa de tare cuvântul ăla.

— N-avem încotro, doamnă. Fie și numai pentru a-l scoate instantaneu din ecuație. Avem bombe în bazele aeriene din țară și rachete în silozurile din regiunile necultivabile și pe submarine. Toate sunt păzite strașnic și orice lipsă ar fi imediat observată. Cea mai mică și mai accesibilă piesă portabilă din inventarul nostru curent este, probabil, racheta balistică intercontinentală Minuteman, și ar fi de o mie de ori mai simplu să vinzi și să livrezi Podul Brooklyn. În plus, nimeni nu știe toate codurile de detonare. Regulamentele impun ca aceste coduri să fie întotdeauna împărțite între doi oameni. Este o măsură de siguranță elementară în domeniul nuclear.

— Deci, în opinia ta, nu e ceva de natură militară?

— Decât dacă e vorba de informații.

— Ce fel de informații valorează o sută de milioane de dolari?

— Nici asta nu știm.

— Ar fi util să facem un inventar fizic al depozitelor militare?

— Ar dura o eternitate. Și pot să vă spun exact ce se va găsi. Lipsesc un milion de lucruri mărunte, dar niciun lucru cu adevărat important.

— De unde știi?

— Aș fi auzit.

— Cel mai eficient telefon fără fir din lume, a spus Reacher. Cineva tocmai mi-a spus asta.

A urmat un moment de tăcere, întrerupt de Reacher:

— Ar trebui să ținem sub observație casa conspirativă.

— Am avea nevoie de o echipă clandestină, a spus Sinclair. Nu avem așa ceva în Hamburg. Și ar fi prea greu de justificat

aducerea uneia aici. Să acționezi pe baza unei șanse de una la zece nu e sănătos din punct de vedere politic.

— Dar nici să fim cu toții în stare de alertă maximă.

— Griezman ar putea s-o facă, a spus Neagley. Oamenii lui sunt destul de buni. Azi-noapte ne-au găsit la restaurant. Și ne este dator. I-a informat pe cei de la Stuttgart despre noi.

Reacher a scos desenul din buzunar. Americanul. Fruntea, pomeții, ochii adânciți în orbite. Părul vâlvoi. Ușor de recunoscut. Oamenii lui Griezman ar putea să aștepte sosirea lui în mașini parcate strategic. Cu stații radio. În fiecare zi. S-ar putea să aibă succes.

— Ar fi un efort foarte mare, a spus el. O mulțime de ore. Va trebui să facem schimb de favoruri.

— Ce-i putem oferi? a-ntrebat Sinclair.

— O prostituată a fost strangulată. A găsit o amprentă. Vrea s-o trecem prin sistemele noastre.

— Nu putem face asta.

— Așa i-am spus și eu.

— Altceva?

— Nu-mi trece nimic prin cap. Mâncare, posibil. E ditamai muntele de om.

La masă s-a așternut din nou liniștea. Sinclair s-a aplecat și a scos din geantă un portofel dolofan din piele, albastru la culoare, care se închidea cu o clapetă cu arc. A luat permisul de conducere de pe masă, de lângă ceașcă, a deschis portofelul și a dat să strecoare cartonașul plastifiat în locul lui obișnuit.

Deodată, s-a oprit și a spus:

— Dar nu mi-am pierdut permisul! E chiar aici!

Și a scos la vedere permisul din portofel.

Două permise, unul lângă celălalt. Identice în toate privințele. *Commonwealth of Virginia,* numărul, numele, adresa, data nașterii și semnătura.

Până și fotografia era aceeași.

Două permise.

Identice.

Capitolul 17

Partea din spate a creierului lui Reacher a verificat ușile și ferestrele, în vreme ce partea frontală a încercat să controleze faptele și logica. Acestea din urmă au avut câștig de cauză. Dar certitudinea era o iluzie periculoasă, așa că a spus:

— Poate-ar fi bine să intrăm în hotel.

Neagley a luat-o înainte. Sinclair și-a luat geanta într-o mână și portofelul cu cele două permise în cealaltă și s-a grăbit în urma ei. Reacher ținea ariergarda. Au pășit prin ușile duble și au traversat sala pentru micul dejun, urcând scările spre hol. Nu era nimeni acolo.

— Ar trebui să verificăm camera mea, a spus Sinclair.

— Unde e? a-ntrebat Reacher.

— La ultimul etaj.

Puțul ascensorului era gol. Colivia de păsări urcase la ultimul etaj.

— Stați puțin aici, a zis Reacher.

S-a dus la recepție. De serviciu era recepționera care le făcuse cazarea. O matroană trupeșă și vârstnică, fără îndoială foarte experimentată.

— Doamnă, a-ntrebat el, a cerut cumva cheia o femeie care seamănă cu prietena mea de aici? V-a arătat un act de identitate?

— Seamănă? a-ntrebat femeia.

— Oarecum.

— Nu, a spus aceasta. Nimeni n-a cerut. Nimeni n-a venit aici. N-a fost nicio femeie. Doar un bărbat. A așteptat lângă lift. Poate pentru a se întâlni cu vreun client al hotelului. Dar pe urmă a trebuit să intru în birou. Nu l-am mai văzut.

A arătat în spatele ei, la ușa biroului.

— Cum arăta bărbatul? a-ntrebat Reacher.

— Era mic de statură. Purta un trenci.

— Vă mulțumesc, a spus Reacher și s-a-ntors la cele două femei.

— Să urcăm pe scări, a zis el.

Neagley a urcat prima, ținându-se aproape de perete și lungindu-și gâtul ca să se uite în sus. Scările înconjurau puțul ascensorului. Se vedea în interior prin fierul forjat filigranat. Nu se mișca nimic înăuntru. Doar lanțuri, cabluri și o contragreutate din fontă, toate imobile. Au ajuns la primul etaj. Apoi la al doilea.

Uitându-se în sus, au văzut fundul cuștii ascensorului. Colivia de păsări. Aștepta la etajul de deasupra. Ultimul.

— Dacă se mișcă, alergăm după el până jos. Ajungem primii. E destul de lent.

Dar liftul nu s-a mișcat. A rămas pe loc. S-au apropiat de el până când au izbutit să vadă înăuntru. Era gol. Cu ușa închisă, în așteptare. Au urcat restul treptelor și în cele din urmă au ajuns în holul de la ultimul etaj.

Gol.

Sinclair a arătat cu degetul spre a treia cameră. Lângă cea a lui Reacher. Confort îmbunătățit. Tot ce e mai bun pentru guvernul Statelor Unite. Ușa era închisă.

— Merg eu întâi, a anunțat Neagley.

A înaintat silențios pe mocheta groasă a coridorului. Partea cu balamale a ușii era mai apropiată de ea, partea cu clanța fiind mai departe. S-a aplecat pe sub câmpul vizorului și s-a lipit de peretele de dincolo de ușă. A întins mâna și a-ncercat mânerul cu mâna răsucită. Rodul unei experiențe îndelungate. Așa era mai sigur, întotdeauna. Gloanțele trec ușor prin uși.

A articulat fără glas „încuiată” și a mimat că are nevoie de cheie. Sinclair a pus la subsuoară portofelul și permisele și a scotocit în geantă. A scos o cheie din alamă, prinsă de un breloc din cositor. Reacher a luat-o și i-a aruncat-o lui Neagley, care a prins-o cu o mână și a introdus-o în broască, din aceeași poziție, cu mâna întoarsă, la distanță, în afara liniei de tragere.

A răsucit cheia.

Ușa s-a întredeschis.

Tăcere.

Nicio reacție.

Reacher s-a apropiat și s-a lipit de peretele dinspre balamale, simetric față de Neagley, la fel de în siguranță, și, cu palma desfăcută, a deschis larg ușa.

Nicio reacție.

Neagley s-a răsucit pe sub tocul ușii și a intrat aplecată în cameră, urmată de Reacher. Rodul unei experiențe îndelungate. Cel mai mic intră primul, cel mai mare, ultimul, în felul ăsta, ambii au câmpul vizual neobstrucționat. Iar cel mai mare nu riscă să fie împușcat în spate din greșeală.

În cameră nu era nimeni.

Doar un pat mare cu o duzină de perne din brocart verde și, în

mijlocul încăperii, un troler mare și singuratic.

Nimeni în baie.

Nimeni în debara.

Sinclair a intrat și și-a aruncat lucrurile pe pat. Geanta de mână, portofelul, cele două permise de conducere. Acestea au căzut care încotro. Reacher a închis ușa și a încuiat-o.

A verificat fereastra.

Nimic de văzut.

Un loc destul de sigur.

Sinclair a spus că-și cunoștea permisul real după o pată de pix făcută de mult într-un colț. Se dusese să încaseze un cec la o bancă din Washington, unde a avut nevoie de un act de identitate. Poliția din fața ghișeului era foarte îngustă, din cauză că geamul blindat care-l proteja pe casier era extrem de gros. Linia apăsată cu care-și sublinia semnătura se abătuse de pe formularul cecului și atinsese permisul. Frecase cu degetul semnul, ștergându-l parțial și întinzând restul.

Și-a pus permisul adevărat în portofel și portofelul în geantă. A lăsat pe pat permisul fals și s-a așezat lângă acesta. L-a țintuit cu unghia, de parcă s-ar fi temut să nu zboare, și a spus:

— Cred că asta ridică niște întrebări.

— Una, cel puțin, a spus Reacher.

— Numai una?

— Ți-ai rătăcit vreodată permisul?

— Asta-i întrebarea?

— Da.

— Nu, niciodată.

— Atunci aș spune că domnul Ratcliffe are de lucru.

— De ce el?

— Pentru că nu vor încredința treaba asta FBI-ului. Prea mare riscul de scandal.

— Cine?

— Casa Albă.

— Să lăsăm Casa Albă. Cineva umblă prin Hamburg pretinzând că sunt eu.

— Sau viceversa.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Că ai putea fi spion străin, a zis Reacher. Poate că, de fapt, adevărata Marian Sinclair umblă pe undeva, prin Hamburg.

— Glumești?
— Nu putem lăsa nimic la voia întâmplării.
— E ridicol!
— Urmărești partidele de baseball?
— Ce?!
— Baseball, a spus Reacher. Te uiți la meciuri?
— Mai mult ca o chestie socială, presupun.
— Unde te duci?
— La Orioles.
— Ce se vede dincolo de zidul din dreapta terenului?
— Un depozit, a spus Sinclair.
— OK, ai trecut testul.
— Ai vorbit serios?
— Nu, doar te tachinam. Evident că ești cea reală, pentru că i-ai adus plicul lui Neagley.
— Nu cred că era momentul și nici locul, maior Reacher.
— Ba de ce nu? Altfel, cădem în depresie cu toții.
— Nu Casa Albă a falsificat o copie a permisului meu de conducere.
— De acord.
— Suntem la o aruncătură de băț de un bar unde astfel de lucruri sunt de vânzare.
— Coincidență, a spus Reacher.
— Nu cred în coincidențe. Nici tu n-ar trebui.
— Uneori, n-avem încotro. Dacă permisul ăla ar fi fost falsificat aici, în Germania, oricât de pricepuți sunt oamenii ăștia, tot ar fi fost obligați să folosească o poză din presă. Dintr-un ziar sau o revistă. Reproiectată pe film obișnuit, ca să pară adevărată și să semene cu tine, dar nu putea fi exact aceeași poză ca aia de pe permisul real, pentru că nu dețin acea fotografie. Numai Serviciul de Circulație din Virginia are acea poză. Nu ți-ai rătăcit niciodată permisul, deci nu putea fi copiată direct.
— Deci, cine l-a făcut?
— Serviciul de Circulație Virginia.
— Multe lucruri se pot spune despre ei, dar o organizație criminală nu sunt.
— Departe de mine acest gând. Au făcut-o ca o îndatorire de serviciu. Când ți-ai rătăcit permisul și ai cerut să-ți fie înlocuit.
— Dar nu l-am rătăcit niciodată, ți-am mai spus.

— Ei n-au știut că nu ești tu. Cineva a completat formularul, cu numele și adresa ta, l-a trimis prin poștă și apoi ți-a ținut sub supraveghere cutia poștală până când a sosit noul permis.

— Cine?

— Cineva care lucrează în biroul de deplasări de la Casa Albă. O persoană în vârstă, care lucrează pentru guvern de mult timp. De aici și potențiala situație jenantă, motivul pentru care Ratcliffe nu-l va da pe mâna FBI-ului.

— De ce biroul de deplasări?

— În parte, deoarece pentru completarea documentelor la Serviciul de Circulație nu sunt de ajuns numele și adresa. Sunt tot felul de cifre. Cei care-ți fac rezervările pentru zboruri, mașini și hoteluri le știu pe toate.

— Și avocatul meu le știe pe toate. Și contabilul. Probabil că și menajera le știe.

— Ai luat micul dejun sub un nume de împrumut la mii de kilometri depărtare de casă. Replica permisului tău fals a fost lăsată la vedere la câțiva metri de-aici. Nu crezi în coincidențe. Cine-a știut că ești aici?

— Biroul de deplasări de la Casa Albă, a zis Sinclair, după o scurtă ezitare.

— Altcineva?

— Nimeni.

— Nici măcar cei de la recepție, a spus Reacher. Folosești un nume diferit. O singură explicație posibilă. Cineva de la biroul de deplasări a dat un telefon.

— Cui? Unei femei de pe-aici antrenată să se dea drept mine?

— Nu există nicio asemenea femeie. Nimeni nu s-a dus la recepție. Nimeni n-a intrat în hol în afară de un bărbat scund, îmbrăcat în trenci.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Bărbatul în trenci știa când urmează să sosești. Cursa Lufthansa de noapte. Cineva de la biroul de deplasări i-a dat această informație. Te-a urmărit de la aeroport la hotel, a așteptat undeva peste drum, te-a văzut când îți făceai cazarea și apoi, când te-ai urcat în lift, s-a strecurat în hol, a chemat jos ascensorul, a lăsat permisul pe podea, după care a făcut stânga-mprejur și-a plecat.

— De ce să fi făcut toate astea?

— A fost un mesaj. Cred că trebuia să găsești permisul chiar

tu. Te-ai dus să-ți lași gențile în cameră și se aștepta să cobori imediat pentru micul dejun.

— Am coborât pe scări.

— Evident.

— De ce o persoană în vârstă care lucrează de multă vreme la biroul de deplasări?

— Poți să deduci și singură. De fapt, cred că deja ai făcut-o. Nu întrebi cine-a fost bărbatul în trenci. Pentru că știi deja.

— Nu știu.

— Ești destul de sigură.

— Sunt unele lucruri pe care nu pot să ți le spun.

— Dați-mi voie să risc o presupunere aproape fantezistă, a spus Neagley. Voi desfășurați o operațiune interzisă pe undeva și i-ați dat persoanei care acționează de partea noastră documente nemțești. Ca să derutați adversarul. Sau doar așa, de amorul artei. Sau poate că israelienii au făcut asta, cu permisiunea voastră. Guvernul german a aflat și s-a bășicat. Voi n-ați dorit să recunoașteți sau să discutați problema, așa încât acum serviciul lor de informații aplică în mod civilizat o presiune în stil nemțesc. Spun așa, vedeți, și noi putem să facem la fel. Întreabă: acum vă place? Există un element de ostentație acolo, cred, dar de ce nu? Totul se face foarte discret și, în ultimă instanță, fără repercusiuni. Dar îmi imaginez că e neliniștitor.

— De ce o persoană în vârstă care lucrează acolo de multă vreme?

— Au oameni la ambasadă care-ar fi putut s-o facă, dar întotdeauna e bine să ai la îndemână posibilitatea de a nega, așa că au apelat la un spion local. Nu există relații noi de acest tip. Nu pentru noua Germanie. Toți sunt supraviețuitori istorici din vechea Germanie de Est. Vreun fost tânăr funcționar al guvernului american, de demult când, în speranța unei revoluții, copia documente și le lăsa sub o piatră într-un parc. Pe urmă își cumpără o casă și are nevoie de bani, așa că-și continuă activitatea, până când, în cele din urmă, noua Germanie și noul ei serviciu de informații îl moștenesc. Acum, în sfârșit, e util. Îți știe adresa de domiciliu, pentru că acum lucrează la biroul de deplasări. Așa că execută operațiunea cu permisul și livrează la ambasadă copia astfel obținută. Și pe-al lui Ratcliffe, poate, plus al oricărei alte persoane căreia să-i bată apropouri. Și documentele așteaptă răbdătoare într-un sertar, până când unul

dintre voi ajunge în Germania. Adică tu, în dimineața asta. Lufthansa a cooperat, pentru că e o companie aeriană de stat. N-ai zburat singură. Un lucrător de la ambasada germană a obținut în ultima clipă un loc, având permisul tău în plic. Acesta a fost motivul pentru care omul în trenci a trebuit să te urmărească de la aeroport. Te-ar fi putut aștepta aici, fiindcă știa unde o să te cazezi, căci biroul de deplasări ți-a rezervat cameră, dar a trebuit să aștepte mai întâi avionul, pentru ca tipul de la ambasadă să-i dea plicul. Permisul era cam la două minute în urma ta, în drumul spre oraș.

Sinclair a rămas tăcută vreme îndelungată, apoi a spus:

— N-am să comentez nimic din toate astea. Dar este evident că nu puteam să recunoaștem. Dacă s-ar fi întâmplat un astfel de lucru. Iar eu nici nu confirm, nici nu infirm asta.

— Ai de gând să reacționezi? a-ntrebat Reacher.

— Ar fi un dublu bluf destul de complicat, nu crezi?

— Poți să te duci la Griezman. Să-l faci pe el să blufeze. O să fie împăciuitor cu tine, dar pe urmă o să-ngroape problema pe la spatele tău, pentru ca guvernul lui să-l vadă ca pe un om de nădejde. Ceea ce i-ar putea prinde bine. Ar putea să considere asta un favor și, în schimb, să supravegheze casa conspirativă.

— Ar fi mai simplu pentru el să insiste ca să analizăm noi amprenta.

— Lucru pe care-ar trebui să-l facem oricum. O femeie a fost ucisă. Așa ar fi corect să procedăm.

— Așa se vede situația de pe locurile ieftine?

— Așa ar trebui să se vadă de pe toate locurile.

Sinclair nu a spus nimic.

— Am putea s-o analizăm fără niciun tam-tam, a propus Reacher. Dacă rezultatul este negativ, putem să-i spunem. Dacă nu e, ne gândim la o soluție pe parcurs.

— Care-ar fi probabilitatea?

— Soldații se duc la prostituate, dar de obicei nu le omoară. Și tipa era scumpă, judecând după cartierul în care locuia. Ceea ce-nseamnă că e și mai puțin probabil.

— Nu, a zis Sinclair. E o cutie a Pandorei. Prea mare riscul politic.

În acel moment, noul mesager se afla pe aeroportul din Hamburg, la coada pentru imigranți. Erau patru ghișee

operaționale: două dedicate exclusiv pașapoartelor din Uniunea Europeană și două pentru celelalte pașapoarte. Ea avea pașaport pakistanez. Era a cincea la coadă. Nu era emoționată. N-avea niciun motiv. Era curată. Nou-nouță. Nu apărea în nicio bază de date. Nu fusese niciodată nicăieri. Nimeni n-o văzuse niciodată, nimeni nu-i luase amprentele, nimeni n-o fotografiase, decât o singură dată în viață, pentru pașaport. Care era complet real, în afară de nume și de naționalitate.

Acum ajunsese a patra. Își vedea reflexia în geamul ghișeului. Avea părul răvășit și ochii somnoroși. Vulnerabilă. Cămașa de explorator era tot albă și călcată. Material tratat cu substanțe antimicrobiene. Descheiată la doi nasturi.

Niciodată la trei, i se spusese. *Decât dacă pare ceva accidental. Alege o coadă la care controlorul e bărbat.*

Acum era a treia la rând.

Reacher și Neagley au lăsat-o pe Sinclair în cameră. Au trecut pe lângă camera lui Reacher și s-au dus direct în cea a lui Neagley, ca să nu fie auziți prin perete.

— Nu știu de ce a venit, a spus Reacher. Nu vrea să supraveghem casa conspirativă.

— E aici pentru că o șansă mică tot e mai bună decât nimic.

— Numai că optează în mod deliberat pentru nimic.

— Așa crezi?

— Ce tot vorbești acolo?

— Nu contează, a spus Neagley. Ia-ți o pauză. Mai e o oră până când Coasta de Est se trezește și începe să funcționeze. Ne reunim atunci. Sunt sigură că o conferință ne va înveseli pe toți.

Reacher a ieșit la o plimbare. A ajuns pe o stradă plină cu magazine de îmbrăcăminte pentru bărbați. Și curele, mănuși, ceasuri de mână și portmoneuri. Haine și accesorii. Ca un mall organizat neoficial în aer liber. S-a oprit într-un loc fără pretenții și și-a cumpărat chiloți și un tricou noi. Tricoul era negru, dintr-un bumbac fin. Costa cam de patru ori mai mult decât era obișnuit să plătească, dar mărimea se potrivea. În medie, germanii sunt înalți. Nu la fel de înalți ca olandezii, care erau campioni mondiali, dar mai înalți ca americanii, ca medie a populației.

S-a schimbat în cabina magazinului și a aruncat lucrurile vechi în coșul de gunoi. Așa cum spusese și Neagley. Un milion de lucruri mărunte lipsă. Un tricou de culoarea măslinei, chiar acolo, ieșit cândva din magazie, niciodată returnat sau raportat ca dispărut sau distrus și, prin urmare, extras subit dintr-un inventar care, din această cauză, va rămâne veșnic dezechilibrat.

A mers mai departe. Pe la jumătatea străzii a găsit o frizerie, ca piesă centrală a mallului neoficial. Era decorată ca să arate ca un loc din America, de pe vremuri. Două fotolii capitonate cu vinilin și având mai multe accesorii cromate decât un Cadillac. Pe raft, un radio vechi enorm. Nu existase un plan de marketing, dar se voia a fi un omagiu. Nu erau așa de mulți militari americani prin apropiere. Iar frizerul de la unitate era întotdeauna mai ieftin. Pentru ochiul antrenat al lui Reacher, locul arăta mai degrabă ca un mic restaurant decât ca o frizerie, dar strădania merita apreciată. Unele dintre accesorii erau bune. Un grafic era lipit de oglindă. Dintr-o publicație americană. Reacher văzuse sute de asemenea tipărituri în America. Douăzeci și patru de capete de bărbați, cu tunsori diferite, astfel încât clientul să arate cu degetul în loc să explice ce vrea. Prima din stânga sus era o freză cazonă standard, urmată de tunsori cu denumiri exotice. Pe măsură ce se apropia de colțul din dreapta jos, părul era din ce în ce mai lung și tunsoarea mai ciudată. Stilul Mohawk era și el acolo, alături de alte două care făceau ca Mohawk să arate ca un model de integritate.

Un tip din interior i-a făcut semn lui Reacher să intre. Reacher l-a întrebat mutește, din buze:

— Cât?

Tipul a ridicat mâna cu toate cele cinci degete rășchirate.

— Cinci ce? a-ntrebat Reacher în același mod.

Individul a deschise ușa și a zis:

— Dolari americani.

— Frizerul la care mă tund de obicei e mai ieftin.

— Da, dar eu sunt mai bun. Uniformele ți le face croitorul, așa-i?

— Arăt ca unul care poartă uniformă?

— Ei hai, te rog…

— Cinci dolari? a zis Reacher. Mi-aduc aminte de vremea când

cu cinci dolari îți luai doi hamburgeri și un loc pe ultimul rând la cinematograf. Plus un bilet de autobuz pentru gagică, dacă te certai cu ea în timpul filmului. Un bărbierit și un tuns însemnau 25 de cenți.

— Ăsta a fost un omagiu?

— Ce?

— Ai spus chestia asta în mod intenționat?

— Uneori las să-mi scape lucruri ca din întâmplare, dar în general doar câte o silabă, pe rând.

— Deci ai spus-o intenționat. A fost un omagiu. Îți adunai energia.

— Ce făceam?

— Îți place locul ăsta.

— Cred că da.

— Atunci ajută-l plătind prețul întreg de cinci dolari.

— N-am nevoie de tunsoare.

— Știi care-i diferența dintre mine și tine? a spus individul.

— Care?

— Eu pot să-ți văd părul din afară.

— Și?

— Ai nevoie de o tunsoare.

— Pentru cinci dolari?

— Am să adaug și-un bărbierit gratuit.

Ceea ce s-a dovedit o experiență senzațională. Apa era călduță, spuma, cremoasă. Oțelul tăia perfect, șuierând, la nivel molecular. Oglinda era fumurie, așa încât obrazul finisat arăta bronzat, nu rozaliu. Dar, chiar și așa, arăta foarte bine. „Hai să zicem, un dolar”, a gândit Reacher. „Asta-nseamnă că tunsoarea face patru. Tot scandalos rămâne prețul.”

Omul a schimbat briciul cu foarfeca și a început să-i ajusteze părul. Reacher l-a ignorat și s-a uitat la ilustrație. Douăzeci și patru de stiluri. Le-a trecut în revistă pe rând, mișcând doar ochii, cu atenție, ca și cum le-ar fi studiat, de la prima tunsoare simplă până la „coada de rață” fantastic de complicată de la celălalt capăt al scalei.

S-a uitat din nou la Mohawk.

— Ce părere ai? a-ntrebat frizerul.

— Despre ce?

— Despre noua ta tunsoare.

Reacher s-a uitat în oglindă și a spus:

— Ai terminat?

— Te îndoiești?

— Nu arată ca și cum ai fi umblat la el.

— Exact! a spus individul. Cea mai bună tunsoare arată de parcă a fost făcută în urmă cu o săptămână.

— Vasăzică, plătesc cinci dolari pentru o tunsoare în care părul arată ca și cum ar fi crescut la loc deja?

— Aici e un salon, iar eu sunt un artist.

Reacher m-a mai zis nimic.

S-a uitat din nou la Mohawk.

Apoi a scos din buzunar cinci dolari americani pe care i-a dat frizerului și l-a întrebat:

— Ai un telefon?

Tipul a arătat spre perete. Un vechi telefon Ma Bell, cu fise. În întregime din metal. Potrivit mai degrabă lângă o benzinărie decât într-un salon de frizerie, dar efortul merita apreciat.

— Și funcționează? a-ntrebat Reacher

— Bineînțeles că funcționează, a spus tipul. Suntem în Germania. A fost recablat ca un telefon normal.

Reacher a format numărul de pe cartea de vizită a lui Griezman. Din plicul cu amprenta. A auzit tonul de apel. Telefonul funcționa. Germania. Recablat.

Griezman a răspuns și Reacher a spus:

— Noi doi suntem doar niște simpli detectivi, care sperăm să obținem niște favoruri unul de la celălalt.

— O să faci analiza amprentei, a spus Griezman.

— Dacă faci ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Două chestii, de fapt. Pui niște băieți în mașini în jurul barului ăla. Unde se duce Klopp. Cu stații radio. Îl așteptați pe individul din desen. Dar să nu fie ceva care să sară în ochi.

— Și?

— La cinci străzi mai încolo, e un apartament. Același lucru, mașini și stații radio. Să nu sară în ochi. Mai devreme sau mai târziu, tânărul saudit o să apară din nou. O să stea în casă o vreme, apoi o să iasă ca să meargă la rendez-vous. Vreau să știu unde se duce, în timp real.

— Asta-nseamnă o mulțime de oameni și o grămadă de mașini.

— Suntem în Europa. Pentru ce altceva mai ai nevoie de ei?

— Când?

— Imediat.

— Asta n-o să fie posibil. E nevoie de timp pentru astfel de aranjamente.

— Vrei să-ți analizez amprenta aia sau nu?

Griezman a rămas tăcut o secundă și apoi a spus că da, voia, și a spus-o cu ceva mai mult entuziasm decât s-ar fi așteptat Reacher. Omul avea orgoliu profesional din belșug. Voia să rezolve cazul.

— Tu faci tot ce poți pentru mine, eu fac tot ce pot pentru tine, a zis Reacher.

— În regulă, a spus Griezman.

Apoi Reacher a sunat la hotel și i-a cerut recepționerei să-i facă legătura cu Neagley, care era în camera ei.

— Am nevoie de Orozco. În clipa asta. Apoi, după cinci minute, noi doi trebuie să ne vedem cu Sinclair.

— Oricum te caută. Are ceva pentru tine.

— Ce?

— Nu știu. Ceva găsit de Vanderbilt. E agitată.

— Spune-i lui Orozco că sunt într-o frizerie la trei intersecții de hotel. Să se grăbească.

— Ce-ai găsit?

— Știu cine-i americanul.

Capitolul 18

Frizerul i-a adus o cafea lui Reacher, așezat în fotoliu, și i-a pus întrebări despre amintirile din copilăria petrecută în America altor vremuri. Sperând să-și găsească acea energie, s-a gândit Reacher. Adevărul era că Reacher își petrecuse practic întreaga copilărie în afara teritoriului continental al Statelor Unite. Era fiul unui ofițer de marină militară, care fusese detașat pe tot globul. Reacher îl însoțise, alături de fratele și de mama sa. Extremul Orient, Pacific, Europa. Zeci de baze militare. Ceea ce, într-un fel, i-a fost de folos. America de demult fusese întotdeauna un mit pentru Reacher. Așa încât a repetat aceleași bălării inventate cu care se hrănise și atunci, despre automatele de gumă de mestecat și Cadillacurile cu aripioare, soarele care strălucea neîncetat pe cer, cinematografele drive-in și chelneriețele pe patine cu rotile, cheeseburgeri și coca-cola în sticle verzi, meciurile de baseball transmise pe unde medii la radio, din Kansas City, cu paraziții aferenți și toate celelalte. Zâmbetul de pe fața frizerului se lățea tot mai mult, ca și cum energia din încăpere se acumula într-adevăr la un nivel satisfăcător.

Apoi sedanul lui Orozco s-a oprit cu un scrâșnet de pneuri și Reacher s-a grăbit să iasă în stradă. S-a urcat în mașină.

— Mișto tunsoare, șefu'.

Reacher și-a trecut degetele prin păr și a spus:

— Se vede?

— Îți pune în valoare pomeții ceva nemaipomenit. Gagicile or să pice pe spate.

Reacher a scos plicul lui Griezman.

— Vreau să-mi identifici amprenta asta.

— În ce baze de date?

— Armată, Marina Militară, Forțele Aeriene și Corpul de Pușcași Marini. Dar foarte discret.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O prostituată a fost ucisă. Polițiștii de-aici cred că ăsta-i tipul care-a omorât-o.

— Ai vreun motiv să crezi că e militar american?

— Niciunul, dar am nevoie de un favor.

— Nu putem s-o facem.

— De-aia am și spus să lucrezi discret. Numai tu trebuie să știi. Și apoi eu. După care, mă ocup eu.

— Îmi vin în minte așa, subit, cuvintele „curte” și „marțială”.

— Încă nu s-a-ntâmplat nimic.

Orozco a rămas tăcut un lung moment. Apoi a luat plicul. Dar nu a spus nimic. N-a făcut nicio promisiune. Și-a rezervat, de la bun început, luxul de a spune nu. Întotdeauna era o idee bună. Reacher a coborât din mașină și Orozco a plecat. Reacher s-a grăbit să ajungă la hotel.

S-au întâlnit din nou în camera lui Sinclair. Vestea ei cea mare era că Vanderbilt, lovit de un acces de inițiativă, luase desenul americanului primit prin fax și se dusese la Fort Myer, unde era încartiruit Bartley, locotenent-colonelul care refuzase să spună unde se aflase în ziua respectivă. Tipul care extrăgea titlurile de capital din locuința familiei, înainte să divorțeze de nevasta care nu bănuia nimic. Acesta a recunoscut chipul din desen. A spus că-l văzuse pe individ pe aeroportul din Zürich. În penultima sa călătorie acolo. Zburaseră cu același avion spre Hamburg. Cu exact două săptămâni înaintea primului rendez-vous. Omul avea la el un dosar lucios, cu buzunare multiple, cu emblema unei bănci. Genul de dosar pe care-l primești când îți deschizi un cont. Locotenent-colonelul avea și el unul, din urmă cu un an, când își închiriase cutia de valori.

— Nu e decisiv, a spus Sinclair.

— Dar e un pas înainte, a zis Reacher. Klopp l-a văzut pe individ, iar Bartley l-a văzut pe același individ. Cred că desenul este reușit.

A scos copia pe care o avea la el și a despăturit-o. Fruntea, pometii, ochii adânciți. Părul. Culoarea fânului sau a paielor vara. Crescut normal pe părțile laterale, spusese Klopp, dar mult mai lung în creștet. Ca o tunsoare la modă. Ca și cum putea să-l fluture din mers. Ca Elvis Presley.

— Cum obții un păr ca ăsta? a-ntrebat Reacher.

— Cred că mai întâi îl lași să crească lung peste tot, apoi îi spui stilistului cum vrei să ți-l aranjeze, a zis Sinclair.

— Sau începi cu un Mohawk și-l lași să crească. După patru luni, e normal pe laterale și lung în creștet, pentru că părul din creștet a avut un avans. La început, porți o șapcă, până când părul nu mai arată ciudat.

— O șapcă de baseball cu o stea roșie în față, a spus Neagley.

— Probabil de la Houston Astros, pentru că ești din Texas. Te

cheamă Wiley și în urmă cu patru luni ai plecat de la o bază aeriană aflată la sute de kilometri est de aici.

Sinclair nu spunea nimic.

— Și ți-ai cumpărat un pașaport nou, a adăugat Neagley, ca să nu fii nevoit să-l folosești vreodată pe-al tău. Ceea ce înseamnă că polițiștii militari n-or să te găsească niciodată.

— Pariem cam mult pe o tunsoare, a zis Sinclair.

— Ordonă să ți se trimită dosarul lui de personal, a spus Reacher. Să-i arătăm lui Klopp poza din dosar.

Exact în acel moment, noul mesager bătea la ușa apartamentului. Era prima ușă de apartament la care bătuse vreodată. Era prima ușă de apartament pe care o văzuse vreodată. Dar știa ce va simți. Fusese antrenată. O să i se pară că trece mult timp, dar de fapt nu erau decât cinci secunde numărate. Fusese antrenată în toate aspectele. Venise cu autobuzul în oraș. Pentru prima oară în viață. Văzuse drumuri asfaltate pentru prima oară în viață. Dar, ca urmare a orelor lungi de instructaj, știuse cum să procedeze. Era pregătită. Nu ieșea în evidență. Se încurcase o dată sau de două ori, dar așa pățește orice călător obosit care vine de la mare distanță. Perfecțiunea ar fi bătut mai rău la ochi.

Unu, doi, trei, patru, cinci.

Ușa s-a deschis.

Un tânăr saudit a spus:

— Cine ești tu?

— Caut adăpost și refugiu. Credința noastră îți cere să mi le oferi. Așa cum fac cei mai bătrâni și mai buni ca noi.

— Intră, a spus sauditul.

A-nchis ușa după ea și deodată s-a oprit zicând:

— Ia stai puțin. Chiar așa?

Noul mesager fusese antrenat, așa că a răspuns:

— Da, chiar așa. Cel înalt stabilește strategia, iar cel gras se ocupă de aspectele concrete ale planului. În acest caz, includerea unui mesager despre care nimeni n-ar bănui că e mesager pentru că e femeie.

— Grasul?

— Cel din stânga. Cu mai multe muște în jurul lui.

Fusese antrenată.

— În regulă, a spus tânărul. Totuși. Deși cred că am știut

dintotdeauna că e ceva important.

— Cum așa? a spus ea.

Chiar dacă se afla pentru prima dată într-un apartament, nu era la prima situație periculoasă, cu alianțe încălcate sau chiar cu trădare de-a binelea. Provenea din regiunile tribale.

— De unde știți că e ceva important? a-ntrebat ea.

Tânărul n-a răspuns.

— V-a spus primul mesager?

— Ne-a spus prețul.

— Acum e mort. L-au ucis. M-au trimis pe mine în locul lui. Mi-au spus să nu întreb de preț. Nu le place dacă știe cineva prețul. Așa că ar fi bine să-l uitați cât mai curând.

— Cât timp rămâi aici? a-ntrebat tânărul.

— Nu prea mult.

— E cam înghesuială.

— O luptă măreață necesită sacrificii mari. Dar să nu deveniți prea ambițioși. Am auzit că predecesorul meu a fost ucis cu un ciocan. La fel se va întâmpla și cu voi. Dacă eu le spun asta. Sau dacă nu mă-ntorc.

Fusese antrenată.

Sinclair a făcut așa cum îi spusese Reacher. Și-a descuiat valiza și a scos din ea ceva ce arăta mai rău decât primul telefon fără fir inventat vreodată. Ai fi zis că e o cărămidă.

— Telefon prin satelit, a spus ea. Criptat. Direct cu biroul.

A apăsat câteva butoane și a așteptat semnalele de răspuns, după care a zis:

— Vreau dosarul de personal al soldatului Wiley din Armata Statelor Unite, cu prenume necunoscut, în prezent absent fără motivație de patru luni de la o unitate de apărare antiaeriană din Germania. Către mine, în Hamburg, urgență maximă.

Apoi a închis.

Consiliul de Securitate Națională.

Cheile împărăției.

S-a auzit o bătaie în ușă.

Timp de o fracțiune de secundă, lui Reacher i-a trecut prin minte gândul ilogic *„așa mai zic* și eu urgență maximă”.

Dar nu era cazul.

Ușa s-a deschis și a intrat un tip la șaizeci și ceva de ani, agitat, aferat, de statură mijlocie, cu un costum gri, zvelt, cu o

față caldă și prietenoasă. Rotundă și rozalie. Energie din belșug și un început de zâmbet. Un tip care rezolva lucrurile, cu mult șarm. Ca un agent de vânzări. Care vinde ceva complicat. Poate un instrument financiar sau un automobil Rolls-Royce.

— Îmi pare rău, a spus tipul, adresându-se numai lui Sinclair. Nu știam că ai musafiri.

American. Accent de yankeu, de pe vremuri.

Nimeni n-a spus nimic.

Apoi, Sinclair a zis:

— Vă rog să mă scuzați. Sergent Frances Neagley și maior Jack Reacher din Armata Statelor Unite, vi-l prezint pe domnul Rob Bishop, șeful stației CIA de la consulatul din Hamburg.

— Tocmai am trecut cu mașina, a spus Bishop. Pe o stradă paralelă. Dormitorul puștiului. Veioza și-a schimbat locul de la fereastră.

Capitolul 19

Bishop nu voia să-i lase să vadă cu ochii lor. Le-a spus că trecuse o dată cu mașina, apoi mai trecuse o dată, imediat, iar asta însemna deja prea mult pentru orice vizită. Dar nu avusese încotro, pentru că era ceva în neregulă. Însă, chiar și așa, nu putea permite o a treia trecere. El știa la ce fereastră să se uite, iar ei nu. Ar fi trebuit să treacă foarte încet prin dreptul apartamentului și să le arate care era. A treia trecere consecutivă, cu mașina deplasându-se foarte încet, cu patru oameni în mașină, cu capetele răsucite. Era prea evident. Și nu avea de gând să permită așa ceva. Prea riscant.

— Ce n-a fost în regulă? a-ntrebat Reacher.

— Pușt iul trebuia să mute veioza de la marginea pervazului la mijlocul ferestrei. Dar a mutat-o doar pe jumătate. E departe de centru. Nu este întocmai semnalul prestabilit.

— Și asta ce înseamnă?

— Unul din trei lucruri. Primul, poate c-a avut la dispoziție doar o jumătate de secundă. Intrat și ieșit foarte rapid. Sau, al doilea, poate că a simțit că ar fi prea evident să mute veioza până la jumătate. Ceilalți ar fi putut să observe. Cine are timp să mute o veioză tocmai în ziua în care apare din nou vechiul amic? Oamenii ăștia nu sunt decoratori de interioare. Îi preocupă alte lucruri. Poate că ideea n-a fost chiar așa de bună.

— N-a sunat?

— Presupun că în momentul ăsta i-ar fi foarte greu. Poate că acum sunt toți prinși în discuții. Să ne amintim că sunt foarte entuziasmați de treaba asta.

— Care-i al treilea lucru?

— Încearcă să ne comunice ceva.

— Ce anume?

— Ceva s-a schimbat. A apărut un factor nou. Ca și cum ar spune că este, dar de fapt nu este. De exemplu, că mesagerul e aici, în Hamburg, dar întâlnirea are loc altundeva. Poate că tipul le-a spus că trebuie să ia trenul până la Bremen. Sau Berlin. S-ar putea să se întâlnească în tren. Ar fi o mutare inteligentă. Se pot întâlni ca din întâmplare și pot sta de vorbă un minut. Sau ar putea fi vorba de cu totul altceva.

— Avem patruzeci și opt de ore ca să aflăm, a spus Sinclair.

— Dacă urmează același program, a zis Neagley. Ceea ce nu-i obligatoriu. E o loterie. Călătoria ar putea fi întârziată. Îmi

imaginez că-și fac legături peste tot. Și în țările din lumea a treia. Așa că bănuiesc că și-au luat o rezervă de timp. Dacă avioanele zboară conform orarului obișnuit, atunci or să mai aștepte două zile. Dar dacă avioanele întârzie, atunci întâlnirile vor avea loc mai mult sau mai puțin imediat. Sau undeva între cele două limite. Asta ar fi evaluarea mea.

— Clădirea cu apartamentul trebuie supravegheată, a spus Bishop.

— Nu se poate, a zis Sinclair. Nu putem expune casa conspirativă.

— Dacă n-o facem, suntem orbi. Ratăm o șansă de aur să-l prindem pe individ.

Reacher s-a uitat la Bishop. Un aliat neașteptat.

— Trebuie să avem în vedere ce se va întâmpla în viitor, a spus Sinclair.

— Aia o să fie atunci, iar asta e acum.

— Nu se poate, a spus din nou Sinclair.

— Deja o facem, a zis Reacher.

— Ce?

— Griezman, șeful detectivilor, a acceptat să păstreze clădirea sub supraveghere. Ofițeri în civil, postați în mașini. Sunt foarte buni. I-am văzut la lucru. Sau, mai exact, nu i-am văzut.

Sinclair s-a făcut palidă. De furie, mai ales, și-a zis Reacher.

— Începând de când? a-ntrebat ea.

— Poate din după-amiaza asta, a spus el. Depinde de cum reușește să-i organizeze.

— De ce o face?

— Pentru că l-am rugat eu.

— Ce-i oferi în schimb?

— Analiza de amprentă.

— Domnule maior, trebuie să discut ceva cu tine, a spus Sinclair.

— Păi deja discuți cu mine, a replicat Reacher.

— Între patru ochi.

— Mergeți în camera mea, a spus Neagley. N-o să vă auzim de aici.

A aruncat cheia de la cameră, cu o mișcare arcuită a mâinii, iar Sinclair a prins-o fără probleme.

— Vino după mine, a spus Sinclair.

Reacher a urmat-o pe coridor, până în camera lui Neagley.

Sinclair a intrat și s-a dus până la fereastră, după care s-a întors, în contralumină.

Mai înaltă decât media, dar suficient de suplă.

Rochia neagră, perlele, ciorapii din nailon, pantofii.

Fața și părul, aranjat în grabă.

Arăta bine.

— Ai încălcat un ordin, a spus ea.

— Nu-mi amintesc de niciun ordin, a zis Reacher. Nu-mi amintesc prea multe de după momentul în care consilierul pe probleme de securitate națională ne-a spus că vom primi tot ce vom avea nevoie. Și avem nevoie de asta. Am putea economisi un an. Fără asta, nu e decât o vânătoare obișnuită de oameni. Pentru un tip care deja e dispărut de patru luni, cu un pașaport străin nou-nouț. În loc de asta, am putea avea un tânăr saudit cu tricou roz și pantofi cu cioc care să ne ducă direct la el. Aici și acum. Cum să nu accepți așa un târg? Viitorul nu înseamnă nimic dacă nu mai apucăm să-l trăim.

— Deci, ai încălcat legea, dar numai pentru că ai crezut că ai un motiv întemeiat. Tu și toți ceilalți. Sunt o mulțime de motive întemeiate. Prea multe chiar. Și tocmai de-aceea avem o structură specială, ca să decidă între ele, atunci când intră în contradicție unele cu altele. Structura aceea se numește Consiliul de Securitate Națională. Cântărim lucrurile și evaluăm prioritățile. Tocmai ai aruncat pe fereastră o muncă grea de un an, domnule maior. Ar trebui să demisionezi. Înainte să apară raportul de după încheierea misiunii. În felul ăsta, o să ai o poziție mai bună de negociere.

— Am înțeles, a spus Reacher. Am să demisionez, dacă lucrurile ies rău.

— De asemenea, ai distrus patruzeci de ani de precedent juridic care stabilește care baze de date sunt secrete și care nu. Numai asta te poate aduce în fața curții marțiale. E un delict federal.

— În regulă, a spus Reacher. Dacă iese rău, am să-mi recunosc vinovăția.

— Ești vinovat indiferent de cum ies lucrurile în final.

— Nu merge așa. Dacă ies bine, primesc Legiunea de Merit.

— Ce-i asta, o glumă?

— Nu, a spus Reacher, e ca la ruletă. Și până acum câștig. Mesagerul s-a întors la Hamburg. Asta era o șansă de una la

zece în cel mai bun caz. Dar tocmai s-a confirmat. Ar trebui să mergem pe urmele acestei informații și să câștigăm în continuare. Griezman e un tip OK. N-o să dea în vileag casa conspirativă. Băieții dinăuntru sunt prea plini de ei. Nu sunt atenți deloc. Au un coleg de cameră care dă telefoane pe ascuns și compune mesaje secrete ca să le lase în ascunzători, iese în parc fără niciun motiv și ăia n-au observat nimic din toate astea. De ce-ar observa o mașină parcată la o sută de metri distanță?

Sinclair a făcut un gest cu mâna menit să-i sugereze că-i scăpa esențialul, apoi a spus:

— Chestiunea cu amprenta e gravă. Juridic și politic. Nimeni n-o poate face să dispară.

— Aș putea să spun că mi-am formulat promisiunea cu mare grijă. Am spus că voi analiza amprenta. Atât. N-am afirmat c-o să-i spun rezultatul. O înșelăciune, desigur, dar la naiba, așa se joacă în ligile profesioniste. Aș putea să spun că pentru oameni ca mine jocul e mereu același. Spargem ouăle, facem omleta și, dacă iese bună la gust, totul se iartă.

— Și dacă nu se iartă?

— Sunt mereu deschis la experiențe noi.

Niciun răspuns din partea lui Sinclair.

— Dacă iese rău, a continuat Reacher, mă raportezi. O să prezinți dovezile în fața curții marțiale. Înțeleg asta. Și o să le prezinți în mod voluntar. Înțeleg și asta. Ești comandantul nostru, dar nu ne aprobi comportamentul. Jocul ăsta nu mi-e străin. Fără resentimente.

— Și dacă iese bine?

— O să mă raportezi și nu va fi niciun proces. Tu vei avea la dosar o scrisoare de recomandare entuziastă, iar eu voi primi încă o medalie.

— Și care variantă o să fie?

— Răspuns sincer?

— Întotdeauna.

— Cazul e deja rezolvat. Semnat și parafat. Vorbim de un soldat care a dezertat. Eu și el suntem în același oraș. Succes garantat.

— Întotdeauna ești așa sigur pe tine?

— Așa eram odinioară.

— Și acum cum ești?

— Și mai sigur.

— Te culci cu sergentul tău?

— Nu, nici vorbă. Ar fi totalmente nepotrivit. Și, în general, privit cu reproș. Și ea ar fi de aceeași părere.

— E înnebunită după tine.

— Ne înțelegem bine, ca prieteni și colegi.

Sinclair n-a spus nimic drept răspuns.

S-a auzit o bătaie în ușă. Era chiar Neagley, și-a zis Reacher, la țanc, ca să verifice dacă Sinclair îi făcuse de petrecanie. Sau Bishop, ca să verifice dacă nu cumva Reacher îi făcuse felul lui Sinclair. A deschis ușa, dându-se într-o parte, în afara liniei de tragere.

Rodul unei experiențe îndelungate.

Dar nu era nici Neagley, nici Bishop.

Era un tânăr american, purtând un costum luat de-a gata de la magazin și o cravată Brooks Brothers. Adusese o pungă din cauciuc cu fermoar. Părea să conțină un teanc de vreo două degete de hârtii. Cam așa era de gros. Cam așa era de rigid.

— Pentru doctor Sinclair, a spus individul. De la consulat. Documentul pe care l-a solicitat.

Rapiditate maximă.

Nu încăpea niciun fel de glumă.

Reacher a luat punga și i-a dat-o lui Sinclair. Tipul în costum s-a răsucit și a coborât scările. Reacher și Sinclair s-au întors în camera ei, unde ceilalți îi așteptau.

Sinclair a deschis punga și Reacher a simțit mirosul hârtiei încinse, abia scoase din imprimantă. Bănuia că apelurile telefonice se succedaseră în rafală, apoi o transmisie digitală de mare viteză venise de undeva, ori de la Comandamentul de Personal din țară, ori poate de la Stuttgart, direct la consulatul din Hamburg. Acolo un aparat de mare viteză lucrase cât putuse de repede și unde tânărul atașat cu cravată Brooks Brothers la gât prinsese paginile din zbor, le făcuse teanc, le pusese în punga cu fermoar și luase un taxi. Consiliul de Securitate Națională. Chiar mai rapid decât biroul de presă al armatei.

Paginile erau copii alb-negru clare ale unui dosar de personal militar întocmit pentru fruntașul Horace Wiley, care avea treizeci și cinci de ani, de fel din Sugar Land, Texas. Se apropia de finalul primului său termen de trei ani. La recrutare, avusese treizeci și doi de ani. Avea un metru șaptezeci și trei înălțime și

constituție ușoară. Ca un alergător de cursă lungă.

Avea poza pe pagina a doua. Era prinsă cu o agrafă în colțul din dreapta sus. Nu o poză de pașaport, ca pe vremuri, ci o imagine mai mare. Cam șapte pe cinci centimetri.

Procesul de fotocopiere șterse accentele, ca un neon lichid, iar umbrele erau parcă date cu funingine. Agrafa în sine părea că face parte din fotografie.

Era același individ.

Imperfecțiunile copierii confereau imaginii aspectul unei schițe realizate în tușe de cărbune. La fel ca schița făcută cu creionul. Aceeași schiță. Același individ. Nicio îndoială. Fără dubii. Fruntea, pometii, ochii adânciți. Nasul, ca o lamă de cuțit. Cuta de pe obraz, exact paralelă. Maxilarul rigid, ca și cum ar fi ținut dinții încleștați. Gura, ca o rană subțire, complet lipsită de expresie.

Doar părul era diferit. Fotografia era veche de trei ani. La înrolare, Horace Wiley avea o freză scurtă obișnuită, de băiat de la țară. Exact cum trebuie, din perspectiva Regulamentului Armatei 670-3-2. Tunsoarea extremă, excentrică și la modă venise mai târziu.

— O să-i arătăm fotografia domnului Klopp, a spus Sinclair. Dar nu-ncape nicio îndoială. Felicitări, maior Reacher! Și sergent Neagley. Ați făcut o treabă excelentă. Ați început cu două sute de mii de profiluri.

— Doar pentru că a făcut cineva o însemnare tâmpită despre o convorbire telefonică tâmpită, care a supraviețuit trecerii prin șapte niveluri birocratice până să ajungă la guvernul Statelor Unite. Întotdeauna încercăm să reducem birocrația. Poate c-ar trebui să regândim asta.

— Și acum?

— Acum așteptăm. Ca un tânăr saudit cu tricou roz și pantofi cu cioc să iasă din bârlog la o plimbare.

Capitolul 20

Sugar Land era denumirea pe care Wiley voia s-o dea noului său ranch. Sau Su garland, într-un cuvânt. Nu c-ar fi dorit să cultive trestie-de-zahăr. Era țara vitelor. Intenționa să aibă cea mai mare cireadă din lume. Și cea mai bună. Dar, mai întâi, avea nevoie de un nume pe poarta fermei. O poartă din fier forjat. Poate avea s-o lase roșie, vopsită doar cu grund. Sugar Land ar da bine. Scris doar cu majuscule. Sau într-un singur cuvânt, Sugarland. Și ar fi ca un omagiu personal. Adus unei ambiții vechi. Cândva, demult, încercase să se împlinească în Sugar Land. Dar era un oraș vechi și dur. Acum urma să cumpere o suprafață de patruzeci de ori mai mare decât aria ocupată de toată municipalitatea.

Totul era bine.

Era ca o cădere în gol. La început, i se împotrivise, apoi se lăsase în voia ei. După care începuse să cadă și mai repede. În jurul lui, totul se accelerase. Acesta fiind și motivul pentru care fusese gata mult prea devreme. Gata pentru întâlnire. Simțea că trebuie să fie pregătit. Mai ales acum. Jocul final avea să se desfășoare rapid. Întotdeauna așa se întâmpla.

*

În prezența lui Sinclair, Reacher l-a sunat pe Griezman de la telefonul din cameră, pe difuzor, și i-a transmis numele lui Wiley, ca să-l atașeze fetei, după care i-a spus că, din câte știau ei, mesagerul sosise deja. Apoi reconfirmase toate protocoalele, despre cum să anunțe dacă se-ntâmpla ceva și, mai presus de toate, despre faptul că oamenii lui trebuiau să fie prudenți în preajma acelui apartament. Dar nu într-atât de prudenți, încât să le scape ceva. O treabă dificilă, dar Griezman părea stăpân pe situație. A acceptat toate punctele. Limbajul lui era convingător. Reacher a văzut cum Sinclair se relaxează puțin. Apoi s-a uitat direct în ochii lui, cu o expresie derutantă. Reacher nu era sigur de ce. Oarecum aprobatoare, pentru că planul lor nebunesc avea șanse să dea roade până la urmă, oarecum dezaprobatoare, pentru că acum o făcuse complicele lui.

Apoi Bishop a plecat la consulat, iar Reacher și Neagley au lăsat-o pe Sinclair la ea și s-au oprit în camera lui, ca să citească dosarul lui Wiley din scoarță-n scoarță. Prima lor întrebare era de ce individul așteptase până la treizeci și doi de ani ca să intre

în armată. Un comportament anormal, din capul locului. Dar nu era nicio însemnare de la cei care-l recrutaseră. Nimic care să explice acest lucru. Neagley l-a sunat pe Landry, omul lui Waterman, în McLean, și i-a sugerat să înceapă imediat verificarea trecutului bărbatului. Pe o perioadă de treizeci și doi de ani, din ziua în care se născuse individul până în ziua în care-mbrăcase uniforma verde. Trebuia să existe un motiv.

Și, bătrân sau nu, progresul lui Wiley din prima perioadă părea obișnuit. Terminase fără complicații instrucția de bază, semn că avea ceva aptitudini și era într-o bună formă fizică. Fusese promovat la gradul de caporal, de unde reieșea că avea puls și încă era în armată. A fost trimis apoi la Fort Sill, la școala de artilerie, pentru evaluare. După care, a fost antrenat și detașat în Germania cu o companie de apărare antiaeriană.

— Pot să-mi imaginez povestea lui, a spus Neagley.

Reacher a dat din cap aprobator, pentru că și el putea. Însemnările neutre din dosar erau mai mult decât niște simple semne pe hârtie. Erau ca o tabelă de scor la baseball. Cineva putea să extragă de aici o întreagă poveste. Mai întâi s-a întâmplat asta, apoi aia. Școala de artilerie fusese elementul central. Nu era pentru tâmpiți. Wiley era clar un soldat acceptabil. Probabil printre cei mai buni din clasa lui după instrucția de bază. Nu avea stofă pentru școala de elită. Dar comandantul lui poate că întrezărise o aptitudine. Sau îi inventase una. Unii comandanți își sfătuiau oamenii în baza unor vechi superstiții. Stângacii nu pot fi lunetiști. Persoanele scunde și vânoase trebuie să se facă artileriști. Și așa mai departe. Dar, indiferent cum, metoda funcționase. Wiley își găsise locul. Nu era simplu. Chaparral era o mașinărie ciudată. Trebuia oprită din mers și, mai mult sau mai puțin, reconstruită înainte de a putea trage din nou cu ea. Apoi, pregătită din nou de drum, condusă și oprită din nou pentru a fi reconstruită. Echipajele acestora semănau cu cele de la opririle de realimentare ale mașinilor de Formula 1. Cu mișcări complicate, ca de balet, cronometrate la zecime de secundă. Un avion inamic putea să se apropie foarte mult într-o zecime de secundă. Era muncă de echipă la cel mai înalt nivel. Aproape de gimnastică. Iar Wiley își câștigase locul. Poate că-i fusese cu adevărat de folos faptul că era scund și vânos. Omul era un soldat competent. Nu încăpea îndoială în privința asta. Dar intrase pe un drum înfundat. După trei ani

rămăsese tot fruntaș. Diviziile blindate nu mai făceau angajări. Linia frontului era ceva de domeniul trecutului.

Fusese asta o surpriză pentru el?

— Polițiștii militari care au anchetat dispariția lui nemotivată au vorbit cu camarazii lui din urmă cu patru luni? a-ntrebat Reacher.

Neagley a confirmat cu o mișcare din cap și a spus:

— Am cerut deja transcrierile discuțiilor.

— Ce vinde omul ăsta?

Neagley nu i-a răspuns. În schimb, a zis:

— Cât de furioasă a fost Sinclair?

— Mai puțin furioasă decât ar fi avut motive să fie, a zis Reacher. Am deconspirat casa conspirativă.

— Cum așa? Griezman n-o să te lase de izbeliște.

— Asta i-am spus și eu. Dar nu s-a lăsat convinsă. Pe urmă am înțeles. Casa conspirativă a fost deconspirată de îndată ce Griezman a auzit despre ea. Simplu ca bună ziua. Nu mai este secretul nostru. Asta voia ea să spună. Și îi dau dreptate. Mai devreme sau mai târziu, Griezman va transmite vestea serviciului lui de informații. Ăsta e modul lui de operare și, oricum, e obligat s-o facă. Așa că, după asta, nemții vor dori și ei să se-nfrupte din cașcaval. Doar e terenul lor. Iar asta înseamnă prea multe guri. În scurt timp, vehiculele de supraveghere vor face parcări duble lângă trotuarul de lângă casă. Greșeala îmi aparține.

— În afară de cazul în care-l prindem pe individ.

— Așa i-am spus și eu. Dar asta nu-i rezolvă problema ei. Indiferent dacă avem sau nu succes, nemții vor ști mereu despre acea casă conspirativă.

— Oricum le-am fi spus. Mai devreme sau mai târziu. Anul viitor sau poate după încă un an. Nebunia asta o să devină internațională, crede-mă. O să ajungem să cooperăm cu toții de-or să ne sară capacele. Tu ai intrat mai devreme în horă, atâta tot.

— A spus că treaba cu amprenta e mai gravă. E delict federal.

— Același lucru. Dacă-l prindem pe individ.

— Sau dacă-l trag pe sfoară pe Griezman. Dacă-i fur munca și nu-i dau nimic în schimb.

— Ți-a cerut ea să faci asta?

— Chiar eu am sugerat. De fapt, lui i-am spus că o să-i

analizez amprenta. Atâta tot. De ce crezi că am ales fix acele cuvinte?

— Le-ai ales subconștient, ca să-ți lași spațiu de manevră.

— Asta nu mă face să mă simt bine.

— Te-ai simți mai bine dac-ai ajunge la pușcărie?

— Avem un polițist de la omucideri cu o amprentă. Eu ce-ar trebui să fac?

— Ce te gândeai să faci?

— Cred că mă gândeam să-i spun rezultatul, dacă era negativ, iar dacă era pozitiv, aș fi tras de timp. Mă gândeam c-am să pot rezolva situația direct. În felul ăsta, toată lumea câștigă, iar eu nu încalc legea. De care sunt mulțumit, fiindcă-mi place să controlez dacă, bunăoară, concetățenii noștri ajung sau nu să fie judecați în alte țări. Așa că am făcut două erori distincte de judecată.

— De ce?

— Prețul, a spus Reacher. O sută de milioane de dolari. Îi tot văd în mintea mea. Sunt o mulțime de bani. Reprezintă o prioritate, fără doar și poate. Dar i-am lăsat să capete o importanță nejustificată. Nu mă mai pot gândi la altceva.

— Evident.

— Cum adică?

— De ce crezi că Sinclair a fost mai puțin furioasă decât ar fi putut să fie?

— Poate că, în sinea ei, e de acord cu mine.

— Nu, a spus Neagley. Te place.

— Ai impresia că suntem elevi de liceu?

— Mai mult sau mai puțin.

— OK, a spus Reacher.

— Crede-mă, a zis Neagley. Ea era acolo, tu erai aici. Acum e și ea aici. Nu e fizică atomică. O șansă mică e mai bună decât nimic, oricare ar fi ținta. E o femeie singură, care locuiește într-o casă mare și pustie pe o stradă din suburbii.

— Știi tu asta?

— Bănuiesc.

— Nu cred deloc că-i place de mine, a spus Reacher.

— Ție-ți place de ea?

— Ești cumva maică-mea?

— Ar fi trebuit s-o asculți mai bine.

— Pe cine?

— Pe mama ta. Era franțuzoaică. Femeile alea știau cum să se facă plăcute.

— Despre ce anume exact vorbim aici?

Dar Neagley nu i-a răspuns la întrebare, pentru că a sunat telefonul din cameră. Era Griezman. Reacher a pus telefonul pe difuzor. Griezman l-a anunțat că oamenii lui erau pe poziții și că, din acel moment, supravegherea putea fi considerată oficial activă. Holul blocului deservea șase apartamente, câte unul de o parte și de alta a palierelor de la primul, al doilea și al treilea etaj. Din evidențe reieșea că acolo își aveau reședința două familii de diplomați – una din Turcia și cealaltă din Italia – plus trei familii germane, toate prospere și încadrate temeinic în clasa mijlocie. În spate, clădirea avea o intrare de serviciu, supravegheată de o mașină suplimentară, pentru orice eventualitate, dar probabil că nu avea să fie folosită ca acces pietonal. Nu era un obicei local, lucru pe care spionii îl cunoșteau cu siguranță. Probabil că se străduiau să nu facă notă discordantă.

— Îți mulțumesc, a spus Reacher. Te-ai descurcat minunat.

— Cât timp crezi c-o să ai nevoie de noi? a-ntrebat Griezman.

— Patruzeci și opt de ore sau mai puțin.

— Vreo noutate cu amprenta?

Reacher a șovăit, apoi a spus:

— Încă nu.

— De ce durează atât de mult? a-ntrebat Griezman.

— O să primim rezultatul curând.

— Știu, a spus Griezman. Am încredere în tine.

Capitolul 21

În clădirea Educational Solutions din McLean, Virginia, era cu șase ore mai devreme, încă dimineață, iar Waterman și Landry lucrau împreună la verificarea trecutului. Aveau numărul de serviciu al lui Wiley, care în vremurile moderne coincidea cu numărul de la Asigurările Sociale. Cu el puteau descuia o mulțime de uși ale bazelor de date. Mai întâi de toate și cele mai evidente erau cele patru arestări în calitate de suspect din anii ’80, în Sugar Land, Texas, la sud-vest de Houston. Era clar că niciuna dintre arestări nu dusese la o condamnare. Un om care e arestat o dată nu mai stă prin preajmă ca să mai fie arestat de încă trei ori. Dar, cum nu iese fum fără foc, Landry a cercetat detaliile. Toate patru arestările fuseseră pentru vânzare de bunuri furate. Așa se presupunea. Toate cazurile eșuaseră din lipsă de probe. Procurorii refuzaseră să-i intenteze proces. Martorii făcuseră depoziții vagi. Probabil fuseseră de bună-credință. Nu existau dovezi de amenințări sau pătrunderi prin efracție. Wiley avusese noroc. Sau știuse să fie subtil. După ultima arestare, timp de cinci ani cazierul lui rămăsese curat. Apoi se înrolase în armată.

— Trebuie s-o anunțăm pe Sinclair, a opinat Landry. Avem confirmarea. Omul ăsta fură lucruri și le vinde. Așa lucrează el.

— Doar că Reacher susține că acolo n-au nimic care să valoreze o sută de milioane de dolari, a spus Waterman.

— Trebuie să aibă.

— Dar nu pot fi furate de un singur ins. Nu sunt portabile. Și nici nu pot fi folosite de oameni care trăiesc în peșteri.

— Informații, atunci.

— La care să aibă acces un soldat amărât?

— Atunci, s-a înrolat în armată din patriotism?

— Poate că un judecător l-a sfătuit să plece din oraș și să-și servească patria. Ca o alternativă.

— La ce?

— La a cincea confruntare cu procurorii. Poate că Wiley și-a dat seama că norocul nu ține o veșnicie.

— Nu apare nimic în cazier în urmă cu trei ani, a spus Landry.

— Nici n-avea cum. Sugestia a primit-o într-o discuție privată. Așa s-a întâmplat dintotdeauna.

— Dar suntem în anii ’90.

— Poate că nu și în Sugar Land.

— Omul s-a întâlnit cu sauditul. Acum se întâlnește iar. Trebuie să existe un motiv.

Neagley a plecat, iar Reacher a rămas în camera lui singur, pentru că acolo avea să sune Griezman mai întâi. Nicio îndoială în privința asta. Pur și simplu din curtoazie. Erau niște simpli detectivi, sperând să obțină favoruri unul de la celălalt. Sinclair avea să fie următoarea sunată. Dar telefonul n-a sunat. Reacher simțea mâncărimi pe ceafă, ca după fiecare tunsoare nouă. Și-a scos tricoul cel nou și l-a scuturat. Apoi s-a dezbrăcat de tot și a mai făcut un duș, cu ușa deschisă, ținându-și o ureche în afara șuvoiului de apă. Telefonul n-a sunat. S-a șters cu prosopul, s-a îmbrăcat la loc și s-a uitat pe fereastră. Pe urmă s-a așezat în fotoliul din catifea verde. Telefonul tot n-a sunat.

O bătaie în ușă.

Sinclair.

Mai înaltă decât media, dar suficient de suplă.

Rochia, perlele, ciorapii din nailon, pantofii.

Fața și părul.

— Probabil că ăsta-i locul cel mai bun pentru așteptat, a spus ea. Cred că Griezman pe tine o să te sune primul.

Nici proastă nu era.

— Ar trebui să-mi cer scuze, a zis Reacher. Am făcut două erori de judecată. Nu voiam să dau dovadă de lipsă de respect.

— Pot să intru? a spus ea.

— Desigur.

S-a dat la o parte și Sinclair a intrat pe lângă el. I-a simțit mirosul parfumului. Ea s-a uitat la telefon, apoi s-a așezat în același fotoliu din care el tocmai se ridicase.

— Nu m-am simțit deranjată, a spus ea. Te-am angajat să rezolvi niște probleme. N-are niciun sens să regretăm acum după ce-am încheiat înțelegerea. În ultimă instanță, sunt îngrijorată pentru tine.

— De ce?

— Ai avut dreptate. Ți-am cerut să faci niște lucruri și, dacă totul iese bine, vom fi lăudați cu toții, dar dacă iese rău, rămâi singur. Trebuie să fie stresant. Ca treaba aia pe care ai făcut-o de curând în Bosnia. N-are cum să fie ceva plăcut.

— De fapt, a fost, a spus Reacher.

— Strict vorbind, a fost o dublă omucidere.

— Primul ins era comandantul unei armate etnice de pripas. Al doilea, era adjunctul lui. Ca să dea un exemplu, l-au arestat pe un jucător de fotbal celebru din cealaltă comunitate. Vedeta echipei locale. L-au legat cu cătușele de un calorifer și i-au sfărâmat picioarele cu un baros. Au insistat îndeosebi pe genunchi și pe glezne. L-au lăsat acolo o oră ca să-și contemple viitorul. Pe urmă au cărat în cameră două saltele. Le-au adus pe soția și pe fiica amărâtului ăla. Un întreg batalion s-a aliniat la ușa încăperii. Le-au violat pe amândouă până au murit, în fața ochilor lui. A tot dat cu capul de calorifer, încercând să-și ia zilele, dar n-a reușit. Soția lui a rezistat aproape douăzeci și patru de ore. Fiica lui a murit după șase ore. Avea opt ani. Mi-a luat două săptămâni să obțin confirmarea faptelor. Am văzut saltelele. Așa că, una peste alta, m-am simțit bine când am apăsat pe trăgaci. Ca unul care-și scoate gunoiul la trotuar. N-o fi prea distractiv în sine, dar după aia ai un garaj curat și ordonat. Ceea ce te face să te simți bine. Asta-i sigur.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Că există astfel de lucruri în lumea asta.

— Obișnuiește-te, a spus Reacher. Lucrurile se vor înrăutăți.

— Am un mesaj de la Waterman. Wiley a fost arestat de patru ori pentru că vindea lucruri furate. Nu s-a concretizat nimic. Dar știi cum merg lucrurile astea.

— Excelent, a spus Reacher. Iar acum face parte din armată.

— Unde tot felul de lucruri se întorc cu toptanul în depozite, pentru că linia frontului a dispărut dintr-odată. Și unde, în consecință, securitatea nu mai e ce era cândva. Poate că vechile obiceiuri nu dispar așa ușor.

— Dar ce anume? Ce fură și ce vinde?

Sinclair nu a răspuns.

Telefonul n-a sunat.

S-a auzit o bătaie la ușă.

Un băiat de serviciu.

Sau, mai exact, o fată de serviciu. Cu o uniformă curată și o pălăriuță pe cap. Din holul central, un pachet. Un plic alb simplu. Mare. Fără niciun însemn. Arăta că ar conține un top de hârtie gros cam de un deget. Cam așa era de gros. Cam așa era de rigid.

— Pentru dumneavoastră, domnule, a spus fata.

— De la cine? a-ntrebat Reacher.

— Domnul nu a dorit să-și dea numele.

— Cum arăta?

— Nu l-am văzut bine. Ca un american normal, cred. Nimic ieșit din comun.

Unul dintre băieții lui Orozco, și-a spus Reacher. Nu Orozco în persoană. Prea bătător la ochi. Poate sergentul lui. Tipul care conducea mașina, prima oară când se-ntâlniseră.

Posibilitatea de a nega.

— Mulțumesc, a spus, luând pachetul.

Fata s-a-ntors și a coborât scările. Reacher a desfăcut plicul și a aruncat o privire în interior. Sinclair stătea lângă el. Îi simțea mirosul parfumului. A răsfirat teancul de hârtii cu degetul. A văzut primele rânduri de pe fiecare pagină. Toate îi erau familiare. Era o copie a dosarului de personal al lui Wiley. Același în toate privințele, doar că de data asta copiile fuseseră făcute cu tonerul pe terminate. Printul era șters.

Horace Wiley, un personaj din ce în ce mai șters.

— Cine l-a trimis? a-ntrebat Sinclair.

— Orozco, a spus Reacher. Nimeni altcineva nu știe că sunt aici.

— De ce ți-a trimis o a doua copie?

— Tu ai comandat-o pe-a ta prin Comandamentul Reunit?

— Da.

— Poate că Orozco o fi auzit cumva de asta. S-o fi gândit că e o chestie importantă. Un nivel ridicat de panică din pricina unui simplu fruntaș se poate să-i fi atras atenția. Ai pus să fie trimis la Hamburg. Poate că încearcă să mă avertizeze din timp. Sau să-mi ofere un avantaj. Știind că și eu sunt în Hamburg. Dar fără să știe că deja am văzut dosarul.

— Informația nu s-a scurs de la Comandamentul Reunit.

— Atunci, poate de la Stuttgart. Sau de la Comandamentul de Personal. Orozco are prieteni peste tot. E un tip foarte popular. Are o dispoziție senină.

A lăsat plicul să cadă pe pat. Sinclair era tot lângă el. Foarte aproape. Îi simțea parfumul. Rochia, perlele, pantofii. Fața și părul.

Telefonul n-a sunat.

— Mă simt agitată când aștept ceva, a spus ea.

Reacher nu a zis nimic.

— Nu mă pot relaxa.

El nu a spus nimic.

— Tu te agiți?

„Da”, a zis el în gând. „Sunt agitat în clipa asta.”

— Nu, a spus. Nu ajută la nimic.

— Te-ai tuns.

— Acolo mi-a venit ideea despre Wiley. Frizerul avea o fotografie.

— Frizerul a lucrat foarte bine.

— Sper și eu. Mi-a luat cinci dolari.

— E puțin.

— Crezi?

— Să vezi cât costă unde mă duc eu în Washington.

— Cred că la tine e mai complicat, a spus Reacher.

Ea nu a spus nimic. Doar se uita la el.

— Îmi dai voie? a zis el.

Sinclair nu i-a răspuns. Reacher a ridicat mâna și i-a dat la o parte șuvițele de pe frunte, apoi și-a îngropat degetele în părul ei, trecându-le prin el, simțindu-l când aspru, când moale, după cum se unduiau buclele. I-a dat o parte din păr pe după ureche, lăsând restul șuvițelor să atârne liber.

Arăta bine.

Și-a retras mâna și a spus:

— Așa-l piepteni, nu?

— Acum fă la fel și în partea cealaltă, l-a îndemnat ea.

Reacher a folosit la fel cealaltă mână, abia atingându-i fruntea, îngropându-și degetele adânc, trecându-le prin păr. De data asta, mâna lui a rămas la capătul traseului, prinzându-i ceafa. Care era suplă. Și caldă. Ea și-a pus palma pe pieptul lui. La început, Reacher a crezut că era un avertisment. Sau o interdicție. Un semnal de oprire. Care s-a transformat în explorare. Ea și-a mișcat palma în stânga și în dreapta, în sus și în jos, după care a dus-o pe ceafa lui, acolo unde părul tăiat îi dăduse mâncărimi. Ea l-a tras în jos, el a ridicat-o puțin și s-au sărutat, ezitant la început, apoi din ce în ce mai intens. Limba ei era rece și lentă. Își ținea ochii deschiși. Reacher i-a găsit fermoarul de la spatele rochiei. Ca o mică lacrimă metalică. L-a tras în jos, între omoplații ei, trecând de șale, mai jos de talie.

Fără să-și dezlipească buzele de ale lui, Sinclair a spus:

— Crezi că e o idee bună?

— Mie mi se pare destul de bună, a zis el. Până acum.

— Ești sigur?

— Regula mea empirică e că la astfel de întrebări cel mai bine e să răspunzi după. Întotdeauna experiența e mai bună decât supozițiile.

Ea a zâmbit și, cu o mișcare a corpului, a lăsat rochia să-i alunece de pe umeri, strângându-se apoi la picioarele ei. Purta un sutien din dantelă neagră și ciorapi-pantalon negri. Ca și pantofii. I-a prins marginea de jos a tricoului cel nou și, ridicându-se pe vârfuri, i l-a tras peste cap, lăsându-l să cadă în spatele lui. I-a desfăcut centura. El s-a descălțat. Ea a făcut la fel, apoi și-a dat jos ciorapii-pantalon, sub care rămaseră niște chiloței din dantelă neagră. Subțiri și aproape imateriali. I-a desfăcut pantalonii, iar el s-a descotorosit de ei. S-au sărutat din nou și s-au dus împleticindu-se spre pat, ca o creatură cu patru picioare. L-a împins jos, peste plicul de la Orozco. S-a urcat deasupra lui. Reacher a-ntins mâinile și i-a desfăcut sutienul. Ea s-a rostogolit într-o parte și, întinsă pe spate, s-a debarasat de chiloți. Și el a făcut la fel, arcuindu-se într-o direcție, ghemuindu-se în cealaltă. Sinclair s-a urcat din nou deasupra lui și l-a călărit ca o *cowgirl,* cu șoldurile împinse înainte, cu umerii trași înapoi, cu fața în sus și ochii închiși. El a rămas cu ochii deschiși. Avea ce vedea: pielea palidă, cu alunițe și pistrui ici și colo, sâni mici, abdomenul plat și dur, mușchi fermi în coapsele încordate și mișcătoare. Nu-și dăduse jos perlele, care se legănau și se unduiau. Un strat fin de sudoare se așternuse pe golul gâtului. Își ținea brațele depărtate de corp, cu încheieturile mâinilor îndoite și palmele deschise la orizontală, aproape de pat, plutind pe o pernă de aer, ca și cum și-ar fi ținut echilibrul. Și chiar asta făcea. Stătea în echilibru într-un singur punct, dirijându-și toată greutatea prin el, legănându-se înainte și înapoi și ondulându-se într-o parte și-n alta, ca și cum ar fi căutat senzația perfectă, găsind-o, apoi pierzând-o și găsind-o din nou, încercând s-o păstreze, tot așa până la finalul fără suflare. Punct spre care se îndrepta și el. Asta era cât se poate de sigur. Nu se mai putea opri acum. S-a împins în sus cu duritate, săltându-și șoldurile, ridicând-o, desprinzându-i picioarele de pat și făcând-o să-l strângă cu genunchii, împingere și contra-împingere într-un singur moment.

După aceea, el a rămas pe spate și ea s-a cuibărit lângă el.

Reacher îi desena cu degetul modele pe șold.

— Acum, răspunde la întrebări, a zis ea.

— Da, cred că a fost o idee bună și da, sunt sigur de asta.

— Fără probleme legate de comandă și control?

— Păi mi s-a părut că am avut un control destul de bun.

— Vreau să spun că nu trebuia s-o fac. Ești subordonatul meu, practic.

— Subalternul tău, de fapt.

— Cred că da.

— Și îți sunt recunoscător pentru asta.

A desenat un alt model pe șoldul ei.

Cu vârful degetului.

Ea a zis:

— Spune-mi mai multe despre sergentul Neagley. De ce nu e ofițer. Mi se pare extrem de competentă.

— Nu vrea să fie ofițer.

— Și e nebună după tine, dar nu vrea să se culce cu tine.

— Pentru asta există prietenii.

— E în regulă?

— Are haptefobie.

— Care ce-nseamnă?

— Teama de a nu fi atinsă. Armata a obligat-o să meargă la terapie.

— Ce s-a întâmplat cu ea? A fost molestată?

— Ea spune că nu. Că așa s-a născut.

— Mare păcat, a zis Sinclair și s-a lipit și mai mult de el.

— Să știi, a răspuns Reacher.

A desenat un alt model pe șoldul ei.

Cu vârful degetului.

— Ia stai puțin, fir-ar să fie! a spus el deodată.

A căutat sub ea plicul de la Orozco. De data asta, a scos de tot copia dosarului. Lipit pe prima pagină era un plic mai mic. Plicul lui Griezman. Care conținea amprenta. De pe mânerul din mașina prostituatei moarte.

— Nu cred în coincidențe, a spus Sinclair.

Reacher s-a uitat la plic și a frunzărit dosarul. Nicio însemnare, nimic scris de mână. Nimic de la Orozco. Doar banda adezivă. Ferm fixată. Un mesaj.

Categoric, dar care putea fi negat.

— Uneori, suntem nevoiți să credem în coincidențe, a spus

Reacher. Mai ales dacă e una mică. Populațiile nu sunt numeroase. Oameni dispuși să-și trădeze țara pentru bani, inși dispuși să se folosească de o prostituată, indivizi dispuși să ucidă o prostituată. Ca o diagramă Venn. Nu sunt mulți oameni în zona de intersecție a cercurilor. Cred că individul sărbătorea. Târgul era pe jumătate încheiat. Avea perspective financiare. Dar ceva n-a mers cum trebuia. Ceea ce are o parte bună. Într-un fel. Pentru noi, în acest moment. În seara asta și mâine. Acum e o crimă obișnuită. Griezman poate să iasă la scenă deschisă. Poate folosi resurse federale. Poate să trimită desenul fiecărui polițist din țară.

Sinclair a rămas tăcută o clipită, apoi a clătinat din cap și a zis:

— Nu, niciodată nu vom putea să recunoaștem că am analizat amprenta la cererea lui. N-ar crea decât confuzie. Să facem lucrurile pe rând. Îl vrem pe omul ăla pentru suta de milioane de dolari. Asta e pe primul loc. E mai important.

— S-ar putea ca prostituata să nu fie de acord.

— Nu-l putem spânzura de două ori. Și nici să-l lăsăm să fie arestat de nemți. Pentru că-i al nostru. Dar se va face dreptate. De data asta, e un ordin.

— Da, doamnă, a spus Reacher.

A pus dosarul la loc în plic și a recalculat în minte desfășurarea evenimentelor. La cinci străzi distanță, în apartamentul femeii. Wiley fusese acolo în timp ce Reacher lua cina cu Neagley în McLean, Virginia. *Dintre toate cârciumile din toate orașele.* S-a întins din nou pe o parte și a rostogolit-o pe Sinclair pe burtă, punându-și mâna sus, pe spatele coapsei ei.

— Deja? a spus Sinclair.

— Sunt mai tânăr decât tine, a răspuns Reacher.

Telefonul a sunat.

Era Griezman, cu un apel de control. Reacher l-a pus pe difuzor. Griezman l-a-ntrebat despre amprentă. Reacher i-a zis că încă nu avea noutăți. Sinclair s-a uitat într-o parte. Griezman a spus că nu era nimic de raportat de la operațiunile de supraveghere. Până în acel moment, nici urmă de Wiley la bar. În privința casei conspirative, un curier adusese un pachet, pe care nu venise nimeni să-l ia de pe masa din hol. În afară de asta, nimeni nu intrase, nimeni nu ieșise, în afară de o fată ce făcea parte, probabil, fie din familia turcilor, fie din familia

italienilor, care plecase să-și petreacă seara în oraș. Poate la un club de dans. Era puțin trecută de douăzeci de ani, cu părul negru și tenul măsliniu. Foarte frumoasă, a precizat Griezman, potrivit rapoartelor primite de la oamenii săi. Imaginea ei le înseninase ziua. Pentru că nimic altceva nu se-ntâmplase. Cu toate astea, erau ferm angajați în treaba pe care o făceau. Deocamdată, rămâneau pe poziții. Vor fi nevoiți să se împrăștie mai mult seara, când le va fi mai greu să găsească loc de parcare pe străzi, după ce locuitorii din cartier se întorceau de la muncă.

— Ultima oară întâlnirea a avut loc după-amiaza târziu, a spus Sinclair. Adică pe la ora asta.

— la stai așa, fir-ar să fie! a zis Reacher din nou. Cum era veioza din fereastră? Ceva s-a schimbat. Este, dar nu este. Am dat-o în bară. E un mesager, dar nu e același mesager. Nu e un bărbat. E o femeie. Ne-au păcălit. Am ratat întâlnirea. Se-ntâmplă chiar acum.

Capitolul 22

Reacher i-a spus lui Griezman să-și pună imediat toate unitățile în mișcare, în căutarea fetei frumoase, dar Sinclair i-a zis să stea pe loc un moment, adresându-i-se lui Reacher:

— E doar o bănuială de-a ta. Poate fi turcoaică sau italiancă. Și, pe de altă parte, ar folosi oamenii ăștia o femeie?

— Am fost în Israel, a zis Reacher. Oamenii ăștia folosesc femeile tot timpul.

— Joci la noroc.

— Și până acum am câștigat. Uită-te la mine chiar acum, de exemplu.

Sinclair a avut o ezitare și apoi i-a spus lui Griezman:

— Lasă o mașină la casa conspirativă și trimite-le în urmărire pe toate celelalte.

Noul mesager a ieșit din cartier spre sud, apoi a cotit spre vest, ca să ocolească lacul Aussenalster, de la St. Georg la St. Pauli, în drumul spre locul de întâlnire, situat într-un club de pe strada denumită Reeperbahn. Parcursese această rută de multe ori în imaginație, cu detaliile fizice acumulate în multele ore de instruire, imaginile, sunetele și mirosurile fiindu-i descrise de atâtea ori încât, prin comparație, realitatea părea anostă și neînsemnată. Fusese avertizată că Wiley urma să aleagă un loc de întâlnire care va pune într-o situație jenantă o persoană de rit islamic. Mai exact, un bărbat. Căci nu s-ar fi așteptat la o femeie. Avea o răutate înnăscută, dublată de un spirit competitiv. Ar fi ales două din trei: alcool, femei și ură. În această situație, ar fi fost primele două, își făcuse ea socoteala, judecând după ce i se spusese despre strada numită Reeperbahn. Femei și alcool. Dar se va descurca. O luptă grandioasă impunea sacrificii imense. Iar ea provenea din regiunile tribale. Era sigură că văzuse lucruri mai rele.

Reacher l-a sunat pe Griezman și l-a-ntrebat dacă fata frumoasă fusese văzută prin apropierea barului. Răspunsul era că nu. Nici Wiley. Nici urmă de acesta.

— E clar, a spus Reacher, întâlnirea are loc în altă parte. Trimite în patrulare și mașinile de-acolo.

De data asta, Sinclair s-a mulțumit să dea din cap aprobator.

— Dar oamenii ăia n-au văzut-o pe fată, a obiectat Griezman.

— Nu contează, a spus Reacher. Au desenul cu portretul lui Wiley. Unde-l găsim pe unul, îl găsim și pe celălalt.

Noul mesager a luat-o la stânga pe Reeperbahn și toate luminile și zgomotele la care se aștepta au asaltat-o. Lumini intermitente, pâlpâitoare și stridente și zgomote bubuitoare și distorsionante. Nu mai era nimic anost și neînsemnat. De data asta, realitatea îi depășea imaginația. A tras aer în piept și și-a continuat drumul. Știa numele clubului pe care-l căuta. Mă rog, era un fel de-a spune. Știa formele pe care le aveau literele denumirii. Mai știa că are în vitrină poza unei femei dezbrăcate și a unui ciobănesc german. Care era un soi de câine. Înăuntru avea să simtă miros de bere. I se spusese că acolo vor fi lucruri la care ar fi mai bine să nu se uite.

A auzit sirenele unor mașini de poliție, vuind zgomotos în depărtare. A încetinit, dintr-odată nesigură. Multe locuri aveau aceleași litere în denumire. Aceleași forme. Mai ales la ceea ce occidentalii consideră a fi sfârșitul cuvintelor. Ca un sufix, repetat la nesfârșit. Deodată, a înțeles. În toate locurile de acest gen se ajungea coborând niște trepte, încăperile erau sub pământ. Ca niște pivnițe. *Keller.* Parte dintr-un cuvânt. Însemna *pivniță.*

A mers mai departe. A găsit locul unde voia să ajungă. Era luminat în roșu. Avea o ușă îngustă, cu o fereastră îngustă alături, fiind înghesuit între alte două localuri. Un hol, cu un capăt de scară. În fereastră se vedea poza promisă. Expunerea prelungită la soare îi șterse culorile. O femeie dezbrăcată era lungită pe spate și un câine mare stătea deasupra ei, cu posteriorul lăsat peste fața ei. Femeia avea penisul câinelui în gură. Nu era mare scofală. Nu pentru cineva din regiunile tribale. Mesagerul mai văzuse chestii asemănătoare. Băieți peste bărbați, mai ales, la comandă, sau capre, uneori.

A împins ușa și a intrat. A izbit-o un miros chimic puternic. Astringent. Simțise același miros în toaleta aeroportului. Un individ mătăhălos stătea pe un taburet. Bărbații trebuiau să-i plătească, femeile, nu. Era ceea ce se numea taxă de intrare. Fusese instruită. I-a zâmbit sfios matahalei și a-nceput să coboare scările înguste. Jos se vedea o lumină albastră și se auzea o hărmălaie de nedescris. Muzică, rumoare de glasuri, halbele grele din sticlă trântite pe mesele din lemn.

A păşit în încăperea de la subsol. În capătul îndepărtat era o scenă luminată. O femeie dezbrăcată stătea aplecată în faţă şi făcea sex cu un măgar. Animalul era într-un fel de hamac, ca să nu-şi lase greutatea pe spinarea femeii. Camera era plină ochi cu bărbaţi, toţi ridicaţi în picioare şi cu gâturile întinse, ca să vadă mai bine. Urlau şi gemeau în ritm cu mişcările înnebunite ale măgarului. L-a zărit pe Wiley la două treimi din lungimea camerei, în spate, singur la o masă. Îi memorase figura. Avea în faţă un pahar înalt cu lichid auriu. Băuse jumătate din pahar. Bere, a presupus ea.

A rămas nemişcată. Bărbaţii se uitau la ea. Era îmbrăcată în pantaloni negri şi bluza de călătorie, descheiată la doi nasturi. Le-a ignorat privirile şi şi-a făcut loc printre mese. S-a auzit un tropăit de copite când măgarul a terminat actul şi se chinuia să se elibereze din hamac. În jurul ei, bărbaţii aplaudau şi ovaţionau. Femeia dezbrăcată s-a îndreptat şi le-a făcut graţios cu mâna.

În camera lui Reacher au auzit telefonul sunând prin perete, în camera lui Sinclair, de alături. Soneria s-a oprit şi apoi a sunat telefonul din camera lui Reacher. Era Bishop, de la consulat. Şeful staţiei CIA. Voia să discute cu Sinclair. Aceasta a trecut telefonul pe difuzor şi amândoi l-au auzit zicând:

— Iranianul tocmai a sunat. E vorba despre veioza din geam. Mesagerul e o femeie şi în acest moment a ieşit din casă.

— Ne ocupăm deja de asta, a spus Sinclair.

— Dar nu tocmai, a zis Reacher. E o misiune fără speranţă. N-o să meargă. Oamenii lui Griezman au la dispoziţie maximum o oră. Douăsprezece maşini în ditamai oraşul. E mult prea aleatoriu. Sugerăm să trecem imediat la planul B.

— Şi anume? a-ntrebat Bishop.

— Griezman să-şi retragă oamenii la casa conspirativă şi s-o ridice pe femeie la întoarcere. Rapid şi în forţă, de îndată ce sunt siguri. S-ar putea să ne spună unde a fost. Wiley s-ar putea să mai zăbovească acolo, aşa cum a făcut şi ultima oară. Cam treizeci de minute, după spusele lui Klopp. Poate că-şi închipuie că e o măsură de siguranţă pentru el.

— Tipa n-o să ne spună.

— O s-o rugăm frumos să ne spună.

— Dar în felul ăsta îl compromitem pe iranian.

— Poți să-l scoți din casă?
— În seara asta?
— În momentul ăsta. Trebuie să fi făcut repetiții în acest sens.
— Va trebui să vorbesc cu domnul Ratcliffe la NSC.
— Bineînțeles c-o să vorbești, a spus Sinclair. Noi toți am face la fel.
— Avem nevoie de o decizie, a spus Reacher.
— Nu vom obține una într-o jumătate de oră, a zis Sinclair. Dar încă mai avem o mașină la casa conspirativă. O să știm când s-a întors. Așa am avea câteva ore la dispoziție.
— Problema s-ar rezolva doar pe jumătate. Pe Wiley nu-l prindem așa.
— Nu de data asta. Dar trebuie să fi stabilit încă o întâlnire. E o negociere în mai multe etape. S-ar putea să ne spună unde și când.
— Mai bine s-o ridicăm acum. Crede că și-a încheiat misiunea. Își revine după o trăire puternică. I-a scăzut nivelul de adrenalină din corp. Mâine-dimineață o să fie mai curajoasă.
— Am să-l sun pe Ratcliffe, a spus Bishop și a-nchis cu un declic îndepărtat.

Un bărbat i-a atins piciorul și altul fundul, dar noul mesager i-a ignorat pe amândoi și și-a făcut loc prin mulțime. S-a întrebat dacă ei nu cumva credeau că e o angajată a clubului. Comportamentele occidentalilor îi fuseseră explicate. Îl vedea pe Wiley în față, urmărind-o cu o privire francă și interesată. Poate că și el credea că e o angajată.

S-a apropiat de el și s-a aplecat aproape de urechea lui, ca s-o audă în ciuda gălăgiei, și i-a spus, într-o engleză foarte atent exersată:

— Aduc salutări de la prietenii tăi din Est. Altitudinea Aeroportului Regional Sugar Land este de 25 de metri deasupra nivelului mării.
— Ei bine, asta chiar că le întrece pe toate, a zis el.
— Serios? a spus ea, nesigură.
— Au trimis o fată.
— Da, domnule, așa au făcut.
— Și vorbești engleza.
— Da, domnule, vorbesc engleza.

Apoi, brusc, Wiley a zis:

— De ce? De ce au trimis o fată? Răspunsul e nu?

— Nu, domnule, nu acesta e mesajul.

— Atunci, care e?

— Mesajul este: îți acceptăm prețul.

— Mai spune o dată.

— Îți acceptăm prețul.

— Cum, tot?

— Domnule, tot ce mi se permite să știu este că-ți acceptăm prețul.

Wiley a-nchis ochii. *Mai mare decât Rhode Island. Vizibil din spațiul cosmic.* Noii lui prieteni elvețieni vor fi încântați și ei. Era dublu față de cât le spusese inițial. Nu se așteptase nicio clipă să primească prețul întreg. Așa îi vor rămâne bani din belșug. O avere colosală. Va avea un portofoliu. Indivizi îmbrăcați în costume îl vor căuta la telefon.

A deschis ochii și a spus:

— Când?

— Cred că ați convenit o dată de livrare, a spus mesagerul. Prietenii tăi din Est se așteaptă s-o respecți.

— Nicio problemă, a spus Wiley. E bine așa cum am convenit.

— Atunci acesta e răspunsul pe care-l voi duce înapoi.

— Spune-le c-a fost o plăcere să fac afaceri cu ei. Și mai spune-le că le mulțumesc pentru cadoul suplimentar. Apreciez foarte mult asta.

— Domnule, nu am adus nimic cu mine, a spus fata, din nou șovăitoare.

— Te-ai adus pe tine, a zis Wiley. Ești un cadou, nu? Adică, trebuie să te integrezi în program. Din ce alt motiv să fi trimis o fată cu vestea cea bună? Ești cireașa de pe tort. Ca atunci când cumperi o mașină și ți se face cadou o sticlă de whisky.

— Nu-nțeleg.

— Îți place locul ăsta?

Pe scenă, o femeie dezbrăcată stătea întinsă pe o folie de plastic. Trei bărbați urinau pe fața ei.

— Pare a fi foarte popular, a spus mesagerul.

— Am putea să mergem la un hotel.

Fusese instruită, așa că a zis:

— Domnule, aici e vorba de un aranjament de afaceri. Nu poate continua decât dacă ajung acasă în deplină siguranță.

— În regulă, a spus Wiley. Am înțeles. Dar trebuie să-mi dai

ceva, cât de mic. Suntem prieteni. Sărbătorim și noi aici. Eu vă ofer ceva ce n-ați mai avut niciodată. Încă un nasture.

— Ce?

— De la bluză. Uite-acolo. Simbolic. Ca să pecetluim târgul.

Luptele grandioase impun sacrificii imense. Și, până la urmă, era un preț mic, și-a zis ea. În jur era întuneric și nimeni nu se uita. Toți erau atenți la ce se petrecea pe scenă. A desfăcut al treilea nasture. A depărtat marginile bluzei. Wiley s-a uitat și a zâmbit.

— Știam eu c-am să te conving, a spus el.

Fata a plecat prin mulțime, ignorând atingerile, a urcat scările, a trecut de portarul de pe taburet, a ieșit în stradă și, după douăzeci de pași, a făcut semn cu mâna unui taxi. S-a așezat pe bancheta din spate și a spus într-o germană atent exersată:

— La aeroport, vă rog. La plecări internaționale.

Capitolul 23

Într-un alt club, aflat la trei kilometri depărtare, doi bărbați luau cina. Clubul era mic și avea lambriuri din stejar. Era înghesuit, dar avea fețe de masă din olandă. Aici se servea mai mult vin decât bere. Meniul cuprindea cotlete de miel. Unul dintre bărbați era un importator de încălțăminte adusă din Brazilia. Era un tip solid, cam la patruzeci și cinci de ani. Avea părul blond spre cenușiu și fața roșie, care începea, de asemenea, să capete o nuanță cenușie. Îl chema Dremmler. Era îmbrăcat într-un costum cu revere înalte.

Celălalt bărbat avea un aspect similar. În jur de patruzeci și cinci de ani, corpolent, mai degrabă roșu la față decât cenușiu. Era la rândul lui îmbrăcat la costum, cu eticheta unui lanț deloc ieftin de magazine. Îl chema Müller și era polițist.

— Unul dintre membrii noștri este Helmut Klopp, a spus Dremmler. A văzut un arab discutând cu un american și a raportat asta. Ghici ce s-a întâmplat?

— Nimic, probabil, a zis Müller.

— Doi investigatori secreți au venit aici din America. În mare grabă. Șeful detectivilor de la voi îi pupă-n fund.

— Griezman?

— Prin urmare, e evident că lucrurile văzute de Klopp reprezentau o întâlnire foarte importantă. L-au interogat ore în șir. Zice că i-au arătat două sute de fotografii, dar n-a recunoscut niciuna dintre ele. Așa că au făcut un desen, după descrierea lui.

— Asta înseamnă muncă multă.

— Exact, a spus Dremmler. Prin urmare, ceva se-ntâmplă. De mare importanță pentru americani. Unul de-ai lor stă de vorbă cu un arab. Ne-ar plăcea să știm despre ce. Unul cumpără și celălalt vinde? Vrem să verifici dacă Griezman a scris ceva concret pe hârtie.

— De ce? a-ntrebat Müller. De ce să-i ajutăm fie pe Griezman, fie pe americani?

— Ne ajutăm pe noi, a spus Dremmler. Nu pricepi? Putem să intrăm și noi în afacerea asta. Dintr-o parte vor veni bani, iar din cealaltă parte va veni altceva. Am putea trage foloase din oricare dintre ele. Sau din ambele. Chiar și o parte mică din afacere ne-ar putea ajuta să facem o declarație de forță. Ei au cauza lor, noi o avem pe a noastră. Cel mai bun va învinge.

— Plănuim o deturnare?

— Măcar ar trebui s-o avem în vedere.

— În regulă, a spus Müller. Să văd ce-am să găsesc.

Un chelner într-un sacou scurt a venit să le ia farfuriile.

— Încă ceva, a zis Dremmler.

— Da? a făcut Müller.

— Avem patru tineri membri care au fost bătuți în fața unui bar. Au suferit răni grave. Au zis că agresorul a fost un bărbat solid. Un american, care avea opinii pro-ocupație. Era însoțit de-o femeie cu părul negru.

— Și?

— După spusele lui Helmut Klopp, cei doi erau chiar investigatorii secreți din America. Descrierile se potrivesc întocmai.

— Am înțeles.

— Nu pot să las nepedepsit așa ceva. Klopp zice că pe bărbat îl cheamă Reacher și pe femeie Neagley. Aș dori să-i găsesc. Sunt sigur că șeful vostru de detectivi știe unde sunt cazați. Vreau să verifici dacă a scris asta pe undeva.

— În regulă, a spus Müller. Să văd ce găsesc.

La zece seara, ora Hamburgului, Ratcliffe a aprobat planul B. La unsprezece, Reacher a renunțat la el. Mesagerul nu se-ntorsese acasă. Nicio clipă nu avusese asta în plan. Era clar deja. Griezman a spus că putea să ia oricare dintre cele douăzeci și ceva de curse internaționale din ultimele ore. Sau să zboare în țară, până la Berlin, de unde putea să ajungă oriunde în lume. Sau să plece cu mașina la Amsterdam. Sau să ia trenul până la Paris. Ori să se ducă la o altă casă conspirativă din oraș, ceea ce era, în sine, un nou coșmar.

Reacher și Sinclair se aflau în camera lui Sinclair, după ce făcuseră duș și se îmbrăcaseră cu mult timp în urmă. Neagley se-ntorsese. Au pus-o rapid la curent cu întreaga încurcătură nefericită. Indiciile ratate, supozițiile greșite, conexiunile făcute prea târziu. Ceea ce a declanșat, inevitabil, o controversă privind pașii următori. Sinclair a spus:

— Wiley are dreptul la un proces accelerat în baza celui de-Al Șaselea Amendament. De care nu va beneficia pentru că-l vom bloca timp de câțiva ani din cauza celeilalte învinuiri. Și nu-i putem lăsa pe nemți să-l aresteze mai întâi, pentru că s-ar

putea să nu-l mai căpătăm niciodată înapoi.

— Am putea negocia asta în prealabil, a spus Neagley.

— Nu ne putem plasa într-o poziție din care să fim nevoiți să le cerem germanilor permisiunea să ne desfășurăm planul de securitate națională așa cum dorim.

— Am renunțat la tot felul de capabilități. Ceasul a-nceput să bată deja. Din ce în ce mai tare.

— Reacher? a zis Sinclair.

— Cred că șansele sunt cincizeci-cincizeci, a spus el. O căutare fizică în tot orașul ar fi o pierdere de timp. Chiar dacă ar putea să vizualizeze o mie de chipuri pe zi, ar dura aproape cinci ani ca să treacă în revistă toată populația. Dar evidențele lor s-ar putea dovedi utile. Wiley a ajuns în oraș cu maximum patru luni în urmă. Știm sigur asta. Așa că avem o dată concretă de unde putem porni. Evident că a închiriat un apartament, pentru că a ucis-o pe prostituată la ea acasă, nu într-o cameră de hotel. Așa că pe undeva există un contract de închiriere. Și mai are și un nume nou, probabil german, ca să meargă cu pașaportul lui cel nou, care e tot german, probabil. Are facturi de utilități. Poate și un telefon. Nu avem acces la acele baze de date. Aici ne-ar putea ajuta Griezman.

— Da sau nu?

— Sunt subiectiv, a spus Reacher. Îi sunt dator omului.

— N-a făcut nimic pentru tine. Nu l-a găsit pe Wiley și nici pe mesager.

— A-ncercat.

— Ce părere ai despre domnul Bishop, de la consulat?

— Șeful stației?

— Veteranul CIA.

— Nu-i rău pentru un tip în vârstă.

— În mod evident, vorbitorii noștri mai vechi de germană au fost antrenați în sistemul anterior. Ca să opereze în Germania de Est, nu în Occidentul civilizat. Le place să știe totul despre oricine. Pentru recrutare, pe atunci, pentru șantaj și o mai bună înțelegere a poveștilor locale secrete. Au dosare amănunțite. Și nu toate sunt în fișetele oficiale.

— Și?

— În urmă cu un an, șeful detectivilor, Griezman, a fost clientul prostituatei. De patru ori. Știm asta cu certitudine. A cheltuit banii de colegiu ai copiilor. Prin urmare, eu bănuiesc că

vrea să-nchidă cazul cât mai repede, astfel ca nimeni să nu sape prea adânc. După părerea mea, demersul lui nobil în favoarea justiției nu e chiar atât de nobil.

— În regulă, a spus Reacher după o scurtă ezitare.

— Deci, da sau nu?

— Wiley tot scapă de acuzația de crimă.

— Nu-l putem spânzura de două ori.

Reacher a șovăit din nou, apoi a zis:

— Griezman a fost un prost.

— Poftele trupești i-au venit de hac, a spus Sinclair. Se-ntâmplă.

— A fost un prost din motivul de care-o să-ți dai seama peste vreo cinci secunde. Numai pentru că ești o persoană mai de treabă decât mine.

Sinclair nu i-a răspuns. Apoi a zis:

— Oh.

Reacher a dat din cap.

— Putem să ocolim în întregime treaba cu amprenta. Nu trebuie să facem niciun schimb. Putem să obținem tot ce ne dorim șantajându-l pe individ.

— Așa sper, a spus Sinclair.

— Atât doar că nu vreau să fac asta. Așa că deocamdată nu, OK? Wiley este un dezertor aflat în același oraș cu mine. Succes garantat!

— Cât timp ți-ar economisi Griezman?

— Rămâne ultima soluție, în oricare dintre variante. Nu vreau să mă împotmolesc în baze de date. Mai sunt și alte metode. Și eu am fost pregătit în sistemul de dinainte. Așa că, deocamdată, problema cu șlițul lui Griezman nu contează. În acest moment, omul nu poate să ne ajute cu nimic.

— Spui asta pentru că te simți dator față de el?

— O spun pentru că-i adevărat.

— Care ar fi celelalte metode?

— Să ajungem să-l cunoaștem pe individ. Să-l găsim din interior.

Între timp, Neagley obținuse transcrierile din dosarul inițial legat de absența nemotivată a lui Wiley, așa că ea și Reacher o au lăsat-o pe Sinclair în camera ei și s-au dus în camera lui Neagley ca să citească hârtiile. Cronologia era destul de simplă.

Wiley nu se-ntorsese dintr-o permisie obișnuită de nouăzeci și șase de ore. Cât se poate de clar. Nimeni nu-l mai văzuse vreodată. Nu le spusese înainte colegilor de echipaj unde urma să plece în permisie. Cel mai probabil ar fi fost la Frankfurt, unde prostituatele erau numeroase și inventive, ca urmare a abundenței de convenții care se organizau acolo. Îi plăceau lui Wiley prostituatele? Ca oricui altcuiva, a sunat răspunsul.

Au urmat apoi întrebările legate de trecut, pentru obținerea unei imagini integrale a individului. Ce hobby-uri avea, ce anume-l interesa, ce-l entuziasma, lucruri despre care vorbea. Era din Texas și uneori vorbea despre vitele crescute pentru carne. Era mândru de orașul lui natal. Uneori îl fura entuziasmul și spunea lucruri pe care ulterior părea să regrete că le-a spus. Alteori, era tăcut. Odată, a povestit că se înrolase în armată numai pentru că un unchi îi spusese povești despre Davy Crockett[2]. Îi plăcea mai mult berea decât băuturile tari și nu fuma. Era necăsătorit și nu pomenise niciodată de vreo parteneră de acasă. Se simțea extrem de mulțumit de locul în care se afla. Îi plăcea postul pe care-l ocupa și dădea impresia că exact acolo își propusese să ajungă.

— E ciudat, a spus Neagley. Cei mai mulți dintre dezertori nu sunt extrem de mulțumiți de locul în care se află. E un fel de mesaj pe care-l transmit.

— Și cine și-ar propune să ajungă într-o unitate Chaparral de pe un front abandonat, a zis Reacher. Omul ăsta e tot soldat și-o să rămână soldat. Știa asta foarte bine.

— Dar Davy Crockett a fost măcar în armată?

— Nu în armata obișnuită. A făcut parte din miliția din Districtul Lawrence, din Tennessee. Și apoi a fost la Alamo, bineînțeles. Care a fost o poveste eroică, fără doar și poate, dar să mori asediat și copleșit numeric nu e tocmai imaginea glorioasă pe care ne dorim ca recruții când se înrolează.

— Ar trebui să-l găsim pe unchi. Poate că sunt apropiați.

— Crezi că Wiley îi trimite cărți poștale?

— Poate că i-a spus ceva. Se pare că-l cam ia gura pe dinainte și mai târziu regretă. Poate că de-aia a omorât-o pe prostituată. Am mai auzit de astfel de întâmplări. Pentru că se simt bine pe moment, bărbații încep să se laude cu ceea ce fac.

— Bun, a spus Reacher. Găsește-l pe unchi. Și ia legătura cu

[2] Erou popular, soldat și congresman american din secolul al XIX-lea. *(N.tr.)*

comandanții lui de-acum trei ani. De la unitatea pentru instrucția de bază și apoi de la Fort Sill. Chiar și-a dorit să ajungă în Germania? Adică, și-a făcut din asta o țintă anume? Asta mi-ar schimba gândirea. Ar reieși că întreaga poveste a fost atent planificată, nu a fost ceva pur întâmplător.

— Trei ani e un joc de lungă durată.

— Merită, pentru o sută de milioane de dolari.

— Nu avem nimic care să merite o sută de milioane de dolari.

— Dă telefoanele alea, a spus Reacher. Mă întorc mai târziu.

— Unde te duci?

— Să fac o plimbare.

— Am observat că doamna Sinclair părea mai relaxată în seara asta.

— Serios?

— Avea o strălucire aparte.

— Poate că face yoga.

— Sau exerciții de respirație profundă.

Reacher n-a zis nimic.

Bărbatul numit Müller s-a oprit la secția centrală de poliție. Acolo lucra. Era comandantul adjunct al diviziei de circulație. Nu tocmai ideal pentru a avea acces în biroul lui Griezman, dar locul era liniștit noaptea. Etajul lui Griezman avea birouri spațioase, cu anticamere secretariale la intrare. Toate păreau pustii. Toți șefii erau, în esență, niște învârtitori de hârtii. Scriau anumite lucruri pe hârtii pe care secretarele le puneau apoi în dosare, o dată la prânz și apoi din nou la prima oră a dimineții următoare.

Cutia cu documente a secretarei lui Griezman era plină ochi.

Müller nu era un om curajos, dar era un camarad de arme loial. Făcuse o înțelegere cu el însuși. Urma să citească documentele din cutia secretarei, dar n-avea să caute pe biroul lui Griezman. Un compromis rațional. Avea sentimentul că toți oamenii rezonabili îl vor aproba. Informațiile erau importante, dar la fel de important era să menții un om într-un post la cel mai înalt nivel. Sau pe-aproape.

A luat teancul de documente și a plecat cu ele pe hol, spre ușa de incendiu, coborând pe scara de incendiu la etajul lui până ce a ajuns în propriul birou.

Neagley l-a sunat pe Landry în McLean, Virginia, și l-a întrebat despre rudele lui Wiley. Mai exact, despre unchii acestuia. Posibil unul dintre ei, în mod deosebit, care poate c-a trăit în preajma băiatului și i-a influențat educația.

— Wiley n-are niciun unchi, a spus Landry.

— Ești sigur?

— Ambii părinți erau copii singuri la părinți.

— Dar unchi din partea bunicilor?

— Am să mă uit.

— Cum a decurs căsnicia părinților?

— Tatăl și-a luat tălpășița devreme și nu l-a mai văzut nimeni de-atunci. Mama l-a crescut singură pe Wiley. N-a avut frați sau surori. Doar ei doi.

— Maică-sa a avut vreun iubit mai târziu? Poate că-n fața copilului era numit „unchiul”.

— Se poate să fi fost mai mulți la rând. E posibil să fi existat o mulțime de unchi.

— Poți să verifici?

— Va trebui s-o găsim pe mamă și să trimitem niște agenți în vizită pe la ea. Genul ăsta de lucruri trebuie făcute față în față. Și mănâncă mult timp. Vechii iubiți nu sunt în bazele de date. Iar unii dintre ei n-au lăsat amintiri frumoase.

— S-ar putea să merite. Dacă treaba cu unchii din partea bunicilor nu dă roade.

— Ar putea să dureze câteva zile. Aproape că l-ați prins pe individ.

— E încă în oraș.

Neagley a încheiat convorbirea și apoi l-a căutat în dosarul de dezertare pe colegul de echipaj care pomenise despre unchi. A format numărul poliției militare din Frankfurt și le-a spus să-l aducă acolo pe tip pentru detalii suplimentare. Apoi i-a căutat în dosarul de personal al lui Wiley pe comandanții care scriseseră rapoartele inițiale de evaluare. La Fort Benning și apoi la Fort Sill. L-a sunat pe un amic de la Comandamentul de Personal. Tipul de la Benning se mutase la Bragg. Cel de la Sill rămăsese în Oklahoma, după trei ani. A obținut numerele de telefon și a-nceput să sune.

Müller scana foile de hârtie pe rând. Producția de documente a lui Griezman era de-a dreptul prodigioasă. În majoritate, era

vorba de chestii normale pentru a-și salva propria piele. Fleacuri luate cu lopata de jos și aruncate la nivelurile de mai sus. O practică standard, la care recurgea toată lumea. Nimeni n-avea chef să pice măgăreața pe el. Nimeni nu voia să spună la o anchetă oficială: „Da, eu am apreciat că nu merită să transmit mai departe informația asta. Așa că e numai vina mea.”

Erau rapoarte de rutină pentru toate tipurile de cazuri. Niciunul dintre ele nu însemna nimic. Până când a găsit cinci pagini capsate despre Helmut Klopp. Un interogatoriu. Fotografii. Probleme cu interpreta. Nu se știa ce se discutase în bar. Conversația propriu-zisă nu fusese auzită. Pe investigatorii americani îi chema Reacher și Neagley. Dar asta era tot. Nimic despre locul în care erau cazați. Müller s-a gândit că poate stăteau la consulat. Sau poate că nu. Ăștia doi făceau parte din Armata SUA, nu din CIA. Un hotel, ceva? Nu era nimic menționat.

A continuat să sape. Nu era niciun risc, cu condiția să stea cu lumina cât mai discretă și cu ușa închisă. Un vizitator neașteptat ar fi bătut la ușă. Sau măcar ar fi strigat. Nu că ar fi avut de unde să apară vreun astfel de vizitator. Era târziu și în clădire era liniște. În cele din urmă, a ajuns la un raport interimar despre o operațiune de supraveghere. Recentă. De fapt, chiar din seara respectivă. Întorsese teancul de foi cu susul în jos, ca să citească rapoartele în ordine cronologică. Supravegherea nu dăduse roade. Rezultatul negativ îi fusese comunicat lui Reacher în camera sa de hotel. Ceea ce-nsemna că poliția din Hamburg desfășurase o operațiune pentru armata americană.

Interesant.

Hotelul lui Reacher nu era pomenit, dar numărul de centrală la care sunase Griezman fusese consemnat. Divizia de circulație avea acces la evidența după adrese a numerelor de telefon, așa că Müller a pornit calculatorul și a căutat numărul.

Și a obținut denumirea hotelului.

Cunoștea foarte bine locul. O clădire mică și elegantă într-un cartier bun, dar nu chiar cel mai bun. Uneori managerul suna ca să se plângă de cei care parcau chiar în față. Pentru că asta îi distrugea imaginea. Aveau angajat un portar cu joben. Unde trebuia să stea acesta? Müller însuși fusese acolo de două ori. Nu putea să facă nimic. Nimic care să poată fi rezolvat fără doi ani de procese pentru schimbarea regulilor legate de parcare.

Lucru pe care avocații primăriei nu l-ar fi acceptat niciodată. Ce s-ar fi întâmplat dacă toate hotelurile mici ar fi cerut același tratament? Haos. Și-așa era destul de rău cu marile firme.

Müller a luat telefonul de birou și a format numărul de acasă al lui Dremmler.

Capitolul 24

Reacher l-a ocolit pe tipul cu joben și a plecat la plimbare. Era miezul nopții, după ora locală. Străzile erau luminate de lămpi montate pe stâlpi și de lumina blândă a vitrinelor redusă la o intensitate nocturnă, precum și de pâlpâitul albăstriu al televizoarelor de dincolo de ferestrele de apartament neacoperite cu draperii. A parcurs un opt în jurul a două cvartale și n-a zărit pe nimeni în spatele lui. Nici în fața lui. Sau ascuns în umbre. Era doar o precauție de rutină. O obișnuință. Avea treizeci și cinci de ani și încă era în viață. Asta trebuia să-nsemne ceva.

A găsit strada pe care era barul. Unde Klopp îl văzuse pe Wiley prima dată. Unde Billy Bob și Jimmy Lee își vânduseră pistoalele Beretta casate. Unde găseai de vânzare documente de identitate germane. S-a oprit la nici patruzeci de metri distanță și a cercetat localul din priviri. Parterul clădirii din piatră, ușa centrală, fațada placată cu lemn dat cu lac și lucios. Ferestrele mici, cu perdelițe din dantelă, și stegulețele din hârtie. Luminile din interior erau aprinse. Noaptea arătau calde și primitoare.

Reacher a traversat strada și a intrat pe ușă. În interior era plin de fum și gălăgios. Chiar dacă se făcuse târziu, erau poate șaizeci de oameni înăuntru, în majoritate bărbați, în grupuri mici de câte trei sau patru inși. Unii erau la mese, alții stăteau în picioare, înghesuiți și spate în spate cu alte grupuri. Sub ferestre erau niște banchete tapițate. Toate erau pline, ca locurile dintr-un metrou la o oră de vârf. Reacher s-a strecurat prin mulțime, cu blândețe, dar ferm, ca un cal de poliție într-o mulțime agitată. Cei mai mulți se dădeau la o parte destul de repede. Arătau ca niște oameni de afaceri sau ca niște funcționari de birou. Unii dintre ei erau mai copți, alții păreau că au dare de mână. Reacher nu l-a zărit pe Wiley. Nici nu se aștepta. Era el norocos, dar nici chiar așa. Simțea cum ceilalți îl privesc din spate. Reacție întârziată. *Ia stai așa, n-ar trebui să fim mai precauți cu un individ ca ăsta?*

A ajuns la bar ocolind și și-a făcut loc, așteptând să fie servit. Ambii barmani erau bărbați și aveau șorțuri grele, din pânză, în jurul taliei. Unul dintre ei s-a uitat la el. Reacher a cerut o cafea neagră. Omul a pornit aparatul de preparat espresso și s-a-ntors să-și primească banii. Reacher nu i-a pus nicio întrebare. Viața

nu-i ca-n serialele de televiziune. Barmanii nu trăncănesc niciodată. De ce-ar face-o? Cine avea o importanță mai mare, cei șaizeci de inși cu care erau nevoiți să trăiască în fiecare noapte din viața lor sau individul singuratic pe care nu-l mai văzuseră niciodată?

În schimb, și-a luat cafeaua, și-a croit drum prin mulțime și s-a așezat pe locul liber de la o masă de patru, unde stăteau deja trei tipi. Aceștia s-au uitat la el de parc-ar fi comis o gafă de neiertat, după care au privit în altă parte, tușind semnificativ și începând conversații false, semn că schimbaseră subiectul. Și comentau. Reacher a auzit cuvântul *arschloch,* ceea ce însemna, dintre multele dispute verbale auzite, *ticălos.* Dar n-a reacționat. Și-a băut cafeaua și s-a dus la telefonul cu fise de pe peretele opus. A introdus o monedă și a format numărul lui Orozco.

— Suntem în belea? a-ntrebat Orozco.

— Nu, stăm bine, a replicat Reacher. Dacă-l prind pe individ.

— Credeam că era cât pe ce să-l prinzi.

— Am dat-o-n bară. Nu mă așteptam la o femeie-mesager. Omul cât trăiește învață.

— Și acum?

— Ți-au spus Billy Bob și Jimmy Lee cine le-a vândut cărțile de identitate?

— Nu vor să spună. Sunt speriați. E vorba de o chestie mafiotă, de proporții. Dar nu gen mafia italiană. Sunt nemți nostalgici. Au membri, filiale, regulamente și tot felul de alte lucruri. Billy Bob și Jimmy Lee se tem mai mult de ei decât de mine.

— Și barul e locul unde se întâlnesc oamenii ăștia?

— Neoficial, e sediul lor central.

— Și cine sunt ei, mai exact?

— Cea mai mare facțiune de extremă dreapta. Până acum, numai vorbe, dar asta nu poate dura la nesfârșit.

— În regulă, spune-le lui Billy Bob și Jimmy Lee că nu ne interesează de la cine și-au cumpărat documentele. Spune-le că n-o să-i mai chestionăm despre asta, în schimbul unui răspuns la o întrebare simplă. Au lăsat impresia că și-au ales singuri numele. Unul dintre ei a spus chiar că i-a plăcut cum sună. Întreabă-i dacă-i adevărat. Chiar pot să primească orice nume vor?

— Bine, a spus Orozco. Am să-i întreb. Altceva?
— Nu acum.
— Suntem în belea?
— Nu-ți face griji. Stăm foarte bine.
— Dacă-l prinzi pe individ.
— Cât de greu poate fi?

Reacher a pus receptorul în furcă și s-a-ntors cu fața la încăpere. Între timp, o mulțime de inși se uitau la el. Vorba se răspândise. Se formase o mică aglomerație la ușa dinspre stradă și alta la ușa din spate. Ambele grupuri de indivizi se uitau la el. Îl așteptau. Ceea ce-nsemna că bătaia urma să aibă loc afară. El va ieși, iar ei îl vor urmări. Dacă va fi o bătaie. Ceea ce nu era deloc sigur. În majoritate, aceștia erau oameni peste orice medie. Peste media de vârstă, peste media greutății. Atacuri de inimă pe cale să se producă. Pentru cei mai mulți dintre ei, precauția era de preferat bravurii. Excepțiile nu erau motive de îngrijorare. Erau mai tineri și într-o formă fizică ceva mai bună, dar erau lucrători la birou. Nimic pentru care să-și facă griji. Luptele de stradă erau punctul forte al lui Reacher. Mai ales pentru că-i plăceau.

S-a îndepărtat de zid și și-a făcut loc prin mulțime, cu pieptul în față, drept și lent, ca un convoi funerar. Nimeni n-a încercat să-i blocheze calea. A ajuns la ușa de la stradă. În fața acesteia se strânsese un grup compact de șase inși. Probabil pe la treizeci și ceva de ani și niciunul dintre ei prea suplu. Lucrători la birou. Turul pantalonilor și coatele sacourilor prinseseră luciu. Limbajul lor nonverbal era ușor de descifrat. Plănuiseră să-l lase să treacă și apoi să se-mprăștie în spatele lui pe pavajul umed și lucios.

— Vorbiți engleza? a-ntrebat Reacher.
— Da, a spus unul dintre ei.
— V-ați întrebat vreodată de ce? De ce vorbiți limba mea, iar eu n-o vorbesc pe-a voastră?
— Poftim?
— Las-o baltă. Ce ordine ați primit?
— Ordine?
— Dacă mi-aș fi dorit un papagal, mă duceam la un magazin de animale de companie. Cineva tocmai v-a spus să faceți ceva. Vreau să știu ce v-a spus.
— Nu.

— Atunci voi fi nevoit să evaluez un mare număr de posibilități teoretice. Una dintre ele fiind că vreți să provocați o încăierare pe trotuar. Poate că nu-i deloc adevărat. Poate că v-am judecat teribil de greșit. Dar va trebui să rămân prudent. Înțelegeți asta, da? E singurul plan de acțiune rezonabil pe care-l pot urma. Prin urmare, nu veniți după mine afară. Poate nu vreți decât să luați o gură de aer curat. Dar atitudinea prudentă mă obligă să interpretez asta ca pe un act ostil. Doctrina NATO curentă impune o reacție imediată cu o forță copleșitoare. Știu că aveți un stat bine susținut de asigurările sociale, dar nu-i deloc distractiv să ajungi în spital, indiferent cine plătește spitalizarea. Așa că sfatul meu e să vă vedeți de treabă.

— Ți-e frică de noi.

— Din păcate, nu. Încerc să fiu corect, atât. N-aș dori să fiți răniți. Dacă vreunul dintre șefii voștri are ceva de-mpărțit cu mine, trimiteți-l afară singur. O să mergem împreună după clădire și-o să avem un schimb de opinii. În felul ăsta, toată lumea va avea de câștigat.

Niciun răspuns.

Reacher și-a croit drum printre primul și al doilea individ și a deschis ușa. S-a strecurat afară și a făcut doi pași rapizi spre marginea trotuarului, după care s-a oprit și s-a răsucit.

Nimeni n-a venit după el.

A așteptat în rigolă un minut întreg, dar nimeni n-a ieșit din bar. Și-a ridicat gulerul ca să se protejeze de umezeala nopții și a pornit pe jos spre hotel. De la colțul străzii a observat că tipul cu joben dispăruse. Schimbul de seară se terminase și începuse tura de noapte. A încetinit și a cercetat cu privirea spațiul din fața sa. Din obișnuință.

Dincolo de ușă, un individ stătea în intrândul unei uși, abia vizibil. Era luminat blând dintr-o parte, de firma luminoasă verde a unei farmacii situate la două clădiri mai încolo. Era îmbrăcat într-un hanorac închis la culoare și avea o pălărioară bavareză. Probabil avea și o pană prinsă la bentiță. Supraveghea hotelul, nu încăpea niciun dubiu în privința asta. Stătea lipit de colțul intrândului, cu fața la hotel. Un bărbat alb, ușor corpolent. Poate că avea un metru optzeci și nouăzeci și cinci de kilograme. Greu de spus ce vârstă avea.

Reacher a mers mai departe. Poate că făcea parte din echipa de protecție diplomatică. Un gest de curtoazie din partea

guvernului german. Poate că aflaseră că Sinclair se afla în oraș. Sau poate că Bishop trimisese un om. De la consulat. Un sub-sub-adjunct al atașatului cultural, cu box de alamă în buzunar. Antrenat în vechiul sistem.

Reacher a continuat să meargă, fără să se uite la nimic în particular, urmărindu-l pe individ cu coada ochiului. Dar deodată o mașină a cotit dinspre intersecția din față și farurile orbitoare s-au apropiat rapid de el, iar pneurile vehiculului masiv s-au auzit scârțâind pe pietrele de caldarâm.

Mașina a opri în dreptul lui. Era un Mercedes. De poliție. Griezman. Care a coborât geamul din dreapta și a spus:

— Urcă. Te-am sunat. Am crezut c-ai adormit cu telefonul oprit. Veneam să te trezesc.

— De ce? a-ntrebat Reacher.

— L-am văzut pe Wiley.

Reacher a ridicat privirea.

Omul din cadrul ușii dispăruse.

— Hai, urcă-te, a spus Griezman.

Reacher s-a urcat în mașină.

Capitolul 25

Griezman a pornit rapid din loc, iar spătarul scaunului său a scârțâit și s-a deformat din cauza accelerației bruște. A spus că unul dintre polițiștii aflați într-o mașină fără însemne parcată lângă bar mai devreme în acea seară era un tip din schimbul de noapte, adus în tură mai devreme, cu promisiunea unei plăți în plus pentru orele suplimentare. Omul rămăsese acum la post, fiind în tura lui normală. Avea încă portretul lui Wiley pe scaunul din dreapta. În timp ce patrula la marginea de vest a cartierului St. Pauli, a văzut un om despre care putea să jure că semăna cu individul din desen. Avea o pungă în formă de sticlă de la un magazin de vinuri deschis pe timpul nopții. Mergea spre sud, către apă.

— Când? a-ntrebat Reacher.

— Acum douăzeci de minute.

— Cât de sigur e?

— Îl cred. E un polițist bun.

Traficul era redus, dar suprafața drumului era alunecoasă, iar majoritatea celorlalți șoferi se întorceau acasă de prin baruri, așa încât Griezman nu putea să se deplaseze foarte rapid. Chiar și așa, au ajuns la destinație în mai puțin de zece minute. S-au oprit între niște blocuri înalte, la nici douăzeci de metri de o intersecție. Griezman a spus că posibilul Wiley fusese văzut traversând strada mai în față, mergând direct spre stânga, din locul unde stătea polițistul. Cu treizeci de minute în urmă. În direcția aceea se aflau mai multe blocuri uriașe de locuințe, construite de curând. Un proiect rezidențial nou-nouț. Imens. Pe un teren recuperat de când docurile se mutaseră în josul fluviului, ca să se extindă. Acolo erau mii și mii de adrese separate.

— Locuințe închiriate, așa-i? a-ntrebat Reacher.

— Crezi că locuiește aici? a zis Griezman.

— Avea la el o sticlă de vin. Poate c-o ducea la o petrecere, dar cel mai probabil acasă. Dată fiind ora târzie.

Reacher s-a uitat în cealaltă parte, spre dreapta, și a spus:

— Pariez că știu ce-a cumpărat. Hai să găsim magazinul.

Magazinul era un loc curat, bine luminat, cu o selecție de vinuri bine alcătuită, roșu, alb, rosé și spumant, inclusiv un raft cu vinuri mai ieftine, pentru persoanele care nu locuiau în

apartamentele nou-construite. Vânzătorul era un bătrân amabil trecut de șaizeci de ani. Reacher a scos din buzunar hârtia cu portretul desenat al lui Wiley și bătrânul a confirmat fără ezitare. Bărbatul din desen fusese în magazin în urmă cu circa patruzeci de minute. Cumpărase o sticlă de șampanie frapată.

— Sărbătorește, a spus Reacher.

— Card de credit? a-ntrebat Griezman.

— A plătit cash, a zis vânzătorul.

Reacher s-a uitat la balonul din plastic fixat în tavan, deasupra capului vânzătorului.

— Aia e o cameră de supraveghere? a spus el.

Vânzătorul i-a zis că da și că imaginile erau înregistrate pe un videocasetofon VHS aflat în camera din spate. Griezman știa cum funcționează. Reda o imagine alb-negru acceptabilă, cu vedere în jos din spatele umărului vânzătorului. Unghiul era unul larg. Modul de instalare a camerei servea unui dublu scop. Clienții erau clar vizibili, dar la fel era și sertarul casei de marcat. Pentru eventualitatea în care vânzătorul ar fi avut intenții necinstite.

Griezman a derulat înapoi caseta video cu patruzeci de minute și Wiley a apărut la țanc. Nu-ncăpea nicio îndoială. Părul, fruntea, pomeții obrajilor. Ochii adânciți în orbite. Era de înălțime medie, dar sfrijit, de parcă ar fi avut o existență discretă. Se mișca energic și hotărât. Și încrezător. Aproape fudul. Avea un fizic ce părea atletic. Nu elastic, ca un copil, ci antrenat și matur. Avea treizeci și cinci de ani, la fel ca Reacher. Adult în toată regula.

Pe înregistrare, Wiley s-a dus la lada frigorifică și, deschizând ușa din sticlă, a scos o sticlă închisă la culoare cu gât subțire.

— Dom Perignon, a spus Griezman. Nu-i așa de ieftină.

Wiley a dus sticla la casă și a scos din buzunar câteva bancnote mototolite. Le-a numărat și vânzătorul i-a dat restul în monede. Apoi vânzătorul a pus sticla în sacoșa în formă de sticlă și Wiley a ieșit din magazin. Treizeci și șapte de secunde, de la început până la sfârșit.

Apoi au vizionat din nou înregistrarea.

Evident, s-au derulat aceleași imagini.

— Acum arată-mi cartierul, a spus Reacher.

S-au întors în mașină și Griezman a luat-o spre sud, cu pneurile răpăind lent pe pietrele de caldarâm, urmând traseul

de mai devreme al lui Wiley, pe lângă locul în care-l văzuse polițistul, între depozitele de cărămidă cu tencuiala scorojită. În cele din urmă au ajuns la un sens giratoriu nou-amplasat care ducea la stânga, la dreapta sau drept înainte pe drumurile care înaintau la noile cartiere rezidențiale.

Griezman a oprit mașina. Motorul mergea în ralanti și ștergătorul își făcea cursa de du-te-vino cam o dată pe minut. Reacher privea drept înainte. O sută de mii de ferestre se vedeau acolo. Majoritatea erau întunecate, dar erau și câteva luminate.

— Sunt scumpe locuințele astea? a-ntrebat el.

— În Hamburg, toate sunt scumpe, a spus Griezman.

— Mă-ntreb cum își plătește Wiley chiria.

— Nu și-o plătește. Nu există nicio persoană cu numele Wiley înregistrată aici. Am verificat deja.

— Credem că folosește un nume nemțesc.

— Asta ar schimba lucrurile.

— Posibil unul pe care și l-a ales singur.

— Te simți ofensat?

— Omul ăsta își trădează țara. Care este și țara mea.

— Îți iubești țara, domnule Reacher?

— Maior Reacher.

— Cred că tocmai mi-ai răspuns la întrebare.

— Prefer să consider că am pentru ea un respect sănătos, dar sceptic.

— Nu e foarte patriotic.

— Ba este fix patriotic. Țara mea, bună sau rea. Ceea ce nu-nseamnă nimic, dacă nu recunoști că uneori țara ta nu are dreptate. Să iubești o țară care are dreptate tot timpul ar fi o dovadă de bun-simț, nu de patriotism.

— Îmi pare rău că țara ta are aceste probleme, a spus Griezman.

— Dar tu îți iubești țara? a-ntrebat Reacher.

— E prea devreme ca să-mi dau seama. Au trecut doar cincizeci de ani. Ne-am schimbat mai mult decât s-a schimbat orice altă țară. Cred că ne descurcam binișor. Dar oamenii din Est ne-au tras înapoi. Pe plan economic, desigur. Și politic. Vedem lucruri pe care nu le-am văzut înainte.

— Ca barul din care te-a sunat Helmut Klopp.

— Trebuie să avem răbdare. Nu-i putem aresta pentru delict

de idei. Avem nevoie de încălcări autentice ale legii.

— Am văzut un tip care-mi supraveghea hotelul, a spus Reacher. A plecat când ai apărut tu.

— Nu era pus de mine, a zis Griezman.

— Federal?

— Niciun motiv. N-am raportat vizita doamnei Sinclair. Nu încă. Nimeni nu știe că e aici. S-a înregistrat la hotel sub un alt nume.

Reacher n-a spus nimic.

— Ați analizat amprenta? a-ntrebat Griezman.

— Da, a spus Reacher.

— Și?

— Poți să-l treci în categoria cazurilor care nu vor fi soluționate niciodată.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că știu cine a fost și n-am să spun nimănui.

— Dar te-am ajutat.

— Știu că m-ai ajutat și-ți mulțumesc.

— Și nu primesc nimic în schimb?

— Era o prostituată foarte scumpă. Prin urmare, lista clienților ei a prezentat interes. Dar eu n-am să spun nimănui nici despre acea listă.

Griezman a rămas tăcut câteva secunde, apoi a spus:

— CIA? Am intrat în aria lor de interes?

Reacher a dat din cap.

— Pentru partea care a fost antrenată în vechiul sistem.

— O să mă șantajezi.

— Nu e stilul meu. Deja ți-am spus că n-am să spun nimănui. N-o să ai tinichele atârnate de coadă. Dacă alegi să mă ajuți în continuare depinde numai de tine. Dacă mă ajuți, am să consider că e vorba de doi simpli detectivi care colaborează bine, nimic mai mult.

Griezman a șovăit din nou.

— Vreau să-mi cer scuze, a spus el. Nu sunt omul care ai crezut că sunt.

— Pentru mine nu contează, a zis Reacher.

— Nu știu de ce-am făcut-o.

— Nu sunt psihologul tău.

— Dar aș vrea să știu de ce.

— Era frumoasă?

— Incredibil de frumoasă.
— Atunci, ce mai vrei?
— Crezi că-i așa de simplu?
— Sunt un polițist militar.
— Am să te-ajut dacă pot, a spus Griezman.
— Mulțumesc.
— De ce ai nevoie?
— Ai putea să-i spui omului tău din schimbul de noapte să-și petreacă restul turei chiar în locul ăsta. Drumul se îngustează aici. E posibil ca Wiley să vină pe-aici din nou. Dacă da, să-l aresteze pe motiv că e străin și merge pe jos. Să-l țină în mașină până când ajung aici.
— Există multe alte căi de ieșire din complex. În spate sunt piste pentru biciclete și pasarele. Și un pod mare care duce la stația de autobuz de pe șoseaua principală.
— Poate-avem noroc. Poate-o să aibă nevoie de mai multă șampanie.
— Spune-mi un lucru despre bărbatul a cărui identitate mi-o ascunzi. Va fi pedepsit?
— Da, a spus Reacher. Va fi.
— Asta e bine.
— Ți-a fost dragă, așa-i?
— Te duc la hotel, a zis Griezman, în loc de răspuns.

Wiley a lăsat sticla de șampanie încă treizeci de minute în frigider, apoi a desfăcut folia de protecție și a tras dopul cu degetele, încet și cu gesturi delicate, până când a scos un mic *poc* politicos și a căzut pe podea.

Și-a turnat în pahar, care și el stătuse treizeci de minute în frigider, și l-a dus la masa pe care avea întinsă o hartă a Argentinei. Conturul ranch-ului său era marcat cu grăsimea de pe vârfurile degetelor sale. Era ferma lui de-acum. Sau în curând, când banii ajungeau la Zürich și plecau din nou de acolo. Sau, mai exact, când o parte din ei plecau din nou. Nu toți. Îi plăcuse de fata pe care o trimiseseră cu mesajul. *Domnule, tot ce mi se permite să știu este că-ți acceptăm prețul.* Fusese politicoasă. Respectuoasă, într-un fel. Ca atunci când își desfăcuse al treilea nasture. Va găsi astfel de fete în Argentina. Brunete, ca ea. Sfioase, dar care n-au de ales.

S-a ridicat și și-a umplut din nou paharul. L-a ridicat, de parcă

ar fi ținut un toast în fața unei mulțimi entuziaste. Horace Wiley, din Sugar Land, Texas. Regele lumii.

Reacher a ascultat la ușa lui Sinclair și a auzit-o vorbind, așa că a ciocănit și a auzit: „Intră!” Înăuntru erau Neagley și Bishop, de la consulat. Șeful stației. Sinclair stătea pe pat, iar Bishop și Neagley pe fotoliile tapițate cu catifea verde. Neagley ținea în poală niște însemnări scrise de mână.

— Progrese? a-ntrebat Reacher.

— Dar tu?

— Cred că locuiește într-un complex de apartamente din apropierea digului. L-a zărit unul dintre oamenii lui Griezman. Ieșise să-și cumpere șampanie.

— Ca să sărbătorească, a zis Bishop.

Reacher a dat din cap.

— Trebuie să presupunem că negocierea s-a încheiat și că au convenit asupra prețului. Roțile se pun în mișcare.

— Cât de mare e complexul de apartamente?

— Uriaș.

— Vreo pistă în documente?

— Nimic pe numele de Wiley.

— Acum e în apartament?

— Aproape sigur.

— Ar trebui să blocăm ieșirile de-acolo.

— Există o mașină nemarcată la ieșirea principală. Atât a putut să facă Griezman. Și-așa a plătit pe cineva pentru ore suplimentare mai devreme.

— Se pare că Wiley n-are niciun unchi, a spus Neagley. Martorul care a pomenit de asta a primit ordin să vină aici pentru lămuriri suplimentare. Landry se ocupă de posibilii unchi din partea bunicilor și de posibilii iubiți ai mamei sale. Găsirea acestora din urmă s-ar putea să mai dureze.

— În regulă, a spus Reacher.

— Și am vorbit cu comandanții lui de la Benning și Sill. Cel de la Benning nu-și mai amintește deloc de el. În schimb, comandantul de la Sill îl ține minte. Mi-a spus că era clar că Wiley dorea să-și facă serviciul militar în Germania. Avea o fixație în privința asta. Își propusese un obiectiv. Fiecare calificare obținută i-a redus opțiunile.

— Și omul ăla își amintește toate aceste lucruri după trei ani?

— Pentru că au avut atunci o discuție mai lungă. Comandantul i-a arătat consecințele retragerii din rândul trupelor. Un drum înfundat, o gaură neagră și așa mai departe. Wiley a spus că el tot acolo voia să ajungă, în Germania.

— Deci a fost un joc pe termen lung, a spus Sinclair de pe pat. Acum încercăm să ne dăm seama despre ce e vorba.

— Am văzut pe cineva care ne supraveghea hotelul, a zis Reacher. În urmă cu o oră. A dispărut când a venit Griezman să mă ia.

— Nu e unul dintre oamenii mei, a spus Bishop.

Müller l-a sunat din nou pe Dremmler acasă și l-a trezit din somn. Era foarte târziu. Sau foarte devreme, în funcție de cum priveai problema. Dremmler s-a dezmeticit și Müller a spus:

— Reacher s-a întors la hotel cu puțin înainte de unu noaptea. Dar Griezman a venit și l-a luat cu mașina până să apuce să intre în clădire. Am șters-o rapid de-acolo, să nu mă recunoască Griezman.

— Ce voia Griezman?

— Una dintre mașinile mele de la circulație a auzit prin stație că americanul pe care-l căutau fusese văzut în St. Pauli. Îl cheamă Wiley. Oamenii lui Griezman au în mașini portretul-robot făcut după descrierea lui Klopp.

— Alte detalii?

— Unul dintre oamenii mei tocmai a verificat o mașină oprită într-o zonă de parcare interzisă din apropierea apei. Lângă niște blocuri de locuințe noi. Era unul dintre detectivii lui Griezman, într-o mașină fără însemne, care aștepta să apară Wiley. Omul meu l-a întrebat de ce și au discutat un minut. Ca de la polițist la polițist. Omul lui Griezman nu cunoștea detaliile, dar a spus că în mod evident era o chestie foarte importantă. Ordinele pe care le-a primit au venit marcate cu steguleț roșu.

— Ce-nseamnă asta?

— Înainte însemna crimă organizată, dar acum înseamnă terorism. Tipul n-a spus clar dacă era vorba de semnificația veche sau nouă a culorii și, deocamdată, chestia a rămas cam în beznă. Dar cred că era semnificația nouă, pentru că au supravegheat și un apartament din apropiere de hotelul lui Reacher. Ieri, mai devreme. Trebuia să iasă de-acolo un saudit. Dar n-a mai ieșit. Am verificat evidențele primăriei și în clădirea

aceea e un apartament ocupat de trei saudiți și un iranian. Toți tineri. Cred că treaba asta are legătură cu Orientul Mijlociu.

— Wiley apare în evidențele alea?

— Nu e nici urmă de el.

— Klopp zice că l-a văzut în bar de mai multe ori. Poate-l cunoaște cineva de-acolo.

— Poate, a spus Muller.

— Trebuie să ne faci rost de o copie a portretului-robot al acestui Wiley.

Neagley a plecat, urmată de Bishop. Reacher s-a așezat într-un fotoliu. Sinclair a rămas pe pat.

— Waterman și White vor fi aici mâine-dimineață, a spus ea. Și Landry, și Vanderbilt. Am deplasat întreaga operațiune. Aici are loc acțiunea. O să lucrăm de la consulat.

— Bine, a spus Reacher.

— La ce te gândești?

— În momentul ăsta?

— Da.

— Legat de viața profesională sau de cea personală?

— Poți să te gândești la ambele deodată?

— În cea mai mare parte a timpului.

— În regulă, viața profesională mai întâi.

— Părul lui Wiley.

— Ce-i cu el?

— E o posibilă pistă de urmat. Nu și l-a tăiat. L-a lăsat să crească.

— Poate că s-a temut să nu-și amintească vreun frizer de el.

— Putea să și-l taie singur cu foarfeca. S-a ras zilnic pe părțile laterale. Putea să-l radă pe tot și s-o ia de la început. Dar n-a făcut-o.

— De ce?

— Cred că e stăpânit de vanitate. Un fel de îngâmfare. Îi place Davy Crockett. Poate că și-a lăsat părul atât de lung ca să-și poată cumpăra o geacă cu franjuri din piele întoarsă și să fie regele ținuturilor sălbatice. Felul cum se mișca în înregistrarea aia video a fost interesant. E un tip mic de statură, dar fanfaron. Arată bine. Și și-a cumpărat șampanie scumpă. Cred că-i plac gesturile grandioase. Iar astea, în combinație cu suta de milioane de dolari, nu mă fac să mă simt deloc bine. Îmi dau

sentimentul că se apropie ceva de proporții uriașe.

Sinclair a rămas tăcută un moment, apoi a spus:

— Și viața personală?

Reacher zâmbi și a zis:

— L-ai nimerit la fix!

— Ce anume?

— Exact același răspuns. Am sentimentul că se apropie ceva de proporții uriașe.

— Mă bazez pe asta, a spus ea.

Capitolul 26

Când s-au trezit, Reacher s-a-ntors în camera lui și a făcut un duș, apoi s-a îmbrăcat. A coborât singur pentru micul dejun. Cei patru oameni de la McLean erau deja acolo, după zborul de noapte. Waterman, White, Landry și Vanderbilt. Neagley era cu ei. Bărbații păreau obosiți. Ea nu. Landry a spus că luase urma unchilor din partea bunicilor lui Wiley. Dar veștile nu erau bune. Cei mai mulți erau decedați și niciunul nu trăise în preajma copilului cât timp acesta crescuse. Nu exista nicio dovadă că intraseră în contact. Nici măcar de natură circumstanțială. Oamenii aceia nu erau dintre cei care fac vizite. Doi dintre ei executaseră pedepse cu închisoarea. O influență prelungită era improbabilă.

Waterman, în schimb, avea vești mai bune. Mama lui Wiley fusese localizată și acceptase să poarte o discuție despre vechii ei iubiți. Locuia în New Orleans și trăia din ajutoare sociale. Biroul local fusese alertat. Agenții urmau să se deplaseze la fața locului. Primele rezultate erau așteptate în șapte-opt ore. Din cauza diferențelor de fus orar.

White nu părea prea fericit să se afle acolo. Omul de la CIA. Părul lui era mai lung ca oricând, iar el părea mai slab. Se foia și se agita. Și-și frângea mâinile, mijind ochii.

— Ce-i? a-ntrebat Reacher.

— Iranianul trebuie scos de-acolo neapărat, a spus White.

— Nimic din toate astea nu vine de la mesager. Am ratat-o complet pe tipă.

— Ratcliffe gândește prea obtuz. Dacă li se-ntâmplă ceva rău în Hamburg, inchiziția lor își va face simțită prezența pe o rază foarte largă. Toți vor fi suspecți. Nu sunt tâmpiți, își vor da seama. Câte variabile sunt? Doi mesageri diferiți și o singură casă conspirativă. Iranianul n-o să reziste nici cinci minute.

— Trebuie să vorbești cu Bishop.

— Bishop îl coordonează pe tânăr, dar n-are autoritatea de a-l scoate de-acolo.

— Trebuie s-o aibă.

— Nu din motive tangențiale. Numai în caz de pericol iminent.

— Așa cum consideri că e acum.

— Totul va începe în momentul în care-ai să-l prinzi pe Wiley. În momentul în care târgul lor s-a dus pe copcă. Și asta va fi când?

— Curând, sper.

— Exact.

— Trebuie să vorbești cu Bishop, a spus Reacher din nou.

Apoi a venit și Sinclair. Rochie neagră, perle, ciorapi de nailon, pantofi. Avea părul umed. Landry și Vanderbilt i-au făcut loc și Sinclair s-a așezat.

— Am vorbit cu domnul Ratcliffe, a spus ea. Presupunem că faza negocierii s-a încheiat, iar faza livrării e pe cale să înceapă. Așa că trebuie să aflăm ce, unde și când.

— Se poate ca mesagerul să fi ajuns deja acasă, a zis Neagley. Poate că a luat o cursă directă. Sau aproape directă. Apoi vor trimite un mesager în Elveția. Pentru că nu au încredere în telefoane. Cu detaliile și parolele contului. Tranzacția s-ar putea să dureze o oră, două. Și ar putea avea loc mâine.

— Sau peste un an, a spus Vanderbilt. Sunt gata să acționeze? Au oare toți banii?

— Wiley nu poate să aștepte încă un an, a spus Waterman. E deja fugit de patru luni. Nu-i ușor. Mult stres și riscurile sunt mari. Trebuie să se liniștească și el. Cred că lucrurile se vor derula rapid acum. Mâine sau poimâine, ori poate răspoimâine. Sunt sigur că banii sunt pregătiți să plece. Probabil că în aceeași bancă. Semnale diferite în același computer.

— În regulă, a spus Sinclair. Deci știm că se va întâmpla curând, nu știm unde și ce.

— „Unde” depinde de „ce”, a zis Reacher. Dacă e vorba de informații sau de un document, s-ar putea ca livrarea să aibă loc chiar în biroul bancherului. Dacă e ceva voluminos, în momentul ăsta trebuie să fie depozitat sau ascuns undeva în Germania, așa că vor trebui să trimită acolo un echipaj ca să-l transporte.

— Ar trebui să supraveghem banca, a spus Waterman.

— Nu știm care. Sunt sute de bănci acolo.

— Atunci, aeroporturile. De aici și din Zürich.

— Cel mai simplu ar fi dacă ne-am da seama ce anume vinde Wiley, a spus Landry.

— Pe bune? a făcut Neagley.

— Trebuie să fie ceva.

— Dar ce? Nu se poate duce să-l ia acum. Ar fi arestat imediat. Prin urmare, a fost furat sau obținut în alt mod cu peste patru luni în urmă. Doar că nimic n-a fost raportat lipsă.

— Trebuie să-l scoatem pe iranian, a spus White.
— Nu încă, a zis Sinclair.
— Atunci când?
— Vorbim cu domnul Bishop. Acum mergem la consulat. Ne-a amenajat un birou acolo. Ne vedem în hol în zece minute.

Müller a urcat pe scara de incendiu la etajul lui Griezman. Era încă devreme. Până în ora opt. Nu venise nimeni. Biroul secretarei era încă pustiu. Cutia cu documente a secretarei lui Griezman arăta la fel ca înainte. Müller pusese hârtiile la loc cu grijă. Nimic care să dea de bănuit. Dar unde era desenul? Probabil că investigatorii americani luaseră câte copii doriseră. Chiar Griezman și-a luat alte două, ca să-și pregătească un dosar care să-i salveze fundul. Originalul trebuie să-l fi pus la păstrare într-un loc sigur. Într-un sertar special, poate. S-ar putea să aibă zeci de schițe. O puzderie, în definitiv, era biroul unui detectiv.

Dar unde? În spatele fotoliului ergonomic al secretarei era un șir de sertare alăturate. Acestea formau baza unui corp de mobilă lipit de perete, cu rafturi deasupra. Müller s-a strecurat în spatele biroului ei și s-a aplecat să arunce o privire. Niciun sertar nu era etichetat. S-a retras și a aruncat o privire prin ușa lui Griezman. Sanctuarul personal. Înăuntru erau sertare identice, dar fără rafturi deasupra. Ca niște comode, cu fotografii înrămate deasupra, o femeie și doi copii. Soția și copiii lui Griezman, fără îndoială. Plus o statuetă primită ca trofeu pentru cine știe ce. Ținând cont de dimensiunile individului, sigur nu avea legătură cu sportul. Pe peretele opus era un alt șir de fișete. Un total de douăzeci de sertare în interiorul biroului și patru afară.

Un raport neconvenabil.

Müller făcuse o înțelegere cu el însuși. O șansă din cinci de succes însemna o probabilitate mai bună decât patru șanse din cinci să-și piardă slujba. Pe termen lung, era util acolo unde se afla. În imaginea de ansamblu. Acest adevăr trebuia cântărit. Prin urmare, avea să caute în biroul secretarei, dar nu și în biroul lui Griezman. Un compromis rațional. S-a strecurat din nou în spatele biroului. S-a gândit s-o ia de la stânga la dreapta. O căutare rapidă. Un desen trebuia să fie ușor de văzut. Probabil realizat pe hârtie groasă, de la un magazin de artă. Posibil să nu

fi avut dimensiuni standard. Și probabil era protejat cu o folie de plastic.

S-a aplecat.

O voce din spatele lui a spus:

— Alo?

O voce surprinsă și ușor nedumerită.

Müller s-a îndreptat și s-a întors.

Secretara lui Griezman.

Müller n-a zis nimic.

Femeia și-a lăsat geanta pe birou și și-a dezbrăcat haina, pe care a atârnat-o în cuier și a revenit repede la birou.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule comandant-adjunct Müller?

Comandantul-adjunct Müller nu i-a răspuns.

— Căutați ceva? a-ntrebat femeia.

— Un desen, a spus Müller.

— Cu ce?

Müller a ezitat o clipă, gândindu-se. Apoi a spus:

— Astă-noapte a avut loc un accident de circulație. Firește, divizia mea se ocupă de el. Un biciclist a fost lovit de o mașină care a fugit de la locul accidentului. Însoțitorul biciclistului ne-a dat o descriere destul de bună. O față aparte și părul pieptănat într-un mod neobișnuit.

— Și cum v-aș putea ajuta eu?

— Printr-o coincidență, polițistul meu tocmai se văzuse cu unul dintre oamenii domnului Griezman, cam cu o oră înainte. A crezut că e vorba de o parcare ilegală, dar era un filaj. Polițistul domnului Griezman avea un desen în mașină. Cu un american pe nume Wiley. Ulterior, polițistul meu și-a amintit de asta și și-a dat seama că era aceeași față cu cea care-i fusese descrisă acolo de însoțitorul biciclistului.

— Înțeleg, a spus secretara lui Griezman.

— De aceea vreau să-i arăt martorului nostru desenul acela. Pentru confirmare.

— Cu mare plăcere vă voi face o copie.

— Dacă nu e deranjul prea mare, a zis Müller.

— Absolut deloc.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Femeia s-a dus în sanctuarul lui Griezman și Müller a auzit un sertar deschizându-se. Apoi femeia a ieșit de acolo cu o foaie de hârtie groasă într-o mapă din plastic. A pornit copiatorul. Müller

a auzit clicurile și ticăiturile și a simțit mirosul de toner încins. A auzit ușa ascensorului deschizându-se. A văzut alte două secretare care ieșeau din lift. Poșete, pardesiuri, mișcări matinale energice. Ambele au trecut pe lângă ei, zâmbind politicoase, gata să se apuce de treabă.

Secretara lui Griezman a ridicat capacul copiatorului și a așezat foaia cu fața în jos. A apăsat un buton. Mașina a început să huruie și din ea a ieșit o foaie copiată.

Ușa ascensorului s-a deschis din nou. Nu era Griezman. Doar un bărbat la costum. Müller îl cunoștea vag. Bărbatul a salutat cu o mișcare a capului și și-a văzut de drum.

Secretara i-a înmânat copia lui Müller. Fusese făcută cu creioane colorate. Un bărbat uscățiv, cu frunte și pomeți proeminenți, cu ochi adânciți în orbite și cu părul galben și lung.

— Mulțumesc, a zis Müller și a plecat pe hol, spre ușa de incendiu, coborând la etajul lui pe scara de incendiu, ca să ajungă în biroul lui, unde s-a apucat de îndată să consemneze în registru un eveniment imaginar cu un biciclist lovit de o mașină fugită de la locul accidentului. În eventualitatea în care Griezman ar fi verificat.

Reacher și Neagley s-au dus direct în hol. Neagley a spus:

— Trebuie să obținem toate ordinele de deplasare ale lui Wiley. Asta e cheia acestei povești. Se află în țară de ceva mai mult de doi ani și e dat dispărut în ultimele patru luni. Rămâne o perioadă critică de aproape doi ani de serviciu activ. Timp în care omul a văzut ceva, a plănuit și apoi a furat acel lucru. Așa că trebuie să știm exact unde a fost. Zi după zi, de la prima la ultima. Pentru că-n cel puțin una dintre aceste zile s-a aflat în apropierea acelui obiect. Indiferent despre ce e vorba. Poate chiar l-a atins. Ori s-a aflat în vecinătatea fizică a acestuia.

— Cel puțin într-o zi, a spus Reacher. Ziua în care l-a furat.

— Cred că două zile minimum, a zis Neagley. Mai întâi l-a văzut, apoi și-a făcut planul, după care s-a întors să-l fure.

— Atât că nu l-a văzut. Nu propriu-zis. L-a găsit. L-a localizat. Vorbim de un joc de lungă durată. A venit în Germania ca să-l obțină. A știut dinainte despre povestea asta.

— Oricum ar fi. A existat o întâlnire fizică.

— Vreau să știu cum își plătește chiria, a spus Reacher. E un simplu soldat. Nu face economii planificate. Vezi dacă ordinele

de deplasare se suprapun cu cazuri nerezolvate de furt. Și-a obținut el cumva finanțarea.

În acel moment a răspuns la apelul sonor al telefonului și, ținând lipit de piept receptorul, a strigat:

— Domnule maior Reacher, pentru dumneavoastră.

Era Orozco, care suna dintr-un subsol de undeva, judecând după cum se auzea.

— Suntem în belea? a-ntrebat Orozco.

— Suntem bine, a spus Reacher. În prezent, salvăm planeta.

— Până n-o mai salvăm.

— Caz în care oricum nu mai contează.

— Tocmai am terminat de vorbit cu Billy Bob și Jimmy Lee. Au confirmat că și-au putut alege orice nume și-au dorit pentru documentele false. Dar trebuiau să fie nemțești. În caz c-ar fi avut loc un control prin sondaj în cadrul diviziei. S-a considerat că numele străine ar sări în ochi. Dar orice nume german era în regulă. Oricare și l-ar fi dorit. Fie că le plăcea cum sună, fie însemna ceva pentru ei.

— Bine, mulțumesc, a spus Reacher. Trebuie să închid.

Stătea cu spatele lipit de tejghea și vedea afară prin partea din sticlă a ușii de la intrare.

Vizavi, un tip stătea în cadrul unei uși.

Reacher a pus receptorul în furcă. A prins privirea lui Neagley și i-a făcut un semn. Ea s-a înclinat ca să vadă mai bine și a spus:

— Îl văd. E greu să nu-l observi.

— Hai să luăm o gură de aer curat.

Neagley a ieșit prima, urmată de Reacher, iar tipul din cadrul ușii a tresărit surprins, după care s-a prefăcut că se-ntinde, a căscat și a plecat în pas domol, pe trotuarul opus, fără grabă, ca și cum avea la dispoziție tot timpul din lume.

— Vrei să vedem unde merge? a-ntrebat Neagley.

Au păstrat ritmul, la trei metri în spate, cu două benzi de trafic matinal între ei și tipul care mergea înainte. Avea o haină din lână și nu purta nimic pe cap. Era un tip solid.

Mai mare decât Neagley și mai mic decât Reacher. La intersecție, a cotit la dreapta. Reacher și Neagley au traversat la semafor și l-au ajuns din nou din urmă, rămânând la trei metri în spatele lui.

Tipul a cotit din nou la dreapta.

Pe o alee, între clădiri.

— O capcană, evident, a spus Neagley. Probabil o curte închisă. Nu-i de mirare că s-a lăsat depistat așa ușor. Misiunea lui era să te aducă aici.

— Pe mine?

— Griezman și Bishop au negat c-ar fi omul lor. Deci, cine e? Orozco tocmai ne-a spus că locul e plin de interlopi. Sunt sigură că Helmut Klopp e membru fondator. Știe cum arătăm și știe cum ne cheamă. I-ai făcut să plângă pe patru soldăței de-ai lor. Când am venit aici prima oară. Acum vor să-și ia revanșa.

— Crezi că mai sunt supărați din cauza aia?

— Probabil.

— Cât de mare crezi că e curtea?

— Nu sunt arhitect, dar cred că vreo doisprezece metri pe doisprezece. Ca o cameră mai mare.

— Câți oameni crezi c-au adus?

— Minimum șase. Șapte, cu tipul care te-a momit aici.

— Ne-a momit aici.

— Până când eu am decis să nu mai înaintăm. Prima îndatorire a unui sergent e să-și ferească ofițerul de riscuri.

— Așa te învață la instrucție?

— Printre rânduri.

— Mie-mi convine, a spus Reacher.

— Ar trebui să ne-ntoarcem.

— Poate că te-nșeli.

— Nu cred că mă-nșel.

— Poate că-i o curte rezidențială. Locuințe pentru oameni cu venituri modeste. O chestie specifică pentru zona interioară a orașului. Camere fără vedere. Genul de casă în care locuiești dacă ai rămas șomer, dar măcar îți permiți să-ți petreci toată dimineața în pragul unei uși vizavi de un anume hotel.

— Crezi că se ducea acasă?

— Cred că trebuie să mă duc să aflu.

— E o capcană, Reacher.

— Știu că este. Dar trebuie să-i forțăm să-și facă griji din cauza noastră. Trebuie să menținem presiunea. Va trebui probabil să-i obligăm să ni-l dea pe mână pe vânzătorul de pașapoarte. Sunt sigur că-i unul dintre ei. Avem nevoie de noul nume al lui Wiley. S-ar putea să fie singura modalitate prin care să-l obținem. Dă-mi fix două minute. Dacă nu ies, ești liberă să

vii să-mi dai o mână de ajutor.

Capitolul 27

Reacher și-a continuat drumul și s-a-ntors pe alee. Aceasta avea mai puțin de un metru lățime. Ca un hol median într-un apartament ieftin. În față se vedea un dreptunghi de lumină. Umbrele dimineții și culori de gresie. Fără oameni. Aceștia erau lipiți de ziduri, de o parte și de alta a intrării pe alee.

Reacher a înaintat pe întuneric, zgâriind cu vârfurile degetelor piatra de pe ambele ziduri, ca să se mențină pe mijloc. Pașii lui erau zgomotoși și însoțiți de un ecou straniu care venea mai întâi dinspre pereți și apoi dinspre tavanul galeriei. În față nu se schimbase nimic. Lumina dimineții și betonul vopsit. Culori carnale. Vii și curate. Pavaj din cărămizi, ca unele trotuare. Fără obstrucții fizice. Guri de canal sau hidranți. Toată modernitatea anilor ’50.

Reacher a mers mai departe.

Apoi, când a ajuns la trei pași de capătul aleii, a rupt-o la fugă și a intrat astfel în curte, deplasându-se rapid până în centru, unde s-a oprit brusc și s-a-ntors cu o sută optzeci de grade.

Opt indivizi.

Toți lipiți cu spatele de zid. Era evident că se așteptaseră la o intrare mai prudentă. Patru dintre ei erau cei de la intrarea în bar, de la prima confruntare. *Germania e a germanilor.* Se părea că-și reveniseră, măcar parțial. Alți trei arătau similar, dar încă erau nevătămați. Și posibil mai vârstnici. Poate selectați pe bază de merite. Unul dintre ei avea mâinile goale. Altul avea o bâtă de baseball. Unul avea o sticlă spartă. Din sticlă maronie, neregulată, ca o coroană în miniatură. Reacher a decis că acela va fi doborât primul. Tipul cu bâta putea să mai aștepte. N-aveai ce să faci cu bâta într-o grămadă de oameni. Primii patru aveau să stea în așteptare. Când ai fost mușcat o dată, a doua oară ești mai temător. Cel trimis ca momeală în cadrul ușii n-avea să se bată deloc. Nu era treaba lui. Așa că, inițial, aveau să fie trei contra unul. Nu era o problemă uriașă. După asta, nu se mai știa nimic.

Omul cu bâta s-a mișcat primul. Ceea ce era o prostie, dar una previzibilă. Era arma cea mai mare. Ea dădea tonul. Dar era inutilă în alergare. Nimeni nu putea lovi cu bâta în timp ce alerga. Nici Babe Ruth, nici Joe DiMaggio, nici Mickey Mantie. Nici măcar Ted Williams în culmea gloriei. Efort irosit, dar care indica o tentativă de tactică. Bâta ar fi trebuit să-l doboare pe

Reacher și apoi tipul cu sticla să intre în acțiune, aplecându-se, înfigând arma și răsucind-o. Ceea ce-nsemna că tipul cu sticla s-a pus în mișcare foarte repede, la numai doi pași în urma individului cu bâta, gata pentru clipa sa de glorie, căutând să-și folosească tot elanul de care era în stare.

Numai că elanul e o armă cu două tăișuri.

Reacher l-a evitat pe tipul cu bâta și l-a întâmpinat frontal pe cel cu sticla, două mase care alergau în direcții opuse ciocnindu-se cu mare viteză, ca într-un accident pe autostradă. Reacher nu se uita la nimic altceva decât la sticlă, care era ațintită spre el și se apropia alarmant de rapid de fața lui, în mâna dreaptă a individului. Iar asta transforma totul într-o problemă de sincronizare. Era mai simplu decât lovirea unei mingi de baseball. Reacher și-a mișcat antebrațul stâng în sus, dinspre interior spre afară, ca și cum ar fi dorit să gonească o viespe la un picnic, și a lovit antebrațul drept al tipului care-l amenința. Astfel sticla a fost proiectată în sus, trecând peste umărul stâng al lui Reacher, fără nici măcar să-l atingă. În felul acesta, Reacher a avut timpul și spațiul necesare pentru aplicarea unui croșeu cu cotul drept în mutra individului, care a avut oarecum efectul unui baton de dinamită detonat în gura nefericitului. Acesta s-a prăbușit mai rapid decât l-ar fi obligat gravitația, iar Reacher s-a întors și a călcat pe sticlă, astfel ca nimeni să n-o mai poată folosi. Apoi a pornit spre individul cu bâta, care se răsucise inutil în spatele lui.

Reacher s-a hotărât – voia bâta.

Tipul a încremenit pe picioare și a dat să se ghemuiască, smucind bâta în spate, la joasă înălțime, mai mult ca la o lovitură de tenis decât ca la una de baseball. Ca și cum s-ar fi pregătit pentru un retur de rever cu ambele mâini sau pentru o lovitură lungă cu crosa de golf, luându-și din ce în ce mai mult elan și pregătindu-se să izbească atunci când Reacher ar fi ajuns în raza de acțiune. Aceasta era însă o altă problemă de aproximare a sincronizării. Singurul mod de a te apăra împotriva unei lovituri de bâtă era să ajungi acolo din timp, înainte ca mișcarea acesteia să fi început sau, în cel mai rău caz, pe primii circa treizeci de centimetri ai cursei, când impactul ar fi fost încă neînsemnat și lent, ca și cum ai intra noaptea din greșeală într-o balustradă. Ca să întâmpini lovitura devreme, trebuia să accelerezi brusc, ceea ce nu era ușor pentru un om clădit ca

Reacher, dar care, în această situație, s-a produs în mod firesc. Datorită motivației. Datorită diferenței dintre o lovitură laterală neînsemnată și un femur, un braț rupt sau niște coaste fracturate. Reacher s-a năpustit asupra individului și a ajuns acolo când bâta abia dacă se deplasase șapte-opt centimetri. Având astfel timp să-i prindă porțiunea de impact maxim în palmă, s-o smucească într-o parte și, ajutându-se cu cealaltă mână, să înfigă extremitatea rotunjită a mânerului direct în țeasta individului, ca pe un pat de pușcă. În punctul de contact, impactul era ca o lovitură feroce de pumn, concentrată într-o singură articulație a degetului.

Omul cu bâta s-a prăbușit într-o parte, iar Reacher s-a rotit în loc, căutându-și din priviri următoarea țintă. Aceasta s-a materializat imediat sub forma celui de-al treilea ins, care s-a năpustit asupra lui neînarmat, cu mâinile ridicate și palmele deschise, pregătit pentru o încleștare corp la corp. Reacher a legănat bâta în direcție greșită, ca un jucător de baseball nepriceput care nu nimerește o minge aruncată sus, o lovitură amplă, desigur, atât doar că noul agresor era mult mai mare decât o minge de baseball, așa încât precizia nu era un factor crucial. Orice lovitură între piept și cap era binevenită. Cotul, brațul, gâtul, craniul. Sau toate patru deodată, ceea ce s-a și întâmplat. Agresorul a ridicat mâna ca să-și protejeze capul și bâta l-a izbit peste cot și triceps, impactul împingându-i osul greu al brațului în spate, în colțul maxilarului, în locul unde gâtul se unește cu craniul. Șocul l-a făcut să cadă în genunchi, dar a rămas conștient. Așa că Reacher l-a pocnit din nou, de data asta mânuind corect bâta cu mâna dreaptă, cu o forță cu care ar fi trimis o minge lejeră la un picnic de 4 Iulie, dar foarte eficientă împotriva biologiei umane. Individul s-a poticnit într-o parte și apoi a căzut cu fața la sol.

În acel moment, ceasul din capul lui Reacher i-a spus că lupta durase ceva mai mult de patru secunde. Tipul care slujise drept momeală în cadrul ușii rămăsese lipit de zid.

Nu era treaba lui. Cele patru hălci de carne de la primul bar tocmai se hotărâseră să intre în acțiune. Își părăsiseră ascunzătoarea în mod dezordonat și acum erau poziționați aleatoriu. Fără niciun sens. Pur și simplu întâmplător. Ceea ce constituia o problemă. Primii doi erau ușor de doborât.

Al treilea n-avea să fie o misiune dificilă. Dar al patrulea urma

să fie o problemă. Reacher își dădea seama de asta. Timpul, spațiul și mișcarea. Ca în astronomie. Ca planetele pe traiectorii de coliziune. Orbite, unghiuri și viteze relative.

Al patrulea tip îl va ataca înainte ca al treilea să fie doborât.

Nu exista nicio altă posibilitate. Era scris în modul în care se mișcau centrele lor de greutate. Nu exista nicio succesiune logică dincolo de unu, doi, trei. Indiferent de unde începeai.

Toate acestea l-au făcut pe Reacher să regrete că i-a spus lui Neagley să aștepte fix două minute. Mai rămăseseră încă un minut și cincizeci și cinci de secunde. Fără nicio posibilitate logică de a face față adversarilor întărâtați. Ar fi trebuit s-o lase să intervină. Neagley ar fi intrat pe alee când ar fi fost sigură că atenția lui era îndreptată în față, adică exact în acel moment ar fi așteptat deja în umbrele de la gura aleii, privind, făcând în minte aceleași calcule instinctive pe care le făcea și el și, prin urmare, gata să intervină și să-i strice planurile celui de-al patrulea individ.

Prima îndatorire a unui sergent e să-și ferească de riscuri ofițerul.

Poate că totuși Neagley nu-i dăduse ascultare.

Și exact așa se-ntâmplase, bineînțeles. Reacher s-a lansat împotriva primilor doi atacatori, folosind bâta ca pe un pumn, *unu, doi,* lovitură directă, lovitură de rever, gândind anticipat, pregătindu-se pentru al treilea individ, executând pivotarea cu viteză, grație și economie în mișcări. Dar, chiar și așa, al patrulea agresor a ieșit la atac mult prea devreme, conform estimării, doar cu o jumătate de pas în urmă, printr-un noroc chior ajungând la destinație chiar înainte ca bâta să-nceapă să se miște din nou.

Dar deodată al patrulea individ a dispărut. Ca și cum ar fi intrat cu toată viteza într-o frânghie de rufe. Ca un efect special dintr-un film. Într-un cadru era acolo, iar în cadrul următor nu mai era. Al treilea a căzut la pământ și în spatele lui Reacher a văzut-o pe Neagley, încheind o mișcare care fusese cel mai probabil un pumn trimis cu toată forța în beregata celui de-al patrulea agresor.

Momeala din cadrul ușii a ridicat mâinile.

— Mulțumesc, sergent, a spus Reacher.

— Trebuia să alegi sticla, l-a mustrat Neagley. Era mai bună decât bâta.

Reacher s-a apropiat de momeală și i-a spus:

— Spune-i șefului tău să nu-mi mai irosească timpul. Spune-i să vină să mă vadă în persoană. Unu contra unu. Mergem împreună după clădire și-o să avem acolo un schimb de opinii.

Apoi au plecat pe alee și au ieșit în stradă, mai întâi Neagley și apoi Reacher. Au rămas puțin în soare ca să se scuture și să-și îndrepte hainele, apoi s-au grăbit să se-ntoarcă la hotel.

Capitolul 28

Au ajuns cu întârziere la hotel. Ceilalți îi așteptau. Bishop trimisese un microbuz, de tipul celor folosite în aeroporturi. Se așezaseră toți pe scaune și priveau afară pe geam. Waterman, Landry, White și Vanderbilt. Și Sinclair. Reacher și Neagley s-au urcat și ei, ușa s-a închis în urma lor și vehiculul a pornit din loc. Nu era mult de mers, trebuia doar să ocolească lacul Aussenalster până la o clădire mare și impunătoare, dar ușor ciudată. Arăta ca o copie a Casei Albe, ridicată din memorie de un constructor care vizitase în copilărie originalul. Bishop i-a întâmpinat înăuntru și i-a dus în camera pregătită. Birouri, telefoane, faxuri, copiatoare, telexuri, imprimante și terminale de computer voluminoase cu tastaturi bej murdare. Bishop i-a informat că telefoanele erau configurate ca o replică a centralei din McLean. Pe plan local, doar Griezman cunoștea numerele, dar fără să știe unde erau localizați americanii.

Griezman a sunat primul.

Cu o problemă.

Reacher a răspuns și Griezman a zis:

— Nu mă pune pe difuzor.

— De ce?

— Am dat-o în bară. Adică departamentul meu. Ceea ce e același lucru.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că l-am pierdut pe Wiley. Nu se știe cum, a fost implicat într-un accident cu fugă de la locul faptei cam la două ore după ce noi doi am plecat. Conducea o mașină și a lovit o bicicletă. Era îmbibat în șampanie, fără doar și poate. Un martor l-a descris perfect. I s-a arătat desenul făcut după descrierea lui Helmut Klopp și l-a identificat. Toată tărășenia e în evidențele diviziei de circulație.

— Deci omul tău nu l-a văzut când a ieșit.

— La un moment dat, a stat de vorbă cu un polițist de la circulație. Cred că atunci s-a întâmplat.

— Dar oricum nu știi unde e Wiley.

— Nu cu certitudine acceptabilă.

— Așa te-au învățat să te exprimi?

— Sună sobru și matur și împovărat de probleme tehnice.

— Lasă, nu-i nimic. Noi să fim sănătoși că necazurile curg, l-a liniștit Reacher.

— Îmi pare rău că l-am pierdut, a spus Griezman.

— Nu-ți face probleme.

— Am să mențin filajul atât cât am să pot.

— Mulțumesc.

Reacher a închis telefonul și Sinclair a pus întrebarea care le stătea tuturor pe buze:

— Asta a fost livrarea? Am ratat-o? Adică, a fost atât de stresat, încât a dat peste biciclistul ăla?

— Prea devreme, cu siguranță, a zis Vanderbilt. S-a întâmplat în prima noapte. N-avea cum să primească banii încă. Așa că nici n-a făcut livrarea. Decât dacă e prost de-a binelea.

— În cazul cel mai rău, se ducea la aeroport, a spus Landry. Ca să prindă un avion la prima oră spre Zürich. Poate a preferat să aștepte acolo o zi, două, decât să stea aici. Caz în care a luat marfa cu el. Dacă e ceva de dimensiuni mici. Ca să facă schimbul în biroul bancherului, cum a zis Reacher.

— Trebuie să supraveghem aeroporturile, a spus Waterman.

— Suntem deja cu ochii pe ele, a zis Sinclair. Ambele aeroporturi au sisteme de televiziune cu circuit închis. CIA a aranjat niște filmări temporare. Neoficial, așa că n-or să dureze mult, dar până în prezent Wiley n-a a trecut pe-acolo.

— Și nici acasă nu s-a întors, a spus Reacher. Decât dacă omul lui Griezman l-a ratat de două ori. Deci, unde e acum?

— În lumea largă, a zis Neagley. Undeva în Germania. E faza de dinaintea livrării. Ca la atunci când cumperi o mașină nouă. Înainte de marea surpriză.

Wiley tocmai se trezea, în dormitorul lui, în același loc în care se trezise în ultimele trei luni. În apartamentul închiriat din apropierea apei. În cartierul rezidențial nou-construit. Un sat în interiorul metropolei. Dar nu tocmai. De fapt era un cămin gigantic, plin de oameni indiferenți, care veneau și plecau grăbiți pe întuneric și dormeau câteva ore acolo. Nu-și văzuse niciodată vecinii și, din câte știa, nici ei nu-l văzuseră niciodată. Perfect.

S-a ridicat din pat și a pornit cafetiera. A clătit sticla de Dom Perignon și a pus-o în coșul de gunoi. A așezat paharul în mașina de spălat vase.

A luat telefonul și a format numărul firmei de închirieri de mașini la care apelase și înainte. Imediat i-a răspuns un bărbat

care părea tânăr și eficient.

— Vorbești engleza? a-ntrebat Wiley.

— Desigur, domnule, a spus tânărul.

— Vreau să închiriez o furgonetă acoperită.

— Ce mărime, domnule?

— Să aibă distanță mare între osii și acoperiș înalt. Am nevoie de mult spațiu în interior.

— Avem Mercedes-Benz sau Volkswagen. Mercedesul e mai lung. Are peste patru metri în interior.

Wiley a făcut un calcul mental și a conchis că mașina era cu vreo treizeci de centimetri mai lungă decât avea el nevoie. A spus:

— La ce înălțime de sol se află platforma de încărcare?

— E normală, aș spune. Nu știu exact cât.

— Ușa din spate se rulează?

— Nu, domnule. Ușile din spate sunt pe balamale. E o problemă asta?

— Trebuie să-l pun spate în spate cu un alt vehicul și să mut marfa dintr-unul în altul. Nu mă pot apropia suficient dacă ușile au balamale.

— Mă tem că singura noastră opțiune cu ușă rulantă este un vehicul din altă clasă. Mai exact, avem o problemă de greutate a vehiculului. În Germania, mașinile mai grele necesită un permis comercial de conducere. Aveți așa ceva?

— Sunt cât se poate de sigur că am permisul potrivit pentru orice vehicul mi-ați putea oferi. Poți să contezi pe asta.

— Foarte bine, domnule, a spus tânărul. Când aveți nevoie de furgonetă?

— Imediat, a răspuns Wiley.

Telefonul a sunat din nou în camera de la consulat și Landry i-a dat receptorul lui Reacher. Era Bishop, din biroul lui, situat în apropiere, care a spus:

— Avem la recepție un soldat din Armata SUA care susține că are ordinul de a-ți da raportul direct.

— În regulă, a zis Reacher. Trimite-l aici. Sau trebuie să vin eu la el?

— Îl trimit cu escortă, a spus Bishop.

Escorta era o femeie de circa douăzeci și trei de ani. Probabil absolvise școala de curând, fiind la început de carieră, dar deja

fusese încadrată în Serviciul de Externe. Soldatul era un gradat cu o tunsoare Mohawk. Din unitatea de apărare antiaeriană a lui Wiley. Colegul lui de echipaj. Martorul din dosarul dispariției nemotivate a acestuia, din urmă cu patru luni. Era un E-4, însă doar specialist, nu caporal întreg. Mai sus decât un simplu soldat, dar nu încă subofițer. Era îmbrăcat în uniforma de luptă cu model de camuflaj de pădure, cu ținuta bine aranjată. Să fi avut vreo douăzeci de ani. Părea un bun soldat. Pe ecusonul lui scria Coleman.

Neagley a aranjat trei scaune într-un colț liniștit și au luat cu toții loc. Reacher a spus:

— Îți mulțumesc că ai trecut pe-aici, soldat. Apreciem asta. Ți s-a spus despre ce e vorba?

— Domnule, a zis Coleman, mi-au spus că-mi veți pune întrebări despre soldatul Wiley.

Avea un accent sudic. Poate din regiunea deluroasă a Georgiei. Stătea pe marginea scaunului, ca într-o versiune așezată a poziției rigide de drepți.

— Rapoartele de acum patru luni sugerează că Wiley se bucura că se afla în unitatea voastră, a spus Reacher. Erau corecte acele rapoarte?

— Da, domnule, cred că erau corecte.

— Fericit și împlinit?

— Da, domnule, cred că așa era.

— Nu victimizat și oprimat în vreun fel sau altul?

— Nu, domnule, din câte știu eu.

— Asta-l face un dezertor foarte neobișnuit. Și, din acest motiv, tu și unitatea ta nu puteți fi trași la răspundere. Nu e din vina voastră. Practic, nu are cum să fie vina voastră. O sută de birocrați ar putea să bată o sută de ani la o sută de mașini de scris, fără să reușească să vă învinuiască pe voi pentru asta. Ai înțeles? Știm că Wiley și-a luat tălpășița din motive externe.

— Da, domnule, la concluzia asta am ajuns și noi, a spus Coleman.

— Așa că relaxează-te, da? Nu ești acuzat de nimic. Nu ai cum să dai răspunsuri greșite. Nici absurde. Avem nevoie de orice informație ne poți da. Orice impresie, cât de mică. Nu-mi pasă cât de stupidă e. Așa că să nu ai rețineri. Spune tot. Pe urmă, poți să-ți petreci restul zilei în Hamburg. Să te duci să umbli prin cluburi.

Coleman a dat din cap.

— De când îl cunoști pe Wiley?

— A fost în unitate aproape doi ani.

— E mai bătrân, așa-i?

— Mult mai bătrân decât fratele meu cel mai mare.

— Ți s-a părut ciudat asta?

— Un pic.

— Ai o teorie despre motivul pentru care a așteptat atât?

— Cred că a încercat mai întâi să facă alte lucruri.

— Vorbea despre ele?

— Nu, domnule, niciodată, a spus Coleman. Era un tip închis. Își păzea bine secretele. Știam cu toții că ascunde lucruri. Mereu zâmbea ca pentru sine și nu spunea nimic. Dar era mai în vârstă, așa că ne-am gândit că nu e nimic în neregulă cu asta. Ne-am gândit că e îndreptățit să se poarte așa. Asta nu i-a împiedicat pe oameni să-l placă. Era un tip popular.

— Era muncitor?

Coleman a dat să răspundă, dar s-a oprit.

— Ce e? a-ntrebat Reacher.

— Domnule, mi-ați cerut să vă spun impresiile stupide.

— Îmi place prostia, a zis Reacher. Uneori nu ne rămâne decât prostia.

— Ei bine, domnule, mie mi s-a părut că nu era vorba doar de secrete. Mi s-a părut că are un întreg plan secret. Pentru viața lui. Zi după zi. Da, era foarte muncitor. Făcea tot ce i se ordona și nu se plângea niciodată. Nici de ordinele mai tâmpite. Iar acum mai toate-s tâmpite. Avea o expresie anume care i se așternea pe față. Era fericit, pentru că fiecare zi care trecea însemna că se apropia din ce în ce mai tare.

— De ce anume?

— Nu știu.

— În urmă cu patru luni ai pomenit de unchiul lui Wiley.

— Ne-au întrebat dacă Wiley era un tip vorbăreț. Voiau să știe despre ce vorbea. Nu prea multe. Mi-a spus că e din Sugar Land, Texas. Se pricepea la vitele crescute pentru carne. Odată a spus că vrea să se facă fermier. Dar asta a fost tot. Nu vorbea niciodată mult. Apoi, într-o noapte, fiind plecați la un exercițiu, am tras câteva proiectile de manevră și am obținut un scor destul de bun împotriva elicopterelor. Așa că eram relaxați și, după vreo câteva beri, destul de amețiți. Au început cu toții să

spună de ce se înrolaseră în armată. Dar într-un fel criptic. Avem în unitate câțiva colegi buni de gură. Trebuia să aranjezi cuvintele în fraze inteligente. Eu nu mă prea pricep la chestii din astea. Când mi-a venit rândul, am spus că am intrat în armată ca să învăț o meserie. Mi s-a părut c-ar putea avea sens dublu. Meserie, cum ar fi cea de mecanic auto, sau să ucid oameni, care tot o meserie e și ar putea fi o alternativă mai târziu, dacă slujbele de mecanici auto vor fi greu de găsit.

— Bun răspuns, a remarcat Reacher.

— Nu s-au prins.

— Ce-a spus Wiley?

— A spus că a intrat în armată pentru că unchiul lui i-a povestit despre Davy Crockett. Un răspuns scurt și criptic, așa cum trebuia să fie. Ca un joc de cuvinte încrucișate. Apoi a zâmbit misterios. Lui îi venea ușor să fie criptic, pentru că mereu era așa.

— Tu ce crezi că voia să spună?

— Îmi amintesc că l-am văzut pe Davy Crockett la o emisiune TV. Îl vedeam în fiecare săptămână. Purta o căciulă făcută din blană de raton. Nu m-a convins să mă înrolez. Așa că nu știu ce voia să spună. Cred că de data asta eu nu m-am prins.

— Doar unchi, sau a spus și un nume?

— Nu atunci. Dar mai târziu, când îl tachinau că vorbește atât de mult despre ranch-uri când în orășelul lui nu era decât o fabrică de zahăr mare și veche, a spus că unchiul lui, Arnold, lucrase la un ranch înainte de a fi recrutat.

— Ți s-a părut c-ar fi vorba de același unchi sau de un altul?

Coleman a rămas tăcut, ca și cum i-ar fi trecut în revistă în gând pe membrii familiei sale și recapitula cum îi chema. Unchiul X, unchiul Z. Era vreo diferență? În cele din urmă a spus:

— Nu știu. Wiley era genul de om care, când avea ocazia, folosea un nume. Cum fac cei din Texas. Politețe de modă veche. Dar nu putea face asta într-o propoziție criptică, pentru că trebuia să fie scurtă. Așa că poate a fost vorba de Arnold în ambele cazuri sau poate că nu.

— Spune-mi mai multe despre faptul că în fiecare zi se apropia din ce în ce mai mult de obiectiv. Planul lui secret. Care era starea lui sufletească? Lăsa impresia că e vorba de un plan pas cu pas, lent și stabil, sau avea urcușuri și coborâșuri?

— Cred că niciuna, nici alta, a spus Coleman. Sau un amestec din ambele. Era mereu binedispus, dar în ultima vreme devenise și mai fericit. În total, doar două viteze. Era fericit și apoi era și mai fericit.

— Când s-a petrecut schimbarea?

— Cam pe la jumătatea perioadei. Cu circa un an în urmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic ce pot exprima în cuvinte.

— Vreo impresie?

— S-ar putea să fie o prostie.

— Îmi place prostia.

— Era ca atunci când cineva așteaptă o veste, sperând să fie una bună și, când în sfârșit o primește, constată că, bineînțeles, era vestea cea bună.

— Ca un om care caută un lucru despre care știe că e acolo și, în sfârșit, îl găsește?

— Exact așa.

În Jalalabad era tot dimineață, dar mult mai târziu. Micul dejun trecuse de mult și se apropia prânzul. Mesagerul a fost chemat din nou în încăperea mică și încinsă.

A doua ei vizită din acea zi. Transmisese deja răspunsul lui Wiley, când sosise în zori. Grasul îi zâmbise legănându-se, iar lunganul își încleștase pumnii și uriașe ca un lup. Acum era acolo doar grasul. Perna lunganului era deformată, dar pustie. Era în altă parte. Foarte ocupat. Foarte entuziasmat.

Mai ocupat și mai entuziasmat decât ar fi trebuit să fie, s-a gândit ea, pentru o problemă despre care spusese că e foarte puțin importantă.

Mușteleă tăcute s-au apropiat, au zburat de jur împrejur și au plecat.

— Ia loc, a spus grasul.

Mesagerul s-a uitat la perna lunganului.

— Pot să stau în picioare? a zis ea.

— Cum dorești. Sunt foarte mândru de felul în care te-ai descurcat. Fără cusur. Așa cum, firește, trebuia să fie, ținând cont de antrenamentul excelent pe care l-ai primit.

— Vă mulțumesc, a spus ea. M-am simțit bine pregătită.

— Germana ta a fost adecvată?

— Am vorbit foarte puțin. Doar cu taximetristul.

— Ar fi fost adecvată dac-ar fi trebuit să vorbești mai mult?

— Cred că da. Pentru că am fost excelent antrenată.

— Ți-ar plăcea să te întorci în Hamburg?

Fata s-a gândit la fotografii, la amprente și la înregistrările din computere.

— Mă voi duce oriunde veți alege, în înțelepciunea voastră, să mă trimiteți, a spus ea.

— După cum știi, livrarea e planificată, dar trebuie să fie cineva de față ca să autorizeze colectarea ei.

— Ar fi o onoare pentru mine.

— Limbile străine sunt punctul tău forte? a-ntrebat grasul.

— Nu sunt în măsură să apreciez eu asta, a zis fata.

— Cei care te-au antrenat spun că ai o memorie excelentă și că te descurci bine cu numerele.

Ea n-a răspuns.

Nu voia să vorbească despre numere.

Nu în acel moment.

— Oare cei care te-au antrenat n-au spus adevărul? a-ntrebat grasul.

— Au fost foarte amabili. Dar prea generoși. Abia dacă mă descurc cu numerele.

— De ce spui asta?

Ea nu a răspuns.

— Spune-mi.

— Înainte de Hamburg, veți dori ca eu să merg la Zürich. Unde se vorbește tot germana. La o bancă. Ca să-i transfer banii lui Wiley. Cu numere. Numere de cont și parole. În felul ăsta voi putea să autorizez colectarea.

— Ai de gând să refuzi?

— Va trebui să aflu prețul.

— Bineînțeles că da. Este unul dintre cele patru elemente importante. Numărul nostru de cont, parola, suma și numărul de cont al destinatarului. Sunt multe de memorat, știu, dar, de fapt, tranzacția e foarte simplă și directă.

— Nu vă place când oamenii cunosc prețul.

Grasul n-a spus nimic.

— Voi fi sacrificată, a zis mesagerul.

— Nu dacă obținem ce dorim. De data asta e altfel. Dacă târgul ăsta reușește, vei face parte pentru totdeauna din el. La fel ca noi toți. Vom deveni legende și mituri. Poveștile vor fi

transmise de la o generație la alta. Vom fi celebrați. Fetițele își vor dori să fie ca tine. Se vor inventa jocuri despre transferurile de bani. Fetele vor ști că pot și ele să facă asta.

Mesagerul nu a spus nimic. Grasul a continuat:

— Dar, dacă târgul eșuează, atunci da, vei fi ucisă, fie că te duci sau nu la Zürich. Faci deja parte din el. Ești deja martor. Toți martorii vor fi uciși. Umilința ar fi prea mare ca s-o putem îndura. O sută de milioane de dolari pentru nimic? E clar că va trebui să ștergem asta din memorie. Altfel, am fi terminați ca șefi. Pic de carne nu va rămâne pe oasele noastre.

— O sută de milioane de dolari? s-a minunat mesagerul. Ăsta e prețul?

— Du-te și învață numerele, a spus grasul. Fii gata să pleci în seara asta. Roagă-te pentru succes.

În Hamburg, Wiley a coborât cu ascensorul și a ieșit în holul blocului. S-a îndepărtat de sensul giratoriu, a trecut de o altă clădire și apoi printre alte două blocuri spre partea din spate a complexului. Acolo pavajul nou făcea loc granitului vechi, pietrei de caldarâm și macaralelor de pe docuri. Peste apa întunecată fuseseră înălțate pasarele noi, din lemn de tec și oțel, curbate grațios peste hăuri. Wiley a trecut una și apoi s-a urcat pe alta. Era mai latră și ducea mai departe, tocmai până la drumul principal și la stația de autobuz. Wiley s-a așezat în adăpost și a așteptat. Mai întâi a sosit un autobuz care nu-l interesa și apoi a venit și cel dorit de el. A oprit la două intersecții distanță de agenția de închiriat mașini. Wiley s-a urcat în vehicul. Era calm. Nu mai avea senzația de cădere în gol. Acum urma o succesiune de operațiuni mecanice simple. Livrare, colectare, zbor. Timp în care cele două mii trei sute de kilometri pătrați îl așteptau. Ferma lui vizibilă din spațiul cosmic.

A zâmbit în sinea lui, singur în mijlocul mulțimii din autobuz.

Micul Horace Wiley.

Dat dracului!

La nici doi kilometri de traseul autobuzului, Müller s-a întâlnit cu Dremmler într-o patiserie. Cele patru măsuțe din interior erau ocupate de perechi de bărbați asemănătoare cu ei, prieteni, dar nu tocmai, legați între ei doar printr-o propunere, fie ea de cumpărare sau vânzare, de finanțare sau asigurare, de

investire, închiriere sau schimb.

Sau pentru a lua poziție împotriva fărâmițării identității naționale.

— Încă o dată, a spus Dremmler, îți mulțumim pentru ajutorul dat în privința locului unde e cazat Reacher. Chiar acum este pus în aplicare un plan.

— Plăcerea a fost de partea mea, a spus Müller.

— Nu poate rămâne în hotel toată ziua. Trebuie să iasă de-acolo. Aștept să primesc un semnal pozitiv din clipă în clipă.

— Bun, a zis Müller.

— Ai reușit ceva cu treaba ailaltă?

Müller a scos desenul cu Wiley și l-a netezit pe masă.

— A fost greu de obținut?

— Am fost nevoit să las niște urme birocratice. Dar n-or să ducă nicăieri.

— Nu l-am văzut niciodată pe omul ăsta. Nu e membru al mișcării.

— Dar Klopp l-a văzut de mai multe ori.

— Atunci se duce la bar ca să vândă sau ca să cumpere ceva. Sau și una, și alta. Am să arăt desenul oamenilor pe care-i cunosc. Poate obținem un nume și o adresă.

— Știm deja că-l cheamă Wiley. Și nu are nicio adresă. Am verificat, nu mai știi?

— Sunt sigur că și-a cumpărat o identitate nouă. Sau mai multe. De regulă, ăsta-i primul lucru pe care-l fac indivizii ăștia. Dar nu-ți face griji. Știu exact pe cine să-ntreb.

Neagley i-a spus lui Landry să sune la biroul lui din New Orleans și să pregătească câteva întrebări pentru mama lui Wiley, despre un fost iubit de-al ei pe nume Arnold și despre oricare alt iubit care lucrase la un ranch și apoi fusese recrutat sau care a vorbit vreodată despre Davy Crockett. Apoi Vanderbilt a chemat-o lângă telexul gălăgios de unde a luat un braț de hârtii. Solicitarea ei, înaintată prin intermediul lui Sinclair și al Comandamentului Reunit, privind cazurile nerezolvate de furturi din Germania. Din apropierea unităților militare sau a zonelor de activitate. În intervalul de timp în care Wiley a fost detașat activ în țară.

Erau o mulțime de delicte.

— Când primim ordinele de deplasare ale lui Wiley? a-ntrebat

Reacher.

— Curând, a spus Neagley. Se lucrează la asta.

Delictele erau numeroase și variate. Toate nerezolvate.

Pătrunderi prin efracție în miez de noapte, invazii și jafuri armate, tâlhării sub amenințarea armei și deturnări de vehicule, toate având drept țintă firmele locale care lucrau cu numerar, cum ar fi barurile, agențiile de pariuri și cluburile de striptease. Geografic, locurile se suprapuneau cu harta unităților militare. Pentru că acolo erau banii. De unde și firmele cu mulți bani. Făptuitorii proveneau din alte locuri, mai mult sau mai puțin îndepărtate, și erau ca pescărușii la gropile de gunoi. Foarte puțini dintre ei erau soldați. Dar unii chiar erau.

— Uită-te la valorile în dolari, a spus Neagley.

— Sunt umflate, a spus Reacher. Pentru asigurare. Trebuie să le reducem la jumătate.

— Chiar și așa. Una sau două dintre ele i-ar fi oferit lui Wiley toți banii de care ar fi avut nevoie. Trei sau patru l-ar fi transferat într-o categorie cu totul nouă. Ne-ar fi obligat să facem presupuneri noi. Ar fi putut ajunge în mai multe locuri și ar fi putut pune mâna pe resurse importante.

— Când a furat lucrul pe care-l vinde?

— Cândva între ziua în care l-a localizat și sfârșitul permisiei sale de nouăzeci și șase de ore. Cândva în acea perioadă de zece luni.

— De ce nu s-a raportat absența acelui lucru?

— Depinde de ce anume era. Depinde de ciclul de audit, cred. Poate că se face inventarul chiar acum. Poate că vestea se va răspândi în seara asta.

— Cât de riguroase sunt auditurile astea?

— Una peste alta, nu prea, a spus Neagley. În cea mai mare parte, se face o simplă numărătoare. Dacă în inventar sunt trecute trei containere, se numără unu, doi, trei și se pune o bifă de verificare.

— Dar containerele pot să fie goale sau ceva de genul ăsta.

— Trebuie să fie ori una, ori alta. Ori numărătoarea nu s-a făcut încă, ori i-a păcălit cumva. Sunt singurele posibilități.

— Nu, eu cred că există și a treia, a spus Reacher. Poate că lucrul furat n-a fost niciodată trecut într-un inventar. Poate că nimeni nu știa că se află acolo, așa că nimeni nu știe c-a dispărut.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi pantalonii mei.

— Ce-i cu ei?

— Îți plac?

— Sunt niște pantaloni.

— Sunt niște pantaloni care fac parte din uniforma Corpului de Marină al SUA fabricați în 1962 și livrați în 1965. La un moment dat, au fost trimiși din greșeală unui depozit al armatei din Maryland. Au rămas acolo treizeci de ani. Niciodată numărați, niciodată inventariați, niciodată puși pe vreo listă.

— Adică, tu crezi că un individ tocmai a cumpărat pantaloni în valoare de o sută de milioane de dolari?

— Nu neapărat pantaloni.

— Cămăși?

— Ceva care s-a rătăcit în fundul unui depozit. Ca o a treia posibilitate.

— Cum ar fi ce? a spus din nou Neagley.

— Noi aici urma să luptăm cu Armata Roșie. Am avut tot felul de obiecte. Și oamenii greșesc. Dacă au fost în stare să trimită la întâmplare un balot de pantaloni de pușcași marini la o bază de pe uscat a armatei, înseamnă că pot trimite din greșeală orice și oriunde.

— În regulă, a zis Neagley. Există și a treia posibilitate.

Atunci a sunat telefonul.

Era Griezman, care a spus:

— S-a întâmplat ceva straniu.

Capitolul 29

Reacher a trecut convorbirea pe difuzor și toți cei șapte oameni s-au adunat jur împrejur ca să-l audă pe Griezman:

— O secție de poliție locală tocmai a primit un telefon de la managerul unei agenții de închirieri auto. De lângă hotelul vostru, mai precis. Un bărbat care vorbea engleza și părea să aibă accent american tocmai a închiriat o furgonetă acoperită de mari dimensiuni. În ciuda faptului că a vorbit numai în engleză, cartea lui de identitate era germană. Funcționarul de la birou a fost cel care a-ncheiat tranzacția. Dar managerul era în birou și a auzit discuția. A recunoscut vocea clientului. Acesta mai închiriase ceva de acolo, nu cu mult timp în urmă. După aceea, nu se știe din ce motiv, managerul a verificat tranzacția în computer și a observat că tipul folosise un cu totul alt nume față de ultima dată. Utilizase un alt set de documente.

— Când a fost asta? a-ntrebat Reacher.

— Acum douăzeci de minute.

— Vreo descriere?

— Vagă, dar poate fi vorba de Wiley. De-aia te-am și sunat. Am trimis deja o mașină cu o copie a desenului. Vom afla peste un minut sau două.

— Numele folosit ultima oară a fost tot german?

— Da, dar diferit. Ultima oară fusese Ernst, iar acum a fost Gebhardt.

— În regulă, mulțumesc, a spus Reacher. Sună-ne din nou după ce oamenii de la agenție or să vadă portretul-robot.

A încheiat convorbirea și Sinclair a spus:

— Din acest moment, a-nceput faza finală a jocului. Furgoneta e pentru livrare.

— Iar dup-aia își ia tălpășița, a zis Waterman. Și-a compromis identitatea de rezervă. Pe cea bună și-o păstrează pentru aeroport.

— Douăzeci de minute, a spus Landry. În timpul ăsta, putea să ajungă la 15 kilometri distanță de oraș, unde Griezman nu mai are jurisdicție. Trebuie să apelăm la autoritățile federale.

Telefonul a sunat din nou.

Griezman.

— Avem acum o identificare pozitivă pe baza desenului. Cel care a-nchiriat camioneta a fost Wiley. Sută la sută. Am dat deja numărul de înmatriculare în urmărire generală. Divizia de

circulație se va ocupa de asta. Ei pot să continue urmărirea în afara orașului. E un lucru pe care-l fac tot timpul. Presupunem că acum ar fi vorba de o rază de 15 kilometri. Vreo douăzeci și cinci de minute. Aproape sigur se deplasează spre sud sau spre est. Asta dacă nu se duce în Danemarca sau Olanda. Avem mașini pe drumurile principale și pe autostrăzi. Nu vă faceți griji, n-are cum să ne scape. E ditamai vehiculul și e și lent pe deasupra.

— Ce adresă a folosit? a-ntrebat Reacher.

— Una falsă. O abureală. Ceva într-un alt bloc de locuințe din cealaltă parte a orașului.

— Altceva? zis Reacher.

— Doar că vânzătorul de la firma de închirieri auto a spus că Wiley era preocupat de înălțimea tavanului și că avea nevoie în spate de o ușă rulantă, nu pe balamale, pentru că intenționa să pună furgoneta în spatele altei furgonete și să transfere încărcătura între cele două vehicule.

— Mulțumesc, a spus Reacher și a terminat convorbirea.

— Măcar acum știm ce fel de obiect este, a spus Sinclair. Nu e un document. Nu sunt informații. Are nevoie de o furgonetă acoperită, mare, cu ușă rulantă în spate.

— Ca s-o pună spate în spate cu un vehicul similar, a zis Neagley. De ce? Dacă încărcătura se află deja într-o furgonetă, de ce mai are nevoie de alta?

— Poate că primul vehicul a fost furat, a spus Reacher. Poate că se teme să nu fie tras pe dreapta.

Neagley a-nceput să răsfoiască teancul de telexuri. Cazurile de furturi nerezolvate din apropierea bazelor militare din Germania, din timpul detașării lui Wiley. Urmărea cu degetul lista ștearsă. La un moment dat, s-a oprit și a spus:

— În urmă cu șapte luni, o furgonetă cu ușa din spate rulantă a fost furată de la un mic magazin de mobilă de la periferia Frankfurtului. Păgubașii au reclamat la poliția locală și națională, dar vehiculul n-a mai fost găsit.

A-nceput să caute, și-a umezit degetul și a-ntors paginile.

— N-am mai găsit nimic, a spus în final. O mulțime de mașini, dar niciuna cu ușă rulantă.

— Asta a fost cu trei luni înainte să dispară fără urmă, a zis Reacher.

— A fost un joc de lungă durată.

— Oare a furat obiectul în aceeași noapte în care a furat furgoneta?

— Aproape sigur. Și uite așa începe să se definească o poziție geografică. Dacă e genul de om care se teme să nu fie tras pe dreapta, înseamnă că a furat camioneta de undeva din apropiere, a condus-o doar cât a fost nevoie, a furat obiectul și l-a ascuns cât de repede a putut. Într-un șopron sau ceva de genul acesta. Cu obiectul respectiv în el. O rută triunghiulară, parcursă rapid și concentrat. Kilometraj minim. Risc minim. S-ar putea să avem de-a face cu o suprafață destul de mică, undeva în apropiere de Frankfurt.

— Dar pe urmă s-a întors la unitate. Timp de trei luni. De ce?

— A stat cu capul la cutie. Așteptând o reacție. S-a ascuns în văzul tuturor. Mișcarea a fost inteligentă. I-am fi căutat pe dezertori și pe infractorii din afara bazelor. Nicidecum pe soldații aflați în post. Dar uite că nimeni n-a sesizat dispariția obiectului. Nu s-a dat alarma. N-a fost nicio reacție. Așa că, de îndată ce s-a simțit în siguranță, a plecat cu prima ocazie. S-a ascuns în Hamburg. I-a luat patru luni ca să-și vândă marfa. Acum se duce să și-o ia de unde a ascuns-o.

— Astea-s concluzii riscante, nu vi se pare? a spus Sinclair. Oricine putea să fi furat furgoneta aia.

— Trebuie să știm unde era Wiley cu șapte luni în urmă, a spus Reacher. Ne trebuie ordinele lui de deplasare.

— Trebuie să vină și alea, a spus Neagley.

Și chiar în acel moment telexul a-nceput să zbârnâie voios.

Wiley condusese noua furgoneta spre centrul orașului încet, atent, înaintând fără grabă prin traficul orașului, oprindu-se la semafoare, uitându-se în oglinzi. A ocolit lacul Aussenalster și a luat-o prin cartierul St. Georg, cotind spre vest și îndreptându-se spre zona în care locuia. Dar, cu mult înainte de a ajunge acolo, a cotit la stânga și a trecut peste un pod metalic cu aspect dreptunghiular, ajungând în vechile docuri, unde cheiurile erau prea mici pentru cargourile moderne, ceea ce însemna că și depozitele erau mai mici, adică mai ieftin de închiriat.

A parcat în fața unei uși duble vopsite în verde mat și a coborât de pe scaunul înalt al mașinii. Ușa dublă avea zăvoare cu lacăt sus și jos și o încuietoare cu lacăt la mijloc. Avea toate cheile. A deschis ușa din dreapta, a proptit-o și apoi a deschis-o

și pe cea din stânga, sprijinind-o și pe aceea.

Spațiul interior era cam de nouă metri pe doisprezece și înalt de peste patru metri și jumătate. Ca un garaj dublu al unei case cochete din Sugar Land, dar ceva mai spațios. Locul din dreapta era liber. În cel din stânga se găsea vechea furgonetă de mobilă. O adusese de la Frankfurt cu șapte luni în urmă, în noaptea în care-o furase. Tot în noaptea aceea încărcase în ea și marfa lui prețioasă. Sprintul nebun nu fusese strict necesar, pentru că-i schimbase plăcuțele de înmatriculare, pentru mai multă siguranță. Ar fi putut să meargă mai lejer. Dar dorise să ajungă la destinație. Să stea ascuns. Abia reușise să ajungă. Furgoneta era veche. Practic, o rablă nenorocită. Senzorul de ulei a stat aprins tot drumul. Motorul scotea tot felul de zgomote. Hârbul aproape că-și dăduse duhul când a parcat-o în magazie, și Wiley răsuflase ușurat că ajunsese până acolo. Recunoscător că nu fusese nevoit să apeleze la o mașină de tractare. Unele lucruri ar fi fost greu de explicat. Odată oprit, motorul nu a mai pornit niciodată. Mort de-a binelea. De unde și necesitatea unei furgonete de închiriat. Pe care a parcat-o lângă predecesoarea ei, apoi a-nchis ușile verzi și, după ce a încuiat toate lacătele, a pus cheile în buzunar. A traversat o pasarelă metalică spre un alt chei, apoi a folosit noile pasarele înalte, din lemn de tec și oțel, trecând de la un chei la altul, până în spatele cartierului său, unde și-a făcut drum printre două blocuri și apoi pe lângă un altul, spre holul lui. În sfârșit, a luat liftul și a ajuns la apartament.

Müller a închis ușa biroului și l-a sunat pe Dremmler la telefonul fix de pe biroul acestuia.

— Omul din desen a plecat din oraș cu o camionetă. Tocmai am primit o cerere de asistență de la divizia lui Griezman. Am dat numărul de înmatriculare în urmărire generală. De la cincisprezece kilometri distanță de oraș și, dacă va fi nevoie, vom extinde urmărirea la nivel național.

— Livrează marfa, a spus Dremmler. Ne-a scăpat.

— Nu, camionul e gol, asta-i clar. Tocmai l-a luat de la o firmă de închirieri de vehicule.

— Înseamnă că-și ia marfa din altă parte. Și mai interesant. Ține-mă la curent. Ai grijă să fiu primul care află.

— O să am.

— Mă tem că treaba ailaltă n-a mers.

— Reacher?

— A prevăzut-o. Și-a adus oameni cu el. I-a luat pe toți prin surprindere. O trupă de doisprezece oameni, mi-au spus oamenii mei. Toți înarmați cu arme militare. Plus el. Oamenii mei n-au avut nicio șansă.

În noaptea în care furgoneta a fost furată, Wiley se afla într-o permisie de nouăzeci și șase de ore. Nu se știa unde. Ăsta a fost primul lucru dezvăluit de ordinele sale de deplasare. Înainte fusese la locul lui obișnuit de încartiruire, într-un post situat la câțiva kilometri nord-est față de magazinul de mobilă. Dar nu la prea mulți kilometri depărtare, și-a zis Reacher. Câteva zeci, în niciun caz sute. Cunoștea regiunea. Fusese acolo de multe ori. Distanțele erau rezonabile. Ca de la Sugar Land în centrul Houstonului. Un drum cu autobuzul.

De la început până la sfârșit, ordinele arătau cum Wiley sosise în Germania, apoi pendulase între ceea ce fusese cândva o poziție de avangardă, în zona de luptă, și o poziție de ariergardă, într-un depozit de intendență. Acesta fiind postul aflat la nord-est de Frankfurt. Mai apăreau și niște detașări voluntare la o tabără de depozitare. Ceea ce fusese odinioară o mare magazie de aprovizionare se transformase într-un depozit de lucruri de care nimeni nu mai avea nevoie. Membrii unității lui Wiley puteau să se ofere voluntar să meargă să recupereze componente ale mașinilor scoase din uz. Comandantul considera aceste acțiuni un bun antrenament pentru operațiunile de întreținere de pe terenul de luptă. Reacher a apreciat că asta suna mai bine decât varianta în care Wiley ar fi trebuit să fure cauciucuri rășapate ca să-și mențină cât de cât unitatea pe linia de plutire. Existaseră patru astfel de oportunități. Nimeni nu se oferise mai mult de o dată. În afară de Wiley.

Wiley se oferise voluntar de trei ori. În primele trei ocazii.

Dar nu și a patra oară.

— Evident că acolo a văzut obiectul, a spus Neagley. Indiferent despre ce-o fi vorba. În tabăra de depozitare. N-are cum altfel. Poate că prima oară l-a căutat. A doua oară l-a găsit. A treia oară a plănuit. După care l-a furat, acum șapte luni. De asta n-a mai fost nevoit să se ducă a patra oară. Între timp,

obiectul dispăruse. Îl avea deja.

— Ascuns în apropiere, conform ipotezei tale. Pe care trebuie s-o confirmăm. Avem nevoie de oameni pe drum. Patru inși cu binocluri, ca într-o capcană vizuală. Poate pe autostrada de la sud de Hanovra. Nu se poate să fi ajuns așa de departe încă.

A format numărul lui Griezman, care i-a spus că va avea grijă de asta.

— E foarte dornic să ajute, a observat Sinclair.

— Deocamdată, a spus Reacher.

— Îl șantajezi?

— I-am spus că n-am s-o fac, dar nu sunt sigur că m-a crezut. Așa că, într-un fel, cred că-l șantajez. Rezultatul final e același.

— Ar fi bine să țină cât mai mult.

— N-o să se-ntâmple, a spus Reacher. Griezman o să ne lase cu ochii-n soare de îndată ce va avea de rezolvat o problemă mai importantă.

— Există o problemă mai importantă decât asta?

— El nu știe cât de gravă este.

— Să-i spunem? a-ntrebat Sinclair. Să facem o cerere oficială de asistență?

— Ar fi un dezastru politic, a intervenit White. Ar fi o dovadă de slăbiciune din partea noastră. Rusia e practic la doi pași. Nu ne putem spăla rufăria murdară în public.

— Și oricum e prea târziu, a spus Waterman. Germanilor le-ar lua o jumătate de zi să răspundă cel puțin. Ca să-i informăm cum trebuie, ar fi nevoie de încă o zi. Poate chiar de mai mult, fiindcă ei habar n-au de nimic. Ceea ce-nseamnă că Wiley ar avea din start un avantaj de cel puțin treizeci și șase de ore. În care ar putea să ajungă oriunde. Asta e o țară mare acum.

Biroul lui Dremmler se afla la etajul al patrulea al unei clădiri pe care o deținea în totalitate. A coborât cu ascensorul, care nu fusese schimbat din anii ’50. Solid, dar lent. Dura douăzeci de secunde până ajungea la parter. Timp în care Dremmler importa și vindea treizeci și trei de pereche de pantofi brazilieni. O statistică încurajatoare. Un milion de perechi pe săptămână. Peste cincizeci de milioane de perechi pe an.

A ieșit din clădire și a luat-o la pas prin soarele fără vlagă de la miezul zilei. O intersecție, două, trei, până la barul cu ușa vopsită și lăcuită. Cândva, ora ar fi fost considerată prea

timpurie pentru o pauză de prânz, dar localul era deja aglomerat. Pentru că noul program de lucru decalat însemna că pauzele de prânz se întindeau pe toată durata zilei, într-o ștafetă neîntreruptă.

Dremmler și-a croit loc prin mulțime, salutând și dând din cap, până l-a văzut pe Wolfgang Schlupp așezat pe un scaun înalt, la bar. Nu era un individ impresionant. Părul negru, ochii negri, fața subțire și tenul întunecat, cu o constituție de câine cuprins de frisoane. Dar util. Pe cale să devină și mai util. Dremmler și-a făcut loc cu coatele lângă el, cu un umăr în față și spatele la mulțime.

— Cum merg afacerile, Herr Schlupp?

— De ce ai nevoie? a replicat Schlupp.

— De informații, a zis Dremmler. Pentru cauză. Noua Germanie depinde de ele.

Un barman cu un șorț greu din prelată s-a apropiat și Dremmler a comandat un litru de bere.

— Ce fel de informații? a-ntrebat Schlupp.

— Ai făcut un permis de conducere și poate și un pașaport pentru un domn american.

— Ia stai puțin! N-am făcut nimic.

— Bun, ai transmis comanda unui client la partenerii tăi din Berlin. Ei le-au făcut. Tu n-ai făcut decât să reții jumătate din bani.

— Și ce?

Dremmler și-a mai făcut puțin loc și a scos desenul. L-a întins pe bar.

— Ăsta e omul, a spus el.

Părul, fruntea, pomeții. Ochii adânciți în orbite.

— Nu mi-l amintesc, a zis Schlupp.

— Ba eu cred că ți-l amintești.

— Și care-i treaba?

— E important pentru cauză.

— Ce anume?

— Ce nume și-a ales omul ăsta?

— De ce vreți să știți?

— Vrem să dăm de el.

— Știi că nu pot să-ți spun, a zis Schlupp. Cum aș mai putea să fac afaceri? Nimeni n-ar mai avea încredere în mine.

— Doar de data asta. Nimeni n-o să afle vreodată. Omul ăsta

deja are probleme. Dar vrem să ajungem noi primii la el. Chiar acum se îndreaptă undeva, într-o furgonetă goală. Ca să ia ceva. Probabil o încărcătură grea. Dată fiind mărimea vehiculului. Ar putea fi vorba de arme. Ar putea fi aurul naziștilor dintr-o mină de sare.

— Și tu vrei să pui mâna pe marfa lui.

— Pentru noi toți. Pentru cauză. Ne-ar ajuta imens.

Schlupp nu i-a răspuns, așa că Dremmler a continuat:

— Găsitorul va primi o recompensă, desigur. Sau putem încheia un contract de consultanță. Ori, dacă vrei, un comision corect.

— Ar însemna să-mi asum un risc. E ca la preoți. Se-nțelege de la sine că nu voi vorbi.

— Valoarea comisionul va reflecta, desigur, dimensiunea riscului.

Schlupp s-a uitat la desen.

— Cred că mi-l amintesc. Am ajutat o mulțime de americani. Cred că ăsta-i tipul care și-a ales trei nume separate. Primele două doar pentru cărți de identitate și permise de conducere. Dar cred că pe cel de-al treilea a avut și un pașaport.

— Care erau cele trei nume?

— Au trecut câteva luni. Va trebui să caut în registru.

— Nu-ți amintești?

— Lucrez cu sute de nume.

— Când poți s-o faci?

— Când ajung acasă.

— Mă suni imediat, da? E foarte important. Pentru cauză.

— În regulă, a spus Schlupp.

Dremmler a dat din cap satisfăcut și a plecat pe unde venise, cu celălalt umăr în față, împingând prin mulțime, salutând și dând din cap. Apoi a ieșit iar în soarele fără vlagă de la miezul zilei, de dincolo de ușa deschisă.

Barmanul care-i dăduse litrul de bere a ridicat receptorul.

În camera din consulat a sunat telefonul. Vanderbilt a răspuns și i l-a dat lui Reacher. Era Orozco, care a spus:

— Suntem în belea?

— Nu încă, a zis Reacher. Credem că Wiley se îndreaptă spre Frankfurt. Credem că a furat ceva dintr-o tabără de depozitare din apropiere de baza unde era încartiruit cam cu șapte luni în

urmă. Apoi credem că a ascuns marfa. Acum credem că se duce acolo ca s-o ridice.

— Avem mulți oameni în Frankfurt.

— Știu, a spus Reacher. Am să-i sun dacă vom avea nevoie de ei.

— Tocmai am terminat cu Billy Bob și Jimmy Lee. Au lăsat pentru final partea cea mai bună. Am aflat că i-au vândut un M9 lui Wiley. Așa că țineți cont de asta. Individul e înarmat.

Telefonul a sunat și Wiley a răspuns în bucătărie. După zgomotul de fundal și-a dat seama imediat cine era. Barmanul prietenos, care devenise și mai prietenos cu ajutorul unor sume generoase de bani, situate undeva între limitele dintre bacșiș și mită. Plus un teanc suplimentar de bancnote pentru eventuale situații de urgență. Sau avertismente. Lumea era aceeași peste tot. Nimic nu era spus, nimic nu era precizat, dar totul se înțelegea foarte bine.

— Wolfgang Schlupp urmează să te dea în gât la Dremmler, a spus barmanul.

— Pentru cât? a-ntrebat Wiley.

— Un procentaj. Dremmler zice că te duci să găsești aurul naziștilor.

— Mă duceam la baie.

— Ai timp până ajunge Schlupp acasă.

Telefonul a sunat din nou în camera de la consulat și Landry a ridicat receptorul, i l-a întins lui Neagley, care i l-a dat lui Reacher. Era Griezman, care a spus:

— Se pare că divizia de circulație are nevoie de detalii suplimentare pentru o operațiune la mare distanță cum va fi cea de la Hanovra. Am câștiga cu toții timp dacă le-ai da direct aceste specificații. S-ar câștiga și la capitolul exactitate. L-am alertat pe adjunctul comandantului de-acolo. Așteaptă să-l suni. Am să-ți dau numărul lui. Îl cheamă Müller.

— OK, a spus Reacher. Altceva?

— Nimic. Succes!

— Mulțumesc.

Reacher a încheiat convorbirea și a format numărul primit.

Telefonul de pe biroul lui Müller a sunat. Acesta a-nchis ușa, s-

a așezat și a ridicat receptorul. O voce de american a spus:

— Vorbesc cu adjunctul de comandant Müller?

— Da, a zis Müller.

— Numele meu e Reacher. Cred că șeful detectivilor, Griezman, ți-a spus că am să sun.

Müller a mutat un dosar și a găsit un teanc de formulare pentru mesaje. A luat un creion. A notat data, ora și apelantul, apoi a spus:

— Se pare că doriți să monitorizăm traficul de pe autostradă la sud de Hanovra.

— Ai un număr de înmatriculare. Vreau să știu dacă se deplasează de aici spre regiunea Frankfurt.

— Ce anume ați dori din partea noastră?

— Mașini pe acostamente. Sau pe poduri. Patru perechi de ochi. Ca la o pândă pentru cei ce depășesc viteza legală, dar cu binocluri, nu cu pistoale radar.

— Nu avem experiență în astfel de lucruri, domnule Reacher. Pe autobahn nu există limită de viteză.

— Dar te-ai prins care-i șpilul.

— Am văzut pe un post de televiziune american.

Müller a notat cuvântul șpil. Reacher a spus:

— Comunicarea trebuie să fie instantanee. Am nevoie de timp ca să aranjez lucrurile la celălalt capăt.

— Știi unde se duce? a-ntrebat Müller.

— Nu tocmai. Nu încă.

— Să-mi spui când afli. Ca să pot aloca resurse.

— Mulțumesc. Te anunț.

Müller a pus receptorul în furcă. A desprins foaia de hârtie din teanc, apoi a rupt-o în două, în patru, în opt, în șaisprezece, transformând-o în confetti și lăsându-le să cadă în coșul de gunoi. Reacher n-avea decât să susțină că acea convorbire avusese loc, dar Müller va spune că se sfârșise cu o neînțelegere de ultim moment, care dusese la anularea punctelor convenite înainte. Nimeni nu putea dovedi ceva. O situație clasică de cuvântul unuia contra cuvântului celuilalt, pe care polițiștii o câștigau de fiecare dată.

A format numărul lui Dremmler și a spus:

— Mă crezi sau nu, tocmai am vorbit la telefon cu Reacher. Despre o problemă pe care Griezman mi-a aruncat-o în brațe. Reacher crede că Wiley se îndreaptă spre Frankfurt. Mi-a promis

că-mi va spune destinația exactă de îndată ce-o s-o afle.

— Excelent!

— Ai obținut noul lui nume?

— Am să-l aflu cât de curând.

Wolfgang Schlupp a plecat din bar când s-a simțit pregătit și, după ce a străbătut două alei, a luat un autobuz care l-a lăsat la scurtă distanță de casa lui, un apartament de la etajul de sus al unei clădiri construite înainte de război. Fără lift, dată fiind vechimea construcției. Dar cu o valoare considerabilă. Se zvonise mai demult că întregul șir de case fusese reparat necorespunzător după bombardamentele din timpul războiului. Dar un raport întocmit de ingineri demonstrase exact contrariul. Prețurile se dublaseră peste noapte. Schlupp cumpărase apartamentul din timp. Auzise o conversație în bar, stând cu spatele la doi funcționari de la primărie care făceau schimb de bârfe.

A urcat scările până la holul de la primul etaj, apoi la al doilea și așa mai departe.

Wiley l-a auzit sosind. Stătea lipit de perete, în umbra dintre un dulap pentru paza contra incendiilor și o pompă pentru recircularea apei calde. Ținea în mână un pistol Beretta M9, un fel de reziduu militar, cumpărat de la doi nătărăi care furau de la o companie de intendență, în același bar în care prea-vorbărețul domn Schlupp se îndeletnicea cu afacerea lui care, până la urmă, s-a dovedit a nu fi chiar atât de secretă.

Ajuns pe palierul său, Schlupp s-a întors spre stânga și și-a descuiat ușa. Wiley a ieșit din umbră și l-a împins înăuntru, cu pistolul în spate, ducându-l prin hol până într-un living spațios, cu aspect modern, cu mult cenușiu și multă cărămidă netencuită, unde Schlupp s-a împiedicat și a căzut pe o canapea din piele neagră, unde a rămas neputincios.

Wiley stătea deasupra lui, cu arma ațintită spre fața lui.

— Am auzit că vrei să mă vinzi, Wolfgang, a spus el.

— Nu-i adevărat, a zis Schlupp. N-aș face niciodată asta. Cum aș mai putea să fac afaceri?

— I-ai spus lui Dremmler c-ai s-o faci.

— Aveam de gând să inventez un nume și să-l trimit pe o pistă greșită.

— Ai registre aici?

— Toate sunt codificate.

— De ce n-ai născocit un nume în bar? De ce să aștepți să ajungi la registre?

— Dremmler ți-a spus?

— Nu contează cine. Aveai de gând să mă vinzi. Urma să mă cauți în registre. Dremmler ți-a spus să-l suni imediat, pentru că e ceva foarte important pentru cauză.

— În niciun caz n-aș fi făcut asta. E o aberație. Cum să fac așa ceva? Cine-ar mai avea încredere în mine?

— De ce n-ai născocit un nume în bar?

Schlupp nu i-a răspuns.

— Arată-mi registrele, a spus Wiley.

Schlupp s-a ridicat cu greu în picioare și au mers împreună pe același hol pe care veniseră, dar mai încet, Schlupp sub amenințarea pistolului, până când au ajuns într-un dormitor mic, folosit pe post de birou.

Schlupp a arătat spre un raft înalt și a spus:

— Biblioraftul roșu.

Care arăta ca un biblioraft mecanic cu trei inele, doar că avea patru. Paginile pre-perforate aveau linii de cod scrise de mână, noncuvinte fără sens trecute în coloane separate, reprezentând probabil numele vechi, numele noi, pașapoarte, permise, cărți de identitate.

— Eu care sunt? a-ntrebat Wiley.

— Nu aveam de gând să te trădez.

— De ce n-ai născocit numele în bar?

— Omule, înțelege că Dremmler e pornit rău de tot. În momentul ăsta crede că ești plecat cu o dubă prin țară să cauți aurul naziștilor. Dar e evident că tu nu faci asta. Așa că se înșală în privința asta, ceea ce-nseamnă că se înșală în toate privințele. E logic, nu? De ce să-i dai ascultare?

— Nu i-am dat ascultare, a spus Wiley. Dar l-am auzit pe barman. Dremmler te-a întrebat și tu i-ai răspuns. Aveai de gând să mă vinzi. Dacă nu voiai, i-ai fi dat pe loc un nume fals. Sau, să zicem că te-ai blocat, dar un minut mai târziu ți-ai fi revenit și ai fi spus că da, ți-ai amintit, că mă cheamă Schmidt. Sau ceva asemănător. Dar n-ai făcut-o.

— Mă sperie, omule. Poate să-mi facă necazuri. OK, am avut de gând să-i spun, într-o primă fază. Dar m-am răzgândit.

— Când m-ai văzut?

— Nu, înainte.

— Nu te cred.

— Cum aș mai putea să fac afaceri?

— Dremmler ți-a spus c-o să te recompenseze pentru riscul asumat.

— Omule, îți jur. Te înșeli. M-am răzgândit. N-aș fi făcut-o niciodată.

Ai intrat în horă, trebuie să joci.

Totul sau nimic.

— Amice, prefer să nu risc, a spus Wiley.

A trecut pistolul dintr-o mână în alta, cu gesturi iuți, line și fluide, și l-a izbit pe Schlupp tare în tâmplă, cu tocul pistolului. Nu voia să-l împuște. Nu acolo. Prea mult zgomot. L-a lovit din nou, de data asta în tâmpla stângă, iar capul nefericitului s-a bălăbănit în urma șocului ca țeasta unei păpuși din cârpe. Când a revenit la poziția inițială, Wiley l-a lovit din nou, nemilos, de sus în jos, fix în creștetul capului, ca o izbitură de secure sau de ciocan. Schlupp a căzut în genunchi. Wiley l-a lovit iar. Schlupp s-a prăbușit cu fața în jos. Wiley s-a aplecat și l-a lovit iar, și iar, și iar, și iar, și iar.

Osul a crăpat și sângele a țâșnit, împrăștiindu-se în jur.

Wiley s-a oprit să-și tragă sufletul.

I-a controlat pulsul la gât.

Nimic.

A așteptat încă un minut, pentru mai multă siguranță. Tot nimic. Și-a șters pistolul cu cămașa lui Schlupp, a luat biblioraftul roșu și a plecat.

Capitolul 30

Reacher stătea tăcut într-un colț al încăperii de la consulat, așteptând să sune telefonul. Se întreba cine va suna primul, cei de la New Orleans sau Müller, de la divizia de circulație. Era ca și cum ar fi așteptat învingătorul unei curse desfășurate cu încetinitorul. Și-a imaginat cum lumina zorilor se împrăștie lent peste deltă și agenții FBI locali se trezesc și își iau micul dejun, fără grabă, după care pleacă. Moment în care procesul se putea accelera puțin. Probabil că întâlnirea cu mama lui Wiley urma să fie prima din ziua lor de lucru. Ținând cont de presiunile exercitate de Waterman și Landry. Posibil încă de la opt dimineața, dat fiind că o persoană care beneficia de ajutoare sociale dorea să rămână în relații bune cu autoritățile. Pe fundalul semirelaxat al orarului din Louisiana, furgoneta lui Wiley se deplasa, la opt mii de kilometri depărtare, în Germania, probabil cu o viteză mai mică de o sută de kilometri la oră, apropiindu-se de Hanovra, lăsând-o în urmă și rulând spre sud către mașinile fără însemne ale poliției. Cine-o să ajungă acolo mai întâi?

Telefonul suna.

Nu era nici New Orleans, nici adjunctul Müller.

Era Griezman, care a spus:

— Am o problemă gravă.

— De ce natură? a-ntrebat Reacher.

— Avem o crimă în cartierul vechi al orașului. Un bărbat de statură mică, cu capul făcut chisăliță. S-a întâmplat de curând. Un vecin a auzit zgomote. Sunt obligat să-mi trimit toți oamenii acolo, cel puțin azi. Chiar n-am ce să fac. Îmi pare foarte rău, prietene, dar sunt forțat să suspend asistența noastră temporară.

— Și te întrebi cum o să reacționez din acest motiv.

Griezman a avut o ezitare.

— Nu, a spus el. Te-am crezut pe cuvânt.

— Succes cu crima aia! a zis Reacher.

— Mulțumesc.

Reacher a încheiat convorbirea și a răspuns privirii întrebătoare a lui Sinclair:

— Suntem singuri acum.

— Pentru că ești un domn desăvârșit.

— Avem timp.

— Între timp, mesagerul se poate să fi ajuns în Zürich.

— Nu contează. Partea asta e cea care contează. Un obiect fizic într-o furgonetă acoperită. Ceva ce nu se poate transfera dintr-un loc în altul ca banii. Nu într-o clipită și la modul secret. Este ceva lent, greoi, zgomotos și vizibil, pentru că e real.

— Numai că Müller nu l-a văzut.

— Încă.

— Cât timp îi dai?

— Două ore, poate.

— Și pe urmă?

— Am să conchid că Wiley nu s-a dus la Frankfurt.

Telefonul a sunat din nou.

De data asta erau cei din New Orleans, transmițând direct din mașina lor din fața dărăpănăturii cu o singură cameră în care trăia mama lui Wiley. Doi agenți, un bărbat și o femeie. Raportare imediată, conform cererii exprese. Ținuseră un mic interogatoriu, cu întrebări preformulate, despre numele Arnold, despre fermierul recrutat și fanul lui Davy Crockett. A reieșit că era vorba de același individ. Numele lui complet: Arnold Peter Mason. Născut și crescut în Amarillo, Texas. În copilărie a lucrat la un ranch, apoi a petrecut douăzeci de ani în U.S. Army, după care a trăit cu mama lui Wiley în Sugar Land, Texas, timp de șase ani, din momentul în care micul Wiley avea zece ani, până când acesta a împlinit șaisprezece. Și da, micul Horace îi spunea lui Arnold „unchiul”. Mai în vârstă decât bărbații cu care era obișnuită mama lui Wiley, era un tip liniștit, tăcut, cu secrete, dar care la început fusese un om de nădejde. Mai multe detalii aveau să urmeze.

Landry, Vanderbilt și Neagley au introdus numele fiecare în sistemul său. Arnold Peter Mason. Landry n-a obținut nimic de interes imediat. Nici Vanderbilt. Neagley însă a găsit un ins care fusese subofițer în infanteria aeropurtată timp de douăzeci de ani. Nicio distincție deosebită. Mult timp petrecut în Germania, demult, pe vremea când orice se putea întâmpla.

Încă în viață, potrivit evidențelor Asigurărilor Sociale. Șaizeci și cinci de ani. Încă lucra, conform datelor înregistrate la Fisc. Venituri modeste, în scădere an după an. Poate slujbe ocazionale sau angajări ca zilier, tot mai puține pe măsură ce se apropia pensia.

Posesorul unui pașaport, conform Departamentului de Stat.

Nicio adresă pe teritoriul Statelor Unite.

Formularele pentru Fisc fuseseră completate de peste ocean.

În evidențele CIA figura ca locuind în Germania.

Ambasada de la Berlin îl avea înregistrat drept cetățean american, militar în retragere, rezident într-un sătuc din apropiere de Bremen. La o oră distanță de Hamburg.

— Să fie o coproducție? a zis Reacher. Au lucrat împreună cei doi?

— Poate că acolo a fost ascunsă prima furgonetă, a spus Neagley. Acasă la unchiul Arnold, nu în Frankfurt.

— Atunci de ce să fi adus acum altă camionetă?

— Nu știu, poate că unchiul Arnold a lăsat cauciucurile să se dezumfle.

— Sau poate că urmează să împartă încărcătura. Dacă e o coproducție. Poate că din suta de milioane doar jumătate îi revine lui Wiley.

— Stați așa, a spus White. Ia uitați-vă aici. Unchiul Arnold a fost în Germania aproape douăzeci de ani. De când Wiley avea șaisprezece ani. Înseamnă că a fost un joc de foarte lungă durată.

— Și uitați-vă și la asta, a zis Vanderbilt.

În evidențele ambasadei, împreună cu Mason figurau și doi dependenți care nu erau cetățeni americani.

— Pariez că ăștia sunt soția și un copil.

Apoi telefonul a sunat din nou. FBI-ul din New Orleans, direct din mașină, cu o actualizare importantă și concisă. După șase ani de relativă fericire, doamna Wiley l-a gonit pe Arnold Mason din casă pentru că a descoperit întâmplător că individul avea o nevastă în Germania. Și un băiat cu handicap. Doamna Wiley poate că nu avea multe, dar avea principii.

*

Spirit practic, Wiley și-a curățat pistolul în mașina de spălat vase. De ce nu? M9 era construit conform specificațiilor militare. Era conceput să reziste la imersia prelungită în apă sărată. A folosit ciclul complet pentru oale și cratițe, cu fază de uscare totală. Apoi avea să ungă cu ulei părțile componente și să reasambleze pistolul, acum curat ca lacrima și în stare perfectă de funcționare.

Strânsese ghem hainele pătate cu sânge și biblioraftul roșu și le aruncase în coșul de gunoi din bucătărie. O decizie bine

gândită. Primul impuls fusese să le scoată din casă și să le arunce într-un tomberon pe stradă. Nu prea aproape, dar nici prea departe. Nimănui nu-i plăcea să parcurgă o distanță lungă având în mână un obiect suspect. Și apoi, ipotetic, ancheta putea deveni agresivă și, la fel de ipotetic, tomberoanele de pe stradă ar fi putut fi verificate, așa că de ce să-i lași să traseze un cerc pe hartă și să-și dea seama unde locuiești? Era mai bine să le lase chiar acolo. Proprietarul avea să le găsească abia peste o lună. Când nu va mai conta.

Wiley a luat telefonul și și-a sunat agenta de voiaj. Aceeași tânără care-i rezervase zborul la Zürich. Vorbea bine engleza. Știa că-i place locul de la geam. Avea toate detaliile din pașaportul lui nou-nouț.

Müller n-a sunat. Nimeni nu s-a arătat surprins. Ipoteza de lucru se schimbase de la Frankfurt la Bremen. La domiciliul unchiului Arnold. Bishop a adus o hartă CIA și a întins-o pe masă. Primul rând al adresei înregistrate la ambasadă era Gelb Bauernhof. Un nume, nu un număr de stradă. Prin urmare, era posibil să fie o așezare rurală. Poate o fermă. Reacher și-a imaginat șoproane, garaje și alte acareturi și niște stive de anvelope uzate.

Ascunzători.

— Avem nevoie de o mașină, a spus el.

Telexul s-a trezit la viață.

— Dosarul de serviciu al unchiului Arnold, a anunțat Neagley.

— Planul este ca eu și sergentul Neagley să desfășurăm o operațiune de supraveghere și de adunare de informații.

— Negativ, a spus Bishop. CIA și NSC trebuie reprezentate. Eu și dr. Sinclair venim cu voi. Iar regulile de angajament interzic orice intervenție. Acțiunea se limitează strict la observare. E ceva nenegociabil. Din punct de vedere legal, aceasta e o situație complexă.

— Ia și o armă la tine, a spus Reacher. Wiley e înarmat. Și dacă e vorba de o fermă, sigur au și o pușcă.

— Am spus, numai observare.

— Ia una, pentru orice eventualitate.

— Trebuie să-l scoateți pe iranian din casă, a spus White. Dacă am înțeles bine ce-ați spus, peste o oră s-ar putea să înceapă o luptă armată. Exact în acel moment, înțelegerea lor a

picat și iranianul n-o să iasă de acolo viu. Dacă-l lăsați acolo, o să-l ucideți.

Bishop nu a spus nimic.

Telefonul a sunat.

Griezman.

— Crezi în coincidențe? a spus acesta.

— Uneori, a răspuns Reacher.

— Victima din cazul nostru de crimă era un client regulat al barului lui Helmut Klopp. Făcea afaceri acolo. Toată lumea minte, desigur, dar cred că el era cel care vindea documente de identitate.

— De ce crezi asta?

— Șoapte, de la alți oameni care au alte lucruri de ascuns.

— Ai un suspect?

— Cineva care a prevenit sau a răzbunat o trădare.

— A fost cineva trădat de curând?

— Nu.

— Atunci a prevenit.

— Nu s-au găsit documente scrise în apartamentul victimei. Există totuși un spațiu gol pe un raft cu bibliorafturi, care în rest e frumos ordonat.

— Misiune îndeplinită, a spus Reacher, după care a adăugat: Ceea ce ar putea fi un paradox.

— Cum așa? a zis Griezman.

— E vorba de momentul ales. Cumperi niște documente și iei hotărârea să-l ucizi pe furnizor, ca să previi o eventuală trădare. Dar când o faci? Asta-i întrebarea. Un client nou ar risca așa ceva imediat după livrare? Sau un client vechi, aflat într-un moment de tensiune maximă, care și-a pus în sfârșit planul în mișcare și constată că au rămas unele lucruri nepuse la punct?

— Nu știu.

— Nici eu. Cred că sunt șanse egale.

— Crezi că e Wiley.

— Nu, nu cred. Ar putea fi oricare dintre clienții vechi aflați într-o perioadă stresantă. Și mai cred că în acel moment Wiley conducea o furgonetă. Dar tu ești un polițist responsabil. O să-l treci pe lista ta. Vei fi nevoit. Ceea ce înseamnă că asistența ta temporară tocmai a reînceput.

— Credeam c-ai renunțat la povestea aia.

— Care poveste?

— Cu furgonetă. Müller mi-a spus că ți-ai anulat solicitarea.
— Când?
— Am vorbit cu el acum o oră.
— Nici vorbă, când am anulat-o?
— A spus că ați discutat detaliile o vreme și pe urmă te-ai răzgândit brusc.
— Ultimul lucru pe care l-am spus a fost că nu știu exact încotro se-ndreaptă Wiley. A zis să-l anunț când aflu. Poate c-am înțeles eu greșit. Poate că aștepta un telefon de la mine. Poate că nici măcar n-a început.
— A spus c-ai anulat.
— Înseamnă că el a înțeles greșit, nu eu.
— De acord, engleza lui nu-i tocmai foarte bună.
Bishop a strigat din cealaltă parte a încăperii:
— A venit mașina.

Capitolul 31

Mașina lui Bishop din dotarea CIA era același model cu mașina de poliție militară a lui Orozco, un sedan Opel mare, de culoare albastră, identic în toate privințele, exceptând faptul că nu avea geam separator blindat. Bishop conducea, cu Sinclair lângă el. Reacher și Neagley erau în spate. Neagley stătea comod, ceea ce nu se putea spune și despre Reacher. Traficul se mișca binișor. Cerul era cenușiu.

Neagley a citit cu glas tare rezumatul carierei militare a lui Arnold Mason, primit prin telex. Fusese încorporat la douăzeci de ani, în 1951, dar trimis în Germania, nu în Coreea, unde a rămas timp de douăzeci de ani, exceptând deplasările în State pentru antrenament și manevre. În toată această perioadă, a făcut parte din infanteria aeropurtată, antrenat pentru conflictul cu Uniunea Sovietică și repartizat la unități bune, dar nu de elită. A fost trecut în rezervă cu calificative bune la vârsta de patruzeci de ani, în 1971, cu gradul de sergent-major.

— Înainte de asta s-a căsătorit cu o nemțoaică, cu care a avut un copil, a spus Sinclair. La care s-a întors în urmă cu douăzeci de ani, după o absență de șase ani. Și totuși, Wiley se simte legat de el. E o relație ciudată.

Între timp, pe geam se vedeau terenuri agricole, plane și perfecte, într-un mod specific regiunilor din apropierea orașelor. Câmpurile erau frumos aranjate ca niște grădini de legume și nu mai mari decât acestea. Fiecare drum și fiecare stradă aveau un nume, scris îngrijit cu litere gotice negre pe fond crem. Satele pe unde treceau erau foarte mici. Nimic mai mult decât niște intersecții de drumuri aglomerate și întortocheate. Ici și colo se vedeau șoproane și acareturi, dar mai mici și mai puține decât s-ar fi așteptat Reacher. Nu era așa cum își imaginase. Locurile erau mai puțin discrete și mai ordonate. Totul era curat și ordonat. Nu dens, dar uniform populat. Orice lucru era apropiat de celelalte.

— Nu la primul, ci la următorul punct de pe hartă suntem acolo, a spus Bishop.

Următorul punct de pe hartă era un loc mai mare decât cele anterioare. Ceva mai dens populat. Au găsit strada lui Arnold Mason la o intersecție cu cinci ieșiri din centrul orașului. Drumul cotea înapoi spre nord-vest, îndepărtându-se de Bremen. Era mărginit pe ambele părți de ferme miniaturale, niște case mici și

perfect aranjate, cu câțiva acri de teren imaculat. Se vedeau magazii, dar nu și șoproane.

Fiecare fermă avea un nume. Toate modeste. Fără îndoială, alese de proprietari, cu un oarece grad de mândrie. Reacher căuta Gelb Bauernhof și deodată înțelese ce însemna. Erau cuvintele nemțești pentru Ferma galbenă. Galben în spaniolă este amarillo. Locul în care se născuse Arnold Mason. Amarillo, Texas. Omul își denumise ferma după locul în care crescuse.

Era a cincea de pe partea dreaptă. Se deplasau încet, ca să poată citi denumirile. Așa că au avut timp să vadă bine. Nu erau multe de văzut. Cam patru acri plantați în rânduri perfecte, niște plante de culoare verde-închis, posibil varză, o casă mică și aranjată, un garaj mic și aranjat, separat de aceasta, și o magazie mică și aranjată, izolată și ea, ceva mai în spate. Și asta era tot. În garaj ar fi încăput un Mercedes combi. În magazie ar fi încăput un tractor mic sau o mașină de tuns iarba. Niciunul dintre adăposturi n-ar fi fost suficient de mare pentru o furgonetă de mobilă furată.

Bishop a oprit mașina cam la un kilometru și jumătate distanță.

— Ar trebui să mă-ntorc și să bat la ușă, a spus Reacher.

— E riscant, a zis Sinclair.

— Wiley nu-i acolo. Nu se vede nicio dubă nouă. Nici cea veche.

— Asta nu dovedește că unchiul Arnold n-ar fi implicat într-un fel sau altul.

— N-o să mă împuște din start. O să facă pe prostul. O să-ncerce să scape cu vorba bună. Am să-l las, dacă va fi necesar. De acord, altfel ar fi stat lucrurile dacă furgonetele ar fi fost aici.

— Wiley ar putea să sosească în timp ce tu ești acolo.

— E și asta o posibilitate. Dar e puțin probabil. Dacă se-ntâmplă, sunt sigur că sergentul Neagley o să găsească o soluție.

— Ar trebui să mergem cu toții.

— Nu mă deranjează, a spus Reacher.

Bishop nu a spus nimic.

— Arnold Mason e cetățean american, a spus Sinclair. Tu ești de la consulat. Ești îndreptățit să iei legătura cu el.

— Nu ne putem permite s-o dăm în bară acum, a zis Bishop.

— La primul semn de pericol, anulăm toată povestea.

— Nu stați aproape unul de celălalt, a spus Reacher. Mai ales la început, în orice caz. Până nu suntem siguri.

Bishop a-ntors mașina și a o luat-o înapoi pe drumul îngust.

Gelb Bauernhof era o proprietate lată de vreo nouăzeci de metri și lungă de circa o sută optzeci. Ca un lot suburban scump din America. Cu toate acestea, era o fermă. Chiar dacă miniaturală. Nu avea nimic galben. Cerul era cenușiu, pământul era maroniu, iar varza era de un verde cazon. Bishop a cotit pe alee. Opelul mare și albastru a trecut fâșâind. Garajul era drept în față. Casa era în stânga. Cam la optzeci de pași de stradă.

Bishop a condus mai departe. Nicio reacție. S-a oprit la cărarea care părăsea aleea și ducea la casă. Aflată acum la douăzeci de pași. Tot nicio reacție.

Apoi un bărbat a ieșit din casă.

A lăsat deschisă ușa de la intrare și a făcut doi pași, rămânând pe cărare și privind către ei. Avea cam vârsta lui Reacher. În jur de treizeci și cinci de ani. Înalt și drept. Părul blond, un pulover gri și pantaloni gri ambele fără nicio formă.

Nimic în picioare.

— Eu mă duc primul, a anunțat Reacher.

A coborât din mașină încet și a făcut un pas. Tipul de pe cărare se uita la el. Încă un pas. Totul în regulă. Așa că Reacher a continuat să se apropie, pas cu pas, până când a ajuns în fața tipului. Ca un comis-voiajor în vizită la un potențial client. Sau ca un vecin venit să ceară un sfat.

— Trebuie să vorbesc cu Arnold Peter Mason, a spus Reacher.

Tipul nu i-a răspuns. N-a reacționat în niciun fel. Ca și cum n-ar fi auzit nimic. Se uita dincolo de umărul lui Reacher. Nu era nimic acolo în afară de varză.

— Herr Mason? a spus Reacher.

Tipul s-a uitat la el. Ochi albaștri. Goi. Nu se întâmpla nimic acolo. Luminile erau aprinse, dar nu era nimeni acasă.

Fiul handicapat. De aceeași vârstă cu Wiley. Din aceeași generație cu așa-numitul nepot. La treizeci și cinci de ani, dar încă dependent de cineva.

Reacher a arătat cu o mână spre casă și cu cealaltă și-a anunțat intenția de a-l lua pe după umeri, spunând:

— Hai să mergem amândoi în casă.

Tipul n-a spus nimic pe moment, dar apoi s-a întors și a-

nceput să meargă cu pas vioi spre casă, lipăind cu tălpile goale. S-a aplecat în cadrul ușii deschise și a bătut cu pumnul în perete, strigând:

— Mutti!

Apoi s-a tras înapoi, așteptând.

O femeie a ieșit din casă. Era măruntă și îngrijită. Avea părul blond decolorat tuns scurt. Să fi avut vreo șaizeci și cinci de ani. Și o față de om cumsecade. Trecerea timpului lăsase urme, dar era încă frumoasă. A zâmbit blând către Reacher, ca și cum i-ar fi spus că înțelesese, după care s-a întors și i-a mulțumit fiului ei pentru că se descurcase bine, strângându-i mâinile, bătându-l pe umăr, mângâindu-l pe obraz și trimițându-l în casă.

Apoi s-a apropiat de locul în care aștepta Reacher. S-a uitat la el preț de o secundă și apoi a spus:

— Sunteți de la armată?

Vorbise în engleză, cu accent, dar fără nicio ezitare.

— De unde știți? a-ntrebat Reacher.

— Arnold a zis c-o să veniți.

— Așa a zis?

— Deși el credea c-o să veniți mai devreme. Și totuși…

— Sunt maiorul Reacher.

— Eu sunt Frau Mason.

— Arnold e acasă?

— Desigur.

Ceilalți au coborât din mașină și l-au urmat pe Reacher și pe femeie înăuntru. Casa era mică, dar luminoasă și primitoare, cu vopsea albă și tapet cu ornamente florale. Femeia l-a condus pe Reacher într-un salon retras. A intrat prima, iar Reacher a urmat-o. Femeia a traversat încăperea, s-a aplecat și l-a îmbrățișat pe bărbatul așezat într-un scaun cu rotile. L-a trezit cu un sărut și a spus:

— Dragul meu, dânsul este maiorul Reacher de la armată. Arnold Mason. Cândva, în adolescență, muncitor la un ranch, apoi soldat de infanterie, apoi familist cu două familii diferite. Iar acum zăcea într-un fotoliu cu rotile, lăsat într-o parte, cu un ochi viu și celălalt închis.

— Bună ziua, domnule Mason, a spus Reacher.

Omul nu i-a răspuns. Avea șaizeci și cinci de ani, dar arăta de nouăzeci și cinci. Era lipsit de vlagă. Nu se putea concentra. Reacher s-a uitat la femeie și i-a spus:

— Doamnă Mason, putem vorbi?

S-au întors în hol. Bishop și Sinclair s-au prezentat drept funcționari ai guvernului. Reacher a-ntrebat-o:

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știți? a spus femeia.

— Nu, nu știm.

— I-a crescut ceva în cap.

— Ca o tumoare?

— E un cuvânt lung pe care nu-l înțeleg. Îi apasă creierul. Bucată cu bucată. Zi după zi.

— Îmi pare rău.

— Știa c-o să vă pară rău.

— Când a început? a-ntrebat Reacher.

— În urmă cu un an și jumătate.

— Poate să vorbească?

— Puțin. Nu-și mai poate mișca o parte a corpului, așa că sună ciudat. Dar nu e supărat din pricina asta. N-a fost niciodată prea vorbăreț. Iar acum și-așa nu-și mai aduce aminte de nimic.

— Asta ar putea fi o problemă. Am venit să-i punem câteva întrebări.

— Credeam c-ați venit să-l ajutați.

— De ce?

— Zicea că, dacă se îmbolnăvește, sigur o să vină cineva de la armată.

— A mai fost tratat de armată înainte?

— Nu, niciodată.

— Cât de rău stă cu memoria?

— Își mai aduce aminte câte ceva, dar în general stă foarte rău.

— Cât de repede obosește?

— O să-și piardă șirul după primele câteva întrebări.

— Vreți să așteptați afară? a spus Reacher.

— A făcut ceva rău?

— Întrebările se referă la perioada de după ce-a fost demobilizat. Cei șase ani în care n-a fost aici. S-ar putea să nu vrea să-i auziți răspunsurile. Sunt obligat să-i respect intimitatea.

— Știu totul despre doamna Wiley din Sugar Land, Texas, a spus femeia. Despre asta e vorba?

— Despre fiul ei, a răspuns Reacher.

S-au întors în salon. Mason era încă treaz și cu fața ceva mai luminoasă. A ascultat prezentările cu o sclipire vagă a ochiului teafăr și cu o mișcare a mâinii. Soția lui s-a ghemuit în spatele scaunului și i-a cuprins umerii cu brațele, ca pentru a-l liniști, iar Reacher s-a lăsat pe vine în fața bărbatului, ca acesta să-l poată vedea.

— Domnule Mason, vi-l amintiți pe Horace Wiley? a-ntrebat Reacher.

Mason a închis ochiul teafăr, l-a ținut așa preț de un moment, apoi l-a redeschis. Privirea lui era îndepărtată și încețoșată. Jumătatea activă a feței sale s-a mișcat ca pentru un exercițiu forțat de dicție și omul a rostit:

— Spune-mi Arnold.

Avea o voce joasă și răgușită, jumătate din gură fiind încremenită, dar cuvintele se auzeau destul de clar.

— Arnold, vorbește-mi de Horace Wiley, a spus Reacher.

Ochiul lui Mason s-a închis din nou, de data asta mai mult, de parcă ar fi consultat o sursă internă de informații. Apoi s-a deschis și, cu un zâmbet vag, bărbatul a spus:

— Îi ziceam Horse[3]. Oricum în Texas suna cam la fel.

— Când ați primit ultima oară vești de la el?

O pauză.

— Cred că n-am primit niciodată vești de la el. De când am plecat.

— I-ați povestit ceva despre Davy Crockett?

O pauză mai lungă.

Și mai lungă.

— Nu-mi amintesc nimic despre asta, a spus Mason.

— A zis că s-a înrolat în armată pentru că i-ați povestit despre Davy Crockett.

— Horse s-a înrolat în armată? I-auzi drăcie!

— Cum rămâne cu Davy Crockett?

— Nu-mi amintesc.

— Sunteți sigur?

— O fi văzut puștiul ceva la televizor.

— Nimic mai mult?

— Nu cred că i-am spus vreo poveste. Nu atunci. Oamenii spuneau că nu vorbesc prea mult.

---

[3] Cal (lb. engleză). *(N.tr.)*

Apoi ochiul i s-a închis din nou și bărbia i-a căzut în piept. Soția i-a sprijinit capul să stea confortabil și s-a ridicat în picioare, zicând:

— Acum o să doarmă. A vorbit mai mult decât de obicei.

Au ieșit pe rând în holul cu tapet floral.

— Puteți să-l ajutați? a-ntrebat femeia.

— Vom verifica la Administrația Veteranilor, a spus Bishop.

— V-a spus vreodată povești despre Davy Crockett? a-ntrebat Reacher.

— Nu, niciodată, a zis femeia.

— Cum se simte băiatul dumneavoastră? a-ntrebat-o Sinclair.

— E bine, mulțumesc, doamnă. E cam încet. Acum e ca un copil de șapte ani. Dar e placid, nu e turbulent. Sperăm ca lucrurile să se-ndrepte în viitor. Doar că Arnold se simte vinovat. De-aia s-a întors în Texas după demobilizare. Atunci, demult. A fugit. Nu suporta să-l vadă în fiecare zi. Credea că el e de vină.

— De ce?

— E ceva genetic. Ori el, ori eu. El zice că din cauza lui. Adevărul e că poate fi vorba de amândoi. Dar el insistă. Până la urmă, s-a întors. Totul s-a liniștit. S-a purtat frumos. Dar se învinovățește în continuare. Iar acum e îngrijorat pentru că nu știe ce-o să se întâmple cu noi.

S-au întors la mașină și au plecat de acolo.

— L-ați crezut? a spus Reacher.

— Ce să-l credem? a zis Sinclair. Nu-și mai amintește nimic.

— L-ați crezut că nu-și amintește nimic?

— Tu nu?

— Nu știu ce să zic. Pe de o parte, bun, e pe moarte din cauza unei tumori cerebrale. Pe de altă parte, nu mi-a plăcut chestia cu „spune-mi Arnold”. Încerca să câștige timp. A fost infanterist douăzeci de ani, așa că simte mirosul de polițist militar de la o poștă. Voia să se gândească la răspunsurile pe care le va da.

— Și care-au fost alea, în final?

— Nu, Wiley nu l-a contactat și nu, nu-și amintește să-i fi vorbit despre Davy Crockett.

— Crezi că a mințit?

— E greu să citești un om aflat în starea lui. Cred că prima parte a fost adevărată. Era trist, nu defensiv. Dar a făcut o pauză teribil de lungă după întrebarea cu Davy Crockett. Poate

că din cauza tumorii. Sau poate că-ncerca să pună lucrurile cap la cap. Trecerea timpului, plus natura lui Horace Wiley, pe care a observat-o îndeaproape, plus amănuntele din poveștile despre Davy Crockett, plus apariția neașteptată, după atâția ani, a unui maior anchetator, toate astea echivalează cu un rezultat final negativ. De unde și nevoia lui de a nega. Pe care compasiunea noastră firească o pune pe seama pierderii memoriei. Și chiar s-ar putea să fie adevărat. Dar nu vom ști niciodată sigur. Nu putem să-l zguduim, ca să zic așa.

— Nu e posibil să fie implicat activ, a spus Bishop. E bolnav de un an și jumătate.

— De acord, a zis Reacher.

— Deci totul se rezumă la poveștile despre Davy Crockett. Care, la prima vedere, nu par să aibă nicio valoare. Povești de adormit copiii. Dar pe lista secretă a lui Wiley figurau la loc de frunte. E clar că pentru el aveau o semnificație personală.

— În ce sens, personală? a-ntrebat Sinclair.

— Nu i-a spus soției, a zis Neagley. Deci, erau povești legate de muncă, nu de casă. Erau povești cazone. Și din astea există milioane. Tot felul de legende de unitate. Poate că Mason i-a povestit lui Wiley legenda unității lui, ca de la bărbat la bărbat, încercând să se împrietenească cu puștiul. Ca-n filme. E lucrul pe care-l face mereu noul iubit al mamei. Poate că Wiley și-a amintit mereu acele povești. Poate că l-au impresionat atât de mult, încât să vină să le verifice, după toți acești ani.

— Ce fel de legende există?

— Am putea încerca o Hail Mary[4], a spus Neagley.

Citea dosarul de serviciu al lui Arnold Mason ca pe o partitură muzicală, mutându-și degetul de la o măsură la alta, cu capul într-o parte, ascultând în minte melodia.

— E cu bătaie lungă, dar dacă o iei de la început, demult, un sublocotenent care a fost cu băieții ăștia pe aici e posibil să fi revenit la unitate cu gradul de căpitan. Și poate încă o dată ca maior sau locotenent-colonel. Pe atunci, puteai să faci carieră în infanteria aeropurtată. Poate o astfel de persoană este încă în viață. Foarte în vârstă acum, dar o să-și amintească. Oricine își

[4] Hail Mary (Ave Maria) este folosită aici cu sensul de tentativă disperată, preluând semnificaţia argotică din jocul de fotbal american, în care se referă la o aruncare foarte lungă a mingii în faţă, în speranţa că va fi prinsă de un coechipier (cel care aruncă mingea spune în gând o rugăciune). *(N.tr.)*

amintește prima sa unitate.

— Au trecut patruzeci de ani de-atunci.

— Dacă a absolvit la West Point la douăzeci și doi de ani, încă nu s-a pensionat.

— Acum ar fi general.

— Probabil.

— Cum l-ai putea găsi?

— Aș putea să sun un prieten de la Comandamentul de Personal. Să rezolve cumva problema.

— Păi fă-o, a spus Sinclair. Imediat ce-ajungem la consulat.

Și-au continuat drumul cu mașina. Afară cerul se întuneca. Ori venea ploaia, ori se făcea după-amiază târziu. Sau și una, și alta.

În Jalalabad, soarele era deja la crepuscul. Mesagerul părăsea casa albă din lut. S-a urcat în camioneta Toyota. Același sistem ca înainte. Mergi cu mașina toată noaptea și iei prima cursă aviatică. Era pregătită. Încă nu era suspectă, mai mult sau mai puțin. Nu că elvețienilor le-ar fi păsat. Pentru ei, banii nu aveau miros. Fusese antrenată.

Cunoștea adresa din Zürich. Știa că Zürichul arăta diferit de Hamburg. Memorase toate numerele. Numărul lor de cont, parola, o sută de milioane de dolari, zero cenți, numărul de cont al lui Wiley. Avea în buzunar franci elvețieni, pentru taxiuri.

Roagă-te pentru reușită, spusese bărbatul cel gras. Dar nu despre reușita ei era vorba. Misiunea ei era simplă. Ar fi trebuit să-i spună să se roage pentru reușita lui Wiley. Nu-i plăcuse de Wiley. Nu din cauza atentatului la castitatea ei, ci pentru că era slab, ascuns și incapabil să se concentreze. Ceea ce o îngrijora. Misiunea ei nu era simplă. Reușita ei depindea de a lui. *Dacă târgul eșuează, atunci da, vei fi ucisă.*

Și nu avea să eșueze din cauza ei.

Zdruncinându-se pe drumul denivelat de țară, Toyota se îndepărta de ultimele rămășițe ale zilei.

Neagley a luat telefonul din camera de la consulat și și-a sunat prietenul de la Comandamentul de Personal. I-a explicat cum stă treaba cu Hail Mary. Prietenul i-a spus că teoria părea destul de simplă. Trebuiau căutați comandanții care aveau grade mici în jurul anului 1955, din diviziile aeropurtate din

Germania, care se aflau încă în armată după patruzeci de ani. Neagley a pariat cinci dolari pe numere mici, formate dintr-o singură cifră. Prietenul ei a pariat zece dolari pe zero. Din cauza uzurii naturale, a spus el, plus trei schimbări majore, mai întâi Vietnamul, apoi prăbușirea Uniunii Sovietice și apoi mașinăria militară modernă înalt tehnologizată, bazată pe voluntariat, cu armuri corporale, femei și ochelari pentru vedere nocturnă. Nimeni nu putea supraviețui după toate astea.

Apoi a sunat un alt telefon, pe care l-a preluat Vanderbilt și i l-a transferat lui Reacher. Era Griezman, care a spus:

— Trebuie să vorbesc cu tine în privat.

— Dă-i drumul, a zis Reacher.

— Nu așa, față în față. Și singuri. Unde ești?

— Nu pot să-ți spun.

— Nu te pot ajuta dacă nu-mi dai voie.

— Sunt la consulatul american.

— Să fii afară peste un minut.

Capitolul 32

Reacher aștepta pe trotuar, cu spatele la clădirea care semăna și nu prea cu Casa Albă. A văzut Mercedesul lui Griezman în trafic, la o sută de metri în stânga lui. S-a urcat în mașină când aceasta a ajuns în dreptul lui. Griezman a făcut o întoarcere de 180 de grade și a luat-o în direcția din care venise. Era la fel de mare ca întotdeauna. Și tăcut. Ceva îl macină.

— Unde mergem? a-ntrebat Reacher.

— La gară, a spus Griezman.

— De ce?

— Pentru că sunt un polițist responsabil. L-am adăugat pe Wiley pe lista potențialilor suspecți. Ceea ce înseamnă că polițiștii în uniformă au primit portretul lui. Cei care lucrează pe străzi. Au arătat poza la diverse persoane. Un lucrător de la un birou de schimb valutar l-a recunoscut. L-a văzut în urmă cu două zile. Asta-nseamnă că individul devine problema ta, nu a mea.

— Mulțumesc.

— Totuși, a spus Griezman.

— Asta nu sună bine.

— Ai văzut sediul nostru. Se obțin rezultate incredibile acolo. Credem că victima noastră a fost lovită de șapte ori în creștetul capului. Aproape cu frenezie. Toate loviturile în același loc, așa că locul respectiv e făcut terci. Însă două dintre lovituri s-au abătut ușor, una spre stânga și cealaltă spre dreapta și, combinând jumătățile opuse ale acelor două amprente clare, putem vedea forma generală a obiectului folosit pe post de bâtă.

— Bine lucrat.

— Avem o bază de date extinsă pentru asemenea lucruri, pentru referință și comparație.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— A fost patul unui pistol Beretta M9.

— Înțeleg, a spus Reacher.

— Care este pistolul standard din dotarea Armatei americane.

— N-am fost eu.

— A fost Wiley?

— Nu știu.

— Mai e ceva, a spus Griezman.

Dar a trebuit să aștepte, pentru că semaforul s-a făcut verde

și Mercedesul a rulat până în scuarul din fața gării. Cerul cenușiu făcea să se întunece mai devreme. Luminile stradale erau aprinse. Oamenii intrau și ieșeau din gară, repede și cu destinații precise, trecând pe lângă alții care stăteau în loc buimaci și muți. Mai în spate se vedea o gheretă luminată. Schimb valutar. Înăuntru, un tip.

Griezman a parcat și au parcurs împreună pe jos restul distanței. Tipul din gheretă era mărunt și negricios. Vorbea repede, chiar și în engleză. Reacher i-a arătat desenul și acesta a spus:

— Da, acum două zile, pe seară, mărci și dolari în pesos argentinieni.

— Cât?

— Cam patru sute de dolari.

— Era agitat sau surescitat?

— Se tot uita în jur. Ca și cum se gândea.

— La ce?

— Habar n-am, omule.

Reacher a făcut un pas înapoi și s-a uitat în jurul lui. Se făcea tot mai întuneric cu fiecare minut. A văzut șiruri de oameni și, în spatele lor, gara, luminată în întregime, mare și strălucitoare ca un muzeu sau ca o catedrală. A zărit luminile orașului și traficul aglomerat.

— Acum, hai la mașină, a spus Griezman.

Au parcurs alte două intersecții în trafic, apoi au cotit și au parcat pe o străduță liniștită. Stăteau unul lângă celălalt în mașină, privind în față prin parbriz. Griezman părea că preferă așa. Singuri, dar nu tocmai față în față.

— Ți-am spus că era un spațiu pe un raft cu bibliorafturi, frumos ordonat de altfel.

— Ai găsit ce lipsea?

— Nu, am găsit altceva. Bibliorafturile erau făcute dintr-un carton rigid acoperit cu vinilin. Toate de culori diferite. Cu patru inele de prindere la interior. Ești familiarizat cu produsul ăsta?

— Ale noastre au trei inele la interior.

— Să presupunem că erau zece astfel de obiecte frumos aliniate sus, pe raftul înalt. Numerotate de la unu la zece. Să presupunem că-ți spun să dai jos dosarul numărul șase. Cum ai proceda?

— Aș fi tentat să spun că nu-i chiar o problemă de fizică nucleară. Dar probabil este. Am văzut ce dotări aveți.

— Au făcut un experiment. Au simulat scena și au ales, la întâmplare, treizeci și patru de subiecți. Practic, toți cei care treceau pe la ei prin birou. Fiecare dintre aceștia a extras biblioraftul în exact același mod. Sută la sută.

— Cum?

— Întinzi mâna și atingi cu buricul degetului arătător cotorul dosarului ales, în cazul nostru cel cu numărul șase, ca și cum l-ai fi descoperit și acum îl recuperezi, foarte discret. E al tău. Problema proprietății este rezolvată la nivel psihologic. Dar dosarul e aliniat perfect cu celelalte. Nu ai cum să-l apuci. Dar nu poți să-ți miști degetul arătător. În subconștient, nu poți să renunți la obiectul care-ți aparține. Așa că-ți pui marginea degetului mare pe numărul cinci și buricul degetului mijlociu pe numărul șapte și le-mpingi în spate, cu mare grijă, pentru că e un raft impecabil. După care-ți muți degetul mare și cel mijlociu spre interior, ca să apuci bucățica de cotor pe care tocmai ai scos-o, după care tragi dosarul afară, cu degetul arătător exact în locul în care s-a aflat mereu, pe cotor, gata să echilibreze greutatea în timp ce cade spre tine.

— Bine lucrat, a spus din nou Reacher.

— La stângaci e invers, desigur.

— Dar bănuiesc că omul nostru nu e stângaci.

— Avem o amprentă perfectă. De pe cotorul biblioraftului învecinat. Buricul degetului mijlociu de la mâna dreaptă. Apăsat ușor pe vinilin.

— E în sistemul vostru?

— Se potrivește perfect.

— Asta e bine.

— Cu amprenta pe care-am luat-o din mașina sport a fetei moarte. De pe mânerul cromat. Suspectul necunoscut. E același om, Reacher. Amprentele sunt identice. Același deget, același unghi, aceeași apăsare precaută. E straniu.

Reacher n-a spus nimic.

— Mai întâi o femeie și apoi un bărbat au fost uciși cu sălbăticie, a zis Griezman. Tu știi cine-a făcut asta.

— Ajută-mă să-l găsesc pe Wiley și-am să-ți spun.

— M-aș ajuta și pe mine astfel?

— Hai să-l întrebăm când îl găsim.

— Dar ai putea să-mi spui acum.

— Cui să-i spun? Detectivului obișnuit sau birocratului obedient care va transmite informația către serviciul lui de informații din Berlin cam peste zece minute? Motiv pentru care eu aș intra în pușcărie după alte zece minute.

— Tu nu le spui superiorilor tăi ce trebuie să afle?

— Le spun cât mai puțin posibil. Cuvinte scurte, fără formule matematice, fără diagrame.

— Oricum o s-ajungi la pușcărie. În Germania este ilegal să ții ascunse asemenea informații.

— Ai de gând să mă arestezi?

— Aș putea să te consider martor-cheie. Vei fi obligat să răspunzi. Refuzul ar fi considerat sfidare la adresa sistemului judiciar.

— Sunt sigur că în exprimarea ta se ascunde o glumă.

— Vorbesc cât se poate de serios.

— Se poate argumenta că treaba noastră e și mai serioasă. Sunt sigur că președintele meu ar fi fericit să-i dea explicații cancelarului tău. Dar nu e nevoie să mergem pe drumul ăla. Ajută-mă să-l găsesc pe Wiley și apoi găsim împreună o soluție și la cealaltă problemă.

— El a făcut-o?

— Lasă baltă amprenta. Unui avocat n-o să-i placă oricum. Putea fi lăsată acolo cu luni în urmă. Trebuie să abordezi problema din alt unghi. Beretta e o găselniță bună. Pistoalele astea sunt de vânzare în barul favorit al victimei tale. Știai asta? Cine-ar fi putut să cumpere unul de-acolo?

— Wiley, a spus Griezman. Acolo și-a cumpărat documentele de identitate.

— E bună teoria. Promite. Nu dovedește nimic, deocamdată, dar e clar că următorul pas ar fi să-l găsești și să stai de vorbă cu el.

— Unde e?

— Nu știu.

În acel moment, Wiley se afla la o sută de metri distanță de cei doi, traversând strada la lumina verde a semaforului la două intersecții spre est de gară. Era îmbrăcat în pantaloni negri și un hanorac negru cu glugă. Avea la el o geantă mică de voiaj de culoare neagră. Era grea. Bagajul clănțănea și se mișca în ritmul

pașilor lui Wiley. La început, a mers pe o rută familiară, de la stația de autobuz la barul cu ușa din față vopsită și lăcuită. Dar pe la jumătatea drumului s-a abătut și a luat-o pe o intrare rezervată vehiculelor, trecând pe lângă două tomberoane de gunoi ridicate la înălțimea capului. A deschis ușa unei scări marcate „Numai pentru ieșire” și a urcat scara care ducea la garajul hotelului. Acolo unde o-ntâlnise pe prostituată. Și-a amintit cum se-ntorsese și-l chemase la mașina ei, ca și cum n-ar mai fi avut răbdare.

Își amintea fiecare detaliu.

Nu erau camere de supraveghere.

S-a dus în colțul îndepărtat al incintei, simțind mirosul de benzină rece, de motorină rece, de cauciuc rece, de praf de ciment rece. A ales un BMW argintiu. Șase cilindri, pe benzină. Un model mai vechi. Arăta ca și cum ar fi fost parcată acolo de multă vreme. Parbrizul era mat de la mizeria depusă. Pe vopsea se așternuse o peliculă care semnala că mașina fusese neglijată. S-a lăsat pe vine în fața grilei radiatorului. A scos din geantă o șurubelniță cu cap în cruce. A deșurubat plăcuța de înmatriculare și a pus-o în geantă. S-a mutat în spatele portbagajului și a demontat și de acolo plăcuța de înmatriculare, pe care a pus-o în geantă.

A scos din geantă un aragaz de campanie cu un singur ochi. Nou-nouț, cumpărat pentru această ocazie. Era pătrat, cu latura cam de douăzeci de centimetri, făcut din oțel presat, cu un tub de cauciuc și o valvă din alamă cu rizuri. A scos și o butelie de propan, mare cam cât un cap de om. Albastră, ieftină, ușoară și convenabilă. A atașat-o la valvă. A răsucit butonul și a auzit gazul șuierând. A închis-o la loc.

S-a lăsat pe betonul rece și a împins aragazul cam la șaizeci de centimetri în spatele mașinii. A luat din geantă șase blocuri din lemn în formă de cărămidă. Jucării pentru copii. Din Suedia, credea el. Fiecare avea circa cincisprezece centimetri lungime cu o secțiune pătrată de doi centimetri și jumătate. Toate erau vopsite în culorii vii, diferite. A construit din ele un turn deasupra ochiului de aragaz. Acolo unde ar fi trebuit să stea o cafetieră sau un ibric de ceai. A așezat două într-o direcție, alte două perpendicular pe primele și ultimul strat în aceeași direcție ca primul. Ca un mic foc de tabără. A scos o farfurie din folie argintie, de mărimea și forma unui pui la rotisor. A așezat-o în

echilibru deasupra turnulețului din blocuri de lemn.

A scos o cutie de gloanțe Parabellum de nouă milimetri. O sută de gloanțe. Una din cele două cumpărate odată cu pistolul Beretta de la nătărăii din bar. A vârât mâna prin spațiul de sub suspensia BMW-ului și a plasat ușor cutia în farfuria din folie argintie.

Terminat. Gata de plecare. Propanul, tubul, aragazul, mica stivă de lemne, vasul de rotisor, gloanțele de pistol.

Rezervorul de benzină al mașinii, direct deasupra.

Și-a verificat poziția și a recapitulat în gând traseul de ieșire. A scos o brichetă Zippo. A rotit butonul din alamă. A deschis aragazul. A auzit șuieratul gazului. A aprins bricheta și a apropiat flacăra. Gazul s-a aprins cu un bufnet surd. A făcut flacăra mai mică. O idee sub medie. Ca la o fierbere rapidă.

Apoi s-a tras înapoi, s-a ridicat, și-a luat geanta și s-a grăbit să plece.

La mai puțin de doi kilometri depărtare, Dremmler a ieșit din biroul lui situat la etajul al patrulea al clădirii și a petrecut douăzeci de secunde în ascensor, timp care însemna treizeci și trei de perechi de pantofi brazilieni, și apoi Müller i s-a alăturat pe trotuar zicând:

— Cred c-ai auzit.

— Despre Wolfgang Schlupp? a spus Dremmler. Numai despre asta se vorbește. Poliția a fost călare pe barul ăla. Membrii mei sunt foarte supărați. Telefonul mi s-a încins de cât a sunat.

— Să fi fost Wiley?

— Parcă ziceai că e plecat din oraș.

— Așa credea toată lumea. Toți s-au concentrat spre exterior. Nimeni nu s-a uitat măcar o dată în cealaltă direcție. Așa că m-am uitat eu, ca să fiu sigur. Două camere la semafoare. Pentru fluența traficului, chipurile, totuși au înregistrat. Și l-am descoperit. Conducând spre cealaltă direcție, spre St. Georg. N-a ieșit nicio clipă din oraș. Și în momentul ăsta e tot în oraș.

— Unde?

— Are un vehicul mare și alb. Toți polițiștii de la circulație îl caută.

Dremmler a făcut doi pași în tăcere, apoi a spus:

— Herr Müller, în opinia ta de profesionist, cât de serioasă va fi ancheta legată de Wolfgang Schlupp?

— Extrem de serioasă. Capul i-a fost făcut chisăliță.

— Vor întocmi o listă cu oamenii cu care a vorbit azi. Numele meu va apărea pe acea listă.

— Firește. Lui Griezman îi plac listele. În general, îi plac hârtiile.

— Nu-mi pot permite să fiu implicat. Ar fi neconvenabil din punct de vedere politic.

— Inventează o poveste. Ești om de afaceri, el era om de afaceri. Ați discutat despre acțiunile de la bursă. Nimeni nu te poate contrazice.

— Va fi suficient?

— A fost doar o coincidență stranie. Poate că l-ai văzut la un dineu de afaceri. Era o simplă cunoștință. Abia dacă v-ați salutat. Politețe profesională. Abia dacă-l cunoșteai pe omul ăla.

Griezman l-a dus pe Reacher înapoi la consulat și l-a lăsat lângă trotuarul de pe care se urcase mai devreme în mașină. Apoi Griezman a plecat și Reacher a intrat în clădire, unde a descoperit că Neagley câștigase pariul de cinci dolari. Și putea să demonstreze asta cu o foaie scoasă din telex. Prezisese numere mici, dintr-o singură cifră, și câștigase cu cea mai mică dintre toate.

În 1955, Armata Statelor Unite depășise considerabil pragul numeric de un milion de oameni. O parte din acea forță era un tânăr sublocotenent pe nume Wilson T. Helmsworth. Absolvise recent academia militară de la West Point și câteva școli de specializare. A vânat posturile de comandă din armata aeropurtată unul după celălalt. Strict vorbind, a fost ofițerul superior al lui Arnold Mason în mai multe rânduri. Teoretic, era posibil ca ei doi să se fi cunoscut. Într-un fel de situație oficială. Poate la o paradă. Nu la o bere. Apoi, Helmsworth a mers mai departe și tot mai sus și, pe această traiectorie, s-a specializat în toate direcțiile care aveau legătură cu parașutele. În diverse perioade, a deținut toate recordurile. Inclusiv cel pentru cădere liberă. A scris carte după carte despre tactica de luptă a parașutiștilor militari.

Apoi a supraviețuit unui lung război în junglă, unde plafonul alcătuit din coroanele arborilor era jos și aerul era cețos, iar infanteria nu dădea doi bani pe tactica parașutiștilor. A ieșit de acolo cu o promovare. A-mbrățișat de timpuriu teoria forțelor

speciale și, cam cu douăzeci și ceva de generații mai târziu, era tot acolo, în miezul problemei, făcând parte din comandamentul general de antrenament de la Fort Benning, Georgia. Unde s-au inventat toate chestiile dure. General-maior Wilson T. Helmsworth. Singurul comandant din armata aeropurtată din perioada Războiului Rece care încă mai purta uniforma verde. De la armata bocancilor maro la armata bocancilor negri și ajungând la armata New Balance[5]. Tenace. Unul dintr-un milion, literalmente.

— În acest moment este încartiruit la Fort Benning, a spus Neagley.

— Are nevoie de treizeci de minute ca să stabilească o convorbire telefonică, a zis Sinclair. E un om ocupat.

— Nu putem face asta la telefon, a zis Reacher. E necesară o convorbire față în față. E în armată de patruzeci de ani. Știe cum să te aburească. Trebuie să ne aflăm în aceeași încăpere. Trebuie să-i vedem limbajul nonverbal.

— Noi? Nu putem să ne întoarcem cu toții în țară. Nu acum. Niciunul dintre noi n-ar trebui să se-ntoarcă.

— Niciunul dintre noi n-are să facă asta. O să vină Helmsworth la noi. Dacă e la Benning, poate să ajungă la Atlanta. Să prindă zborul de noapte. Mâine-dimineață ar putea fi aici. După părerea mea, Comandamentul Reunit trebuie să-i ordone să raporteze imediat la consulatul din Hamburg.

— Din cauza unei legende criptice pe care cineva și-o amintește cu greu din copilărie?

— Ratcliffe a spus că vom primi tot ceea ce avem nevoie.

— Helmsworth e general cu două stele.

— Ceea ce înseamnă că va fugi de orice subiect neclar și speculativ cu o sută de kilometri la oră. Și de orice subiect oarecum controversat cu două sute de kilometri la oră. N-o să meargă la telefon. Trebuie să-i vadă la față pe cei din Consiliul Național de Securitate. Iar noi trebuie să i-o vedem pe a lui.

— Pentru o Hail Mary, e cam mare deranjul.

— E o țară străină. E posibil ca aici să se afle un inamic străin. O să i se dea încă o medalie. Teoretic, ar putea să primească o Stea de Argint.

— Pentru că s-a deplasat cu avionul până aici?

— E general cu două stele. Ăștia primesc medaliile simplu ca

[5] Marcă de pantofi sport. (*N.red.)*

bună-ziua.

— Ești sigur că avem nevoie de el?

— Nicio ipoteză nu trebuie lăsată neverificată.

Sinclair a sunat.

Deodată, de dincolo de fereastră s-a auzit un zgomot slab, îndepărtat. Un „poc-poc” înfundat și dogit, însoțit de un șuierat înăbușit. Apoi alte zgomote similare. *Poc, poc, poc.* Creierul lui Reacher l-a avertizat: *pistol, probabil gloanțe de nouă milimetri, decor urban, la circa opt sute de metri distanță.* S-a apropiat de fereastră și a deschis-o. A auzit sirene în depărtare. Apoi alte focuri de armă, patru gloanțe, apoi cinci, foarte slab, dar pentru că deschisese fereastra se auzeau ceva mai tare. Apoi alte sirene, două tonuri diferite, probabil ambulanțe și mașini de poliție, după care o rafală violentă de focuri, imposibil de rapidă, ca o explozie continuă, ca o sută de mitraliere care trăgeau toate deodată, precum cel mai bun spectacol de artificii care avusese vreodată loc în parcul orașului. S-a auzit bufnitura percutantă a unei explozii de combustibil, alte două gloanțe de pistol și apoi numai sirenele, țipătul mașinilor de poliție, alarma ambulanțelor, lătratul asurzitor de bas al mașinilor de pompieri, toate contopindu-se într-un vaiet ce sugera mai mult tristețe decât ajutor.

Reacher a privit în stradă și a văzut polițiști îndreptându-se cu toții în aceeași direcție, majoritatea în mașini, unii pe motociclete, iar alții pe jos, aproape alergând. A văzut două ambulanțe și o mașină de pompieri. Tot locul era iluminat intermitent în roșu și albastru.

— Ce-a fost asta? a-ntrebat Sinclair.

— A sunat ca un incendiu izbucnit într-o casă, în care cineva a lăsat o cutie cu gloanțe pe masa din bucătărie, a spus Neagley. Apoi a explodat butelia de aragaz. Atât doar c-ar fi trebuit să auzim sirenele mai devreme. Dar poate c-a fost o clădire din piatră, și incendiul nu s-a văzut inițial din afară. Prin urmare, s-a dat alarma târziu.

— Deliberat?

— Poate că da, poate că nu. Se aude la fel și-ntr-un caz, și-n celălalt.

— Vreo legătură cu noi?

— N-ai cum să-ți dai seama, a spus White. E un oraș mare, în care se-ntâmplă multe.

A urmat o a doua explozie de combustibil. Slabă și îndepărtată, dar inconfundabilă. Un bufnet, un vid silențios, șuieratul aerului și senzația de căldură intensă. Reacher s-a uitat la stradă. Toți polițiștii din oraș alergau în aceeași direcție.

Capitolul 33

Wiley a scos lacătul din încuietoarea de la mijlocul ușii, apoi pe cel de pe zăvoarele de sus și de jos, a tras ușa și s-a strecurat înăuntru. Era calm. Avea de îndeplinit sarcini mecanice simple. Mai întâi, plăcuțele de înmatriculare. A demontat plăcuțele noi ale mașinii închiriate și le-a înlocuit cu numerele vechi ale BMW-ului. Apoi a scos sprayurile cu vopsea cumpărate de la magazin, cu nuanțe stridente de verde, galben, portocaliu, roșu și argintiu. A scris inițialele groase pe o parte a furgonetei, propriile lui inițiale, doar așa, de distracție, însă inversate, WH, umflate ca niște baloane. A desenat umbrele literelor cu argintiu, apoi a descris cu sprayul rotocoale la întâmplare pe fundal, adăugând alte două litere grase, un S și un L, ca și cum ar fi fost semnătura celui de-al doilea artist, doar că nu era așa. Inițialele veneau de la Sugar Land, la vedere, pe vehicul, de ce nu? De acolo era și într-acolo se ducea.

Apoi a aplicat un strat subțire gri peste întreaga compoziție, ca s-o calmeze și să-i dea o anumită patină. S-a dat înapoi. Vaporii de vopsea îl amețiseră, dar era satisfăcut. Nu mai era o furgonetă nouă și albă. Era un exemplar autentic de rablă urbană. Nu atrăgea nici măcar o privire trecătoare.

Nu că ar fi trecut cineva prin preajmă. Toată lumea era la hotel. Acolo trebuie să se fi adunat forțele de ordine puzderie și să fi delimitat tot felul de perimetre. Pompierii și echipele de intervenție în centru, din cauza gloanțelor și a flăcărilor de benzină. Apoi tot felul de forțe de securitate, gură-cască și vânători de glorie. *Am fost acolo, omule. Îmi șuierau gloanțele pe deasupra capului.*

A deschis până la capăt ușile duble, s-a urcat la volan și a pornit mașina închiriată. A scos-o cu spatele din garajul improvizat, apoi a aliniat-o perfect cu cealaltă. S-a uitat în oglinzi și a dat înapoi încet-încet, până când bara de protecție din spate s-a lipit de bara din spate a furgonetei vechi. A tras frâna de mână și a oprit motorul. A trecut din cabină în spațiul de încărcare. A deschis din interior ușa rulantă din spate. Ușa din spate a camionului vechi era chiar acolo, la câțiva centimetri distanță. A descuiat-o și a rulat-o din exterior.

O ladă din lemn.

Înaltă de un metru optzeci, lată de un metru optzeci și lungă de peste trei metri și jumătate. Era un obiect solid, făcut din

lemn de esență moale cu granulație fină, cândva galben-pal, ajuns acum de culoarea ambrei. Era prototipul unui sistem de containerizare standardizată experimentat de Pentagon în anii ’50. Un adevărat supraviețuitor. Un fragment de istorie. Era marcat ici și colo cu numere șterse.

Cântărea aproape trei sute de kilograme. Nicio șansă s-o urnești fără un motostivuitor. Iar așa ceva nu mai avea. A scos din geantă o șurubelniță obișnuită, cu cap lat. De modă veche. Ca și lada. Avea șuruburi de mărimea unor nasturi. Erau fixate la distanțe de cincisprezece centimetri pe tot perimetrul capacului. În total, patruzeci și patru. Probabil rezultatul unui studiu efectuat de o corporație de cercetare și dezvoltare. Un tip în costum a primit un cec gras pentru c-a spus că e mai bine să se monteze mai multe șuruburi. Și toată lumea a fost fericită. Pentagonul s-a acoperit în hârtii. Furnizorul de șuruburi a câștigat banditește. Probabil că a cerut un dolar pe bucată. Specificații militare.

Wiley s-a apucat de treabă.

Telefonul a sunat în camera de la consulat. Griezman. Care a spus:

— Ceva se-ntâmplă în parcarea de la subsolul hotelului. Acolo unde a dispărut prostituata. S-au auzit focuri de armă și pe urmă o mașină a explodat. Apoi alte două mașini. Incendiul a fost stins pentru că în tavan sunt montate dispersoare de apă și e izolat cu spumă ignifugă. Dar nu ne putem apropia până când nu știm sigur ce-i cu focurile de armă.

— Crezi că individul e încă acolo? a-ntrebat Reacher.

— Tu nu crezi asta?

— Nu ne-a plăcut zgomotul. Puteau să fie niște gloanțe supraîncălzite. Un fel de mecanism de întârziere. Te duce cu gândul că a folosit un temporizator. Caz în care și-a luat tălpășița de mult. E acolo unde tu nu ești.

— Cine?

— Horace Wiley, poate. În momentul ăsta are programul foarte încărcat. S-ar putea să fi avut nevoie de o diversiune. Ar trebui să-ți trimiți jumătate din oameni pe stradă.

— Crezi că s-a întors în oraș?

— Încep să cred că n-a plecat niciodată. S-ar putea să-și mute furgoneta chiar acum. Trebuie să-ți scoți oamenii pe stradă.

— Imposibil. E vorba de un protocol guvernamental. Au fost focuri de armă și explozii în centrul orașului. Nu e decizia mea. Au plănuit asta timp de un an. Biroul primarului conduce operațiunea, iar noi acționăm conform regulamentului.

— Cât timp au de gând să aștepte până să intre acolo?

— Așteptăm să vină o unitate de intervenție, cu personal cu armură de corp. Posibil treizeci de minute.

— Bine, a spus Reacher. Succes!

A închis convorbirea. Nimeni nu vorbea.

— Ies să fac o plimbare, i-a anunțat Reacher.

Cele patruzeci și patru de șuruburi i-au luat ceva mai puțin de douăzeci de minute, plus o mulțime de arsuri în antebrațe. Dar apoi capacul s-a desfăcut și Wiley l-a așezat în așa fel încât să acopere distanța dintre podelele celor două vehicule. O suprafață plană, care să lege o furgonetă de alta. Așa cum plănuise din timp. Se gândise la tot.

Aerul din ladă mirosea a stătut. Lemnul vechi, prelata verde, praful vechi. Lumea veche. Conținutul era exact așa cum i-l descrisese unchiul Arnold, cu mulți ani în urmă. Zece obiecte identice. Toate la fel. Fiecare cântărea 22,5 kilograme. Fiecare era ambalat într-un container pentru transport. Ceea ce unchiul Arnold îi spusese că e un H-912. Wiley încă își amintea toate detaliile. Containerele erau prevăzute cu curele peste tot. Ușor de prins. Destul de ușor de ridicat, împins și tras. Unul câte unul. Din furgonetă veche în cea nouă. Până la capăt. Aranjate strâns, începând cu colțul îndepărtat.

Apoi și-a luat o pauză ca să-și tragă sufletul și s-a-ntors pentru următorul.

Reacher a luat-o spre sud, către lacul Aussenalster. Orașul era liniștit. O reacție obișnuită. Europa era plină de explozii. Facțiuni, grupuri, armate populare. O mare vânzoleală o zi sau două, până la următorul eveniment. A cotit spre est când a ajuns la apă, ca să facă un ocol. Era la peste trei kilometri de locuința lui Wiley. Care nu avea niciun loc discret în care să parcheze o furgonetă acoperită. Dar ar fi fost logic s-o păstreze cât mai aproape. Apropierea fiind ceva relativ. Din prudență, un cerc pe o hartă ar fi trebuit trasat cu o rază destul de mare. O parte din cerc ar fi fost descrisă pe apă. Dar în majoritate ar fi

fost pe uscat. Din care Reacher nu putea acoperi decât o felie aleatorie și insignifiantă. Numai că se simțea mai bine făcând ceva decât să nu facă nimic. Se simțea mai bine mergând decât să stea pe un scaun. Prin urmare, a mers mai departe.

Douăzeci și două de kilograme și jumătate atârnau al naibii de greu, mai ales când trebuia să le cari de mai multe ori la rând. După șapte unități, Wiley a făcut o pauză, gâfâind din greu, îndoit de mijloc. Parțial din cauza nervilor. O sarcină fizică simplă, însă întregul joc se desfășura chiar acolo. Momentul de maximă expunere. Dar mult mai întins decât un simplu moment. Deja trecuse aproape o jumătate de oră, cu luminile aprinse peste vechile docuri și cu două furgonete lipite spate în spate ca într-un fel de sodomie mecanică, imagine completată de legănările, bufniturile și gemetele din interiorul unei barăci dărăpănate pe care n-o mai folosise nimeni în ultimii treizeci de ani.

Vulnerabil.

Nu era bine.

A tras aer în piept, și-a rotit umerii care-l dureau și s-a apucat din nou de cărat. A târât unitatea numărul opt pe lungimea lăzii, a ridicat-o peste margine și apoi a tras-o pe ultimul metru al podelei furgonetei vechi, apoi peste capacul din lemn, încet-încet, până când a potrivit-o pe mijloc. După care a lăsat-o iar jos, trăgând-o apoi în furgoneta nouă, unde a așezat-o în poziție verticală, lipită de numărul șapte.

S-a-ntors la ladă, lângă peretele din spate al acesteia, și a apucat obiectul numărul nouă. L-a scos din ladă, l-a trecut peste capac și l-a târât în furgoneta nouă, până la capăt. A tras iar aer în piept și s-a-ntors după numărul zece. Ultimul. L-a îndepărtat de perete. Dosarul era chiar acolo. Exact în locul în care unchiul Arnold îi spusese c-o să fie. Un biblioraft kaki, cu dungi roșii, fixat într-un locaș făcut din placaj, din care fusese decupată o semilună în care să încapă degetele. Poate lucrat de un ucenic, în urmă cu toți acei ani. În fabrica de lăzi. În dosar se găseau copii șapirografiate ale unor pagini dactilografiate, strânse cu cleme din alamă, devenite mate odată cu trecerea timpului.

A prins dosarul într-o mână și a tras de numărul zece cu cealaltă. L-a ridicat lângă cel de-al doilea obiect și a înfipt dosarul între ele. A tras capacul folosit ca punte în vechea

furgonetă și a coborât ușa rulantă a vehiculului nou din exterior. S-a înghesuit pe lângă lada goală și a ieșit din camioneta veche prin cabină. Apoi s-a grăbit să se urce în furgoneta nouă și a pornit motorul. După câteva manevre, a-ntors vehiculul și l-a parcat în partea liberă din dreapta barăcii, a oprit motorul și a încuiat mașina. Și-a așezat lucrurile înapoi în geantă, a închis ușile duble, zăvoarele și încuietoarea și a pus lacătele la locul lor.

Aproape patruzeci de minute. Mult. S-a dus până la colț și a riscat o privire de-a lungul străzii cu caldarâm. Până la podul metalic. Dincolo de acesta, pe drumul principal, mașinile se deplasau, de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga. Cu viteză normală. Fără sirene. Fără scrâșnet de pneuri. Fără girofaruri.

Logic.

Cu geanta pe umăr, a trecut pasarelele de la un chei la altul, până acasă.

Reacher a intrat oarecum în cartierul St. Georg, cotind spre vest odată cu drumul din jurul lacului. N-a văzut nimic interesant. Mașini, dar în niciuna nu se afla Wiley. Pietoni, singuri sau în grupuri, dar niciunul nu era Wiley. În cele din urmă, s-a oprit la o trecere de pietoni. Drumul principal mergea drept spre St. Pauli. Un drum îngust cotea la stânga spre un pod metalic. A zărit caldarâmul și lumina lunii reflectată de apa neagră. Totul era liniștit. Nicio mișcare.

A renunțat, s-a întors și a luat-o înapoi. Oamenii se uitau la televizor în casele lor. Sute de camere cu lumină albastră la ferestre. Știri live, fără îndoială. Manevra cu gloanțele de pistol fusese destul de inteligentă. Exploziile pot fi considerate accidentale. Focurile de armă, nu prea. O modalitate de atragere a atenției. Literalmente, ca la carte. Plănuiseră lovitura timp de un an.

S-a-ntors la consulat, unde paznicul de seară l-a lăsat să intre. Comandamentul Reunit, l-a anunțat Neagley, emisese un ordin către generalul Halmsworth. Avea biletul rezervat la compania Delta, cursa directă de noapte de la Atlanta. O mașină a consulatului urma să-l ia de la aeroport dimineața.

— O Stea de Argint, cu siguranță, a spus Neagley. Am avut explozii și focuri de armă. O să spună c-a fost într-o zonă de

război.

Apoi a sunat telefonul. Griezman, din nou, care a spus:

— N-a fost nimeni în garaj. Doar trei mașini incendiate, care încă mai fumegă. Și găuri de gloanțe peste tot. E o nebunie.

— A fost o înscenare, a zis Reacher.

— Dar pusă la cale de cine anume?

— Ar fi o foarte mare coincidență dacă a fost altcineva.

— Biroul primarului conduce operațiunea. Ei nu știu povestea.

— Poți să-mi dai niște mașini fără însemne?

— Imposibil, mă tem. Aștept să primesc ordine. În ritmul ăsta, se va-ntâmpla abia mâine. Cineva a spus deja că un colț al garajului e aproape de bucătăria hotelului, așa că trebuie să căutăm activiști pentru protecția animalelor care nu mai pot de grija gâștelor îngrășate cu forța pentru foie gras și a vițeilor crescuți în boxe.

— Nu cred că ei au făcut asta.

— Nici eu. Dar înțelegi ce vreau să zic. O să fie o noapte lungă. N-ai ce să le faci celor de la biroul primarului.

Douăsprezece ore până la deschiderea băncilor elvețiene.

Reacher n-a spus nimic.

Griezman a încheiat convorbirea fără să-și ia la revedere.

Mai târziu, microbuzul lui Bishop i-a dus înapoi la hotel. Toți au mers în camerele lor. Reacher a auzit ușa lui Neagley închizându-se. Apoi pe cea a lui Sinclair. Un minut mai târziu, ea l-a sunat pe telefonul din cameră.

— Când trebuie să cerem ajutor? a-ntrebat ea.

— Nu mai devreme de mâine, a răspuns Reacher.

— Spui asta în fiecare zi.

— Trăiesc cu speranța.

— Se va întâmpla mâine?

— Posibil.

— Vrei să vii la mine să stăm de vorbă?

Îl aștepta în mijlocul camerei, în rochia ei neagră, cu perlele, ciorapii din nailon, pantofii și părul răvășit.

— La ce te gândești? l-a-ntrebat ea.

Reacher a sărutat-o, îndelung și lent, apoi s-a postat în spatele ei. Sinclair s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de el.

— Personal sau profesional?

— Mai întâi, profesional, a spus ea.

A împins-o puțin în față și i-a găsit cheița fermoarului, la ceafă. Lacrima din metal. Micuță, dar turnată perfect.

Un obiect de calitate. A tras-o în jos, trecând de catarama sutienului, spre șale.

— Unde plănuiesc să utilizeze ceea ce cumpără? a-ntrebat el.

— Nu știu.

— În Germania?

— N-ar avea niciun sens din punct de vedere politic.

I-a tras de pe umeri rochia, care a căzut, s-a prins de ceva și i-a căzut din nou, învălmășindu-se pe podea, în jurul picioarelor ei.

Sinclair s-a lăsat în spate.

Era atât de caldă.

— Mai degrabă în Washington sau New York, ori poate în Londra, a spus ea.

— Înseamnă că vor expedia obiectul pe mare. Am pierdut o zi. Am făcut o presupunere greșită. Wiley n-a plecat nicio clipă din oraș. E un lucru mare și greu pentru care are nevoie de o dubă carosată de dimensiuni mari. Cu mașina nu e cea mai bună metodă de a-l scoate din Germania. Și oricum nu pot să-l transporte în felul ăsta până în America sau până la Londra. Trebuie să ajungă pe mare, în cele din urmă.

A împins-o din nou în față și i-a desfăcut sutienul. Și-a trecut palmele peste umerii ei, dând bretelele la o parte. Sutienul a căzut peste rochie.

I-a cuprins sânii în palme.

Ea s-a lăsat pe spate, a-ntors capul și l-a sărutat pe piept.

— Wiley a adus furgoneta de mobilă chiar aici, acum șapte luni. Deși n-a fost niciodată detașat în orașul ăsta. A ales Hamburg pentru că e port. Al doilea ca mărime din Europa. I se spune poarta către lume.

Și-a vârât degetele mari sub elasticul ciorapilor ei..

— O să încarce marfa pe o navă, a spus ea.

— Eu așa cred.

— Când?

El i-a dat jos ciorapii.

Și chiloții.

Degete stângace.

— Când primește banii, a spus el.

— Asta s-ar putea să fie mâine.

Reacher n-a spus nimic.

Sinclair s-a descălțat de pantofi și s-a-ntors cu fața la el. Avea doar perlele pe ea. O încântare pentru ochi.

— Când trebuie să cerem ajutor? a-ntrebat ea din nou.

— Nu în acest moment, a spus el, scoțându-și tricoul.

— Și pantalonii, a spus ea.

— Da, să trăiți, a răspuns el.

L-a călărit din nou ca o *cowgirl,* dar de data asta cu spatele la el. Ceea ce, din punct de vedere vizual, avea și avantaje, și dezavantaje. Una peste alta, nu i se părea deloc o corvoadă. Se simțea ca un observator al unei plăceri secrete. Ea încerca să ajungă cât mai departe. Asta era clar. Nicio problemă din partea lui. Orice dădea rezultate era bine venit. Orice făcea noaptea să pară mai scurtă.

Capitolul 34

Bishop a trimis microbuzul devreme, pentru că urma să sosească generalul Helmsworth. Șoferul le-a spus că avionul companiei Delta aterizase încă din zori în Hamburg. Generalul avea să fie întâmpinat la aeroport și condus direct la consulat, unde urma să-și facă tabieturile matinale în camera pentru oaspeți înainte de a merge în încăperea pregătită de Bishop pentru întâlnire. După toate aparențele, Helmsworth interpretase ordinele într-o manieră obtuză. Avea să discute numai cu Sinclair, Reacher și Neagley, care făceau parte din linia sa ierarhică, văzută dintr-o perspectivă mai largă. Ceilalți nu făceau parte din respectiva ierarhie. Din punct de vedere practic, aceasta nu era deloc o problemă. Hotărâseră deja să nu se complice. Exista sentimentul că legendele criptice pe care cineva abia și le amintea din copilărie n-ar fi supraviețuit unui interogatoriu oficial desfășurat în formula unu contra șapte. Dimpotrivă, o atmosferă neoficială ar fi fost mai productivă. O adunare mai restrânsă. Sinclair, Reacher și Neagley fuseseră deja aleși.

Așa încât ceilalți s-au dus în biroul lor obișnuit, iar Bishop i-a condus în cealaltă încăpere. Semăna mult cu camera de la Fort Belvoir în care Reacher își primise medalia.

Același tip de fotolii aurite, același tip de catifea roșie, același tip de steaguri. Poate tavanul să fi fost ceva mai înalt. Era o clădire mai veche. Neagley a găsit patru fotolii cu brațe și le-a aranjat într-un pătrat, ca pentru un grup informai. Toți participanții erau egali. Niște oameni simpli adunați la taclale.

Bishop a plecat și, peste un minut, a intrat Helmsworth. Era un bărbat îndesat, aproape de șaizeci și cinci de ani. Avea părul argintiu tuns scurt și ochi cenușii luminoși. Era îmbrăcat în uniformă de luptă apretată și călcată, cu două stele negre prinse la guler. Zburase cu avionul toată noaptea, dar arăta rezonabil. După prezentări, au urmat strângerile de mână, exceptând-o pe Neagley, care a salutat din cap politicos. Apoi s-au așezat cu toți, în scaunele aranjate de Neagley.

— Domnule general, cât de iritat sunteți în acest moment, pe o scală de la unu la zece? a-ntrebat Reacher.

— Ținând cont de toate aspectele, fiule, cam opt sau nouă, a răspuns Helmsworth, pe un ton de parcă ar fi citit o sentință de condamnare la moarte.

— Lucrurile nu pot decât să se înrăutățească, l-a consolat Reacher.

— N-am nici cea mai mică îndoială, soldat.

— Dar n-avem timp pentru abureli. Așa că vă rog să vă-nveseliți puțin, domnule general. Ne-am adunat aici ca să vorbim de vremurile bune de-altădată.

— Ale tale sau ale mele, domnule maior?

— Un sergent pe nume Arnold P. Mason. A servit în Unitatea Aeropurtată 82. Drumurile voastre s-au intersectat în 1955 și ulterior de două ori. Dar numai în sensul strict al exprimării. Pentru că pe atunci erați în plină ascensiune. N-o să vă amintiți de el.

— Nu-mi amintesc. Au trecut patruzeci de ani de-atunci.

— Dar trebuie să știm ce vă amintiți despre unitatea lui.

— Ce-i asta, un proiect de folclor? Luna istoriei orale?

— Căutăm un tip numit Wiley. În copilărie, timp de șase ani, de la vârsta de zece până la vârsta de șaisprezece ani, iubitul mamei sale a fost un veteran care a făcut parte timp de douăzeci de ani din Unitatea Aeropurtată 82 din Europa. Noi credem că iubitul i-a spus puștiului diverse povești. Credem că puștiul și-a amintit acele povești și, după mulți ani, s-a înrolat în armată, datorită acelui vis.

— Păi așa ar trebui să se-ntâmple. Mă bucur să aud asta.

— Dar cu Wiley n-a fost așa. Pentru el poveștile au fost ca o hartă a unei comori secrete și s-a înrolat în armată numai pentru că dorea să descopere acea comoară.

— E absurd, a spus Helmsworth.

— Acum a pus mâna pe ea și a dezertat.

— Pe ce a pus mâna?

— Nu știm, dar valorează o grămadă de bani.

— A dezertat de unde?

— Apărarea antiaeriană cu divizia de blindate de lângă Fulda.

— Domnule maior, de ce sunt eu aici? Spune-mi că ai avut un motiv temeinic ca să mă aduci în Europa.

— Vrem să aflăm povești despre comori îngropate. De la acea Unitate Aeropurtată 82 de demult. Suntem siguri că vi le-amintiți. Orice ofițer își amintește primul post de comandă.

— Nu au existat povești cu comori îngropate.

— Băiatul nostru, Wiley, a participat la o competiție pe unitate în care trebuiau să formuleze într-o frază inteligentă motivul

pentru care se înrolaseră în armată. Când i-a venit rândul, a spus că din cauză că unchiul lui i-a spus niște povești despre Davy Crockett.

Helmsworth nu i-a răspuns, lucru pe care Reacher l-a sesizat.

— Unchiul era de fapt iubitul mamei sale, a spus el. Veteranul cu vechime de douăzeci de ani. Unchiul Arnold. Un apelativ politicos. Potrivit probabil când puștiul avea zece ani. Poate puțin cam ciudat când băiatul a împlinit șaisprezece ani.

— Care erau poveștile despre Davy Crockett? a-ntrebat Helmsworth, într-o doară.

— Nu știm, a spus Reacher. De-aia vă-ntrebăm pe dumneavoastră.

— În ce perioadă a servit iubitul mamei?

— Din 1951 până în 1971.

Helmsworth a tăcu un moment prelung.

— Domnule general? a spus Reacher.

— Nu vă pot ajuta, a zis Helmsworth. Îmi pare foarte rău.

— Cât de furios sunteți acum? a-ntrebat Reacher.

Helmsworth a dat să răspundă, dar s-a oprit în ultima clipă.

— Exact, a spus Reacher. Unu sau doi din zece. Nu mai sunteți supărat. Pentru că acum vă îngrijorează lucruri mai grave.

Helmsworth n-a spus nimic.

— Domnule general? a făcut Reacher.

— Nu pot să vorbesc despre asta, a spus Helmsworth.

— Mă tem că va trebui să vorbiți.

— Adică, nu am permisiunea să vorbesc despre asta.

— Domnule general, a intervenit Sinclair, cu respect vă amintesc că vorbiți cu Consiliul de Securitate Națională. Nu există nivel mai înalt de autorizare.

— Camera asta este securizată?

— Se află în consulatul Statelor Unite și a fost aleasă de șeful stației CIA.

— Trebuie să vorbesc cu biroul Comandamentului Reunit.

— În această problemă, vă vor spune ceea ce le vom transmite să vă spună. N-ar fi mai bine să renunțați la intermediar și să ne spuneți direct?

— A fost clasificat cu mult timp în urmă.

— Ce anume?

— Este un dosar închis.

— Spuneți-ne povestea, domnule general, a zis Reacher. Wiley este un dezertor cu material furat. Trebuie să știm despre ce e vorba. Vom sta cu toții aici până când ne spuneți. Aș vrea să vă pot spune că avem la dispoziție toată ziua, dar nu sunt sigur în privința asta. Poate că nu avem atât timp.

Helmsworth a șovăit din nou, apoi a dat din cap în semn de acceptare. Și-a mișcat un pic scaunul și s-a aplecat în față, apoi a spus:

— Am să vă povestesc ce mi s-a întâmplat mie, după care am să vă spun despre alte lucruri petrecute atunci. Era Europa de la începutul anilor ’50. Știam care e planul de luptă. Armata Roșie avea să avanseze prin defileul Fulda în forță și în adâncime. Prima noastră misiune era să le oprim avangarda și apoi să împiedicăm sosirea întăririlor. Lucru pe care plănuiam să-l facem țintind drumurile și podurile din spatele liniilor inamice. Ca să le oprim blindatele. Poate și centralele electrice și alte elemente mari de infrastructură. Ca să le slăbim capabilitățile. Numai că pe forțele aeriene nu te puteai baza. Pe atunci, nu existau bombe inteligente. Un pod este o țintă foarte mică. Aveam nevoie de certitudine. Am format două companii de geniști. Erau alcătuite din parașutiști militari obișnuiți antrenați în demolări. Ideea era ca aceștia să sară din avion cu o încărcătură explozivă și să parcurgă pe jos distanța de la zona de aterizare până la țintă, la nevoie să-și croiască drum luptând pentru asta. Odată ajunși, trebuiau să fixeze încărcătura cu mare precizie pe pilonii podului sau pe pereții centralei electrice, sau de obiectivul ales. Ăsta era planul. Pe atunci, un parașutist cu o încărcătură explozivă în spinare era cea mai inteligentă bombă de care dispuneam.

— Bine lucrat, a spus Reacher.

— Nu tocmai. Care e greutatea maximă pe care puteau s-o poarte în spinare?

— De la zona de aterizare la țintă? Cred că nu mai mult de cincizeci de kilograme

— Tocmai asta era problema. Cincizeci de kilograme de TNT nici măcar nu reușesc să zgârie un pilon de pod. E ca o petardă. Iar o centrală electrică e și mai mare. Așa că pe moment tehnica bombei umane inteligente a trecut în plan secund. În așteptarea unor îmbunătățiri ale tehnicii de luptă portabile. Care pe atunci se produceau lent. Toată lumea era fascinată de celălalt capăt

al scalei, unde se întâmplau lucruri despre care nu știam nimic atunci. La Los Alamos se lucra mai intens ca oricând la bomba cu hidrogen. Au testat-o chiar înainte ca eu să termin academia West Point. Pe atolul Bikini, în martie 1954. A fost o explozie de cincisprezece megatone. De departe cea mai puternică din întreaga istorie a omenirii. A fost de cinci ori mai puternică decât toate bombele lansate deasupra Germaniei și Japoniei în cel De-al Doilea Război Mondial, inclusiv bombele atomice de la Hiroshima și Nagasaki. Probabil mai puternică decât toată muniția care a explodat vreodată pe întreaga planetă până atunci. Totul într-o fracțiune de secundă. A fost o explozie uriașă, oameni buni. Atât de mare încât nimeni nu s-a mai gândit serios la o putere mai mare. Au crezut că toată atmosfera o să ia foc. Doar că eu nu știam nimic la acea vreme.

— Când ați aflat? a-ntrebat Reacher.

— Mai târziu, tot în anii ’50. Între timp, lucrurile o luaseră razna. Am aflat și alte lucruri. De exemplu, că aveam două laboratoare nucleare secrete, nu unul singur. Nu doar cel de la Los Alamos. Mai era unul. Pe atunci aveau o teorie pe care se baza tot ce făcea Departamentul Apărării. În opinia lor, rivalitatea stimulează excelența și este necesară supremației. Era o regulă bătută în cuie. Așa că au creat un rival pentru Los Alamos. S-a numit Livermore. Aproape de Berkeley, în California. Încă de la început, acolo au lucrat oameni deștepți. Și-au dat seama că n-avea niciun sens să proiecteze o bombă mai mare. Așa că au ales cealaltă cale. Au proiectat bombe mai mici. S-au perfecționat. În cele din urmă, au construit un întreg sistem nou de arme nucleare în jurul unui focos nuclear foarte reușit denumit W-54.

— E bine de știut, a spus Reacher.

— Acum să revenim la problema mea inițială. Un om care căra în spate cincizeci de kilograme nu-mi era de niciun folos. Dar eu eram un comandant care avea de rezolvat o problemă tactică. Pe lista mea de obiective figurau proiecte importante de inginerie civilă. Drumuri, poduri, viaducte, centrale electrice, infrastructură. Poate cineva să care în spate o sută de kilograme?

— S-ar putea, a zis Reacher. Dar n-ajunge prea departe.

— Tot nu era bine. Tot doar petarde. Dar două sute de kilograme?

— Nu.

— Dar o tonă? Poate cineva să care în spate o tonă de TNT?

— Evident că nu.

— Dar zece tone? Sau o sută de tone? Sau o mie de tone? Sau cincisprezece mii de tone? Poate cineva să care în spate cincisprezece mii de tone de TNT?

Reacher n-a spus nimic.

— În final, asta ne-au oferit, a zis Helmsworth.

— Cine?

— Cei de la Livermore. Noul laborator din California. Adevărul e că noul lor sistem de armament a fost un eșec. Au miniaturizat, dar nu suficient. Au comprimat puterea bombei de la Hiroshima într-un cilindru lung de patruzeci de centimetri și cu diametrul de douăzeci și opt. Cântărea mai puțin de douăzeci și trei de kilograme. Aceeași putere de cincisprezece kilotone ca Little Boy. Echivalentul a cincisprezece mii de tone de TNT. Dar Little Boy avea trei metri în lungime și cântărea cinci tone. Așa încât cilindrul de la Livermore era un triumf al miniaturizării. Dar, din nefericire, n-a fost tocmai un triumf. Era prea mare pentru a fi folosit ca obuz de artilerie sau ca muniție pentru mortiere. Nu exista niciun lansator portabil pe care să ne putem baza. A fost o curiozitate, nimic mai mult. O soluție în căutarea unei probleme. Dar, nu-i așa?, nimic nu se pierde, totul se transformă. Au găsit o problemă pe măsură. Au dat cilindrului o denumire nouă, MASD, de la muniție atomică specială pentru demolări, și l-au încredințat Unității Aeropurtate 82. Acum băieții mei puteau să sară cu numai douăzeci și două de kilograme și jumătate în spate și să distrugă orice drum, pod sau viaduct doreau.

— Cu bombe nucleare?

— De puterea celei de la Hiroshima.

Nimeni n-a zis nimic.

— Care a fost vechiul nume al MASD? a-ntrebat Reacher.

— Ia ghicește.

— Davy Crockett.

Helmsworth a confirmat cu o mișcare din cap.

— Ăsta a fost numele pe care l-au dat focosului W-54. Nu știu de ce. Dar a fost adoptat. Nimeni nu i-a mai zis vreodată MASD. În schimb, au numit drăciile alea Davy Crockett. Au venit cu niște containere pentru transport din prelată matlasată, ca niște

rucsacuri. Prindeai curelele peste umeri și porneai la drum. Dar misiunea nu se bucura de popularitate. Cilindrii emanau radiații. Sau cel puțin așa spuneau oamenii. Unii s-au îmbolnăvit. Se temeau de cancer. Dar cel mai mult îi îngrijora filmul pe care îl văzuseră despre Hiroshima. Acea explozie imensă. Ei purtau în spate o bombă la fel de puternică. Ordinele lor erau să lege bomba de un pilon de pod, să fixeze temporizatorul și să fugă mâncând pământul. Cu totul diferit de a o lansa dintr-un avion aflat la 12 kilometri altitudine.

— La ce interval era setat temporizatorul? a-ntrebat Neagley.

— Maximum cincisprezece minute. Plus sau minus. Nu era foarte exact.

— E o nebunie. Raza letală a bombei de la Hiroshima a fost de o milă. Raza mingii de foc a fost de două mile. Adică, peste trei kilometri, iar asta înseamnă douăsprezece minute pentru majoritatea oamenilor care aleargă pe o pistă de atletism. Pe teren accidentat ar fi ceva imposibil. Mai ales dacă au luptat ca să ajungă acolo. Pentru că ar trebui să lupte și ca să scape de-acolo. Așteptând să fie incinerați. Era o misiune sinucigașă.

Helmsworth a dat din nou din cap aprobator.

— Pe atunci, calculele se făceau altfel. Am fi sacrificat două companii ca să oprim înaintarea unui milion de soldați și a zece mii de vehicule. Am fi considerat asta o nimica toată.

— Două companii? a-ntrebat Reacher.

— Aveam o sută de bombe Davy Crockett.

— Fiecare cu ținta ei proprie?

— Atent plănuită.

— Pe o arie de răspândire mare?

— Ca niște bubițe de pojar pe o hartă.

— Atât doar că nu sunt o sută de poduri. Sau de centrale electrice. Sau drumuri ori viaducte. E o pâlnie îngustă. De-aia i se spune defileu.

— Redundanța era implicită. Cam jumătate dintre ele urmau să ajungă în poziții de așteptare.

— În intervale. Ca niște puncte de legătură.

— Ca un lanț.

— Se crea astfel o barieră de radiații. Ca un câmp minat. Cu o sută de bombe, acesta putea să aibă cincisprezece kilometri lățime pe cincisprezece kilometri adâncime. În orice formă ați fi dorit. Voiați să-i forțați pe sovietici să se ducă la dreapta sau la

stânga. Unde îi așteptați.

— Dosarul e închis.

— Pentru că, odată cu trecerea timpului, s-au semnat tot felul de tratate. Nu mai puteți să faceți asta. Nici măcar nu puteți să recunoașteți că ați pus așa ceva la cale.

— Da, a spus Helmsworth. MASD-urile au fost retrase, dar nu strict din motive militare. Au fost aduse toate acasă. N-au fost înlocuite cu nimic. În cele din urmă, armele nucleare sub o anumită dimensiune au fost interzise cu totul.

— Arnold Mason e bolnav, a spus Sinclair. Soția lui susține că el i-a spus că armata ar fi interesată de starea lui. I-a spus că o să vină cineva.

— Bolnav în ce fel?

— Tumoare cerebrală.

— A trecut foarte mult timp de-atunci. Cele mai multe cazuri s-au întâmplat mult mai devreme.

— Au fost și altele?

— Puține, a spus Helmsworth.

— Asemenea povești nu m-ar face să vreau să mă înrolez în armată.

Helmsworth n-a zis nimic.

— Domnule general? a insistat Reacher.

— Motivele diferă de la recrut la recrut.

— Horace Wiley era un hoț de treizeci și doi de ani. Nu cred că antrenamentul pentru o misiune sinucigașă urmat de o îmbolnăvire, pentru ca apoi să vadă cum pleacă armele acasă ar fi reușit să-l convingă.

Helmsworth n-a scos niciun sunet.

— Domnule general? a spus Reacher.

— Lucrurile astea sunt secretizate la nivel prezidențial.

— Având în vedere situația actuală, a intervenit Sinclair, la fel sunt toți cei de față.

— Este posibil să se fi strecurat o eroare de inventar, a spus Helmsworth.

Capitolul 35

— În avizul de însoțire a mărfii scria inițial că de la Livermore au plecat zece lăzi, a spus Helmsworth. Fiecare ladă conținea zece bombe Davy Crockett. De zece ori câte zece înseamnă o sută, adică numărul de bombe pentru care eram pregătiți. Avizele de însoțire de mai târziu arătau că aceleași zece lăzi se întorceau acasă, fiecare cu câte zece bombe în interior. De zece ori câte zece înseamnă o sută. Ieșeau toate la număr. Toate livrate corespunzător și depozitate în siguranță pe teritoriul Statelor Unite ale Americii. În continuare, toate au fost verificate, examinate fizic și numărate în fața martorilor. În posesia noastră se află exact o sută de astfel de bombe.

— Atunci, care-a fost eroarea? a-ntrebat Reacher.

— Alea au fost avizele de însoțire. Au ieșit o sută și au intrat tot atâtea. Se potriveau cu toate documentele militare cunoscute. Numai că, după câțiva ani, cineva de la laboratorul Livermore a descoperit o factură neexpediată pentru a unsprezecea ladă. Alte zece bombe Davy Crockett. Nu existau documente coerente de livrare. Cifrele de producție erau ambigue. Era posibil să se fi executat și a unsprezecea comandă.

— Dar nu și plătită. Ceea ce e improbabil. Înseamnă că factura a fost probabil o eroare. Poate tocmai de-aceea n-a fost expediată niciodată.

— Asta a fost concluzia inițială, a spus Helmsworth. Din păcate, producătorul de lăzi avea evidențe contradictorii, dintr-o sursă neverosimilă. Jurnalul de lucru al unui ucenic de-acolo arăta că de fapt fuseseră fabricate unsprezece lăzi. Maistrul atelierului semnase de primire pentru toate. A unsprezecea ladă nu era în atelier. Nu era nici la Livermore. Iar dacă fuseseră construite alte zece bombe, nici acestea nu erau la Livermore. Atunci, unde naiba erau? Existaseră măcar? Jumătate din controversă s-a purtat pe plan filosofic. Cealaltă jumătate s-a bazat pe principiul mai bine nu riști decât să-ți pară rău. Așa că au început să caute. N-au găsit nimic. Nici în țară, nici în străinătate. Poate că ucenicul se înșelase. Dar atunci și maistrul greșise. Au pendulat când într-o direcție, când în alta.

— Până când? a spus Reacher.

— Părerile au fost împărțite. Majoritatea a spus că cifrele de producție ambigue trebuie interpretate invers și că, prin urmare,

a unsprezecea comandă n-a fost niciodată fabricată și că factura a fost emisă incorect. Sau poate fraudulos.

— Asta sună ca o amenințare, ca să forțeze dispariția problemei.

— Poate că așa a fost.

— Care a fost opinia minorității?

— Că oamenii de la Livermore n-ar fi comandat lada suplimentară decât dacă aveau de pus în ea bombe. Lăzile erau prototipuri ale unui sistem standardizat. Erau modificate în interior pentru transportul încărcăturii. Dar la exterior toate arătau la fel. Se poate ca eroarea să fi survenit în documentele de livrare. Era posibil ca lada să fi plecat de la Berkeley către o destinație greșită. Sau spre destinația corectă, dar cu o descriere greșită a produsului. Codurile de inventar erau foarte complicate. O singură cifră greșită putea fi fatală.

— O mulțime de „poate”, a spus Reacher. Vorbim de trei erori în cascadă. Documente de livrare greșite, cod de inventar greșit și factura care n-a fost expediată niciodată.

— În anii ’50, cheltuiam miliarde de dolari pe milioane de tone de echipamente. Cantitățile erau imense. Era o nebunie. Era loc pentru toate tipurile de erori. De cât timp ești în serviciul militar, domnule maior?

— De doisprezece ani.

— Ai întâlnit vreodată ceva care să meargă prost?

Reacher a privit în jos la pantalonii săi. Pantaloni kaki pentru Corpul de Marină, cusuți în 1962, expediați în 1965 în cu totul altă direcție, nedescoperiți timp de treizeci de ani.

— Aici vorbim despre armament nuclear, a spus el.

— În istoria noastră, am avut un total de treizeci și două de arme nucleare lansate, trase sau detonate accidental, furate sau pierdute. Am închis dosarele pentru douăzeci și șase dintre ele. Celelalte șase n-au fost niciodată găsite sau recuperate. Toate lipsesc în continuare. Știm cu certitudine acele numere. Sunt sigure. Nu-i imposibil să mai fie și alte zece. Dată fiind mai ales natura lor. Bombele Davy Crockett erau mici și produse în masă. Nu erau arme cu regim special. Erau tratate la fel ca armamentul obișnuit.

— Cât de atentă a fost căutarea?

— Am căutat peste tot. Literalmente, peste tot în lume. Nu le-am găsit. Așa că opinia majorității a avut câștig de cauză.

Bombele n-au existat niciodată. Factura trebuia să fie o fraudă, dar cuiva i s-a făcut frică și n-a mai fost trimisă niciodată.

— Care a fost opinia dumneavoastră personală?

— Ne pregăteam pentru un război de uscat împotriva Armatei Roșii în Europa. Aveam sute de depozite de materiale pe tot teritoriul Germaniei. Cel mai mare dintre ele era mai întins decât unele dintre orașele lor. Cel mai mic era mai mare decât un stadion de fotbal. Părerea mea a fost că majoritatea își băgase degetele în urechi și cânta la-la-la.

— E posibil ca Arnold Mason să fi fost implicat în operațiile de căutare?

— Aproape sigur. Să nu uităm că asta s-a întâmplat după câțiva ani. Soldații aceia știau cu adevărat ce căutau.

— Deci acelea au fost poveștile auzite de micul Horace Wiley. Despre lada lipsă. Zece bombe pierdute, mari cât cea de la Hiroshima. Comoara îngropată.

— De ce se aștepta să le găsească tocmai el, când nimeni nu reușise? a-ntrebat Sinclair.

— Fiecare om cu talentul lui, a spus Reacher. Poate că unchiul Arnold i-a oferit o jumătate de indiciu. Poate că a dat peste ceva nedescoperit de nimeni. Poate că a avut deșteptăciunea de care era nevoie.

— Mi se pare absolut imposibil.

— De acord cu tine.

— Doamnă, nimic nu era imposibil, a spus Helmsworth. Era perioada Războiului Rece. A fost un fel de nebunie. La un moment dat, au cusut un microfon și un transmițător în gâtul unei pisici, cu o antenă fină trecută prin coloana vertebrală a animalului și scoasă prin coadă. Urmau s-o antreneze ca să pătrundă în complexul Ambasadei Sovietice și să intercepteze pe-acolo conversații răzlețe. În prima ei zi de misiune, a fost călcată de o mașină. Nimic nu era imposibil și, mai devreme sau mai târziu, toate sfârșeau prost.

— Dar mai contează asta? a-ntrebat Neagley. Căci cine cunoaște codurile de detonare? Au fost vreodată emise? Și chiar dacă au fost, erau împărțite între două persoane. Era o măsură de precauție elementară pentru armamentul nuclear. Pentru zece bombe, asta înseamnă douăzeci de veterani. Care anume, mai exact?

Helmsworth nu a spus nimic.

— Domnule general? a zis Reacher.

— Lucrurile stau și mai rău, a spus acesta.

— Este cu putință așa ceva?

— Ați văzut filme despre Ziua Z. Artilerie antiaeriană, erori de citire a hărților, vântul și condițiile atmosferice, mlaștini și râuri, lupte imediate la sol. Șansele ca doi oameni să aterizeze în același loc în același timp erau fix zero. Riscam să rămânem cu o sută de obiecte metalice masive și nefolositoare. Dar era esențial să fim eficienți. Prin urmare, precauția cu împărțirea codului a fost considerată un impediment tactic.

— De cine-a fost considerată?

— De comandamentul tactic.

— Din care făceați parte și dumneavoastră?

— I-am spus șefului intendenței să-i spună armurierului nostru să scrie codul întreg pe bombă, cu cretă galbenă. În felul ăsta, nu conta dacă soldatul care o transporta era ucis pentru că putea să vină altul și să ducă misiunea la bun sfârșit. Era perioada Războiului Rece. Privind în urmă, știm că asta nu s-a întâmplat. Dar, pe atunci, senzația era că s-ar putea să se întâmple.

— Dar a unsprezecea ladă n-a mai ajuns pe front.

— Caz în care codurile se află într-un dosar ultrasecret așezat într-un suport special pe peretele interior din spatele străzii. Acesta a fost subansamblul pe care l-a făcut ucenicul. De unsprezece ori.

Nimeni n-a spus nimic vreme îndelungată. Apoi, Sinclair a vorbit:

— În regulă, peste un minut trebuie să-l sun pe președinte și să-i spun că s-ar putea să avem zece bombe rătăcite, cu tot cu codurile de detonare, fiecare la fel de puternică ca bomba de la Hiroshima. Ceea ce înseamnă că în curând zece orașe ar putea fi rase de pe fața pământului. Poate cineva să-mi dea un motiv pentru care n-ar trebui să dau acest telefon?

Nimeni n-a spus nimic.

Șeful detectivilor, Griezman, a luat ascensorul până la biroul lui Dremmler. Era foarte încet. Instalația originală, fără îndoială, parte a reconstrucției. Dar a ajuns acolo într-un final. Un minut mai târziu, Griezman stătea incomod într-un scaun prea mic pentru el în fața biroului lui Dremmler, care i-a cerut mai întâi

secretarei sud-americane, după cum apreciase polițistul, să aducă două cafele, și l-a întrebat apoi cu ce-i poate fi de folos.

— E vorba de Wolfgang Schlupp, a spus Griezman.

— Știi, a zis Dremmler, am vorbit cu el mai devreme, în ziua aia. Dintr-o pură întâmplare.

— De-aia mă aflu aici.

— Nu mi-a spus nimic interesant. Cu siguranță nimic care să arunce vreo lumină asupra a ceea ce i s-a întâmplat ulterior.

— Despre ce ați discutat?

— Numai politețuri. L-am văzut odată la un dineu de afaceri. Era o simplă cunoștință, nimic mai mult. Abia dacă ne-am salutat. Politețe profesională. Abia dacă-l cunoșteam pe omul ăla.

— Încercai să-i vinzi pantofi?

— Nu, nu, nicidecum. E ca un gest de politețe. Așa se ung rotițele mecanismelor.

— Te duci des în barul ăla?

— Nu prea.

— De ce în acea zi?

— Ca să văd și ca să fiu văzut. Mă duc în mai multe locuri. Prin rotație. Așa procedăm noi.

— Cine?

— Întreprinzătorii, liderii civici, oamenii de afaceri, cei care pun lucrurile în mișcare.

— Ai remarcat spre cine stăteai cu spatele? l-a întrebat Griezman.

Dremmler a șovăit. Și-a amintit cum își făcuse loc cu coatele lângă Schlupp, cu umărul înainte și cu spatele la sală. Cine fusese în spatele lui? Nu-și mai amintea.

— A fost un tip pe cale să aibă probleme cu Fiscul. A auzit toată conversația. A descris cu precizie detaliile.

Dremmler a șovăit din nou. Avea o memorie bună. O judecată solidă. Era, de asemenea, ager și creativ. Un om în poziția sa avea nevoie de aceste calități. A derulat banda înapoi și a reprodus în gând conversația de la început, din momentul în care-l întrebase cum merg afacerile, iar Schlupp îl întrebase de ce avea nevoie. A trecut rapid prin înregistrare și a reținut părțile importante, și anume cuvintele informație, cauză, noua Germanie, șoferi și permise și întrebarea despre noul nume al americanului, apoi din nou cauză, mită și, pentru a treia oară,

cuvântul de maximă importanță *cauză.*

Prins cu mâța-n sac.

— Am oameni în locuri care-ar putea să te surprindă. Ar fi greu pentru orașul ăsta să funcționeze fără ei. Și niciunul dintre ei n-a încălcat vreo lege. Nici eu.

— Încă.

— Cu alte cuvinte, niciunul dintre ei n-a încălcat vreo lege.

— Vom fi pregătiți când o veți face.

— Persecutarea noastră nu va face decât să ne sporească numărul.

— Punerea sub acuzare nu echivalează cu persecuția.

— Gândește-te la tine, Herr Griezman. Te confrunți cu o forță puternică. Care va deveni curând și mai puternică. S-ar putea să fie timpul să renunți la obediența față de stăpânii tăi. Ar trebui să treci de partea noastră. Interesele noastre sunt perfect aliniate. N-ai de ce să te temi. Postul tău e asigurat. Chiar și în noua Germanie vor fi infractori mărunți.

— A apucat Schlupp să te sune, înainte de-a muri, ca să-ți spună noul nume al americanului? l-a întrebat Griezman.

— Nu, a răspuns Dremmler.

Iar Griezman l-a crezut. Nici nu se aștepta la altceva.

Sinclair a sunat la Casa Albă din biroul obișnuit. Helmsworth plecase și venise Bishop. Waterman și-a repetat predicția sumbră, că era oricum prea târziu, că germanii vor avea nevoie de o jumătate de zi ca să reacționeze și o zi întreagă ca să vină cu soluții. Poate chiar mai mult, pentru că o luau de la zero. Apoi au auzit că fusese invocată o clauză NATO, ceea ce complica și mai mult problema. Sinclair a prezis o întârziere semnificativă. Reacher l-a sunat pe Griezman și i s-a spus că acesta plecase cu mașina. Secretara lui l-a asigurat că-i va spune să-l sune imediat ce va fi posibil. Părea să fie o femeie foarte plăcută.

A închis.

— Wiley este un soldat care a dezertat și se află în același oraș ca tine, a spus Sinclair.

— Am nevoie de noul lui nume, a zis Reacher.

— Îți urez noroc în privința asta.

— Am putea încerca să-l ghicim.

— Bazându-ne pe ce?

— Clienții, din câte știm, aveau libertatea să-și aleagă ce

nume doreau. Știm că Wiley a folosit Ernst și Gebhardt la firma de închirieri de mașini. De ce le-a ales pe cele două? Și, dacă astea erau numărul doi și numărul trei pe listă, care era numele de pe primul loc?

— Asta ar fi o speculație hazardată.

— Ceea ce, în limbajul poliției militare, s-ar numi o supoziție nebunească.

— E mai bună decât o Hail Mary sau mai rea?

— Lasă în urmă o Hail Mary atât de mult, încât abia dac-o mai vezi. E intuiție. E ca și cum ai încerca să lovești mingea cu bâta cu ochii închiși.

— Deci care e noul lui nume?

— Încă nu sunt sigur. Îmi stă pe limbă. Nu pot să-l scot cu totul la lumină. S-ar putea să fie nevoie să verific într-o carte sau să dau un telefon.

— Pe cine să suni?

— Pe cineva care a crescut în sud-estul Texasului.

Telefonul a sunat.

Griezman.

— Cu ce te pot ajuta? a-ntrebat acesta.

— Nu sunt sigur că poți, deocamdată, a zis Reacher.

— Atunci, de ce m-ai sunat?

— Speram să fiu mai pregătit.

— Mergi la noroc, Reacher, a spus Sinclair.

Reacher și-a amintit cum a ridicat mâna și a mângâiat-o pe frunte cu vârfurile degetelor, apoi i-a răsfirat părul. Și-a amintit cum îi simțea părul când aspru, când moale, pe măsură ce se succedau unduirile șuvițelor. Și-a amintit cum i l-a dat în spate și apoi după ureche, lăsând o parte din el să atârne liber.

Arăta bine.

Atunci jucase la noroc.

I-a spus lui Griezman:

— Vreau să verifici evidențele primăriei pentru cartierul în care locuiește Wiley.

— Pentru ce nume? a-ntrebat Griezman.

— Kempner.

— E destul de răspândit.

— Bărbați singuri, în jur de treizeci și cinci de ani, care trăiesc singuri și în viața cărora nu se întâmplă lucruri care să lase urme birocratice.

— Asta înseamnă ore întregi de muncă. Te grăbești?

— Situația evoluează ceva mai rapid decât ne-ar plăcea.

— Atunci ar fi bine să fii sigur. Asta ar putea fi singura dorință la care ai dreptul. Nu mai e timp să freci din nou lampa.

— Încearcă.

— Kempner?

— Sună-mă cât de repede poți, a spus Reacher, încheind convorbirea.

— De ce Kempner? a-ntrebat Sinclair.

— De ce Ernst și de ce Gebhardt? Wiley a crescut în Sugar Land, Texas, și apoi, după mulți ani, i s-au cerut trei nume germane. Ce a ieșit la suprafață? Tradiția germană este bogată în Texas. O comunitate foarte veche. Multe reușite și o mulțime de povești. Legenda spune că pe primul german sosit acolo îl chema Ernst. El a înființat colonia. Sunt sigur că Wiley a auzit totul despre el. După zece ani, un alt neamț a fiert un sos iute. Acum îl găsești în sticle de plastic la magazinele militare sau la supermarket. E peste tot în Texas. Sunt sigur că Wiley și-a condimentat cu el mâncarea toată viața. Marca se numește Gebhardt.

— Coincidențe, a spus Sinclair. Ambele.

— Și dacă totuși? Dacă Ernst și Gebhardt au provenit dintr-o asociere subliminală cu faptul că a crescut în sud-estul Texasului, ce ar veni la rând?

— Nu știu, habar n-am.

— Wiley se mândrea cu orașul lui de baștină. Chestia asta se află în dosarul inițial legat de absența lui nemotivată. Și specialistul Coleman a confirmat-o. Colegul de echipaj al lui Wiley din unitatea Chaparral. Orașul natal al lui Wiley era legat în întregime de firma producătoare de zahăr Imperial Sugar. Înființată în 1906. Sugar Land era orașul unei singure companii, dintr-o parte în alta și de jos până sus.

— De unde știi lucrurile astea?

— Am văzut un film. Și am citit despre asta odată, într-un autobuz, în *Houston Chronicle.* Imperial Sugar a fost înființată de Isaac H. Kempner. El a fost părintele orașului, în esență. El l-a construit. Sunt sigur că e foarte cunoscut acolo. Poate că au numit și o stradă după el.

— Un adevărat joc la noroc.

— Tu m-ai pus s-o fac.

— Ar trebui să-nchidă portul, a spus White.

— Sunt sigură c-o vor face, a zis Sinclair. Sunt sigură că deja se poartă discuții pe tema asta. Casa Albă ne va suna și ne va da de veste.

S-a uitat la ceasul de perete.

La băncile din Zürich ziua de lucru începuse.

Telefonul n-a sunat.

Capitolul 36

Telefonul n-a sunat în prima oră. Nici în a doua.

— Vreau să-l aduc pe Orozco la bord, a anunțat Reacher.

— De ce? a-ntrebat Bishop.

— Avem nevoie de ajutor. Timpul se scurge.

— Ce poate face pentru noi?

— E un interogator bun. Dacă-l găsim pe Wiley înainte de a găsi lada, va trebui să ne spună unde este. Orozco ar fi bun la asta. Oamenii îi răspund.

— Cât de multe știe deja?

— O parte.

— Sună-l, a zis Sinclair.

Ceea ce Reacher a făcut pe loc. I-a spus lui Orozco că începând cu ora 10:00 GMT era detașat temporar la NSC și că pentru mai multe detalii, un protocol 10-16 era solicitat imediat la numărul de la biroul de primire.

Apoi a încheiat convorbirea.

Neagley s-a uitat la Reacher, care a spus:

— Mă-ntorc într-un minut.

A ieșit din birou și a coborât scările care duceau la holul de la intrare. A așteptat la birou. Telefonul a sunat. Paznicul a ridicat receptorul. A părut confuz preț de o secundă, apoi i-a întins telefonul lui Reacher. Era Orozco. Un 10-16 era codul radio al poliției militare pentru raport efectuat pe o linie telefonică terestră. Un 10-16 imediat însemna că trebuia să sune de îndată. Orozco înțelesese că, din motive de confidențialitate, trebuia să sune la numărul indicat.

— Suntem în belea? a-ntrebat acesta.

— Nu încă, a răspuns Reacher.

— Asta e ca-n bancul cu tipul care tocmai s-a aruncat de pe o clădire. Cum te simți? Binișor, deocamdată. E ca și cum aș zbura.

— Nu trebuie decât să-l prindem pe individ.

— Și urmează s-o facem?

— Cât de greu poate fi?

— Ce trebuie să fac eu?

— Le-am spus că vii ca interogator. Dar n-o să faci asta. Vii ca să-l scoți pe iranian din casa conspirativă. Au uitat cu totul de el. Sau, dacă nu, își asumă un risc prostesc. Nu putem lăsa să se-ntâmple așa ceva. Or să-l ucidă. Așa că scoate-l de-acolo la

următoarea noastră mișcare.
— Și o să faceți o mișcare?
— Rămân optimist.
— Cum o să știu care sunt saudiții și care e iranianul?
— Sunt sigur că un om cu nivelul tău de educație nu va avea nicio problemă.
— Ce fac cu saudiții?
— Dacă vrei, pot fi victime colaterale.
— Asta-i dur de tot.
— Lipsesc zece bombe.
— Despre asta e vorba aici?
— Tocmai ne-am lămurit.
— Ce fel de bombe?
— Nucleare, a spus Reacher. Bombe atomice ca aia de la Hiroshima.
— Vorbești serios?
— Mai serios de-atât n-aș putea.
— Zece bucăți?
— Într-o ladă.
Orozco a rămas tăcut un moment prelung. Apoi a spus:
— Aș vrea să-mi aduc sergentul.
— Nici nu m-aș aștepta la altceva, a zis Reacher.
— Am plecat, a spus Orozco.
Reacher a încheiat convorbirea și a urcat pe scări în biroul normal. De cum a ajuns acolo, telefonul a sunat. Sinclair l-a pus pe difuzor. Nu era Casa Albă. Nici ordine noi de la NATO. Era Griezman.
— În cartierul lui Wiley sunt cinci domni Kempner. Patru ar fi improbabili din motive de vârstă. Al cincilea este o posibilitate puternică. Contractul lui de închiriere expiră în mai puțin de o lună. Nu apare ca fiind angajat pe undeva. Sursa veniturilor sale e incertă. Este înregistrat ca Isaac Herbert Kempner.
— El e, a spus Reacher. Ăsta-i omul care a înființat Imperial Sugar. Exact același nume. L-am găsit pe Wiley.
— Vin să te iau în cinci minute, a zis Griezman. Dar, te rog, doar tu, sergentul Neagley și dr. Sinclair. Fără CIA. Încă n-am informat Berlinul. Merg la risc cu chestia asta.
Sinclair a închis telefonul. S-a uitat la Reacher și a spus:
— Felicitări, domnule maior! Încă o medalie.
— Deocamdată nu, a zis Reacher.

Müller a închis ușa biroului și l-a sunat pe Dremmler de la telefonul de pe masa lui de lucru.

— Griezman caută în evidențele primăriei un individ pe nume Kempner. În noul cartier în care ei cred că ar locui Wiley. Unde și-au postat mașina fără însemne.

— E un nume des întâlnit, a spus Dremmler.

— L-am căutat și eu și am găsit cinci în cartierul ăla. Trei sunt prea bătrâni. Unul e student. Al cincilea are treizeci și cinci de ani. Are permis de conducere. Ceea ce-mi oferă acces la dosarul lui. Care e complet gol. Nu e nimic acolo. N-are amenzi pentru depășirea vitezei, pentru parcare în locuri nepermise, nici avertismente, nici probleme legate de asigurare, nici declarații de martor, nimic. Absolut niciun contact cu lumea birocratică. Așa ceva e nefiresc pentru un om de treizeci și cinci de ani. Nu cred că e real. Cred că noul nume al lui Wiley este Kempner.

— Ai adresa?

— Trebuie să gândim în avans. Griezman se va duce la apartament, care ne va fi inaccesibil. Dar să gândim ca un polițist de la circulație. Are o furgonetă acoperită cu ampatament mare. Unde o parchează? Nu pe stradă, pentru că oamenii mei au tot căutat-o și n-au găsit-o. Și nici într-un garaj, pentru că e un model cu acoperiș înalt și, în plus, e prea lungă. Așa că e într-o baracă mare sau poate într-un depozit mic. Destul de aproape de locul în care stă, ca să-i fie la îndemână. E chiar acolo acum. Ne așteaptă. E ceea ce ne dorim. Nu Wiley în persoană.

— Unde anume?

— Trebuie să-i întrebi pe oamenii care știu. A închiriat cineva un adăpost sau un depozit vechi? Plătit, posibil, cu bani gheață de un individ pe care nu l-au mai văzut niciodată și care le-a servit o vrăjeală despre motivul pentru care-l închiriază. E genul de lucruri despre care discută oamenii ca tine, nu-i așa? Cineva care cunoaște pe cineva care cunoaște pe altcineva?

— Am să te fac șeful poliției, a spus Dremmler.

Bishop i-a condus în biroul lui, care avea într-un colț un seif cu o combinație de tip vechi. A învârtit niște rotițe, a răsucit mânerul și a deschis ușa. În talmeș-balmeșul dinăuntru se găseau și patru pistoale așezate cu mânerele în sus, într-o cutie

de carton. A luat trei dintre ele și le-a dat celor din jur. Unul pentru Sinclair, unul pentru Reacher și unul pentru Neagley. Erau pistoale Colt Model Guvernamental, de calibrul .380. Șapte gloanțe, oțel pasivizat, mânere acoperite cu plastic. Cu țeavă scurtă, dar precise. Erau gata încărcate.

— Încercați să nu le folosiți, a spus Bishop. Dacă totuși o faceți, pentru numele lui Dumnezeu, nu trageți decât în Wiley. Procedurile juridice ar fi un coșmar.

— Spune-i lui Orozco unde suntem și ce facem, imediat ce ajunge aici, a zis Reacher. Spune-i să ne aștepte.

— Desigur, a spus Bishop.

Sinclair a pus pistolul în geantă. Reacher și Neagley și le-au băgat pe-ale lor în buzunare.

Gata de plecare.

Griezman a oprit lângă același trotuar ca în ziua precedentă, iar Sinclair s-a așezat pe scaunul din dreapta. Reacher și Neagley ocupau bancheta din spate. Apoi Griezman a pornit din loc și s-a îndreptat spre centrul orașului, pe un drum pe care Reacher și-l amintea. În cele din urmă, au ajuns la intersecție. Clădiri înalte din cărămidă pe ambele laturi. La magazinul de șampanie se ajungea cotind la dreapta, iar la noul sat urban, cotind la stânga.

Au cotit la stânga.

Au intrat în sensul giratoriu nou-nouț și au ales ieșirea de la mijloc, direct înspre complexul de apartamente. Clădirile arătau ca niște zgârie-nori în peisajul înconjurător, dar niciuna dintre ele nu avea mai mult de cincisprezece etaje. Panourile de la exterior, care în America ar fi fost din sticlă normală sau reflectorizantă, erau uneori din metal vopsit în culori vii simple. Ca și cum se inspiraseră dintr-un joc de construcție pentru copii. Sau poate copiii trebuiau să se simtă acolo ca acasă. Reacher nu înțelegea cum ar fi fost posibil. Fusese un copil serios. Simțea că o stare permanentă de voioșie l-ar fi scos din minți.

Griezman a încetinit mașina și a spus:

— E blocul următor pe stânga.

Era o construcție identică, asemenea unei cutii de pantofi gigantice, lăsată pe o parte, împestrițată cu panouri colorate, presărată cu ferestre, care erau mici, dar aveau rame groase. Holul de la parter era decupat din două etaje inferioare, ca o

arcadă imensă, probabil cu intrări în dreapta și în stânga. Două seturi de ascensoare.

— Să parcăm și să mergem pe jos sau să mergem cu mașina până acolo? a-ntrebat Griezman.

— Mergem cu mașina, a spus Reacher. Să terminăm odată cu povestea asta.

Așa că Griezman a accelerat și apoi a oprit lângă holul de la intrarea în clădirea lui Wiley. De o parte și de alta a intrării fuseseră plantați arbori tineri. Mai era o clădire drept în față și alte două în depărtare, unite de o alee pietonală, care ducea la partea conservată a peisajului urban și apoi la o pasarelă făcută din lemn de tec și oțel. Aceasta se arcuia peste apă și dispărea în depărtare.

Au deschis toate cele patru portiere deodată și au coborât din mașină. Judecând după numărul apartamentului, holul lui Wiley era cel din stânga. În acea jumătate a clădirii erau două ascensoare. Ambele așteptau la nivelul holului. Aglomerația matinală prilejuită de plecarea rezidenților la muncă se terminase. Apartamentul lui Wiley era la etajul al nouălea. Procedura de operare standard pentru luarea cu asalt a unui apartament era să se trimită oameni simultan cu toate ascensoarele disponibile, plus alți oameni pe scări. O desfășurare completă de forțe, pentru a împiedica o evadare norocoasă. Reacher știa că astfel de lucruri se întâmplaseră. Văzuse o filmare realizată de camera de supraveghere în care un tip ieșea din apartament și se urca în ascensor cu numai o jumătate de secundă înainte ca polițiștii să iasă din celălalt lift. Ghinion. Și o lecție totodată. Reacher socotea că Griezman ar fi făcut un atac de cord dacă-l punea să urce nouă etaje, așa că a sugerat ca el să urce cu un ascensor și Sinclair cu celălalt. Neagley a luat-o pe scări. Reacher s-a urcat împreună cu Sinclair. Pistolul ei rămăsese în geantă. Ceea ce nu era bine. Ar fi durat mult până-l scotea de-acolo și singurul punct slab al modelului guvernamental era butonul proeminent de deblocare a încărcătorului aproape de trăgaci. O manevrare stângace în geantă putea duce la descărcarea pistolului. O situație deloc plăcută.

Ușile ascensorului s-au închis și cușca a început să urce.

— Cum te simți? a-ntrebat Sinclair.

— Personal sau profesional?

— În privința lui Wiley.

— L-am văzut în filmul de la magazinul de băuturi. Mi s-a părut că e iute ca un șobolan de hambar. Și e înarmat. Și e pe cale să încheie afacerea secolului. Dar nu-i nicio problemă. Îmi plac provocările.

— O să-l arestăm de îndată ce deschide ușa. N-o să aibă timp să facă nimic.

— Și dacă nu deschide ușa? Dacă s-a uitat pe vizor și așteaptă în dormitor?

Sinclair n-a răspuns.

Ascensorul s-a oprit.

Ușile s-au deschis.

Griezman ieșise deja. Exceptându-l pe el, coridorul era pustiu. Ușile erau așezate din nouă în nouă metri. Numerele de apartament erau marcate pe plăcuțe verticale în apropierea ușilor. Deasupra plăcuțelor cu numerele, colorate diferit, erau aplice încastrate în zid, de culori vii. Numerele erau scrise ca la abecedar. Al lui Wiley avea numărul 9b. Plăcuța lui era verde, iar ușa era galbenă. Ca într-o casă de jucărie. Programul „Prima Casă”.

Nu era niciun vizor montat în ușa galbenă. În schimb, pe plăcuța verde se vedea un ochi din plastic așezat la înălțimea capului, de mărimea unui ou, ieșit în afară, de culoare gri fumuriu. O cameră. Probabil conectată la un ecran pe un perete interior. O imagine panoramică. Mai jos de cameră, la înălțimea cotului, era un buton de sonerie. Un vizitator care se apropia suficient ca să apese pe buton ar fi stat direct în fața camerei. Ceea ce era logic.

Neagley s-a bătut pe piept. *Eu prima.* S-a ținut aproape de zid, apropiindu-se de obiectivul panoramic la nouăzeci de grade, iar când a ajuns la o lungime de braț și-a lipit palma pe lentilă, a scos Coltul și a apăsat butonul soneriei cu vârful țevii.

Capitolul 37

Niciun răspuns. Neagley a apăsat din nou butonul. Reacher a auzit un clinchet slab în apartament. Lin, melodios, nu puternic.

Niciun răspuns.

Nimic.

Liniște.

Neagley s-a dat înapoi.

— Avem nevoie de un mandat, a spus Griezman.

— Ești sigur? a-ntrebat Reacher.

— În Germania e esențial.

— Dar tipul este american. Și noi suntem americani. Hai s-o facem în stil american.

— Și la voi e nevoie de mandat. Am văzut în filme. Aveți un amendament.

— Și carduri de credit.

— Pentru ce? Ca să cumpărați ceva? Ca să plătiți pe cineva?

— Pentru ingeniozitate și încredere în propriile puteri. Ăsta-i stilul american.

Neagley i-a cerut lui Sinclair un card de credit și a primit un Amex emis de guvern. S-a apropiat de ușa lui Wiley, stând într-o parte, cu spatele la balamale, cu mâna dinspre ușă pe mâner, în cealaltă ținând cardul, doar cu vârfurile degetelor. A împins în ușă cu umărul și a tras înapoi de mâner, înspre punctul de sprijin oferit de balamale. Apoi a strecurat cardul între ușă și cadrul acesteia, atingând cu el limba încuietorii. L-a împins și i-a făcut loc, a mișcat ușa un pic într-o direcție împingând cu umărul, un pic în altă direcție, trăgând ceva mai mult de mâner, încercând combinații diferite, până când a reușit să deblocheze broasca și să deschidă ușa. Moment în care s-a lăsat jos, fiindcă știa că Reacher va ținti asupra oricui s-ar fi aflat dincolo de ea.

Nu era nimeni acolo.

Nu era nimeni nicăieri.

Au cercetat apartamentul cameră după cameră, mai întâi cu priviri grăbite aruncate peste cătările metalice, apoi din nou mai încet, cu răbdare.

Tot nu au găsit pe nimeni.

S-au adunat în bucătărie. Pe blat era întinsă o hartă. La scară mare, plină cu detalii. Regiunea centrală a unei țări. Ocean în stânga, ocean în dreapta. Un pătrat perfect delimitat de grăsimea de pe degetul care se frecase de hârtie. Metropola

Buenos Aires în colțul din dreapta sus.

— Argentina, a spus Reacher. Își cumpără un ranch. Trebuie să aibă peste două mii cinci sute de kilometri pătrați. A schimbat bani în pesos la gară. Se duce în America de Sud.

Neagley a deschis dulapurile, a căutat în mașina de spălat vase și a tras de sertare. Din coșul de gunoi a scos o sticlă neagră cu gât subțire. Golită și clătită. O etichetă aurie întunecată. Dom Perignon. Apoi a căutat și în gunoaie. Coji, cruste, zaț de cafea. Și o cămașă pătată de sânge, pantaloni mânjiți și un biblioraft roșu. Făcut din carton rigid acoperit cu vinilin, cu patru inele în interior și pagini pre-perforate, cu șiruri de coduri scrise de mână în cinci coloane separate.

— Ăla-i al lui Schlupp, a spus Griezman. Nici nu mai am nevoie de alte dovezi.

Sinclair s-a-ntors din dormitor.

— Și-a pregătit o geantă, a zis ea. Dar e în șifonier. Înseamnă că n-a plecat din oraș.

În acel moment, Wiley se afla cu nouă etaje mai jos, în holul blocului. Nu se apropiase încă de ascensoare. Stătea în mijlocul holului, întors pe jumătate, uitându-se în spate la mașina parcată lângă trotuar. Fusese samsar de mașini. Alții le furau, el le vindea. Mai ales în Mexic. Uneori și în Caraibe. Știa să aprecieze valoarea. Era o piață sensibilă la prețuri, la fel ca în cazul oricăror mărfuri. Mașina de lângă trotuar era un Mercedes, vechi de trei-patru ani. Părea bine întreținută și foarte curată. Dar sub luciu se vedea că era obosită și uzată. Avea mulți kilometri la bord, parcurși în oraș. Avea o antenă pe portbagaj. Ca un taxi sau o limuzină de închiriat. Dar nu era nici taxi, nici limuzină. N-avea nici casetă luminoasă pe capotă, nici aparat de taxat. Ca limuzină, era prea veche ca să provină de la un service scump. Dacă ar fi fost vândută la mâna a doua unui service ieftin, ar fi trebuit să fie acoperită de abțibilduri și numere de telefon.

Și nu era nicio limuzină, pentru că scaunul șoferului era împins mult în spate, în spațiul pentru pasageri. Niciun cuplu dornic de aventuri nocturne n-ar fi tolerat așa ceva.

Era mașina unui polițist. Nu a unui detectiv mărunt, ci a unui șerif sau a unui căpitan. De ce? Nu pentru el, cu siguranță. El era invizibil. Era convins de asta. Atunci, pentru cine? În blocul

acela erau aproape două sute de apartamente. Era imposibil ca printre atâția locatari să nu se găsească și un infractor. O certitudine statistică în noua Germanie.

Avea nevoie de geantă, evident, și de hartă. Plănuise s-o înrămeze și s-o atârne deasupra unui șemineu din piatră, într-o încăpere mare cu un tavan înalt, ca de catedrală. Acolo îi era locul. Pentru el, avea o mare valoare sentimentală. Petrecuseră împreună multe nopți lungi. Era sursa lui de inspirație. Nu putea s-o lase, pur și simplu, acolo. Dacă ar fi fost nevoie, putea să cumpere din nou obiectele din geantă. Ar fi fost ceva banal. Deși asta l-ar fi obligat să schimbe din nou pesos în mărci, o bătaie de cap în plus. Dar nu putea să abandoneze harta. În afară de orice altceva, era un indiciu. Un pătrat desenat cu creionul, șters apoi cu degetul. Pe prostituată o ucisese pentru mai puțin. Așa că trebuia s-o ia de acolo.

Dar mai târziu, și-a zis. Nu acum. Pentru orice eventualitate. Polițiștii ar putea fi la etajul lui. O probabilitate de una la cincisprezece. Nu voia să fie pus să dea declarații ca martor. Ce putea să spună? Nu-și cunoștea vecinii. Ceea ce ar fi fost privit ca o ciudățenie. Așa că s-a-ntors și a ieșit din hol, spre aleea ce ducea la apă, trecând pe lângă clădirea următoare, printre alte două blocuri, ajungând la o bancă de la baza unei macarale navale conservate. S-a așezat astfel încât să poată vedea direct drumul pe care venise. Cam trei sute de metri. Mașina se vedea ca o pată. Prin urmare, așa se vedea și el, din cealaltă direcție. Și-a început așteptarea.

Dremmler a dat telefoanele din biroul lui de la etajul al patrulea. Apoi persoanele sunate au dat la rândul lor telefoane, ca o cascadă într-o anumită falie a societății, unde se încheie afacerile, unde toată lumea cunoștea un tip care putea să obțină marfa mai ieftin, unde toată lumea știa cine e sus și cine e jos. Apoi apelurile s-au întors, ca niște semnale de sonar, și a-nceput să se cristalizeze portretul unui tip care n-ar fi recunoscut niciodată. Pentru că întâmpinase un mare eșec. Tipul cumpărase niște docuri la sud de St. Georg. Urma să vândă terenul pentru apartamente. Numai că oamenii care decideau soarta orașului preferaseră să dezvolte cartierul St. Pauli. Astfel că omul rămăsese doar cu niște depozite părăginite. După ce plătise un preț piperat. Acum era de-a dreptul stânjenit.

Dar Dremmler era un lider și, ca toți liderii, avea charismă, așa că l-a sunat pe tip ca să afle cum stă treaba. Și, bineînțeles, a aflat, după cinci minute de confuzie și întârziere, doar pentru că fusese vorba despre o tranzacție cu bani gheață. Tipul cu depozitele ținea ascuns acest amănunt. Creditorii îi puseseră poprire pe toate conturile bancare. Avea nevoie de bani de cheltuială. Așa că nu a pus întrebări. Wiley apăruse în urmă cu șapte luni. Se-ntâlniseră între patru ochi. Wiley purta o șapcă de baseball roșie și își ținea bărbia-n jos. Avea teancuri de bani. Era nerăbdător, ca și cum avea un plan urgent pentru care începuse numărătoarea inversă. A plătit mult peste cursul pieței, așa că proprietarul n-a mai stat pe gânduri.

Tipul i-a spus lui Dremmler unde era situat depozitul. Dremmler cunoștea locul. Știa podul metalic pătrățos. Și-a zis: *Chiar ai crezut pe bune c-or să construiască apartamente acolo? Nu-i de mirare că ești falit acum.*

— Mulțumesc mult pentru ajutor, a spus el. Când va veni momentul, nu vom uita că ne-ai ajutat.

Au discutat dacă să aștepte în apartament întoarcerea acasă a lui Wiley, dar Sinclair le-a amintit că, de când cu mărturia lui Helmsworth, jocul se schimbase, iar acum furgoneta lungă și cu acoperiș înalt devenise prioritatea numărul unu. Nu Wiley, care coborâse pe locul al doilea în lista priorităților. Așa că Griezman a sunat de pe telefonul lui Wiley și a reușit să răpească o unitate de supraveghere de la biroul primarului, unde panica se domolise puțin. Tipul i-a spus că ar putea ajunge la post, lângă clădirea lui Wiley cam în cinci minute. Așa că s-au străduit să lase apartamentul așa cum îl găsiseră și au revenit în stradă în același mod în care urcaseră, din aceleași motive. Ambele ascensoare și scările, toate în același timp.

Au ieșit pe trotuar. În stânga, era aleea care ducea la apă. În depărtare, Reacher a văzut o macara de șantier naval veche, revopsită în negru și auriu, cocoșată ca un animal carnivor preistoric. La picioarele ei era o bancă pe care parcă se vedea stând un tip. Prea departe ca să vadă bine. Era doar o pată. Dincolo de macara era o pasarelă, care ducea la debarcaderul următor, din care se ramificau alte două pasarele.

— Ce se întâmplă acolo? a-ntrebat el.

— La început e ca un parc urban, a spus Griezman. Mai

departe e o zonă neconstruită.

Reacher s-a uitat în jur și s-a orientat față de punctele cardinale: nord, sud, est și vest. A privit drept înainte, dincolo de macara, mai întâi înspre parcul urban și apoi înspre loturile virane. Toate așezate în formă de evantai, aceeași pe care o văzuse de pe mal, în noaptea precedentă. Dacă harta din mintea lui era corectă. Dincolo de podul metalic pătrățos. Acolo unde făcuse cale întoarsă. Și-a amintit lumina lunii reflectată de apa neagră.

Terenuri abandonate.

Clădiri vechi.

Posibile ascunzișuri pentru o furgonetă carosată cu ampatament mare.

— Trebuie să aruncăm o privire, a spus el.

Au pornit toți într-un singur rând, în ritmul lui Griezman, care era încet. Au trecut pe lângă clădirea învecinată și mai departe. În depărtare, pata de pe bancă s-a ridicat și a plecat. Pauza se terminase. Se-ntorcea la muncă. Au trecut printre ultimele două blocuri, spre vechea macara de șantier naval. Dincolo de aceasta, pasarela ducea la următorul chei, după care aveai de ales între două poduri, jumătate la stânga și jumătate la dreapta, spre alte două cheiuri, fiecare restaurat într-un mod diferit, cu sculpturi diferite, ca două săli diferite ale aceluiași muzeu. Pornind de la acele cheiuri, numărul pasarelelor se dubla din nou, două variante la stânga și două variante la dreapta, răsfirate ca degetele unei mâini. Cheiurile erau construcții masive din granit, mâncate de timp, negre și slinoase, iar pasarelele erau noi, ușoare și diafane, ramificându-se dintr-una în două, apoi în patru și așa mai departe. Bizar. Ca un labirint, dar nu tocmai. Primăria cheltuise niște bani.

Dar nu suficienți. Dincolo de ultimele sculpturi, în depărtare, erau buruieni, cărămizi sparte și aglomerări de clădiri vechi și cocârjate. Acolo, în spate, pasarelele erau construite ca pe vremuri, din fier. O panoramă dezolantă, care se-ntindea pe hectare întregi de teren.

Mult de căutat.

Dar logic.

— Nu avea de ce s-o parcheze în cealaltă parte a orașului, a spus Reacher. A preferat s-o țină în preajmă. Aceste pasarele îi sunt de folos. Are o sută de depozite abandonate la o distanță

rezonabilă. Poate o mie. Pariez că jumătate dintre ele n-au proprietari. Putea să se instaleze fără probleme. Nu trebuia decât să schimbe încuietorile și locul era al lui.

— Și în astfel de loc o vom găsi? a-ntrebat Sinclair.

— E cât se poate de logic. E aproape, la îndemână. Și nu ai mult de mers cu mașina până la aeroport, când vine momentul potrivit.

S-au întors la mașină. Vehiculul de supraveghere sosise. Era unul bun. Se contopea cu decorul. S-au urcat în Mercedes și au ieșit din complex, ocolind noul sens giratoriu și revenind la intersecția cu clădirile înalte din cărămidă. Au cotit la dreapta, pe drumul pe care-l știa Reacher, trecând pe lângă un fel de doc cu apă adâncă sau un soi de bazin. Apoi au făcut din nou la dreapta, pe aleea îngustă cu caldarâm ce ducea la podul metalic pătrățos, văzut de Reacher în lumina lunii.

Dincolo de pod erau ruinele unei civilizații dispărute. Viața de port, în stilul secolului al XIX-lea. Erau străzi cu caldarâm, late doar cât să încapă căruțele cu roți de fier trase de cai. Erau barăci și magazii de toate tipurile și dimensiunile de pe vremuri, unele dintre ele prăbușite, altele pe cale să se dărâme. Zidurile se umflau și lăstari viguroși creșteau în rigolele pentru apa pluvială. Pretutindeni erau străduțe lăturalnice. Era ca un oraș în interiorul unui oraș. Enorm de căutat.

— Aș putea să caut numele Kempner în evidențele locuințelor închiriate, a spus Griezman.

— Probabil c-a plătit cu bani gheață, a zis Reacher. Fără contract. Sau a ocupat ilegal o magazie.

— Am să verific totuși. S-ar putea să găsim rapoarte privind niște activități neobișnuite. Nu putem căuta la întâmplare. E prea mult.

Griezman a-ntors mașina în spațiul dintre un atelier de parâme și unul de vele și a pornit la drum din nou, peste podul de metal.

— Avem nevoie de o mașină la pod, a spus Reacher. E o necesitate de bază. Podul ăsta e singura cale de intrare sau de ieșire. Nu poate ieși cu furgoneta pe niciun alt drum.

— Oamenii mei sunt în continuare reținuți la biroul primarului, a spus Griezman.

— Ai scos unul de-acolo.

— Dar nu pot să scot doi.

Reacher n-a zis nimic.

— Cred c-am să-i rog pe cei de la divizia de circulație, a spus Griezman. Nu sunt implicați în povestea de la garajul hotelului. Sunt sigur că adjunctul Müller va fi dispus să ne facă un favor.

— Vorbește-i în germană, a zis Reacher. Engleza lui lasă de dorit.

În acel moment, Wiley se afla la peste trei kilometri distanță. Un marș forțat în direcția opusă, urmat de o scurtă călătorie cu autobuzul. Avea o senzație foarte ciudată. Nu era tocmai frică, ci un sentiment nedeslușit, dar puternic. Văzuse cele patru pete minuscule ieșind din blocul lui și stând lângă mașină. Dar deodată au început să meargă spre el. Încet și amenințător. Pe lângă clădirea învecinată și mai departe. Începuse să deslușească detaliile. Doi bărbați și două femei. Cumva privind în direcția lui. Ca și cum ar fi știut. Ori femeile erau prea mici, ori bărbații erau uriași. Unul era îmbrăcat în gri, celălalt, în kaki. Era departe, nu mai mult decât o pată de culoare neclară, dar forma părea pătrățoasă. Ca o geacă de blugi Levi's. Fix ca a lui. Una pe care o văzuse din autobuz, nu cu mult timp în urmă, într-un parc, alături de nătărăii din bar.

Imposibil.

Era invizibil, nu-i așa?

S-a ridicat și a plecat de lângă bancă. Încet, ca unul care n-avea nicio grijă pe lume. Până a ieșit din câmpul lor vizual. După care a grăbit pasul.

Acum traversa strada spre o cafenea turcească obișnuită, ducându-se la telefonul montat în perete. Avea o mulțime de monede. O pierdere de timp, aproape sigur, căci era prea devreme, dar dintr-odată devenise agitat. Tipul în geacă de blugi îl tulburase. Cu privirea lui fixă, de om care știa.

A format numărul din Zürich și a rostit numărul folosit drept parolă.

— A fost vreo depunere în contul meu astăzi? a-ntrebat el.

S-a auzit un răpăit de tastatură, urmat de o pauză.

— Deocamdată nu, domnule, a sunat răspunsul.

Capitolul 38

Müller l-a sunat pe Dremmler din biroul lui și a spus:

— Divizia lui Griezman i-a cerut un favor diviziei mele. Oamenii lor sunt blocați la hotel. Vor ca unul dintre oamenii mei să păzească podul, chiar în locul unde se află magazia. Au aflat deja despre ea.

— N-au aflat, a spus Dremmler. Știu doar că furgoneta e acolo pe undeva. Dacă ar fi știut exact unde este, ar fi pus deja mâna pe ea. Tot ce pot să facă e să păzească locul unde se gâtuie circulația.

— De cât timp ai nevoie să fii gata?

— Nu știu. Cred că mi-ar ajunge o jumătate de oră.

— Nu pot să-i întârzii o jumătate de oră. E o veșnicie. Griezman s-ar putea să verifice. Deja n-am făcut treaba de la sud de Hanovra.

— Cât timp îmi dai?

— Zero, a spus Müller. Trebuie să acționez imediat.

— Atunci ai un polițist pe care să te poți baza? a-ntrebat Dremmler.

— În ce sens?

— Să fie de-ai noștri. Unul care ar putea fi convins să fie selectiv în ceea ce raportează. Pentru binele cauzei.

— Asta cred că e posibil, a spus Müller.

— Spune-i că-l fac adjunctul poliției, a zis Dremmler.

Reacher s-a întâlnit cu secretara lui Griezman în fața biroului acestuia. Era, într-adevăr, o femeie plăcută. Griezman i-a vorbit mitraliat în germană, iar ea a plecat de îndată, întorcându-se cu niște bărbați la costum de la Departamentul de planificare al orașului, fiecare aducând cu el teancuri de hărți, planuri și analize istorice. Griezman le-a întins pe cele mai bune și mai relevante pe masa lui de conferințe. O hartă conținea noua aranjare a pasarelelor. Alta era o foaie fragilă din arhivă, care înfățișa zona în vremurile de demult. O alta arăta planul de înfrumusețare conceput să înainteze sub forma unei felii de pizza. Nu încăpea îndoială că într-o zi avea să fie terminat. Dar nu curând. Deocamdată, capătul ascuțit era destul de bine acoperit și încă vreo cinci centimetri pe hartă, dar cea mai mare parte a feliei de pizza nu fusese atinsă de cincizeci de ani, de după război, când femeile înfometate în haine ponosite căraseră

cărămizile și începuseră reparațiile.

Erau opt pasarele noi la exteriorul parcului urban și ideea era să folosești una, să respiri aerul curat, să faci o plimbare și să te-ntorci de unde-ai plecat. Dar erau și rute mai îndepărtate în circuit, după dorința fiecăruia, dacă foloseai vechile poduri de fier, schelele suspendate, coturile și drumurile ocolitoare. Care nu făceau parte din parc. Însă, în felul ăsta, se putea ajunge în orașul-fantomă.

Opt pasarele finale. Opt opțiuni de deplasare, plus două pentru stânga și apoi altele, mai multe. Se adunau la nesfârșit. În final, se adunau aproape douăzeci de itinerarii posibile. Aproape douăzeci de puncte finale posibile. Fiecare dintre ele însemnând o plimbare de cinci minute de la o grupare de barăci, garaje și magazii la alta. În total avea dimensiunea unui oraș.

Wiley a luat același autobuz, în direcție opusă, și a coborât la stația la care se urcase. A trecut pasarela, dar a luat-o pe altă alee, care l-a dus în spatele clădirii învecinate, la colțul acesteia, de unde putea să vadă pe ascuns porțiunea lui de trotuar.

Mercedesul suspect dispăruse.

Dar acum, mai aproape de el, era un alt Mercedes. Nou-nouț. Modelul de top. O limuzină. Era neagră ca smoala și incredibil de lucioasă. La volan stătea un șofer cu mănuși și chipiu. Un serviciu cu tarif ridicat, cu siguranță. Wiley era un cunoscător în materie de mașini. Poate de la o bancă. Care-i oferea unui directoraș tânăr posibilitatea să simtă gustul *high life*-ului. Ca să-i țină vie curiozitatea. Să-l păstreze sub control. Sau poate un cuplu care aniversa ceva. Mergeau la Paris. Cu limuzine la ambele capete ale călătoriei. Poate că bărbatul călcase strâmb și acum făcea un gest de împăcare.

Wiley a venit de după clădirea învecinată și a mers către holul său. Ambele ascensoare erau la parter. Miezul zilei. Nu se-ntâmpla nimic. A urcat la etajul al nouălea și a scos cheia.

Afară, pe trotuar, șoferul limuzinei a pornit stația radio și a spus:

— Wiley a venit acasă. Repet, Wiley e acasă.

— Rămâi pe recepție, a spus dispecerul. Trebuie să-l sun pe Griezman.

A urmat o pauză, după care dispecerul a revenit și a spus:

— Griezman zice să stai pe loc c-o să ajungă acolo cât de

repede va putea. Cu americanii. În total, patru oameni. În mașina lui Griezman.

— Înțeles, a spus șoferul limuzinei.

A închis microfonul și și-a reluat poziția, cu cozorocul lăsat, nasul ridicat, mâinile pe volan la „două fără zece”, cu toate că motorul era oprit și mașina stătea pe loc.

Wiley a descuiat ușa galbenă și a pășit înăuntru. S-a dus direct în dormitor și și-a luat geanta. Apoi, direct în bucătărie. Și-a împăturit harta pe îndoiturile inițiale, a netezit-o și a băgat-o într-un buzunar al genții. Lângă plicul de la agenția de voiaj. Cu biletul de avion. A luat telefonul și a sunat la Zürich. A oferit parola și a-ntrebat:

— A fost vreo depunere în contul meu astăzi?

Un răpăit de tastatură.

A urmat o pauză.

— Deocamdată nu, domnule, i s-a răspuns.

Wiley a pus telefonul jos.

Apoi a rămas nemișcat o secundă. S-a uitat în jur. Avea un sentiment ciudat. Atmosfera era tulburată. Ceva se-ntâmplase.

Ce anume?

Ce mai conta? N-avea să se mai întoarcă niciodată acolo. A închis ușa în urma lui și s-a dus la lift. Acesta s-a deschis imediat. Îl așteptase acolo. Probabil pentru economisirea energiei electrice. Germanii erau foarte atenți la treaba asta.

A apăsat butonul, ușile s-au închis și ascensorul l-a dus la parter. A ieșit pe alee și s-a-ntors către apă. Spre vechea macara de șantier și spre pasarelele de dincolo de aceasta.

Șoferul limuzinei a pornit stația și a spus:

— Wiley a ieșit iar. Repet, Wiley a plecat de-acasă din nou. A stat acolo mai puțin de cinci minute. Acum se îndepărtează de mine cu o sacoșă în mână.

— Griezman și americanii sunt pe drum, a spus dispecerul. Poți să-l urmărești?

— Nu. Wiley a plecat pe o alee, iar eu sunt într-o mașină lată de doi metri.

— Nu poți să-l urmărești pe jos?

— Sunt limitat doar la misiuni în vehicul. Am scutire de la medic. Mă doare spatele.

— Poți măcar să vezi încotro se duce?

— Spre o macara de șantier naval veche.
— Cât de departe e acum?
— Cam la două sute de metri.
— N-a ajuns Griezman?
— Încă nu.

Griezman era blocat în trafic. O ciocnire între vehicule, la intersecția înconjurată de clădiri înalte din cărămidă. A urcat pe trotuar și s-a strecurat cum a putut prin spațiile goale disponibile. Sinclair era lângă el, în față. Reacher și Neagley stăteau în spate. În acel moment, erau mai degrabă nerăbdători, nu neliniștiți. Până când au reușit în sfârșit să cotească, să treacă de noul sens giratoriu și să oprească în spatele mașinii de supraveghere, primind apoi noutățile de la șofer.

— Cât a trecut de-atunci? a-ntrebat Griezman.
— Zece minute.
— S-a dus.
— Cu geantă cu tot, a spus Sinclair. Înseamnă că nu se mai întoarce.

Reacher privea înainte, la vechea macara și dincolo de ea. Douăzeci de itinerare. Douăzeci de puncte finale. Grupare după grupare de barăci, garaje și magazii. În total de mărimea unui oraș.

— Nu e vina nimănui, a spus el. Sunt sigur că ne-am imaginat cu toții c-o să se-ntoarcă acasă ca să mănânce. Era normal să ne așteptăm la cel puțin o jumătate de oră.

— Ești foarte optimist, a spus Sinclair.

— Omul se află pe o insulă artificială cu o singură cale de ieșire. Situația e sub control. Acum trebuie să descoperim unde este. Cel mai probabil o să-l găsim cu vehicul cu tot, deci doi iepuri dintr-un foc. Suntem tot mai aproape de succes.

— Ăsta ți se pare un succes?
— Depinde mult de ce-o să se-ntâmple în continuare.
— E o zonă foarte mare. Sunt douăzeci de căi de intrare.

— Douăzeci de căi de ieșire, a precizat Reacher. Doar una de intrare. Pentru că e o zonă foarte întinsă. Cred că a cercetat-o din mașină. Sunt sigur că a obținut câte-o permisie de patru zile de fiecare dată când s-a oferit voluntar să meargă la tabăra de depozitare. În felul ăsta, ar fi avut suficient timp pentru

recunoaștere, dar chiar și așa, a venit aici tocmai din regiunea Frankfurtului. A avut nevoie de o mașină, închiriată sau împrumutată. Ori furată, probabil. Trebuie să gândim din perspectiva lui. Într-o zi o să aibă nevoie să ascundă o furgonetă. Trece cu mașina peste podul metalic. Ce anume caută?

— Nu știu.

— Nu primul lucru pe care-l vede. Este o afacere foarte importantă. În acest moment, gândește intens, dar în același timp își ascultă și subconștientul. Vrea discreție și izolare. Mai presus de toate, nu vrea să iasă în evidență. Nu vrea să fie nici prea aproape, nici prea departe, nici cel mai mare și nici cel mai mic.

— Vrea să fie undeva la mijloc.

— Acum nu mai e o suprafață atât de mare. Tocmai am restrâns-o.

— Ar fi dorit o construcție solidă, a spus Neagley. Și un număr de telefon funcțional, pentru închirierea mașinii. N-ar fi ocupat ceva ilegal. Prea nesigur pentru o afacere așa de importantă. Orice se poate întâmpla. Ar fi dorit să încheie tranzacția față în față. Cu un teanc baban de cash. Era dispus să lase ceva de la el. Ca să ungă roțile. Pentru că pe urmă el va deveni gâscă cu ouă de aur. Or să-l lase în pace în speranța că vor mai obține niște bani când se termină perioada de închiriere. Prin urmare, căutăm o ușă solidă, cu numere de telefon de contact lipite pe ea.

— Acum am redus și mai mult aria, a spus Reacher.

— Încă n-a venit nicio decizie de la Casa Albă, a zis Sinclair.

— De ce?

— Poate că situația e atât de complexă, încât depășește înțelegerea umană. Sau poate că n-au recunoscut public ce s-a întâmplat. Prea stânjenitor. În speranța că între timp problema va dispărea, datorită nouă.

— Și care variantă e valabilă?

— Am sentimentul c-ar trebui să știu. Dar nu știu.

— Eu cred că a doua. Bănuiala mea e că ei vor ca noi să continuăm.

— Zici să trecem la acțiune imediat?

— Să mergem să parcăm mașina lângă pod, a spus Reacher. Să facem măcar asta. O să vedem ce se-ntâmplă în continuare.

Capitolul 39

În vechiul cartier din zona docurilor încă mai existau cabine telefonice și, fiind nemțești, încă funcționau. Wiley a sunat la Zürich și a plătit tariful, un nou șir de monede străine, a dat parola și a-ntrebat dacă se i se depuseseră bani în cont în ziua aceea.

Un răpăit de tastatură.

O pauză.

— Da, domnule, a venit răspunsul. S-a făcut o depunere.

Wiley n-a spus nimic.

— Ați dori să știți suma?

Wiley a zis că da.

— O sută de milioane de dolari americani, zero cenți.

— Am stabilit un plan, a spus Wiley.

— Înțeleg asta, domnule. Proiectul din Argentina. Doriți să-l punem în execuție imediat?

— Da, a răspuns Wiley.

Și a închis ochii.

Locul lui.

Vizibil din spațiul cosmic.

Micuțul Horace Wiley.

A deschis ochii și a pus telefonul în furcă, apoi s-a întors pe drumul pe care venise.

În Zürich, mesagerul a ieșit din bancă, printr-o ușă lucioasă, dar care nu dădea de bănuit, spre stradă, unde a mers până la colț și a făcut semn cu mâna unui taxi. S-a așezat pe bancheta din spate și a spus, într-o germană atent exersată:

— La aeroport, vă rog. La plecări internaționale. Cursa Lufthansa pentru Hamburg.

Șoferul a pornit aparatul de taxat și s-a încadrat în trafic.

Dremmler a obținut de la Müller numărul de înmatriculare al furgonetei închiriate, ceea ce i-a permis unui prieten de la o reprezentanță Mercedes-Benz să-i găsească codul de securitate prin intermediul numărului de identificare al vehiculului. Ceea ce i-a permis altui prieten de la un magazin de piese auto să-i facă o copie după cheia de contact. Pe care Dremmler i-a dat-o unui al treilea prieten, membru al echipei de doi oameni alcătuite pentru această ocazie. Amândoi erau bărbați solizi, ambii

pricepuți, ambii descurcăreți. Fuseseră în armată. Acum unul dintre ei era mecanic de motociclete. Celălalt lucra ca agent de securitate pentru rușii care veneau în vizită.

— Polițistul de la pod e omul meu, a spus Dremmler. Pentru el, sunteți invizibili. E orb. Dar, chiar și așa, nu vă forțați norocul. Intrați și ieșiți cât mai repede. Știți unde să găsiți marfa și știți unde s-o duceți după aceea. Aveți întrebări?

— Ce e în mașină? a-ntrebat tipul cu cheia.

— Ceva ce ne va face mai puternici, a spus Dremmler, care s-a gândit că vorbele sale erau vagi, dar probabil adevărate.

Au găsit mașina poliției rutiere vopsită în alb și negru parcată în fața podului metalic pătrățos. Tipul din mașină a coborât geamul și le-a spus că nu trecuse niciun vehicul pe-acolo, nici nu intrase, nici nu ieșise. Nici camioane, nici furgonete, nici automobile, nici motociclete, nici măcar un pieton. Absolut niciun vehicul. Reacher i-a cerut lui Griezman să-i spună individului să blocheze drumul cu mașina dacă vedea apropiindu-se o furgonetă carosată. Probabil albă și probabil cu numărul de înmatriculare original, dar nici culoarea, nici numărul nu erau sigure. Era posibil să fi fost revopsită sau camuflată în alt mod. Mai bine să nu riști decât să regreți. Orice fel de furgonetă apărea, polițistul trebuia să blocheze mai întâi benzile de circulație și apoi să pună întrebări.

Griezman a-ntrebat de ce.

Reacher i-a spus să facă treaba asta înainte ca NATO să se amestece. Se gândea că Griezman va interpreta asta ca pe o șansă la glorie și recunoaștere individuală. Poate că omul chiar dorea să candideze cândva pentru postul de primar.

Griezman i-a spus agentului de circulație ce să facă.

Apoi a luat-o pe stradă, cu caldarâmul răpăind sub pneurile mașinii, după care a trecut peste podul metalic pătrățos, cu grinzile care zăngăneau și zornăiau. Apoi un alt drum cu caldarâm, până când au ajuns la bifurcația celor două căi de explorare a împrejurimilor de la cea mai apropiată la cea mai îndepărtată. Una era pe cheiul paralel cu țărmul, iar cealaltă era o rută secundară retrasă față de apă.

— Pe unde-o luăm? a-ntrebat Griezman.

— Pe strada din spate, a spus Reacher.

Ici și colo erau semne de viață. Un tip suda o mașină sport

într-un garaj cu ușile deschise. Un altul avea un magazin de electronice. Dar, în general, afacerile erau în cădere liberă. Asta era limpede. De la partea cea mai apropiată la cea mai îndepărtată erau cam trei kilometri și numărul firmelor înfloritoare puteau fi numărate pe degetele de la două mâini.

— Să ne întoarcem acum și să căutăm în treimea mijlocie? a-ntrebat Griezman.

Reacher a dat din cap, zicând:

— Cred că asta a făcut Wiley.

Griezman a trecut cu mașina peste o rampă de încărcare și apoi a condus până înapoi pe chei. Strict vorbind, treimea de mijloc avea o lungime de aproape o mie de metri. Un kilometru. Și lățimea cam tot atât. Cam cât zona comercială a unui oraș de dimensiune considerabilă.

Wiley era undeva, acolo.

— De unde vrei să-ncepem? a-ntrebat Griezman.

— Să gândim din punctul lui de vedere. Are o furgonetă de ascuns. Ce vede? Unde se duce?

Griezman a încetinit, apoi a cotit printre două depozite, pe o străduță care dădea într-o curte, străjuită pe ambele părți de magazii cu uși din lemn înguste.

— Nu aici, a spus Reacher. Din cine știe ce motiv, a mai închiriat o furgonetă. Ceea ce ne spune că are unde s-o ascundă. Din întâmplare sau intenționat a închiriat un loc în care încap ambele vehicule. Deci nu e o ușă solidă cu numere de telefon prinse pe ea. E o pereche de uși solide cu numere de telefon prinse pe una dintre ele.

Iar din astea erau multe. Unele bilețele erau vechi și șterse. Nu inspirau nici pic de încredere. Altele erau scrise de curând. Dar nu puteau să afle care numere mai erau valabile și care nu decât dacă se-ntorceau la birou și le-ncercau pe toate. Reacher se uita în jur din mersul mașinii și își imagina harta pe care o văzuse, pe masa din biroul lui Griezman, pe hârtia fragilă din arhivă, desenată cu cerneală intensă și încărcată cu detalii.

— Wiley a crescut în Texas, a spus el. Cum se simte când conduce mașina în Europa?

— Nu grozav, a zis Sinclair. Străzile sunt înguste și incomode și curbele sunt prea strânse.

— Ar trebui să adăugăm la listă aceste senzații. Trebuie să manevreze un vehicul comercial. Nu vrea să rămână blocat sau

înghesuit. Eu cred c-a închiriat pe una dintre străzile mai late.

Și din acestea erau destule. Se repetau, conform unui plan arhitectural. Unele dintre străzile laterale erau și ele late. Pentru remorcile mai grele și încărcăturile mai voluminoase. Griezman s-a oprit pe una dintre ele, remarcând:

— Chestia asta ar putea să dureze o veșnicie.

— Păi atât avem la dispoziție, a spus Reacher. Atât timp cât pe polițistul de la circulație nu-l ia somnul.

— N-o să-l ia.

— Am putea adăuga un ultim factor. Cred că și-a schimbat lacătele. Sau a pus altele noi. E vorba de o afacere foarte importantă.

Așa că Griezman a pus din nou mașina în mișcare, cu viteză mică, străbătând cartierul. Toți cei patru de la bord au întors capetele în căutarea unor uși duble solide, care să aibă atașat un număr de telefon plauzibil, loc de manevră în față și lacăte noi.

Mesagerul se afla din nou la coada pentru imigranți de la aeroportul din Hamburg. Aceleași patru cabine erau funcționale, tot două pentru Uniunea Europeană și două pentru restul lumii. Folosea același pașaport pakistanez. Dar de data asta era îmbrăcată în negru și avea părul strâns. Își vedea reflexia în sticlă. I se spusese să nu-și facă griji dacă ajungea la același controlor. N-o să-și aducă aminte. În fiecare zi vedea un milion de oameni.

A înaintat și a ajuns a doua la rând.

Din spatele mașinii, Reacher a văzut o cabină telefonică la un colț de stradă.

— Trebuie să dau un telefon, a spus el.

Griezman a oprit în apropiere și Reacher a coborât. A format numărul de la consulat. I-a răspuns Vanderbilt. Reacher l-a întrebat dacă Orozco ajunsese acolo. Vanderbilt i-a spus că da și i l-a dat la telefon.

— Sunt în așteptare, șefu', a zis Orozco.

— Trebuie să te duci acum să rezolvi, a spus Reacher. Avem aici un baraj rutier activ. Oricum ar fi, tranzacția nu se va încheia. Mai devreme sau mai târziu, or să afle.

— L-ați găsit?

— Suntem pe-aproape.
— Până acum e binișor. E ca și cum am zbura.
— Pe bune, a spus Reacher.

A pus telefonul în furcă și a rămas acolo, tăcut. Auzea în spatele lui Mercedesul lui Griezman, cu motorul torcând la ralanti. Auzea vag rumoarea orașului, la nici doi kilometri depărtare, și sirena unei nave în josul fluviului. În apropiere, se auzea un compresor pe undeva. Poate cineva vopsea ceva. Mai erau zgomote de motor când și când, la distanță medie, ca și cum niște lucruri erau cărate dintr-un loc în altul.

Nu era totul mort.

Wiley era pe undeva prin preajmă.

Reacher s-a-ntors la mașină și a spus:

— Sergent Neagley și cu mine vom pleca pe jos de aici.

Mesagerul a trecut de controlul bagajelor și a ieșit în locul unde erau întâmpinați cei nou-sosiți. A ocolit aglomerația și a ajuns în stradă. Care era cumva la subsol. Nivelul pentru plecări era deasupra acesteia. I se spusese că-i va găsi pe cei doi pe care-i căuta la capătul de pe partea stângă a secțiunii acoperite. În apropierea unui țarc plin cu cărucioare cu trei rotile.

I-a zărit în timp ce se apropia de ei. Corespundeau întru totul descrierii. Bărbați scunzi, vânoși, bărboși, cu părul negru și tenul închis la culoare. Aveau salopete încheiate la nasturi până la talie cu tricouri pe dedesubt, căști atârnate pe după gât și pernițe de protecție la coate, iar în jurul bicepșilor aveau prinse ecusoane transparente de identificare, toate acestea fiind ferm fixate cu curele elastice groase. Ecusoanele erau de la aeroport. Purtătorii lor lucrau pentru o firmă de transport despre care se știa că are relații excelente cu diviziile de marfă ale multor companii aeriene importante din Orientul Mijlociu.

— Mercedes-Benz a fost numită după fiica unuia dintre clienți, a spus mesagerul.

— Ești femeie, a zis tipul din stânga.

— E o afacere serioasă. Ce deghizare ar fi fost mai bună?

— Știi ce ai de făcut?

— Dar voi?

— Tu trebuie să ne spui.

— Atunci faceți bine și aveți încredere în mine. O să luăm un taxi până la docurile vechi. O să primim de la cineva o furgonetă

lungă. Voi o să conduceți furgoneta la aeroport și o să încărcați marfa în avion. Ați înțeles?

Cei doi indivizi au dat din cap afirmativ. Cam la asta se și așteptaseră. Erau încărcători de avion cu permise care le garantau accesul pe orice poartă de aeroport. Oamenii potriviți la locul potrivit. Doar nu credeau c-or să fie chemați la spital ca să facă o operație pe creier.

Reacher și Neagley mergeau fiecare pe câte un trotuar, verificând ușile și uitându-se pe după colțuri. Încercau să-și imagineze ce-ar fi putut să vadă Wiley, deplasându-se încet cu mașina, oprindu-se la fiecare intersecție, simțind, alegând, stânga, dreapta sau înainte, direcția care i se părea cea mai bună și mai sigură, și mai tainică, și mai izolată.

În acel moment ajunseseră în inima treimii mijlocii. Și, printr-o împrejurare fericită, cele mai potrivite locuri purtau toate același număr de telefon. Biletele scrise clar și învelite în plastic. Destul de recente. Lui Wiley i-ar fi plăcut, pentru că i-ar fi dat încredere. Proveneau de la o mică agenție imobiliară. Solidă. Profesionistă. Iar el ar fi fost doar unul dintre numeroșii clienți ai acesteia. N-ar fi ieșit în evidență.

— Am văzut același număr în treizeci de careuri din astea de magazii, a spus Neagley. Individul ăsta a cumpărat o bucată babană de teren.

— Poate că vrea să construiască niște blocuri de locuințe.

Au mers mai departe, oprindu-se la fiecare intersecție, simțind, alegând, stânga, dreapta sau înainte. Reacher s-a opri la un colț. S-a uitat în stânga. A văzut o pereche de uși duble. Solide. De culoare verde-închis. Bătute de vreme, dar nu putrezite. Un număr de telefon. Ușa din stânga era întredeschisă cam treizeci de centimetri. Lacătele desfăcute atârnau pieziș de agățători. Ușa din dreapta era deschisă complet. O mică magazie. Întuneric în interior, pe fondul luminos al zilei.

Reacher s-a apropiat.

Dinăuntru se auzea un zgomot. Respirații șuierate, însoțite de bolboroseli și gâlgâieli, fiecare terminându-se cu un geamăt sau un icnet discret. Cam cum ar respira un om cu coastele rupte și sânge în gât. Reacher a scos Coltul din buzunar. A deblocat siguranța. A pus degetul pe trăgaci. S-a lipit de perete și a încercat să se uite înăuntru prin spațiul dinspre balamale. O

masă întunecată, imensă.

A urmat unghiul ușii din stânga și și-a lipit spatele de ultima porțiune a acesteia. Neagley aștepta la un metru distanță. Avea să-l înlocuiască atunci când își schimba poziția.

Reacher a ascultat respirația.

Șuierată, gâlgâită, icnită.

S-a îndepărtat de ușă și a privit pe după muchie.

A văzut un spațiu pentru două furgonete. O jumătate era plină, cealaltă, goală. În jumătatea plină se găsea o camionetă veche, prăfuită și cu cauciucurile lăsate. Pe una dintre părțile laterale ale caroseriei scria Mobel. Mobilă, în germană. Ușa din spate era ridicată. Înăuntru, o ladă din lemn goală. Lungă de peste 3,5 metri, având secțiunea transversală un pătrat cu latura cam de 1,8 metri. Făcută din cherestea veche și întărită, care căpătase în timp o patină de bronz.

În jumătatea goală a spațiului, un ins zăcea pe podea, într-o baltă de sânge.

Părul, fruntea, pomeții, ochii adânciți în orbite.

Era Horace Wiley.

Capitolul 40

Wiley avea nasul subțire făcut terci și un braț rupt, judecând după felul în care și-l ținea. Cu cealaltă mână își apăsa stomacul. Printre degete, îi pulsa sângele de un roșu intens. Privea fără expresie spre orizontul îndepărtat și în ochii larg deschiși i se citea o tragedie. Reacher nu mai văzuse până atunci mai mult șoc și suferință. Mai multă dezamăgire zdrobitoare, mai multă durere, mai multă trădare abătute asupra unui om căruia nu-i venea să creadă că fusese călcat în picioare în halul ăla.

Reacher s-a apropiat de el și l-a-ntrebat:

— Ce s-a-ntâmplat?

Wiley a icnit, a bolborosit și vocea i s-a auzit slabă și ezitantă:

— Mi-au furat duba. M-au înjunghiat. Mi-au rupt brațul.

— Cine?

— Nemții.

— Cum?

— Așteptam aici. Au venit doi inși. M-au înjunghiat și mi-au furat duba.

— Ce așteptai?

— Pe cei care urmau să vină să ia duba. Făcea parte dintr-un contract.

— Când?

— Am nevoie de un doctor, omule. O să mor.

— Asta-i mai mult ca sigur, a zis Reacher. Trădarea se pedepsește cu moartea.

— Mă doare rău.

— E bine, a spus Reacher.

Apoi a auzit o mașină. S-a uitat pe după ușa deschisă. Erau Griezman și Sinclair, în Mercedesul de poliție.

Sinclair a îngenuncheat lângă Wiley, vorbind, ascultând, promițându-i un doctor în schimbul cooperării, luându-i deja un interogatoriu rapid. Neagley s-a uitat la lada goală din camionul de mobilă. I-a prins privirea lui Reacher și a arătat spre locașul destinat dosarului secret. Placaj subțire cu o scobitură în semilună pentru degete. Partea pe care o executase ucenicul, de unsprezece ori. Apoi Reacher a plecat împreună cu Griezman, până la podul de fier, ca să afle ce văzuse polițistul de la circulație. Probabil, o furgonetă carosată. Dar nu. Când au

ajuns acolo, polițistul s-a jurat că pe-acolo nu trecuse nicio mașină. Nici furgonete, nici mașini, nici oameni. Nimic.

Reacher și Griezman s-au întors la magazie și au coborât din mașină. Nu se auzea nimic. Sinclair și Neagley stăteau în întuneric, nemișcate și tăcute. Balta de sânge de pe podea se lățise. Dar nu mai creștea.

Wiley sângerase până își dăduse duhul.

Era mort.

— N-a trecut nimic pe pod, a spus Griezman.

Tăcere.

Apoi Reacher a auzit altă mașină.

A făcut un pas în afară. Un taxi. Trei pasageri. O femeie, cu capul lăsat în jos, scoțând bani din portmoneu ca să achite cursa. Și doi bărbați care au coborât din vehicul, scunzi și vânoși, cu tenul închis și bărboși, purtând haine de lucru și echipament de protecție. Aceștia s-au uitat în jur, l-au zărit pe Reacher și l-au privit drept în ochi, dând din cap în semn de salut, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă acolo. Iar Reacher s-a gândit că, într-adevăr, chiar la asta se așteptau. Așa, la modul general. Știau că un bărbat o să le predea o furgonetă carosată. Veniseră s-o ia și s-o ducă de-acolo. Ca parte din contract.

Reacher a pus mâna pe pistolul din buzunar și a ieșit la lumină. Femeia își punea portofelul în geantă. Taxiul a plecat. Femeia a ridicat privirea. L-a văzut pe Reacher și a rămas confuză pe moment. Reacher nu era bărbatul pe care se așteptase să-l vadă. Era abia trecută de douăzeci de ani, cu părul ca pana corbului și tenul măsliniu. Foarte frumoasă. Putea să fie ori turcoaică, ori italiancă.

Era mesagerul.

Cei doi tipi care-o însoțeau așteptau răbdători, stoici și calmi, ca niște muncitori înaintea unei activități de rutină. Lui Reacher i-a trecut prin cap că erau lucrători la aeroport. Și-a amintit că-i zisese lui Sinclair că Wiley alesese Hamburg pentru că era port la mare. Al doilea din Europa. Poarta către lume. Poate că așa fusese inițial. Dar, între timp, planul se schimbase. Acum bănuia că plănuiseră să urce furgonetă în pântecele unui avion de marfă. Care s-o ducă până la Aden, acesta fiind un tip diferit de port. Pe coasta Yemenului. Unde zece vapoare așteptau să ducă încărcăturile la destinație, după câteva săptămâni petrecute pe

mare. Direct la New York sau la Washington sau la Londra sau la Los Angeles sau la San Francisco. Toate orașele mari ale lumii aveau porturi în apropiere. Și-a amintit că Neagley spusese că raza letală a exploziei era cam de 1,6 kilometri, iar raza mingii de foc era dublă. Înmulțit cu zece. Zece milioane de morți și apoi colapsul total. Următorii o sută de ani în evul mediu întunecat.

— Salut? a spus mesagerul.

Nici în turcă, nici în italiană. În pașto, probabil, de lângă Frontiera de Nord-Vest. Limba unui trib vechi de când lumea. Cartografii meticuloși trasaseră linii pe hartă și scriseseră India, Pakistan sau Afganistan, dar membrii populației pașt un au zâmbit politicos și și-au văzut de activitățile lor eterne.

— Cine ești tu? a-ntrebat mesagerul.

Reacher a făcut un semn cu capul spre ușa întredeschisă și a spus:

— Domnul Wiley e înăuntru.

Bărbații au rămas în urmă și au lăsat-o pe fată să meargă în față. Reacher le-a urmărit chipurile și a văzut cum începeau să înțeleagă adevărul. Un spațiu gol. Un mort pe podea. O baltă de sânge care se usca. Trei persoane apărute inexplicabil, care stăteau la marginea bălții.

Nu era bine.

Reacher a scos pistolul.

Femeia și cei doi bărbați s-au întors cu fața la el.

— Sunteți arestați, a spus Reacher.

Cei trei au avut reacții diferite, potrivit sexului de care aparțineau. În ochii celor doi bărbați, Reacher a văzut o cascadă de concluzii străvechi, deznădăjduite. Erau muncitori străini într-o țară străină. Nu aveau niciun statut, nu aveau putere, nici drepturi, nici așteptări. Se aflau pe treapta cea mai de jos a scării ierarhice. Carne de tun.

Nu aveau nimic de pierdut.

Au dus mâinile la buzunare. S-au încurcat în materialul încrețit al salopetelor, au bâjbâit puțin până când au reușit să bage mâinile mai adânc și să le scoată. Reacher a strigat *nu* și *nein,* ca să se facă înțeles într-o limbă sau alta, dar cei doi nu s-au oprit. Aveau niște revolvere ciudate și mici, cu țeava retezată. Din oțel de culoare ștearsă, cu mânere din lemn de pin deschis la culoare. Cu țevile de nici trei centimetri lungime, ca niște

cioturi. Reacher s-a gândi că Washington D.C., New York și Londra se aflau în fruntea listei. Apoi, poate Tel Aviv, Amsterdam și Madrid. Pe urmă Los Angeles și San Francisco. Poate chiar podul Golden Gate. Așa cum spusese Helmsworth. *Primiseră ordin să prindă încărcătura de un pilon de pod, să fixeze temporizatorul și să fugă mâncând pământul.*

I-a împușcat în corp, cu un foc dublu rapid, stânga-dreapta, iar după ce au căzut la pământ i-a mai împușcat o dată în cap, de la aceeași distanță, ca să fie complet sigur. Zgomotul asurzitor s-a stins, transformându-se într-un țiuit. Pe partea laterală a furgonetei de mobilă goale și rablagite cuvântul *Mobel* era mânjit de sânge.

Reacher a-ndreptat pistolul spre fața mesagerului.

Mesagerul a ridicat mâinile și a spus:

— Mă predau.

Nimeni nu a răspuns.

— Am informații bune, a zis tânăra. Le știu conturile bancare. Pot să vă dau banii lor.

Sinclair a preluat controlul. În definitiv, ea era ofițerul cel mai înalt în grad, din perspectiva NATO. Din perspectivă municipală, Griezman a acceptat situația cu supușenie, posibil din motive de *realpolitik,* un cuvânt nemțesc pentru momentele în care trebuia să te recunoști înfrânt. Sinclair i-a spus că, dacă furgoneta nu trecuse podul, ar trebui să-și aducă toți oamenii de la biroul primarului și să organizeze un perimetru solid. A trimis-o pe Neagley la cabina telefonică, pentru a-i aduce la fața locului pe Bishop, White și Vanderbilt. Waterman și Landry puteau să rămână la sediu și să aibă grijă de problemele de acolo.

În câteva minute, Griezman a adus două mașini pe pod. I-au mulțumit polițistului de la circulație și l-au trimis acasă. Apoi au sosit alte două mașini. Au trecut prin barajul rutier și s-au poziționat în fața clădirilor celor mai apropiate. Doar o chestiune numerică. O furgonetă era un vehicul voluminos. Un lung șir de oameni care mergeau umăr lângă umăr n-aveau cum să-l păteze.

Reacher s-a uitat la Sinclair, întrebând-o:

— Ți-a spus cum a găsit lada?

— Un lucru pe care i l-a povestit unchiul Arnold.

— Ce fel de lucru?

— Totul despre bombele atomice. Până și unchiul Arnold credea că e o nebunie. Cu toate că era parașutist și, în esență, tot antrenamentul pe care-l făcuse fusese pentru o misiune sinucigașă. Urma să facă parte din primul val al celui mai mare război pe uscat din istoria omenirii. Dar, chiar și așa, era ceva straniu legat de bombele atomice. Prea multă putere pentru o singură persoană. Pe urmă i-a povestit despre lada lipsă. Toți credeau că e adevărat. A fost panică în culise. Prea mult pentru o mușamalizare birocratică. Unchiul Arnold și-a dat seama că mișcările de flux și reflux o vor aduce în mod natural într-un anumit depozit. Era sigur de asta. Dar n-a fost acolo. Se pare că a luat întâmplarea ca pe o lecție de umilință.

— Și Wiley cum a luat-o?

— Drept o lecție despre ceva care a fost greșit etichetat.

— Cum și-a dat seama?

— De la un alt lucru pe care i l-a spus Arnold. Un subiect cu totul diferit. Arnold a fost acolo foarte de timpuriu. Germania era încă în ruine. Oamenii mureau de foame. Armata folosea civili din partea locului. Mai ales femei, pentru că doar ele rămăseseră. Era ca un fel de ajutor social și, în felul acesta, nu mai erau nevoiți să recruteze soldați pentru stenografie și dactilografie. A pus asta cap la cap cu un alt lucru povestit de Arnold. Localnicele erau în stare să facă orice pentru bani. Orice pentru o ciocolată sau un pachet de țigări. Arnold a bătut fierul cât a fost cald. O dată o tânără i-a dat adresa surorii sale. Și ea era fată bună. Dar el n-a reușit să-i găsească locuința. Tânăra scrisese 11, iar el a crezut că era 77. Din cauza scrisului ei de mână. Când scriu cifra 1, europenii fac codița inversată din fața barei verticale ceva mai lungă. Unu seamănă cu șapte. La șapte, adaugă o liniuță transversală, ca să se distingă de unu. În final, Wiley s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă un funcționar german ar fi scris de mână o notă, pe care un funcționar american ar fi dactilografiat-o. Sau invers. Și-a dat seama ce greșeli puteau interveni.

— A fost chiar așa de simplu?

— Wiley și-a dat seama că în mod cert armata s-ar fi gândit la asta și ar fi făcut tabele și diagrame în care ar fi schimbat cifrele 1 cu 7 și cifrele 7 cu 1. Dar se pare că poveștile unchiului Arnold erau nebunești. Birocrația din acele vremuri atinsese culmi înalte. În cele din urmă, Wiley s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat

dacă un număr ar fi trecut prin trei etape, nu două. De exemplu, să zicem că un funcționar german a scris de mână un bilet, după care un funcționar american l-a bătut la mașină și, în sfârșit, un alt funcționar german a scris de mână un bilet după pagina dactilografiată? Sau dacă succesiunea operațiilor s-ar fi inversat. Începând fie cu unu, fie cu șapte. Și-a întocmit propriile tabele și diagrame. Și-a dat seama că era un pas pe care armata nu l-a făcut. A înțeles că armata a fost oarbă față de erorile din propriul sistem. Și nu s-a înșelat. Lada fusese acolo tot timpul. A găsit-o din a treia încercare.

Reacher n-a spus nimic. S-a mulțumit să dea din cap și a plecat. Mesagerul i-a prins privirea și a zis:

— Pot să vă fiu de folos.

— Nu vreau banii voștri, a spus Reacher.

— Altceva, a replicat tânăra. Omul cel gras se înșală. O furgonetă a trecut podul. Pleca de-aici când veneam noi.

Capitolul 41

Neagley a dus geanta lui Wiley la mașina lui Griezman, a așezat-o pe capacul portbagajului și i-a desfăcut fermoarul. Reacher l-a chemat pe Griezman și l-a rugat s-o percheziționeze.

— De ce eu? a-ntrebat Griezman.

— Mi-ar plăcea să-ți aud părerea, a spus Reacher. Griezman a procedat conform așteptărilor lui Reacher.

Ca un veteran care dă un test. Bine antrenat, dar dintr-odată precaut. Ca și cum ar fi știut că trebuie să fie ceva în neregulă. O capcană. Ceilalți îl testau ca să vadă cât de repede putea să găsească un lucru? Care era miza? Nu știa.

În final, doar trei obiecte s-au dovedit demne de menționat. Mai întâi, pașaportul cel nou al lui Wiley, pe numele Isaac Herbert Kempner, pentru că era o adevărată operă de artă. Era complet veritabil. Al doilea era harta pe care o văzuseră în bucătăria lui, acum frumos împăturită, pentru că avea utilitate cartografică limitată și, prin urmare, avea probabil o valoare sentimentală, ceea ce putea fi un indiciu privind starea psihică a lui Wiley.

Al treilea obiect era o cheie de Mercedes-Benz.

Probabil nu de la un sedan, pentru că era puțin cam mare. Prea mult plastic. Prea banală. Era genul de cheie care într-o bună zi va deveni slinoasă. Genul de cheie potrivită pentru o furgonetă.

Griezman a acceptat supoziția.

— Poate un Mercedes-Benz nou-nouț să pornească fără cheie? a-ntrebat Reacher.

— Nu, a răspuns Griezman.

— Prin urmare, mașina a fost furată cu un duplicat.

— Da, a admis Griezman.

— Greu de făcut rost.

— Da.

— Am fost foarte impresionat de departamentul tău. Din prima clipă. V-ați comportat excelent. Ești de acord?

— Modestia mă împiedică să dau un răspuns.

— Am vorbit cât se poate de serios.

— Repet, nu pot să comentez.

— A fost un singur punct slab. Supravegherea de la sud de Hanovra n-a avut loc niciodată.

— Acolo a fost vorba de divizia de circulație.

— Tot ei au pus mașina pe pod la solicitarea noastră.

— Ce tot spui?

— Spun că o succesiune de evenimente poate fi explicată în multe moduri.

— Dă-mi un exemplu.

— Totul este o coincidență într-adevăr stranie.

— Mai dă-mi un exemplu.

— Se produc scurgeri de informații din Departamentul de poliție prin divizia de circulație.

— Către cine?

— Un fel de comunitate mafiotă. Dar nu italiană. E vorba de nemți nostalgici. Cu membri, filiale, regulamente și tot felul de alte lucruri. Cu obiective și ambiții. Asta am auzit noi.

Griezman n-a spus nimic.

— Îmi pare rău, a zis Reacher. Deținem secrete și ne băgăm nasul în ale voastre.

— Ai o teorie generală?

— Doar două posibilități. Prima spune că au furat furgoneta dintr-un garaj și au ascuns-o în altul aflat la mică distanță de aici. De ce? Ce motiv ar fi putut avea? Plănuiesc să se întoarcă pe furiș la noapte și s-o ia de acolo? E o cacealma dublă? Sau triplă? Totul devine prea straniu și complicat. Prefer a doua posibilitate.

— Și anume?

— Polițistul de la pod a mințit.

— Asta-i o acuzație gravă.

— Au furat furgoneta și au plecat. Tipul de la pod s-a făcut că nu vede. Lucruri dintr-astea se întâmplă. Treci peste asta. Asta înseamnă să fii mafiot. Hamburg e un port. Gândește-te mai bine.

Griezman nu i-a răspuns.

— În felul ăsta, ceea ce mi-a spus adineauri mesagerul ar căpăta o logică.

— N-aș zice că-i un martor de încredere.

— De acord.

— Ce conține furgoneta? a-ntrebat Griezman.

— Ce ți-ar displăcea cel mai mult să conțină?

— Aș putea da mai multe exemple.

— E mai rău decât oricare dintre ele. Crede-mă. Prin urmare, e absolut necesar să punem totul la îndoială, ca să ne putem da

seama în ce direcție trebuie să ne uităm.

— Probabil că un polițist de la circulație corupt este o posibilitate, cel puțin la nivel teoretic, a admis Griezman.

— Îi cunoști pe oamenii ăștia. Mi-ai spus că trebuie să aștepți un moment prielnic. Că nu-i poți aresta pentru delicte de idei. Mi-ai spus că ai nevoie de infracțiuni reale.

Griezman a avut o scurtă ezitare, după care a spus:

— Am vorbit în dimineața asta cu liderul lor. De fapt, el a fost ultimul om care l-a văzut pe falsificator în viață. Voia să afle noul nume al lui Wiley. Avea o copie a portretului-robot. Îl cheamă Dremmler. Importă pantofi din Brazilia. A trebuit să mă duc la el la birou. Nu puteam să-i cer să vină în biroul meu. A spus că are oameni în locuri care m-ar surprinde. A spus că mă confrunt cu o forță puternică, pe cale să devină și mai puternică.

— Trebuie să-l vizităm pe Herr Dremmler.

Griezman a condus spre o stradă cu mai multe utilizări, aflată la patru artere distanță de barul cu ușa vopsită din lemn. Se pare că folosirea neonului era permisă în această parte a orașului. Locuința lui Dremmler se afla într-o clădire înghesuită de patru etaje, reconstruită în anii ’50, cu un semn luminos, care acoperea tot spațiul dintre ultimul nivel și jgheabul pentru apă de ploaie. Era scris cu roșu, cu un font complicat, ca și cum ar fi fost o marcă faimoasă. Ca o reclamă veche din America la Coca-Cola. Scria *Schuhe Dremmler,* ceea ce Reacher și-a dat seama că înseamnă Pantofii lui Dremmler.

Liftul era lent. Iar individul nu era acolo. Secretara lui a zis că primise un telefon și ieșise. Habar n-avea unde plecase. Habar n-avea când se va-ntoarce.

S-au întors la consulat. L-au invitat și pe Griezman să intre. Ceilalți ajunseseră înaintea lor. Cadavrul lui Wiley era în drum spre morga Spitalului militar american din Landstuhl, într-o furgonetă frigorifică procurată de Orozco. Mesagera era încuiată într-o cameră de la subsol, așteptând un șerif federal, cătușele și un avion spre Dulles. Iranianul fusese adus de Orozco și sergentul lui, iar acum stătea într-un fotoliu de lângă fereastră. Operațiunea decursese fără probleme și fără daune colaterale. Din fericire, chiar iranianul le deschisese ușa. A urmat o răpire în toată regula. Tipul părea nesigur. Vechea lui viață se terminase.

Era pe cale să-nceapă o existență nouă, într-un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată. Orozco a spus că nimeni nu s-a arătat deranjat de inițiativa lui. A mai spus că Bishop a susținut că oricum se pregătea să dea ordinul respectiv. Raportul avea să fie scris în conformitate cu aceste afirmații. Totuși, Bishop i-a mulțumit după aceea, măcar pentru faptul că economisise timp. White era fericit, pentru că ținea la agenții de pe teren. Mai posomorât s-a arătat a fi Vanderbilt, care a spus că acum stația CIA din Hamburg era terminată.

Apoi Sinclair a luat cuvântul. Vorbise cu Ratcliffe și cu președintele. Se deschiseseră tot felul de canale de comunicare. NATO și Uniunea Europeană erau în standby pentru o operațiune încă nespecificată. Următorul pas consta în completarea lacunelor. Statele Unite vor trage aer în piept și vor recunoaște că, în urmă cu patruzeci de ani, pierduseră urma unei lăzi cu arme nucleare. Germania va trage aer în piept și va recunoaște că pe teritoriul ei acționează bande de neonaziști suficient de puternice ca să fure o astfel de ladă. Nici SUA, nici Germania nu erau dispuse cu adevărat să facă un asemenea pas. Niciuna dintre dezvăluirile mai sus menționate nu era în măsură să inspire o mare admirație, în scurt timp urma să fie luată o decizie finală.

— Vor ca noi să găsim o soluție la problema asta, a spus Sinclair. Și asta cât mai repede.

— Au spus asta limpede? a-ntrebat Reacher.

— Apropourile au fost cât se poate de străvezii.

— Aș vrea să știu asta cu certitudine.

— Cred că răspunsurile la unele întrebări e mai bine să fie date după.

— Cât timp avem?

— Nu pot să aștepte o veșnicie.

Afară se întuneca. Latitudine nordică, după-amiază târzie.

— Cât de extinsă e afacerea cu pantofi a lui Dremmler? a-ntrebat Reacher.

— Se laudă cu un milion de perechi pe săptămână, a zis Griezman. Cincizeci de milioane de perechi pe an. Probabil că e o exagerare, dar, chiar și așa, sunt sigur că e vorba de cantități mari.

— Prin urmare, biroul pe care l-am văzut trebuie să fie rezervat activităților administrative. Comenzi, facturi și celelalte.

Munca grea se face în altă parte.

— În docuri, a spus Griezman. Deține o parte din chei.

— Și are oameni în locuri care te-ar surprinde.

— E vorba de o Hail Mary din nou? a-ntrebat Sinclair.

— Nu, doamnă, a spus Reacher. E doar o supoziție nebunească.

— Legată de pantofar?

— Inițial, ca exemplu teoretic. Să zicem că tipul este orchestratorul unei chestii oarecare. Are membri pretutindeni. Inclusiv în Departamentul de poliție. În consecință, a mers în paralel cu noi tot drumul. A auzit despre tranzacție încă de la început. A decis să deturneze marfa. Pentru a spori gloria organizației al cărei lider este. S-a folosit de rezultatele anchetei noastre. Și asta a funcționat. A pus mâna pe furgoneta. Dar a fost o goană nebună. A fost mereu în criză de timp, angrenat într-o cursă contra cronometru. N-a avut timp să pună planul la punct până-n momentul deturnării furgonetei. Acum nu știe ce să facă cu ea. Nici măcar ce-i în ea nu știe. Informația asta n-a transpirat niciodată. Cred că a ascuns-o undeva, pe-aproape. Temporar. Are nevoie de un răgaz, ca să-și dea seama ce e de făcut.

— Plauzibil, a spus Sinclair. Dar la fel de plauzibile sunt și alte o sută de posibilități.

— Nu o sută, a zis Reacher. Poate zece. Dar asta se potrivește cu ceea ce știm. Dremmler l-a întrebat pe falsificator despre noul nume al lui Wiley. Nu poate fi o coincidență. Și deține o porțiune de chei. Un milion de perechi pe săptămână. Asta-nseamnă o mulțime de camioane. Unul în plus ar trece neobservat.

— Avem la dispoziție o singură încercare pentru asta.

Și-a amintit cum își mișcase cealaltă mână, în același mod, abia atingându-i fruntea, îngropându-și degetele în părul ei și răsfirându-i șuvițele. Atunci își lăsase mâna să zăbovească acolo unde se oprise, pe ceafa ei. Despre care și-a amintit că avea gâtul zvelt și cald.

Atunci mersese la risc.

— Tu decizi, a spus el.

— Tu n-ai nicio opinie?

— Eu mă duc orice-ar fi. Pentru orice eventualitate. Pentru că, dacă el e omul, tot el e cel care a făcut o criză de orgoliu când

echipa lui de mardeiași cu caș la gură a luat-o pe coajă. Din acel moment a pus oameni pe urmele mele. I-am lăsat vorbă să vină la o întrevedere cu mine. I-am spus c-o să mergem în spatele blocului ca să purtăm o discuție. Poate c-a sosit vremea să se-ntâmple asta.

Capitolul 42

Au așteptat să se-ntunece de-a binelea și să se mai domolească traficul. Și ca tratativele diplomatice de toate felurile să ia sfârșit. Bishop a spus că trebuia să fie și el de față. Avea să-i ia pe White și pe Vanderbilt în mașina lui. Sinclair și-a exprimat dorința de a merge cu ei. Griezman era de părere că trebuia să fie și el acolo, din partea primăriei.

Era bucuros să-i invite pe Waterman și pe Landry în mașina lui. În definitiv, erau de la FBI, așa că se simțea onorat.

Reacher și Neagley urmau să plece cu Orozco, în mașina acestuia, condusă de sergentul său, un tip pe care-l chema Hooper. Era mai înalt decât Neagley, fără să fie un ins masiv.

El și Orozco aveau pistoale militare Beretta. Reacher și-a pus în Colt un încărcător nou. Trăsese patru gloanțe mai devreme.

Griezman a preluat conducerea convoiului, pentru că știa orașul ca în palmă. A luat-o pe traseul pitoresc. Orașul devenea din ce în ce mai sumbru pe măsură ce se apropiau de docuri. Luminile strălucitoare și forfota neobosită sugerau rapiditate, eficiență și muncă susținută. Hectare întregi de containere, kilometri de macarale și camioane care așteptau la coadă. Se vedeau depozite metalice uriașe, unul după altul, unele purtând denumiri cunoscute lui Reacher, altele, complet necunoscute. Și-au continuat deplasarea și au văzut același peisaj repetându-se la nesfârșit.

Pe urmă, au zărit o hală metalică imensă, voluminoasă și umflată într-o manieră modernă, cu o reclamă orbitoare din neon pe acoperiș, montată pe un cadru din fier realizat în stil vechi, cocoțată sus de tot și scrisă cu litere caligrafice, ca o reclamă de pe vremuri la Coca-Cola. Scria *Schuhe Dremmler,* adică Încălțăminte Dremmler.

Griezman a încetinit și a trecut pe lângă construcție cu viteză redusă. Locul era iluminat ca un stadion în nocturnă. De cealaltă parte a halei era cheiul. Pesemne că încălțămintea era adusă cu vapoarele, descărcată la celălalt capăt al halei, intrând într-un fel de sistem de inventariere sau de ambalare, după care ieșea din hală pe partea dinspre șosea, unde așteptau camioanele care o livrau mai departe. Un milion de perechi de încălțări pe săptămână. Asta impunea, fără doar și poate, un schimb de seară. Dar poate că nu cu efectiv complet. Locul părea să funcționeze la jumătate din capacitate. Poate ceva mai mult de-

atât.

— Ești sigur că e acolo? a-ntrebat Orozco.

— Care parte din „supoziție nebunească” n-ai priceput-o? a zis Reacher.

— Așteptăm până mai târziu?

— S-ar putea să lucreze toată noaptea.

— Acolo sunt cam cincizeci de oameni.

— Cu treburi de făcut. Putem să ne apropiem și la o sută de metri, că tot n-or să ne acorde atenție. Furgoneta s-ar putea să fie păzită. Dar noi suntem patru inși, așa că problema e rezolvată.

— Dacă e acolo.

Au oprit mașinile la două clădiri distanță și au ieșit în aerul umed al nopții.

— Obiectele dispărute pot fi recunoscute? a-ntrebat Sinclair.

— Nu le-am văzut niciodată, a spus Reacher. Dar, din ce ne-a spus Helmsworth, sunt niște cilindri de 22,5 kilograme ambalați într-un fel de rucsacuri din prelată. Ar putea fi orice.

— Scrie ceva pe ele?

— Sunt sigur că au coduri pentru serie și data fabricării. Dar nu scrie limpede ce conțin.

— De-aia n-au intrat în panică încă.

— Decât dacă au găsit cartea de coduri, care s-ar putea să le dea un indiciu.

— E codificată.

— Cum a zis și omul nostru. Gândește-te la Ziua Z. Sunt sigur că e ușor de descifrat.

— E un depozit plin cu încălțăminte. Cred că supoziția ta e greșită. E ceva de-a dreptul suprarealist.

— La fel cum e și să legi o bombă atomică de un pilon de pod și să fugi apoi mâncând pământul.

— Asta era atunci.

— Ăștia habar n-au pe ce-au pus mâna. Sperau să fie mitraliere. Sau grenade. Acum stau și se scarpină-n cap.

— E o posibilitate. Dar avem la dispoziție o singură șansă.

— Atunci nu putem decât să sperăm că e cea corectă.

— Dar oare este?

— Hai să-l întrebăm pe Griezman ce părere are, a spus Reacher.

Griezman a ridicat din umeri. După părerea lui, Dremmler era un agitator și un instigator îndrăzneț și ambițios. Omul era pasionat de istorie, mare admirator al mișcărilor și cauzelor sociale, precum și al puterii dobândite de bărbații puternici care știu să acționeze la momentul oportun. Griezman credea că, într-o zi, ar putea fi foarte periculos. Dar deocamdată numai gura era de el. Prin urmare, îi lipsea experiența. De aceea, primul lui proiect major risca să-l copleșească. Nimeni nu face planuri pentru mai târziu. Astfel că era posibil să aibă nevoie de un răgaz. Într-un loc lipsit de riscuri. Prin urmare, era plauzibil să aleagă propriile sedii. De fapt, mai mult decât plauzibil. Practic, era o certitudine. Acolo deținea controlul. Firea omenească.

— Dacă e el, a spus Sinclair.

— Nu putem afla asta decât într-un singur fel, a zis Reacher.

Nu avea niciun rost să-ncerce să se apropie pe furiș. Drumul care ducea la docuri era puternic iluminat. Zona de încărcare a camioanelor era puternic iluminată. Halele metalice erau puternic iluminate. Dincolo de ele, cheiul era puternic iluminat. Doar apa era întunecată. Au făcut cale-ntoarsă pe șosea și s-au apropiat de hala lui Dremmler. Mai întâi Griezman, apoi și Bishop au încetinit și au oprit lângă trotuar. Hooper, omul lui Orozco, i-a depășit și a mers mai departe, la nivelul reclamei din neon. Spre poarta principală.

A cotit spre hală, care, văzută de aproape, era enormă. Un fel de metal galvanizat scânteietor. Nu avea fante, ferestre sau luminatoare. Acoperișul era mai mare decât pereții. Umflat în sus ca un bulb, ca o pâine de țară. Ca o coafură bufantă. O structură complexă, cu nervuri care-i sporeau rezistența. Sub ea, pereții verticali păreau scunzi. Zidul dinspre curte avea cincizeci de intrări pentru vehicule. Uși rulante, ca la garajele din suburbii, dar mai mari, în culori primare, cu hublouri rotunde din plastic, prin care răzbătea o lumină puternică. Erau deschise cam treizeci de uși, într-un șir ordonat ce începea din stânga și trece dincolo de jumătatea clădirii. Primele douăzeci și ceva erau ocupate. Camioanele intrau și ieșeau. Următoarele zece uși erau deschise, dar aparent în așteptare. În dreapta, ultimele douăzeci de uși era închise. Schimbul de seară. Poate că se ocupa doar de comenzile urgente.

S-au apropiat și mai mult.

În interior, hala era mare cât un stadion de fotbal. Erau acolo benzi de conveier și stive de cutii ridicate până la înălțimi amețitoare, iar motostivuitoarele forfoteau de colo-colo. Aparent, zgomotul în interior era puternic, pentru că muncitorii purtau căști galbene pentru protejarea urechilor.

Ceea ce putea să fie în favoarea lor.

— Alea erau arme pentru parașutiști. Se anticipa că imediat după aterizare va urma o luptă la sol. Așadar, trebuie să se fi avut în vedere că gloanțele ar putea trece prin rucsacuri. Prin urmare, probabil că nu vor exploda din cauza asta. Aproape sigur că nu vor exploda. Dar, dacă e posibil, aș prefera să nu testez această teorie.

— Dacă sunt în hală, a spus Orozco.

— Hai să vedem.

Hooper a intrat pe ultima ușă deschisă dintre cele aflate în așteptare și a cotit la dreapta, departe de aglomerație, către zona liniștită, pe un culoar pentru vehicule, delimitat cu bandă adezivă. A oprit în spatele șirului de uși închise și Neagley a coborât. A mers mai departe, a oprit și Orozco a coborât. A mai mers puțin și a frânat pentru a treia oară, lăsându-l și pe Reacher să coboare.

Reacher s-a oprit și l-a urmărit cu privirea pe Hooper, care a plecat mai departe. Primul lucru care l-a izbit a fost zgomotul. Conveierele uruiau, scârțâiau și zăngăneau. Motostivuitoarele gâfâiau și piuiau. Al doilea lucru a fost mirosul. Un milion de perechi de pantofi noi. Ca o amintire din copilărie. Ca un magazin de încălțăminte de pe Main Street, dar de o mie de ori mai puternic.

În spatele lui, niciunul dintre camioane nu era o furgonetă carosată. În fața lui, nu se mișca nimic. Nu se vedea niciun vehicul parcat. Putea să vadă până departe, la chei. O distanță lungă, dar totul se vedea cu claritate. Nu era nimic acolo.

În schimb, erau munți de cutii. În multe locuri diferite. Cel mai mic era mai întins decât statul Kansas. Cel mai mare era imens. Cu contururi neregulate, ca Munții Stâncoși din depărtare. O panoramă de la stânga la dreapta. Aproape de peretele din fund. Dar nu lipită de acel perete, în spatele ei mai era un spațiu. Față de imensitatea locului, nu însemna mult. Dar din apropiere și la proporții umane, putea fi o secțiune utilă. Poate

chiar de lățimea unui vehicul.

Reacher s-a uitat în spate. Erau cam cincizeci de inși care munceau. Erau costumați ca niște jucători de fotbal, în salopete vizibile de la distanță, căști de protecție și apărătoare pentru urechi, cu genunchiere și cotiere din plastic, ca lucrătorii de la aeroport. Majoritatea erau ocupați cu diverse treburi. Vreo doi stăteau și priveau. Nesiguri. Reacher le-a făcut semn cu mâna. Cei doi i-au răspuns la fel și s-au întors la treburile lor. O lecție învățată de demult. *Poartă-te ca și cum ai fi de-ai casei.* Ca și cum tocmai ai cumpărat jumătate din firmă. Faceți cunoștință cu noul șef.

Reacher s-a-ntors cu 180 de grade. Hooper oprise mașina cam la cincizeci de pași mai încolo, așteptând. Orozco a venit lângă Reacher. Apoi Neagley. Din pricina gălăgiei urlau să se poată înțelege.

— Ori e ascunsă în spatele cutiilor, ori nu e aici, a spus Orozco.

— Pe bune, Sherlock?

— Argumentul împotrivă ar fi că-n orice moment pot fi aduse și stivuite o mulțime de cutii.

— Eu cred că sunt acolo permanent, a zis Neagley. Cred că birourile trebuie să fie în spate. Nu văd unde altundeva ar putea fi. S-au baricadat acolo. E un loc ferit, liniștit și au și locuri de parcare.

Au mers mai aproape. Mirosul era intens. Ca și cum s-ar fi plimbat prin raionul de încălțăminte al unui magazin universal. Lanțul muntos de cutii se termina fix la penultima ușă rulantă, blocând-o complet. Ceea ce-nsemna că ultima ușă rulantă era intrarea rezervată personalului. Exact ca la armată.

Au făcut un ocol pe la ușa cu numărul 47, ca să vadă cum funcționează. Vestea bună era că avea sistem manual de comandă. Un buton pentru ridicare și unul pentru coborâre. Ambele din plastic, ambele viu colorate și mari cât o farfurie. Ca în jocul cu ciupercile magice. Vestea proastă era că butoanele se aflau pe un panou în partea stângă a ușii. Partea îndepărtată a culoarului. Colțul din spate al spațiului rechiziționat.

— Ar putea fi parcată cu fața spre ieșire, a zis Orozco. Ca o mașină de pompieri. Ca să poată ieși de-aici într-o secundă. Dacă se mișcă, tragi în cauciucuri.

— Dacă se mișcă, tragi în șofer, a spus Reacher. Rachetele

Davy Crockett au cam șaizeci de centimetri înălțime. Focurile trase la nivelul capului ar trebui să nu implice niciun risc.

— Dacă e acolo.

Reacher și-a amintit de mâna lui Sinclair lipită pe pieptul lui. Un semnal de oprire. Dar nu. O evaluare și apoi o concluzie. Nici pe departe încredere sau măcar certitudine, ori mult interes, ci un joc la risc în toată regula. Merita să-și încerce șansa cu Reacher.

— Da, a spus el. Dacă e acolo.

Capitolul 43

Era acolo. Reacher a aruncat o privire cu un singur ochi pe după ultimul colț al lanțului muntos și a văzut furgoneta, care acum nu mai era albă, ci vopsită într-o imitație de graffiti, cu litere umflate ca niște baloane, W și H și apoi S și L. Era cu fața spre ieșire. Ușa din spate era ridicată, înăuntru erau rucsacurile solide din prelată, acoperite cu curele, căptușite și rotunde, în culori de camuflaj care-și păstraseră intensitatea și nuanțele închise. Nu văzuseră niciodată lumina zilei.

În stânga furgonetei era un perete cu ferestre ce dădeau într-o sală de birouri mare, dar goală. Spre dreapta era peretele din spate al lanțului muntos. În fiecare parte a furgonetei era câte un spațiu mai mic de un metru. Nu era înghesuită deloc. Din apropiere, spațiul din spatele cutiilor părea chiar generos.

Nu se vedeau oameni prin preajmă. Niciun paznic. Reacher s-a dat înapoi și a verificat și în direcția cealaltă. Alți doi muncitori stăteau și se uitau. S-a-ntors la locul în care așteptau Orozco și Neagley. Hooper era și el acolo. Le-a spus noutățile. S-au uitat și ei, unul câte unul, cu coada ochiului. Orozco s-a întors și a spus:

— Sala de birouri trebuie să fie latã cât două camere. Sunt în secțiunea din spate, de bună seamă.

— Ori s-au dus după pizza și un butoiaș de bere, a spus Reacher. De ce să stea să păzească niște canistre din tablă? Habar n-au ce-au primit în pază.

— Prima prioritate e furgoneta. Nu personalul.

— De acord, a spus Reacher.

— Așa că hai s-o furăm înapoi. Chiar acum. Avem o cheie. E ca și cum am șterpeli-o de lângă trotuar în timp ce proprietarul e în casă și se uită la meci.

Reacher a dat aprobator din cap. Și-a amintit că odinioară urmase cursurile unei școli de lupte a armatei și celui mai dur instructor de-acolo îi plăcea să spună că luptele cele mai bune sunt alea pe care nu le porți. Niciun risc de înfrângere, niciun risc de rănire. Oricât de mic sau de improbabil. Pe lângă dimensiunea politică a cazului lor. Dacă furgoneta dispărea pur și simplu, cine-ar putea să spună că a existat vreodată? Întotdeauna era util să-ți păstrezi posibilitatea de a nega. S-ar fi potrivit cu întreaga poveste. Care ladă?

Era clar că momentul cel mai zgomotos ar fi fost ridicarea ușii depozitului. Era acționată de un motor electric prin intermediul

unor lanțuri. Lungi și lente. Ușa trebuia deschisă la maximum, deoarece furgoneta era înaltă. Treizeci de secunde, probabil. Până ajungea sus, ușa avea să scârțâie, să zăngăne, să hârjâie. Un sunet foarte caracteristic. Era ca și cum ai da un anunț la ziar. Ceilalți vor da imediat năvală.

Era mai bine s-o scoată pe cealaltă parte. Să meargă cu grijă în marșarier, spre centrul halei, cât mai departe posibil, apoi s-o întoarcă rapid și să fugă prin corpul depozitului. Prin cea mai apropiată dintre ușile deschise. La fel cum intrase și Hooper.

Acum, la circa șaptezeci de metri depărtare, patru muncitori stăteau și se uitau.

— OK, hai s-o facem, a spus Reacher. Cine vrea să conducă?

— Eu, s-a oferit Neagley.

— Dacă aud motorul, se vor apropia pe partea ta. Așa c-o să ai nevoie de acoperire. Dar nu de pe scaunul din dreapta. Ai putea fi împușcată în față. Am să merg pe partea oarbă. Când te oprești din mersul cu spatele, sar în mașină și poți porni cu viteză înainte. Pe urmă, Hooper și Orozco pot să se înghesuie și ei în spate.

— Am de gând să dau cu spatele mai repede decât poți tu să mergi pe jos. Astea-s arme pentru parașutiști. Pot suporta niște mici șocuri. Stai în dreapta mea. Dar încearcă să nu mă împuști în față. Nu e complicat.

Reacher a aruncat o privire în cealaltă parte. Cei patru muncitori continuau să se uite în direcția lor.

— Rapid, a spus el. Dar nu haotic. Să lași impresia că se-ntâmplă ceva normal. Mașina a intrat mai devreme și acum iese din hală.

S-a uitat pe după colț pentru ultima dată. Cu ambii ochi. Prin ferestre, nimic. Furgoneta aștepta. Nimic altceva. Nici țipenie de om.

Acum se strânseseră șase muncitori care se uitau. Înaintaseră cu un pas, formând un V. Tipul cel mai apropiat era cam la șaizeci de metri distanță. Izolat oarecum de hărmălaia din jur, dar privind fix către ei.

Reacher i-a dat cheia lui Neagley, zicând:

— Pornim.

Orozco și Hooper s-au retras spre Opelul lor bleumarin. S-au urcat și s-au mutat într-un loc de unde puteau să vadă pe culoarul ascuns, pieziș, pentru sprijinirea misiunii, dar astfel

încât să nu împiedice deplasarea cu spatele a lui Neagley. I-au lăsat loc suficient ca să dea în marșarier pe lângă ei. După care avea să pornească înainte cu accelerație maximă, să cotească strâns în fața lor și să meargă mai departe. Ei aveau să se înscrie pe aceeași traiectorie, la mică distanță de furgonetă.

Neagley a verificat împrejurimile, a tras aer în piept și a pășit pe culoarul ascuns, urmată de Reacher. A luat-o pe lângă partea nevăzută a dubei spre portiera din dreapta. Reacher s-a oprit lângă ușa din spate, supraveghind ferestrele birourilor. Neagley a încercat portiera din dreapta. Era descuiată. A deschis-o larg și s-a mutat dincolo, la volan. Reacher s-a întins și a prins cureaua, trăgând ușa din spate în jos. *Sunt arme pentru parașutiști, pot suporta niște mici șocuri.* Poate că așa era. Dar nu voia să le vadă împrăștiindu-se și căzând din vehicul la o smucitură. Nu voia să le vadă rostogolindu-se la vreun colț de stradă din Hamburg.

A tras de curea și ușa a coborât silențios, lent și ușor. Treizeci de centimetri. Patruzeci și cinci. Șaizeci de centimetri.

Apoi s-a oprit.

Dar-ar dracii!

A văzut privirea lui Neagley reflectată în oglindă și a făcut gestul de tăiere a gâtului.

Renunțăm.

Acum.

Neagley s-a mutat pe scaunul din dreapta, coborând pe portiera din dreapta, apoi a mers pe lângă peretele pictat al mașinii și l-a urmat la loc sigur.

Orozco și Hooper s-au întors de la mașina lor.

În cealaltă direcție, se strânseseră zece muncitori care priveau. Formau deja un grup de mărime medie, în forma literei V. La vreo cincizeci de metri. Apropiindu-se șovăielnic.

— Ce s-a-ntâmplat? a-ntrebat Neagley.

— Trebuiau să fie zece bombe în mașină, a spus Reacher. Dar n-am numărat decât nouă.

Hooper și Reacher nu se mai întâlniseră până atunci, așa că Reacher era sigur că Hooper n-o va spune. Și nici Orozco. Prea multă politețe de modă veche. Neagley va fi cea care va vorbi. Va asambla zece teorii alternative, începând cu navele care se-ntorc în Brazilia sau cu camioanele care pleacă spre Berlin. Și va

sfârși apoi, fie cu rezolvări fericite, fie cu zone pârjolite de explozii, cu mingi de foc și un milion de morți. Totul depinzând de o singură întrebare esențială.

Pe care tot ea avea s-o pună.

— Ești sigur că ai numărat bine?

Reacher a zâmbit.

— Hai să aplicăm regula celor doi oameni, a spus el. Măsură de precauție elementară pentru armele nucleare. Să se ducă Hooper. Nu mă cunoaște, deci e un observator obiectiv.

Așa că s-a dus Hooper. S-a uitat pe după colț, cu un ochi, foarte atent, apoi a intrat în culoarul ascuns. Reacher i-a luat locul la colț, privind cu un ochi, și l-a văzut la ușa din spate. Era prea scund. Înălțimea podelei plus cei șaizeci de centimetri până la partea de sus a rucsacurilor îl împiedicau să vadă dincolo de primul rând.

Deodată, Reacher a văzut un bărbat în colțul sălii de birouri. În dreapta. În capătul îndepărtat. Exact pe diagonală față de locul unde se afla Reacher. Asta însemna că individul nu putea să-l vadă pe Hooper. Nu încă. Unghiul nu-l avantaja. Se interpunea colțul furgonetei.

Tipul din cameră căuta ceva. Trecea de la un birou la altul, deschidea sertare, răscolind cu degetul prin ele și trecând la următorul. Era un tip solid. Părea că știe ce face.

Hooper a pășit înapoi și s-a ridicat pe vârfuri.

Tipul se mișca mai departe, de-a lungul unui birou.

Acum unghiul era bun.

Hărmălaia era puternică. Uruituri, scârțâituri, zăngănituri. Gâfâituri și piuituri.

— Hooper, urcă-te în dubă! a strigat Reacher.

Suficient de tare ca să fie auzit de unul, dar nu și de celălalt. Cel puțin așa spera. Hooper a încremenit preț de o fracțiune de secundă, apoi s-a sprijinit în palme și a urcat pe platformă, dincolo de rucsacuri, în întuneric.

Tipul din birou s-a uitat pe fereastră.

S-a apropiat.

A verificat furgoneta. A verificat și spațiul din spatele furgonetei.

S-a uitat în jur un moment.

Apoi s-a întors și a plecat spre colțul din spate al sălii, trecând printr-o ușă în partea nevăzută a ansamblului.

Reacher aștepta.

Tipul nu s-a întors după un minut. Nici după două. Lucru pe care l-ar fi făcut, dacă ar fi auzit ceva. Firea omenească. Și-ar fi luat pistoalele și prietenii și s-ar fi întors imediat.

Nu auzise nimic.

— E liber, Hooper! a strigat Reacher.

Niciun răspuns.

Uruituri, scârțâituri, zăngănituri.

Reacher a strigat din nou, mai tare:

— Hooper, e liber!

Hooper și-a ițit capul pe ușa din spate a furgonetei. Apoi a sărit jos și s-a-ntors la loc sigur.

— Nouă bombe, a spus el. Lipsește și cartea de coduri.

Capitolul 44

În cealaltă direcție, vreo douăzeci de inși se adunaseră deja și se apropiase la vreo patruzeci de metri. Păreau micuți, în hala industrială enormă. Nu erau amenințători. Reacher simțea exact opusul. Oamenii manifestau o solidaritate buimacă împotriva acțiunii pe care o interpretau drept o amenințare la adresa șefilor lor din birouri. Erau gata să strângă rândurile în fața intrușilor, ca niște angajați loiali. Sau poate mai mult decât atât. Poate că unii dintre ei erau membri de rang mic ai cauzei. Poate așa ajungeai maistru la Schuhe Dremmler.

— Cât de bine știi germana? l-a-ntrebat Reacher pe Hooper.

— Destul de bine, a spus Hooper. De-aia și lucrez aici.

— Du-te și spune-le să se calmeze și să se-ntoarcă la muncă.

— Vrei să folosesc anumite cuvinte?

— Spune-le că suntem de la poliția militară americană și am venit aici din partea poliției militare braziliene pentru a efectua un control de rutină legat de încălțăminte, iar dacă vom fi forțați să raportăm o primire ostilă, vor mai fi și alte controale.

— Or să mă creadă?

— Depinde de cât de convingător o să fii.

L-au văzut pe Hooper, la patruzeci de metri distanță, față în față cu tipul aflat în fața grupului. Vorbea în fraze lungi și complexe. Mulțimea nu-l credea atât de ușor.

— Să fim gata să-l salvăm, a spus Orozco.

— Nu-i lovi în genunchi, a zis Reacher.

— De ce?

— Au genunchiere.

Hooper a continuat să vorbească. Și iar să vorbească. Mulțimea nu mai înainta. Stătea nemișcată. Dar nu părea convinsă. Hooper s-a întors și a spus:

— Am făcut tot ce-am putut.

— Or să sune la poliție? a-ntrebat Reacher.

— Hala asta nu le aparține. Sunt confuzi, atâta tot. Și îngrijorați. E o afacere de familie.

— Atunci ar fi bine să ne grăbim.

— Cu ce începem?

— Cu datele. Asta înseamnă biroul. Și cu tipul care e înăuntru.

— Reguli de acțiune?

— Le formulăm dup-aia.

Au renunțat la verificarea pe furiș. Prea multe priviri curioase. Nu dădea bine. În loc de asta au ocolit cutiile cu pas alert și au intrat în culoarul ascuns, ca și cum se duceau să ia o semnătură pe documente, să primească răspuns la o întrebare suplimentară sau copia vreunui act. De îndată ce s-au făcut nevăzuți și-au scos pistoalele. Intrarea în spațiul pentru birouri era o ușă în colțul îndepărtat al culoarului, dincolo de furgonetă, aproape de panoul de comandă pentru ușa rulantă de ieșire. Aceasta dădea în prima cameră, care avea o ușă similară în colțul îndepărtat din spate, spre locul în care se dusese individul solid. Probabil, spre partea din spate a ansamblului. Teritoriu necunoscut.

Deschiderea ușii lăsa să pătrundă în birou un puls din zgomotul halei, așa că au intrat și s-au răspândit cât mai repede. Hooper înainta cu spatele. Primise sarcina să vegheze permanent ariergarda. Lucru esențial la capitolul încredere. Nimic mai rău decât să nu știi ce ai în spate. Nu era exclus ca mulțimea să se agite din nou. Puteau să apară întăriri. Schimbul de noapte, venit mai devreme la lucru. Sau poate ceruseră părerea unor experți. Veterani militari germani, poate, chemați special la fața locului și întrebați un lucru simplu: ce mama dracului sunt astea?

Nu știau pe ce puseseră mâna.

Au înaintat spre cealaltă ușă. Aceasta era îngustă. Ca o gâtuire. Pentru asta fuseseră inventate grenadele de diversiune. Dar n-aveau niciuna la ei. Ușa era întredeschisă. Reacher a privit prin ea și n-a văzut nimic. O felie de cameră. Și-a apropiat urechea de deschizătură. Voci de bărbați care vorbeau în germană. Întrebări și răspunsuri. Frustrare, dar nu furie. Nedumerire, dar și răbdare. Încercau să-nțeleagă ceva. Trei inși care vorbeau, și-a zis Reacher. Mai erau și alții care tăceau? Sunetul venea din stânga și avea o tonalitate înfundată, ca și cum vorbitorii s-ar fi aflat în biroul unui director, cu pereți de sticlă, situat în colțul din stânga. Pe care nu-l putea vedea.

A făcut un pas înapoi și s-a uitat afară pe fereastră. Nimeni nu venise după ei. Deocamdată. A arătat cu mâna că era vorba de minimum trei oameni, aflați în celălalt capăt, în colț. Au măsurat distanța în pași pe partea lor de perete. Era o distanță incomodă. Cu doi pași prea lungă pentru surpriză totală. Hooper urma să păzească ușa, cu fața spre exterior, și Neagley mai

întâi, urmată de Reacher și Orozco, aveau să pătrundă, să se împrăștie pentru a diviza ținta, cu trei linii de ochire diferite. Dacă cineva mișca în front, lichidați toți în afară de unul.

Și-au ocupat pozițiile în ordine operațională, mai întâi Neagley, apoi Reacher, apoi Orozco, iar în cele din urmă Hooper orientat cu fața înspre spate. Neagley a dat buzna pe ușă și s-a dus la baza a treia. Reacher a preluat-o pe a doua. Orozco s-a oprit la prima. În locul unde trebuia să fie colțul de bătaie al unui teren de baseball, era un spațiu delimitat cu pereți de sticlă, ca un birou în interiorul altui birou. Doi indivizi flancau masa de lucru. Unul era bărbatul pe care Reacher îl văzuse mai devreme. Un tip solid, ce părea că știe ce face. Celălalt arăta cam la fel.

În fața biroului, rezemat într-un fotoliu era cea de-a zecea rachetă Davy Crockett. Ca un musafir uman. Ca un suspect la secția de poliție. Sacul din prelată era desfăcut și tras în jos. Cilindrul era de culoare verde-închis și avea imprimate niște inscripții albe. La capătul de sus avea montat un panou cu șase butoane rotative de reglaj și trei întrerupătoare basculante.

În spatele biroului ședea în fotoliu un tip pe care Reacher l-a luat drept Dremmler. Avea înfățișarea unui conducător. Arăta ca un lider. Avea cam patruzeci și cinci de ani. Un individ impunător. Părul blond, spre cenușiu, și fața roșie, care începea, de asemenea, să capete o nuanță cenușie. Purta un costum cu revere înalte, în stilul german de demult. Stătea cu coatele pe birou și cu degetele împreunate. Studia dosarul secret. Sau îl studiase deja. Acum se holba la Reacher. Sau la Coltul său model guvernamental. Care era îndreptat spre mutra lui.

— *Hände hoch,* a spus Reacher.

Ca într-un film alb-negru de altădată.

Mâinile sus!

Dremmler n-a reacționat în niciun fel. Bărbații din jurul biroului au adoptat comportamentul tipului dur care nu se grăbește, ridicând mâinile pe jumătate, cu degetele drepte, încordate. Încetare a focului, dar nu capitulare.

Reacher s-a apropiat și mai mult și a spus:

— Vorbești engleza?

— Da, a răspuns Dremmler.

— Ești arestat.

— Sub a cui autoritate?

— A Armatei SUA.

Dremmler a privit în jos, la sacul de prelată încrețit.

— Ai umblat la chestia asta? a-ntrebat Reacher.

— Încă nu, a zis Dremmler. Nu știm ce este.

— Nimic care să vă intereseze.

— Am învârtit puțin de butoane. Ca să vedem ce sunt, de fapt.

— Și întrerupătoarele?

— Da, de câteva ori.

— Și acum studiai dosarul, încercând să rezolvi enigma.

— Ce este, mai exact?

— Ieșiți din cameră unul câte unul, a spus Reacher.

Primul tip a ieșit. Bărbatul pe care-l văzuse Reacher. Mergea pe vârfuri, încordat și pregătit, așteptând un moment prielnic. Apoi a ieșit și al doilea individ, în același mod.

— Tu rămâi aici, i-a zis Reacher lui Dremmler.

Dremmler a rămas așezat la birou, păstrându-și degetele împreunate.

Reacher s-a adresat celor doi indivizi:

— Vă aflați în custodia Armatei Statelor Unite. Sunt obligat de lege să vă anunț că, dacă ne călcați pe bătături, vă vom răni foarte grav.

Cei doi n-au schițat niciun gest.

Reacher i-a spus lui Orozco:

— Tu și Hooper îi duceți pe-ăștia la Griezman. Trimite-o pe Neagley să păzească furgoneta. Plecarea va fi peste cincisprezece minute.

— De ce?

— A umblat la butoane.

— E nevoie de mai mult de-atât.

— Așa sper și eu. Dar vreau să fiu sigur. Herr Dremmler mă poate ajuta. În definitiv, are dosarul.

Capitolul 45

Dremmler a rămas la birou, iar Reacher s-a așezat pe scaunul gol de lângă Davy Crockett. Ca o gazdă și doi musafiri. O conversație în trei. Trei puncte de vedere. Dar, în primele multe minute, nimeni n-a rostit niciun cuvânt. Reacher a luat dosarul de pe birou și a încercat să-nțeleagă ce scria acolo. Un cod din șase cifre era introdus prin rotirea butoanelor de reglaj. Oficial, un soldat introducea trei cifre și acționa întrerupătorul lui de armare. Al doilea soldat introducea celelalte trei cifre și acționa un alt întrerupător de armare. Întrerupătorul din centru rămânea pe poziția oprit. Care era rolul lui? Nu scria nimic în dosar.

Erau listate zece coduri de câte șase cifre, corespunzător celor zece numere de serie. Gata să fie scrise cu creta de un armurier.

— Ce e chestia aia? a-ntrebat Dremmler.

— Ce sperai să fie? a-ntrebat și Reacher, în loc de răspuns.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Voiai să faci o declarație de forță.

— Trebuie să pleci acum, a spus Dremmler. Această discuție s-a încheiat.

— Serios? a zis Reacher.

— N-ai nicio autoritate aici. Este pur și simplu o neînțelegere. Nici măcar nu știu ce e chestia aia.

— E o bombă. Pe care ai furat-o. După ce-ai întrebat care este noul nume al lui Horace Wiley.

— Lui Griezman îi va fi foarte greu să mă pună sub acuzare.

— Pentru că ai oameni în locuri care l-ar putea surprinde?

— Sute și sute de oameni.

— Iar tu ești conducătorul lor?

— Am această onoare.

— Încotro îi conduci?

— Vor să-și ia țara înapoi. Eu voi face în așa fel încât acest lucru să se întâmple. Și mai mult de-atât. Voi face în așa fel încât să primească țara pe care o merită. Puternică din nou. Cu scopuri pure. Toți trăgând împreună în aceeași direcție. Fără balast. Fără amestec din afară. Nu vom mai tolera nimic de acest gen. Germania va fi a germanilor.

Reacher a rămas tăcut un lung moment, după care a spus:

— Cât de bine cunoști istoria țării tale?

— Adevărul sau minciunile?

— Teroarea și nenorocirea și cele optzeci de milioane de morți. Am învățat lucrurile astea la școală. Pe urmă, într-o seară, stăteam la taclale și cineva a vorbit despre o mașină a timpului, cu ajutorul căreia puteai să te întorci în trecut și să anihilezi pe cineva. Înainte să înceapă măcar să facă rău. Ai face una ca asta?

— Părerea ta care a fost?

— Am fost întru totul de acord. Dar era o întrebare prostească. Pentru că nu există mașini ale timpului. Și retrospectiva e întotdeauna clară. M-am gândit că adevărata provocare e să formulezi întrebarea în sens invers. Începând cu aici și acum. Să privești spre viitor. Să prevezi lucrurile. Adică tocmai opusul unei mașini a timpului. Există un om pe care să-l elimini azi, astfel încât nimeni să nu mai viseze mâine la o mașină a timpului? Dacă da, ai face-o? Se poate să te înșeli. Dar se poate să ai dreptate. Optzeci de milioane de vieți contra uneia singure.

Ceasul din cap îi spunea că trecuseră cele cincisprezece minute. Bomba era bine mersi. Rotirea și acționarea întâmplătoare a butoanelor nu avuseseră niciun efect. Logic, de altfel. O aterizare nereușită cu parașuta putea avea efecte mai rele.

— A fost o problemă morală fundamentală. Unii au spus nu, pentru că individul nu încălcase nicio lege. La momentul respectiv. Dar lucrul ăsta a fost valabil cândva pentru noi toți. Dacă ai fi dispus să te folosești de o mașină a timpului ca să faci așa ceva, de ce n-ai fi dispus s-o faci acum? Unii s-au arătat preocupați de gradul de certitudine al operațiunii. Și dacă ești doar nouăzeci la sută sigur? Unii au spus că mai bine nu riști decât să regreți. Ceea ce, logic vorbind, însemna orice trecea de cincizeci la sută. Dar lucrurile nu stau chiar așa. Orice trece de unu la sută s-ar putea să merite efortul. O șansă de unu la sută de a salva optzeci de milioane de oameni de teroare și nenorocire? Care e părerea ta, Herr Dremmler?

Dremmler n-a spus nimic, așa că Reacher a continuat:

— Eram studenți. West Point e ca un colegiu. Vorbeam des despre lucruri ca ăsta. Vorbeam serios? Nu conta. Era imposibil de demonstrat că vom face ceea ce am spus. Sau nu. Dar viața îți joacă feste. Uite că acum trebuie să răspund pe bune la întrebare. Am vorbit atunci doar ca să mă aflu în treabă?

L-a împușcat pe Dremmler în inimă, iar când s-a liniștit, l-a mai împușcat o dată în cap, de la aceeași distanță, ca să fie complet sigur. Apoi a pus pistolul în buzunar, a îndesat dosarul în rucsacul de camuflaj, a ridicat bomba pe umăr și a dus-o la furgonetă. A apăsat butonul verde de ridicare a ușii, a lăsat rucsacul lângă ceilalți nouă frați ai săi. A tras ușa rulantă în jos și a blocat bine pârghia.

S-a urcat pe scaunul din dreapta lui Neagley, care l-a întrebat:

— Ești bine?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine.

— Sigur?

— Cumva ești maică-mea?

Ușa halei s-a ridicat până sus.

— Dă-i drumul! a spus Reacher.

NSC a desfășurat un protocol de urgență, în urma căruia participanții au fost dispersați imediat, pentru reducerea riscului de identificare vizuală care ar fi putut conduce la punerea sub acuzare a celor citați. În nici șaisprezece ore, Reacher ajungea în Japonia. A auzit că o firmă de recuperare a armamentului nuclear a fost însărcinată să descarce furgonetă. Au trimis un vehicul de tip vechi, de pe vremea când rachetele cu focoase nucleare cădeau din avioane și aterizau pe câmp. Mai târziu a auzit că White și Vanderbilt se duseseră cu mesagerul direct la Zürich, unde au golit un cont și au umplut un altul. CIA s-a îmbogățit cu șase sute de milioane de dolari. Iranianul a primit un apartament în Century City. După mai puțin de o săptămână și-a găsit un job în industria cinematografică. Saudiții au fost rechemați în Yemen. După asta, nimeni nu le-a mai dat de urmă.

Wiley a fost înmormântat într-o groapă comună la marginea unei autostrăzi germane, fără piatră funerară sau alt element de identificare.

Reacher a văzut-o ultima oară pe Sinclair după vreo două luni, când a fost chemat la Washington. Pentru a primi o medalie. Sinclair i-a trimis un bilet și l-a invitat la cină. În seara de dinaintea ceremoniei. La locuința ei dintr-o suburbie a Alexandriei. Reacher era îmbrăcat cu pantalonii din dotarea Corpului de Marină și tricoul negru de la Hamburg, ambele

spălate și călcate la o curățătorie japoneză. Fiind cald afară, nu purta geacă. Era proaspăt tuns, făcuse duș și se bărbierise. Ea era îmbrăcată în rochie neagră. La gât avea diamante, nu perle. Au mâncat la o masă lungă cât o barcă. Diamantele sclipeau în lumina lumânărilor. Sinclair i-a spus că unele dintre vești erau bune. Inamicii avuseseră de suferit daune financiare consistentă. Șase sute de milioane de dolari erau o sumă considerabilă. Hamburg fusese scos din joc în privința transportului aerian. Întrucât cei doi indivizi jucau un rol foarte important. Mesagerul se dovedise util. Dezvăluirile sale ajutaseră la reconstituirea unei părți din structura organizatorică a operațiunii. Alte vești, în schimb, nu era la fel de bune. Wiley nu lăsase în urmă niciun testament, așa că deocamdată era încă proprietarul unui ranch din Argentina. Nu reușiseră să anuleze lucrurile. Erau încă multe amănunte pe care nu le știau. Starea de alertă maximă era încă în vigoare.

După cină, au avut o tentativă lipsită de entuziasm să spele vasele, dar au rămas lipiți unul de celălalt în ușa bucătăriei. Reacher îi simțea parfumul. Era din nou surescitat.

— Fă-o cum ai mai făcut-o, i-a spus ea.

El i-a mângâiat fruntea cu vârful degetelor și și-a strecurat degetele în părul ei. I-a dat câteva șuvițe după ureche, lăsând alte câteva să atârne libere.

Arăta bine.

Și-a retras mâna.

— Acum, și-n cealaltă parte.

Reacher a repetat mișcările cu cealaltă mână, abia atingându-i fruntea, îngropându-și degetele adânc în părul ei. Și-a lăsat mâna să zăbovească acolo unde se oprise, pe ceafa ei. Era zveltă. Și caldă. Ea i-a apăsat pieptul cu palma întinsă. A ridicat-o spre ceafa lui Reacher. L-a tras în jos, iar el a ridicat-o puțin. S-au sărutat, regăsindu-se dintr-odată. I-a găsit cheița metalică a fermoarului rochiei. A tras-o ușor în jos, printre omoplați, dincolo de șale.

— Să mergem sus, i-a spus ea.

S-au dus în dormitorul de la etaj și acolo ea s-a urcat deasupra lui. L-a călărit ca o *cowgirl,* dar din nou cu fața spre el, cu șoldurile înainte, umerii trași în spate, capul sus, ochii închiși. Diamantele se legănau și se unduiau. Își ținea brațele în spate, ca prima oară, depărtate de trup, cu încheieturile îndoite, cu

palmele desfăcute la orizontală și aproape de pat, plutind pe o pernă de aer invizibilă, ca și cum și-ar fi menținut echilibrul. Și chiar asta făcea. Ca și înainte. Își ținea echilibrul într-un singur punct, legănându-se înainte și înapoi, și ondulându-se într-o parte și-n alta, în căutarea senzației, găsind-o, apoi pierzând-o și găsind-o din nou, tot așa până la finalul care i-a tăiat răsuflarea.

În dimineața următoare, Reacher a ajuns la Belvoir devreme. În aceeași încăpere din inima complexului. Cu același mobilier aurit și același snop de drapele. Șeful de stat-major a prezidat întrunirea. Frumos din partea lui. Urmau să fie decernate cinci decorații. Primele patru erau medalii de merit ale armatei, pentru Hooper, Neagley, Orozco și Reacher. Nu la fel de drăguțe ca Legiunea de Merit. Dar nici cel mai urât obiect pe care-l văzuse vreodată. Un hexagon din bronz, cu un vultur în basorelief. Panglica era verde, de culoarea frunzelor de mirt, cu dungulițe fine și cu borduri albe. Echivalentul unei Stele de Bronz, dar pe timp de pace.

Ia-ți tinicheaua și să nu scoți o vorbuliță.

A cincea decorație era o Stea de Argint pentru generalul-maior Wilson T. Helmsworth.

După ceremonie, participanții au mai zăbovit puțin pentru un schimb de bârfe și strângeri de mână. Reacher s-a îndreptat spre ușă. Nimeni nu l-a oprit. A ieșit pe coridor. Niciun sergent nu i-a ieșit în cale. Restul zilei îi aparținea.

LEE CHILD

CRIME

E doar o voce ivită de nicăieri: „Americanul vrea o sută de milioane de dolari".

Pentru ce anume? Și de la cine? Este anul 1996 și sovieticii au plecat de mult. Dar acum a apărut un nou inamic. Într-un apartament din Hamburg, o celulă jihadistă plănuiește o lovitură de proporții.

Jack Reacher tocmai a finalizat cu succes o misiune secretă. Șefii lui din armată îl felicită și-l trimit din nou la școală. Dar acolo sunt doar trei elevi: Reacher, un agent FBI și un analist CIA.

Sarcina lor? Să-l găsească pe americanul misterios. Și să afle ce vinde. Și cui. Situația este foarte gravă – e posibil ca lumea să fie victima unui act teribil de terorism.

În Școala de noapte, Reacher se întoarce în armată, dar acum fără uniformă. Având-o alături pe Frances Neagley, ajutorul lui de nădejde, soarta lumii este pe umerii săi, într-o aventură trepidantă, teribil de bine scrisă, care-ți va da fiori pe șira spinării.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0121-4

9 786064 001214